

சித்தர்களின் பாடல்களில் அறிவியலும் சமூகமும்

திருச்சிராப்பள்ளி, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக
முனைவர் (Ph.D) பட்டத்திற்காக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

திருமதி ச.பிரியா

பதிவெண்:34440/Ph.D-K6/Tamil/FT/Oct2013

நெறியாளர்

முனைவர் மூ.பாலகிருஷ்ணன்

உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழாய்வுத்துறை

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக உறுப்புக் கல்லூரி

குரும்பலூர், பெரம்பலூர் - 621 107.

நவம்பர் 2018

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

திருமதி ச.பிரியா, (UGC-NET/SRF)

பதிவெண்:34440/Ph.D-K6/Tamil/FT/Oct2013

முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்

தமிழாய்வுத்துறை

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக உறுப்புக் கல்லூரி

குரும்பலூர், பெரும்பலூர்-621 107.

நாள் :

“சித்தர்களின் பாடல்களில் அறிவியலும் சமூகமும்” எனும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்காக அளிக்கப்பெறும் இவ்வாய்வேடு, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக உறுப்புக் கல்லூரித் தமிழாய்வுத்துறையில் முழுநேர ஆய்வாளராகப் (2013 - 2018) பயின்றகாலத்தில், எனது சொந்தமுயற்சியில் உருவானது என்றும், இந்த ஆய்வேடு இதற்கு முன்னர் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்காகவும் அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

(ச.பிரியா)

ஆய்வாளர்

(மு.பாலகிருஷ்ணன்)

ஆய்வு நெறியாளர்

நெறியாளர் சான்றிதழ்

முனைவர் மூ.பாலகிருஷ்ணன் எம்.ஏ.,எம்.சி.ஜே.,எம்.பில்.,பி.எச்.டி.,
உதவிப்பேராசிரியர் & ஆய்வு நெறியாளர்
தமிழாய்வுத்துறை
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக உறுப்புக் கல்லூரி
குரும்பலூர், பெரம்பலூர் - 621 107.

நாள் :

“சித்தர்களின் பாடல்களில் அறிவியலும் சமூகமும்” எனும் தலைப்பில்
ஆய்வாளர் **ச.பிரியா** என்பவர் எழுதியுள்ள இவ்வாய்வேடு, பாரதிதாசன்
பல்கலைக்கழக உறுப்புக் கல்லூரித் தமிழாய்வுத்துறையில் முழுநேர
ஆய்வாளராகப் (2013-2018) பயின்ற காலத்தில், எனது மேற்பார்வையில்
அவரது சொந்த முயற்சியில் எழுதப்பெற்றது எனவும், இந்த ஆய்வேடு
வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்காகவும் அளிக்கப் பெறவில்லை
எனவும் சான்றளிக்கிறேன்.

(மூ.பாலகிருஷ்ணன்)

ஆய்வு நெறியாளர்

(நா.ஜானகிராமன்)

துறைத்தலைவர்

நன்றியுரை

சித்தர்களின் பாடல்களில் அறிவியலும் சமூகமும் எனும் இவ்வாய்வினை மேற்கொள்ள அனுமதி வழங்கிய திருச்சிராப்பள்ளி பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் நிதிநல்கிய பல்கலைக்கழக நிதிநல்கைக்குழுவிற்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். குரும்பலூர் பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக உறுப்புக் கல்லூரியின் **முதல்வர் (பொ)** மற்றும் தமிழாய்வுத்துறைத் தலைவர் முனைவர் **நா.ஜானகிராமன்** அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

ஆய்வுத் தலைப்பைச் செம்மைப்படுத்தி, அதற்கேற்றவகையில் என்னைநெறிப்படுத்தி, ஆய்வின்போது நம்பிக்கையும் ஊக்கத்தையும் அளித்து ஆய்வுத் தொடர்பான ஐயங்களையும் பிழைகளையும் நீக்கி எனக்கு நல்லதொரு வழிகாட்டியாக விளங்கிய **ஆய்வு நெறியாளர் முனைவர் மு.பாலகிருஷ்ணன்** அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

ஆய்வுக்குழு உறுப்பினர்களாக இருந்து, ஆய்வைச் செழுமைப்படுத்திய **முனைவர் இரா.பழனிச்சாமி** மற்றும் **முனைவர் க.தமிழ்மாறன்** ஆகியோருக்கும் என் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன். ஆய்வுவளர்ச்சிக்குத் துணைநின்று, அவ்வப்போது ஆலோசனைகளை வழங்கிய **தமிழாய்வுத்துறைப் பேராசிரியர்கள்** அனைவருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்விற்குத் தேவையான நூல்களைக் கொடுத்து உதவிய **பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக நூலகத்தாருக்கும், பெரம்பலூர் மாவட்ட மைய நூலகத்தாருக்கும், பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக உறுப்புக் கல்லூரியின் நூலகத்தாருக்கும்** எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

எனது வளர்ச்சிக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் பலவகையில் உறுதுணையாக விளங்கும் சகோதரர் திரு ச.ரஜினிகுமார், தாய் திருமதி ச.இரத்தினம் அவர்களுக்கும் எனக்குப் பலநிலைகளில் தாயினும் பரிந்து, துணைநிற்கும் சித்தி திருமதி ந.சந்திரா, நற்தந்தையாக, அன்பும் ஆதரவும் தந்துவரும் தாய்மாமன்கள் திரு பெ.அழகுதுரை, திரு பெ.மாணிக்கம் ஆகியோருக்கும் கணவர் ரெ.கண்ணன், அன்புக்குழந்தைகள் ரெ.க.சதுர்விகா, ரெ.க.அதீரா தேவோஷ்ரீ அவர்களுக்கும் எனது அன்பார்ந்த நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகின்றேன்.

ஆய்வுக்குப் பல உதவிகள் செய்த என்னுடன் பயிலும் ஆய்வாளர்களுக்கும் எனது நன்றியினை உரித்தாக்கிக்கொள்கிறேன். ஆய்வேட்டைத் தக்கமுறையில் தட்டச்சுசெய்து உதவிய முனைவர் சு.விஜயலெட்சுமி, கோ.லட்சுமிதேவி, செல்வி பெ.சரண்யா, ந.நிரஞ்சனா மற்றும் செல்வன் ந.நிர்மல், சே.ஆனந்த்ராஜ் ஆகியோருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆய்வாளர்

(ச.பிரியா)

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்.ஞா.	-	அகத்தியர் ஞானம்
அகப்.சித்.	-	அகப்பேய்ச்சித்தர்
அழு.சித்.	-	அழுகணிச்சித்தர்
இடை.சித்.	-	இடைக்காட்டுச்சித்தர்
உ.ஆ.	-	உரையாசிரியர்
உரோ.ரி.ஞா.	-	உரோமரிஷிஞானம்
கடு.சித்.	-	கடுவெளிச்சித்தர்
கணபதி.	-	கணபதிதாசர்
கருவூ.	-	கருவூரார்
காக.	-	காகபுசண்டர்
குதம்.சித்.	-	குதம்பைச்சித்தர்
கு.எண்.	-	குறள் எண்
கொங்.	-	கொங்கணர்
சட்டை.	-	சட்டைமுனிநாயனார்
சிவ.	-	சிவவாக்கியர்
திரு.	-	திருமந்திரம்
திரு.வி.க.	-	திரு.வி.கலியாணசுந்தரனார்
தொ.ஆ.	-	தொகுப்பாசிரியர்
நா.	-	நாற்பா
ப.ஆ.	-	பதிப்பாசிரியர்
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
பட்டி.	-	பட்டினத்தார்
பத்ர.	-	பத்ரகிரியார்

பா.எண்.	-	பாடல் எண்
பாம்பா.சித்.	-	பாம்பாட்டிச்சித்தர்
மெய்.ஞா.பு.	-	மெய்ஞானப்புலம்பல்
மொ.ஆ.	-	மொழிப்பெயர்ப்பு ஆசிரியர்
மேலது.	-	மேலே குறிப்பிட்ட நூல்
வா.கும்.	-	வாலைக்கும்மி
வான்.ஞா.	-	வான்மீகிஞானம்
P.	-	Page

பொருளடக்கம்

இயல்	ப. எண்
முன்னுரை	1-10
இயல் - 1 சித்தர்கள் - அறிமுகம்	11-53
இயல் - 2 சித்தர்களின் பாடல்களில் அறிவியல்	54-113
இயல் - 3 சித்தர்களின் பாடல்களில் சமூகம்	114-172
இயல் - 4 சித்தர்களின் பாடல்களில் இறைமை	173-210
இயல் - 5 சித்தர்களின் பாடல்களில் பெண்கள்	211-253
முடிவுரை	254-260
துணைநூற் பட்டியல்	261-277
பின்னிணைப்புகள்	

முன்னுரை

தமிழில் படைக்கப்பட்ட இலக்கியங்களுள் சித்தர்கள் படைத்தளித்துள்ள இலக்கியங்கள் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். சித்தர்கள் பாடிய இவ்இலக்கியங்களில் சமுதாய முற்போக்குக் கருத்துக்கள் நிறையவே காணப்படுகின்றன. சித்தர்கள் மானுடராய்ப் பிறந்து மண்ணுலகில் வாழ்ந்து அவர்களோடு வாழும் உயிர்களுக்கெல்லாம் நிலைத்த மெய்வாழ்வை உணர்த்தியவர்கள். சாதி, சமய வேறுபாடுகளைக் கண்டித்தவர்கள். நாடு, இனம், மொழி ஆகிய குறுகிய எல்லைகளைக் கடந்து, ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டை வளர்த்தவர்களாவர்.

சித்தர்களின் பாடல்கள் காலத்தால் பழமையானது என்றாலும் நவீனமக்களின் வாழ்வியல் குறித்த கருத்துக்களும் ஊடாடி நிற்கின்றன. சாதி, மத, இனப் பாகுபாடுகளால் சமுதாயத்தில் விரிசல்கள் மிகுதியாகிக் கொண்டிருக்கும் இன்றைய சூழலைப்போல், சித்தர்கள் வாழ்ந்த காலத்திலும் காணப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே சாதி, மத, இனம்சார்ந்த அன்று சித்தர்கள் கூறிய முற்போக்குக் கருத்துக்கள் இன்றும் பொருந்தக்கூடியவையாக இருக்கின்றன. கடவுள் சார்ந்து மக்கள் எந்நேரமும் இயங்குவதைக் கண்ட சித்தர்கள் உண்மையான பக்தி என்றால் எப்படி இருக்கவேண்டும், எவை பக்தியாகும் எனத் தெளிவாக விவரிக்கின்றனர்.

மெய்யே இறைவன் உறையும் இடம் என்பதை உணராமல் கோயில், தீர்த்தயாத்திரை என அலையும் மக்களிடம் உள்ளத்தை ஒடுக்கி, அகநிலையில் வழிபாட்டினைச் செய்து உடலையும் உள்ளத்தையும் உறுதிசெய்யும் வழிவகைகளைச் சித்தர்கள் எடுத்துக் கூறுகின்றனர். மேலும், சித்தர்கள் அறிவியலாளர்கள்போல செயல்பட்டு, சமூகத்தினிடையே காணப்படுகிற அனைத்துச் செயல்பாடுகளையும் கண்டறிந்துள்ளனர். கண்டறிந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் எவை சமூகத்திற்குத் தேவையானவை என்பதை இனங்கண்டு எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். நல்லனவற்றைப் போற்றியும் தீயனவற்றைத் தூற்றியும் வந்துள்ளனர். அதேபோல மனிதஉயிர்களில் பெண் என்பவள் எப்படிப்பட்டவள், அவளுக்கான கடமைகள் யாவை, அவளுக்குச் சமூகம், குடும்பம் இழைக்கும் அநீதிகள் குறித்தும் எடுத்துரைத்துள்ளனர். அதேபோல் பெண்கள் குறித்த எதிர்மறையான கருத்துக்களையும் கொண்டிருந்தனர். இவ்வாறு உலகியலை

உற்றுநோக்கி அதை எடுத்துக்காட்டும் திறம்படைத்தவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளார்கள். ஒருபுறம் இயற்கையை அளந்தறியும் அறிவியலாளர்களாகவும் மறுபுறம் மனிதனின் உடற்கூறுகளைப் பகுத்தறியும் மருத்துவர்களாகவும் இருந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, சித்தர்களின் பாடல்களில் வெளிப்பட்டுள்ள இறைக்கொள்கை, அறிவியல், மருத்துவம், சமூகம், பெண்கள் குறித்த செய்திகளை ஆய்ந்தறிந்து விளக்குவதாகவே இவ்வாய்வு அமைகிறது.

ஆய்வின்தலைப்பு

“சித்தர்களின் பாடல்களில் அறிவியலும் சமூகமும்” என்பது ஆய்வின் தலைப்பாக அமைகிறது.

ஆய்வின் நோக்கம்

தமிழ் இலக்கியப் பாடல்களில் சித்தர்களின் பாடல்கள் மிகமுக்கியமான இடத்தைப் பெற்று விளங்குகின்றன. இப்பாடல்களில் காணப்பெறும் அறிவியல், இறையியல், மருத்துவம், சமூகவியல் மற்றும் பெண்குறித்த பதிவுகளை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தி, அதன்வழி சித்தர்கள் அறிவியலாளர்களாகவும் மருத்துவர்களாகவும் சமூகவிஞ்ஞானிகளாகவும் விளங்கியிருக்கின்றனர் என்பதை எடுத்தியம்புவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாக அமைகிறது.

ஆய்வின் கருதுகோள்

சித்தர்களின் பாடல்களில் பல்வேறு வகையான செய்திகள் படம்பிடித்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் அறிவியல், சமூகம், மருத்துவம், ஆன்மீகம், யோகம், இறைமை குறித்த கருத்துக்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இக்கருத்துக்களின்வழி தமிழர்கள் அறிவியல், மருத்துவம், யோகம் ஆகியவற்றில் முன்னோடிகளாக இருந்திருக்கின்றனர். அதன்வழித் தமிழர்கள் உலகிற்கே அறிவுலகின் முன்னோடிகளாக விளங்கியிருக்கின்றனர் என்பதை நிறுவுவதே இவ்வாய்வின் கருதுகோளாக அமைகிறது.

ஆய்வின் எல்லை

சித்தர்களைத் தமிழறிஞர்கள் பதினெட்டுப்பேர் என்றும் பதினெட்டிலும் மிகுதியானவர்கள் என்றும் வகைப்படுத்தியுள்ளனர். அவர்களுள் ஆய்வின் எல்லை கருதி பின்வரும் பதினெட்டு சித்தர்களின் பாடல்கள் மட்டும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு ஆய்வு எல்லையாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது.

1. சிவவாக்கியர்
2. பட்டினத்தார்
3. பாம்பாட்டிச்சித்தர்
4. இடைக்காட்டுச்சித்தர்
5. அகப்பேய் சித்தர்
6. குதம்பைச்சித்தர்
7. கடுவெளிச்சித்தர்
8. அழகணிச்சித்தர்
9. தேரையர்
10. பத்திரகிரியார்
11. கொங்கணச்சித்தர்
12. சட்டைமுனி
13. அகத்தியர்
14. உரோமரிசி
15. திருமூல நாயனார்
16. வால்மீகர்
17. காகபுசண்டர்
18. கணபதிதாசர்

சித்தர்கள் குறித்த திறனாய்வு நூல்கள், கட்டுரைகள், அறிவியல் குறித்த நூல்கள், சமூகம் குறித்த நூல்கள், பெண்ணியத் திறனாய்வு நூல்கள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள், ஆய்வுத்தொடர்பான ஆங்கிலநூல்கள் ஆகியவை துணைமைச்சான்றுகளாக அமைகின்றன.

ஆய்வின் அணுகுமுறைகள்

சித்தர்களை இலக்கியங்கள் வாயிலாகவும் சித்தர் இலக்கியங்களின் அடிப்படையில் எழுந்த நூல்களின் வாயிலாகவும், சித்தர்கள் என்பவர் யார்?, அவர்களின் காலம், மரபு மற்றும் வழிபாட்டுமுறைகள் குறித்த கருத்துக்கள் தொகுத்தும் பகுத்தும் சுட்டிக்காட்டப் பெறுகின்றன. இதன்வழி தொகுப்பாய்வுமுறையும் பகுப்பாய்வுமுறையும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. சித்தர் பாடல்களில் இடம்பெறும் அறிவியல்பூர்வமான செய்திகளைப் பகுத்துபார்க்கும்போது பகுப்புமுறையும், சித்தர்களின் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள அறிவியல் செய்திகளை ஆராய்ந்து அறிவியல் அறிஞர்களின் கருத்துக்களோடு ஒப்பிட்டு விளக்கும்போது ஒப்பீட்டு அணுகுமுறை ஆய்வும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

சித்தர் பாடல்களில் இடம்பெறும் கடவுள்குறித்த சிந்தனைகளை விளக்கும்போது விளக்கமுறை ஆய்வு பயன்படுத்தப்படுகிறது. சித்தர் பாடல்களில் காணப்படுகின்ற சமூகச் செய்திகளை ஆராய்கிறபோதும் பெண்கள்குறித்த சிந்தனைகளை விளக்குகிறபோதும் சமூகவியல் அணுகுமுறை பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

சித்தர்களின் பாடல்களை ஆய்வு செய்தவர்கள் ஆய்வுமுன்னோடிகளாக விளங்குகின்றனர்.

1. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில், முனைவர் பட்டத்திற்காக “சித்தர் இலக்கியம் - ஓர் ஆய்வு” என்னும் தலைப்பில் இளமதி சானகிராமன் அவர்கள் ஆய்வு செய்து 1981ஆம் ஆண்டு முனைவர் பட்டம் பெற்றுள்ளார்.
2. புதுவைப் பல்கலைக்கழகத்தில், முனைவர் பட்டத்திற்காக “போகரின் இலக்கியங்கள் - ஓர் ஆய்வு” (போகர் 7000 மட்டும்) என்னும் தலைப்பில் அ.இராசேந்திரன் அவர்கள் ஆய்வு செய்து 1994ஆம் ஆண்டு முனைவர் பட்டம் பெற்றுள்ளார்.
3. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில், முனைவர் பட்டத்திற்காக “சித்தர் யோகம்” என்னும் தலைப்பில் அ.செந்தில் என்பவர் ஆய்வு செய்து 2001ஆம் ஆண்டு முனைவர் பட்டம் பெற்றுள்ளார்.
4. பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்தில், முனைவர் பட்டத்திற்காக “சித்தர் பாடல்களில் வாழ்வியல் நெறிகள்” என்னும் தலைப்பில் நா.சியாமளா அவர்கள் ஆய்வு செய்து 2010ஆம் ஆண்டு முனைவர் பட்டம் பெற்றுள்ளார்.

இயல்பகுப்பு

இவ்வாய்வு முன்னுரையும் முடிவுரையும் முறையே முன்னும் பின்னுமாக அமைய ஐந்து இயல்களைப் பெற்று அமைந்துள்ளது.

இயல் 1. சித்தர்கள் - அறிமுகம்

இயல் 2. சித்தர்களின் பாடல்களில் அறிவியல்

இயல் 3. சித்தர்களின் பாடல்களில் சமூகம்

இயல் 4. சித்தர்களின் பாடல்களில் இறைமை

இயல் 5. சித்தர்களின் பாடல்களில் பெண்கள்

இயல் 1. சித்தர்கள் - அறிமுகம்

தமிழ் இலக்கிய உலகில் சித்தர்கள் மெய்ஞ்ஞானிகளாகவும், விஞ்ஞானிகளாகவும், சீர்திருத்தவாதிகளாகவும், அறிவாளிகளாகவும் கருதப்படுபவர்கள் ஆவர். சித்தர்கள் பற்றிய செய்திகள் மிகவும் அதிசயமானது; விசித்திரமானது. சித்தர்கள் மனித வாழ்க்கையின் சாராம்சங்களையும் நெறிமுறைகளையும் போதித்தவர்கள். இப்படிப்பட்ட சித்தர்களை அறிமுகப் படுத்துவதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

சித், சித்தி, சித்தர் என்னும் சொற்களின் விளக்கம், சொல்லின் தோற்றம் ஆகியன விளக்கப்படுகின்றன. தொல்காப்பியம் மற்றும் தமிழ் இலக்கியங்களில் காணலாகும் சித்தர்கள் குறித்து வரும் சொல்லாடல்கள், அதன் பொருள்விளக்கம் ஆகியன குறித்தும் விளக்கப்படுகின்றன.

சித்தர்கள் பற்றி ஆய்வுசெய்த ஆய்வாளர்களின் கருத்துக்கள், சித்தர்கள் பற்றி சித்தர்கள் தரும் தன்னிலை விளக்கங்கள் ஆகியன தொகுத்தளிக்கப்படும். சித்தர்களின் தோற்றப்பொலிவு அகம் மற்றும் புறத்தோற்றம், அவர்களின் வழிபாட்டுமுறைகள் எடுத்துரைக்கப்பட்டு, அட்டமாசித்திகள் முதலான எட்டுவகைச்சித்திகள் குறித்தும் விளக்கப்படுகிறது. சித்தர்களின் மரபு, காலம், பதினெண்சித்தர்களின் தொகை குறித்தும் இவ்வியலில் விளக்கப்படுகிறது.

இயல் 2. சித்தர்களின் பாடல்களில் அறிவியல்

இன்றைய உலகம் அறிவியல் முன்னேற்றத்தால் மிகவும் விரைவாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு நாளும் புதியபுதிய கண்டுபிடிப்புகள் மலர்கின்றன. அறிவியல் விரல்நுனியில் விண்ணையும் மண்ணையும் கடலையும் இணைக்கிறது.

தமிழ் மண்ணில்பிறந்த சித்தர்கள் மனிதனுக்குத் தேவையான உணவு முதல் நோய்தீர்க்கும் மருத்துவம் வரையான அறிவியல்துறைசார்ந்த செய்திகளைப் பாடல்களின் வழியாக விவரித்துள்ளனர். ஆகவே, இவ்வியலில் இலக்கியமும் அறிவியலும் விஞ்ஞானமும் மெய்ஞ்ஞானமும் குறித்த அறிவியல் அறிஞர்களின் விளக்கத்தோடு சித்தர்களின் கருத்துக்கள் ஒப்பிட்டு விளக்கப்படுகிறது.

இயற்பியல்துறையில் ஒலி-ஒளியின் தன்மை மின்காந்தம், மின்னல், எந்திரவியல் சார்ந்த கருத்துக்கள் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. இவை சித்தர்களின் கருத்துக்களோடு ஒப்பிட்டு விளக்கப்படுகின்றன. சித்தர்களின் பாடல்களில்

இடம்பெற்றுள்ள அறிவியல் கருத்துக்களைச் சார்புக்கொள்கை, அக்குவக்(குவாண்டம்) கொள்கை ஆகிய நவீன அறிவியல் கோட்பாடுகளுடன் ஒப்பிடப்படுகிறது.

சித்தர்பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள ரசவாதம், முப்பு, படிகம், புடம்போடுதல், உப்புகள் போன்ற வேதியல்முறைகளும் அணுக்கொள்கை, அணுவின் எடை, அணுவின்நுட்பம் குறித்தும் மற்றும் உயிர்வேதியியல் ஆகியவற்றோடு ஒப்பிட்டு ஆராயப்படுகிறது.

சித்தர்கள் தங்கள் பாடல்களில் எண்களை அதிகமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதன்வழி சித்தர்களின் எண்ணியல் சிந்தனையையும் அறியமுடிகிறது. சிற்றிலக்கம், பேரிலக்கம், ஏறுவரிசை, இறங்குவரிசை, எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல், சார்தல் முதலான அளவு எண்ணல்பெயர்கள், வடிவகணிதங்களான முக்கோணம், சதுரம், வட்டம் போன்ற வடிவ உருவங்கள் குறித்த கணிதக் குறியீடுகள் குறித்தும் விளக்கப்படுகின்றன.

சித்தர்களின் தாவரவியல் குறித்த சிந்தனையை விளக்கும் வகையில் இயற்கையில் கிடைக்கும் தாவரங்களின் தன்மை, குணம், பயன் முதலான செய்திகளையும் தாவரங்களில் நடக்கும் மகரந்தச்சேர்க்கை குறித்தும் சித்தர்களின் பாடல்களின்வழி எடுத்துரைக்கப்படும்.

நிலவாழ் உயிரினங்கள், நீர்வாழ் உயிரினங்கள் என அனைத்து உயிரினங்கள் குறித்த ஆழ்ந்த புலமை சித்தர்களிடம் இருந்துள்ளது. உயிரினங்களின் தோற்றம், உடற்கூறுஇயல், இனப்பெருக்கமுறை, மனிதனின் பிறப்பு, பெண்ணிற்கு கரு உருவாதல், கருவளர்ச்சி, கருவிலேயே பால்பகுத்துக் கூறுதல் எனப் பல உயிரியல் கருத்துக்களைச் சித்தர்பாடல்களில் காணமுடிகிறது. இதனை டார்வினின் பரிணாமக்கொள்கையோடு ஒப்பிட்டு விளக்கப்படுகிறது.

அறிவியல்துறையின் ஒருகூறான வானியல் செய்திகளில் பால்வீதி பற்றியும் கோள்கள் மற்றும் விண்மீன்களின் தன்மை பற்றியும் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. அண்டத்தில் உள்ளதே பிண்டத்தில் என்பதால் மனித உடலில் பஞ்சபூதங்களின் தன்மை, கோள்கள் மற்றும் விண்மீன்கள் மனித உடலோடு கொண்டுள்ள தொடர்பு குறித்தும் விரிவாக சித்தர்களின் பாடல்களின்வழி விளக்கப்படும்.

உலகில் உள்ள சிறந்த மருத்துவங்களுள் சித்த மருத்துவமும் ஒன்றாகும். அதனடிப்படையில் சித்தர்களின் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள சித்தமருத்துவச்

செய்திகள் குறித்து விவரிக்கப்படுகிறது. நவீனகாலத்தில் சிறந்து விளங்கும் யோகா அறிவியலின் ஒரு கூறாகவே கருதப்படுகிறது. யோகாவின் தேவை, யோகா செய்வதன் பயன், தியானப்பயிற்சி மற்றும் சித்தர்கள் கூறும் யோகாசனங்கள் குறித்தும் விளக்கப்படுகின்றன.

சித்தர்களின் பாடல்களின்வழி புவியியல் சார்ந்த தகவல்கள், புவியின் தோற்றம், பெருவெடிப்புக்கொள்கை, நிலத்தின் தன்மை, நீரின் தன்மை குறித்தும் ஆராயப்படுகின்றன. மனிதமனங்களை அகழ்ந்தாய்ந்து வாழ்வினை மேம்படுத்துவதற்கான மனக்கூறு அறிவியலையும் உடற்கூறு அறிவியலையும் கூறுகின்ற சித்தர்களின் அறிவியல் புலமை தற்கால அறிவியல் கூறுகளுடன் ஒத்துள்ளனவா என்பது குறித்து இவ்வியலில் ஒப்பிட்டு ஆராயப்படுகிறது.

இயல் 3. சித்தர்களின் பாடல்களில் சமூகம்

சித்தர்களின் பாடல்களில் சமூகம் என்னும் மூன்றாம் இயலில் சமுதாயம், சமூகம் குறித்த அறிஞர்களின் கருத்துக்கள் எடுத்து விளக்கப்படுகின்றன. சித்தர் இலக்கியம் தோன்றிய காலப்பின்னணியில் சமுதாயம், அரசியல், பண்பாடு, பொருளாதாரம் பற்றி விளக்கப்படும்.

சமூகத்தில் சமயத்தின் பெயரால் சாதியின் பெயரால் கடவுளின் பெயரால் நுழைந்த மூடநம்பிக்கைகளை எதிர்த்த சித்தர்களின் முற்போக்குச்சிந்தனை முன்மொழியப்படுகிறது. மேலும், தமிழ் இலக்கியப்பரப்பில் தீண்டாமை குறித்து முதன்முதலில் குரல் கொடுத்தவர்கள் சித்தர்களே. மனிதர்கள் தீண்டாமைக் கொடுமைக்கு ஆளாக்கப்படுவதையும் தீட்டு என்று இழிவுபடுத்தப்படுவதையும் தீட்டிற்குக் காரணமானவற்றையும் சாடுகின்றமை எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

மக்களை நல்வழிப்படுத்துவதற்காகத் தோன்றிய சமயங்கள் யாவும் மக்களிடையே பிரிவுகளையும் சண்டைகளையும் ஏற்படுத்தின. எனவே சமூகத்தில் சமயங்கள் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்கள் குறித்து இவ்வியலில் விளக்கப்படுகிறது.

அன்புசெய்வதால் மனிதநேயம் மலரும், பிறருக்குக் கொடுத்து உதவும் ஈகையால் ஏற்றத்தாழ்வு மறையும், சகோதரத்துவம் தோன்றும், விருந்தோம்பல் மற்றும் இல்லறவாழ்க்கையால் பண்பாடு சிறக்கும். கள், காமம், புலால் மறுத்தல் போன்றவற்றால் ஒழுங்குமுறை தோன்றும், பிற உயிர்களுக்கு உதவுவதால் ஜீவகாருண்யம் தோன்றும் என்ற வாழ்வியல் அறங்களைச் சித்தர்கள் தம்பாடல்கள்வழி வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். உடல் ஆற்றலுடன் இருந்தால் மட்டுமே ஆன்மீகத்தேடலில் ஈடுபடமுடியும். அதனால்தான் ‘உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்

வளர்த்தேனே' என்கிறார் திருமூலர். உணவுவகைகளில் எந்த உணவு எவ்வளவு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும், அதனால் விளையும் பயன்கள் ஆகிய உணவியல் சார்ந்த செய்திகளும் கல்வியில் மெய்ஞ்ஞானக் கல்விமுறை குறித்தும் இவ்வியலில் சமூகவியல் நோக்கில் விவரிக்கப்படுகிறது.

இயல் 4. சித்தர்களின் பாடல்களில் இறைமை

சித்தர்களின் பாடல்களில் இறைமை என்னும் நான்காம் இயலில் கடவுள், இறைவன், தெய்வம் என்பதன் பொருள் விளக்கம் மற்றும் சித்தர்கள் எடுத்துரைக்கும் இறைவழிபாடுகள் குறித்த சிந்தனைகள் ஆராயப்படுகிறது.

சித்தர்கள் இறைவனை அடையாளப்படுத்துகையில் இறைவன் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறான் என்று உருவமற்ற வழிபாட்டை வலியுறுத்துகின்றனர். இதன்வழி புறவழிபாட்டை ஒழித்து அகவழிபாட்டிற்கு வழிகாட்டப்படுகிறது. புறவழிபாட்டின் களங்களாக விளங்கும் ஆலயங்கள், தலங்கள், சிலைவணக்கம், தீர்த்தங்கள், சாத்திரங்கள், சடங்குகள் ஆகியவற்றைப் புறக்கணித்துள்ளனர். புறவழிபாட்டின் அங்கங்கள் அறிவுக்குப் பொருந்தாதனவாக இருப்பதோடன்றி, அவை மக்களை அறியாமை, மூடப்பழக்கங்களில் ஆழ்ந்திடச் செய்யும் அவலநிலைகளைக்கூறி அவற்றைக் கைவிடுமாறு அறிவுறுத்துகின்றனர்.

சித்தர்கள் தங்கள் உடலை யோகப்பயிற்சி செய்து அழியா உடலாக மாற்றியவர்கள். அகத்தில் கண்ட இறைநிலையைப் புறத்தில் வடிவமைத்துக் காட்டியவர்கள். இன்று நாம் காணும் கோயில் கொடிமரம், கருவறை, மூலவர் ஆகிய அத்தனை உறுப்புகளும் பிண்டமாகிய தங்கள் உடம்பிலேயே கண்டு தரிசித்துப் புறத்தில் காட்டியவர்கள். இவை குறித்தும் ஆராயப்படுகிறது.

உள்ளத்தில் இருக்கும் இறைவனை வெளியில் தேடுவது அறிவீனம். உள்ளத்தில் இருக்கும் இறைவனை அறிய உள்ளத்தூய்மை அவசியமாகும். சமயச் சடங்குகளுக்கும் வழிபாட்டு முறைகளுக்கும் முக்கியத்துவம் தருவதைவிட அழியா நித்திய தேகத்தைப் பெற்றுப் பரம்பொருளை அடைவதே சித்தர்களின் குறிக்கோளாய் இருந்துள்ளது. இதனை,

‘உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்’(பா.1823)என்று திருமூலரும்

‘என்னுள்ளிருக்கும் இறைவனை யானறிந்திலன்’(பா.7)என்று சிவவாக்கியரும்.

எனும் வரிகளின்வழி உள்ளுக்குள் இருக்கும் இறைவனை உணர அறிவுறுத்துகின்றனர்.

சித்தர் பாடல்களில் சமுதாயத்தில் நிலவிய சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் களைய, செல்வம் மிகுந்தோர் சடங்கு சம்பிரதாயங்களைச் செய்வதும், ஏழை எளியோர் சடங்கு சம்பிரதாயங்களைச் செய்யாமல் நிற்பதையும் கண்டு வெகுண்டு இந்நிலையினை மாற்ற ஓரிறைக்கோட்பாட்டினையும் உருவமற்ற வழிபாட்டினையும் வலியுறுத்தினர். இது குறித்த செய்திகளும் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

சித்தர்கள் குருவழி இறைவனை அடைவதற்கும், யோகத்தின்வழி இறைவனை அடைவதற்கும். சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற மார்க்கத்தில் எதன்வழி இறைவனை எளிதில் அடையமுடியும் என்பதையும் கூறி வழிகாட்டுகின்றனர்.

சித்தர்களுள் சிலர் சிவனை வழிபட்டனர், சிலர் சக்தியை வழிபட்டனர். சித்தர்கள் சிந்தனைக்கும் செயலுக்கும் அப்பாற்பட்டு விளங்கும் கடவுளின் இயல்புகளை உணர்ந்து கொள்ளவும் இறைவனின் தன்மைகளைத் தெளிவுபடுத்தவும் முயன்றுள்ளனர். மேலும் மக்கள் உண்மையான கடவுள்நெறியை உணர்ந்துபின்பற்ற வழிகாட்டுகின்றனர். இறைவனை அடைவதற்குரிய வழியாக சித்தர்கள் கூறியுள்ள அன்பு மற்றும் அருள்வழி குறித்தும் ஆராயப்படுகிறது.

சித்தர்களின் இறைக்கொள்கை என்பது பிறப்பு இறப்பு அற்றநிலை, ஆன்மாவில் ஒருமை காணாதல், சமயச்சடங்குகள், பொய்ப்புனைவுகளுக்கு அப்பாற்பட்டு, சத்தியத்தை (நித்தியத்தை) உணர்த்துவதாகும். கடவுள் ஆதரவு (ஆத்திகம்), கடவுள் மறுப்பு (நாத்திகம்) என்ற நிலைப்பாடுகளைத் தாண்டி கடவுளைப் புரிந்து கொள்ளல் என்பதனை சித்தர்களின் பாடல்களின்வழி இவ்வியலில் ஆராயப்படுகிறது.

இயல் 5. சித்தர்களின் பாடல்களில் பெண்கள்

சித்தர்கள் ஆன்மத்தேடலை விரும்பியவர்கள், அதனால் பிறவிப்பயனைத் துயக்க நினைத்த காரணத்தால் சிற்றின்பத்தைப் புறக்கணித்தும் சிற்றின்பத்தின் தோற்றுவாயாகத் திகழும் பெண்களை வசை பாடியுள்ளனர். இவ்வாறு ஒருபுறமிருக்க மற்றொருபுறம் தமிழிலக்கியம் நெடுகிலும் ஆணின் வாசிப்புச் சுவைக்காகப் பெண் அழகியல் பொருளாகவே அடையாளப்படுத்தியமையைச் சித்தர்கள் உடைத்தெறிந்தனர். பெண்களின் வருணிப்பில் உள்ள மாயை குறித்தும் விவரிக்கின்றனர்.

சித்தர்களில் சிலர் மகளிரைப் பழித்துப் பேசும் பெண்மனுப்பாளர்களாகத் திகழ்கின்றனர். சிலர் பெண்மையைப் போற்றியும் ஆண்பெண் சமத்துவத்தை வலியுறுத்தியமைபும் ஆராய்ந்து விளக்கப்படுகிறது.

பெண்கள் பலநிலைகளில் ஒதுக்கப்பட்டு இழிவுபடுத்தப்படுகின்றனர். பெண்ணின் உடலியல் நிகழ்வான மாதவிடாய் குறித்த சிந்தனைகள், பூப்பின் வரலாறு, மூடநம்பிக்கை மற்றும் முன்னோர்களின் பாரம்பரியப்பண்பாடு என்கிற பெயரில் பெண்களை அடிமைப்படுத்துகிற போக்கையும் சித்தர்கள் விவரித்துள்ளனர். இவ்வாறாக பெண்குறித்த சித்தர்களின் கருத்துக்களை ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

முடிவுரை

இயல்தோறும் பெறப்பட்ட முடிவுகள் அந்தஅந்த இயலின் இறுதியில் சுட்டப்பெறும். மேலும் ஆய்வேட்டின் முடிவுரையில் ஆய்வு குறித்த முடிவுகள் தொகுத்தும் வகுத்தும் சுட்டப்பெறும்.

ஆய்வேட்டின் இறுதியில் ஆய்விற்குத் துணைபுரிந்த முதன்மைச் சான்றாதாரங்களும் துணைமைச் சான்றாதாரங்களும் இணைக்கப்பெறும்.

பின்னிணைப்பாக ஆய்வுக்குப் பயன்பட்ட, ஆய்வோடுத் தொடர்புடைய சித்தர் குறித்த தகவல்கள் மற்றும் புகைப்படங்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

முடிவுரை

- தமிழக வரலாற்று மரபிலும் இலக்கிய மரபிலும் சித்தர்கள் மெய்ஞ்ஞானிகளாகவும் மாபெரும் சிந்தனையாளர்களாகவும் புரட்சியாளர்களாகவும் பல்துறை அறிஞர்களாகவும் திகழ்ந்துள்ளனர்.
- சித் என்ற வடமொழிச்சொல்லிற்கு அறிவில் நிறைவடைந்தவன் என்பது பொருளாகும். தொடக்ககாலத்தில் 'சித்தி' என்ற சொல் கைகூடுதல் என்றபொருளில் வழங்கிவந்தது.
- தொல்காப்பியக் காலத்தில் நிறைமொழிமாந்தர், அறிவன் என்ற சொற்களால் சித்தர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். சிலப்பதிகாரம் மற்றும் மணிமேகலைக் காப்பியங்களில் சித்தன் என்ற சொல் அருகக்கடவுளைக் குறிக்கவும் பக்தி இலக்கியங்களில் இறைவனைக் குறிக்கவும் இறைவனைவணங்கும் அடியவர்களைக் குறிக்கவும் பயன்பட்டுள்ளது.
- சித்தர்கள், சித்தர் என்ற சொல்லிற்குத் தன்னிலை விளக்கமாக சிவத்தை அறிந்தவர், யோகத்தில் முழுமை பெற்றவர் (திருமூலர்), சக்தியை வழிபடுபவர், வலைப்பெண்ணைப் போற்றுபவர்கள் (கருவூரார், கொங்கணர்), பிறவிப்பிணியை அண்டாமல் காப்பவன்(சட்டைமுனி), சித்தம் தெளிந்த மெய்ஞ்ஞானி (காகபுசண்டர்) இறைவனை மனதிலே எப்பொழுதும் நிறுத்தியவன் (போகர்), பிராணனைக் கட்டுப்படுத்தியவன் (அகத்தியர்) என்று விளக்கமளித்துள்ளனர்.
- இல்லறவாழ்வைத் துறந்தவர் துறவி. காடு, மலைகளில் தவம்செய்பவர் முனிவர். உலக வாழ்வியலும் வேதமும் அறிந்தவர் ரிஷி. இவர்களில் இருந்து மேம்பட்டு எண்வகையான சித்திகள் கைவரப்பெற்றவர்கள் சித்தர்கள் ஆவர்.
- சித்தர்கள் நுண்ணறிவு படைத்தவர்கள், யோகக்கலை வல்லுனர்கள், அறிவியல், யோகம், மருத்துவம், வானநூல், இரசவாதம் போன்ற துறைகளில் செயற்கரிய செயல்களைச் செய்யும் ஆற்றல் பெற்ற பேரறிவுடைய சான்றோர்கள் என ஆய்வறிஞர்கள் கருத்துரைத்துள்ளனர்.

- சித்தர்கள் சமயம் சாராதவர்கள். சிவவாக்கியர், இடைக்காடர் பாடல்களில் வைணவத்தின் குறிப்புகளும் மற்ற சித்தர்களின் பாடல்களில் சைவசமயக் கடவுளின் பெயர்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.
- சித்தர்கள் திருமூலரின் காலமாகிய கி.பி 6ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி கி.பி.14,15,16,17ஆம் நூற்றாண்டு வரை வாழ்ந்துள்ளனர். சித்தர்கள் எண்வகையான சித்திகளை பெற்றவர்கள். அவை அணிமா (அணுவைப்போல சிறுத்தல்), மகிமா (மலையைப்போல பெரிதாதல்), லகிமா (உடலை லேசாக மாற்றுதல்), கரிமா (எங்கும் வியாபித்திருத்தல்), பிராத்தி (நினைத்ததை அடைதல்), பிரகாமியம் (அனைத்தையும் படைத்தல்), ஈசத்துவம் (இறைவடிவில் இருத்தல்), வசித்துவம் (தன்வசப்படுத்துதல்) என்பனவாகும்.
- சித்தர்களில் பல்வேறு பிரிவினர் இருந்துள்ளனர். மரபு மற்றும் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் நவநாதச்சித்தர்கள் (வடஇந்திய சித்தர்கள்) பதினெண் சித்தர்கள் (தென்இந்திய சித்தர்கள்) என்றும்; வருக்க அடிப்படையில் மூலவர்க்கம், பாலவர்க்கம், கைலாயவர்க்கம் என்றும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர்.
- உயிர்களின் பரிணாமவளர்ச்சியல் இன்று பரபரப்பாக பேசப்படும் பல்வேறு அறிவியல்சார் தகவல்களுக்கு முன்னோடியாக சித்தர்களின் மெய்க்கூறான அறிவியல் இருந்துள்ளது.
- இயற்பியலின் கூறான ஒளி-ஒளி குறித்தும் ஒலியைக்காட்டிலும் ஒளி அதிக திசைவேகம் செல்லும் ஆகியவற்றோடு, ஒளியின் பிரதிபலிப்பு சார்ந்த கருத்துக்களைப் போகரும், காகபுசண்டரும் காட்சிபடுத்தியுள்ளனர். ஒளியின் சத்தமும் ஒளியின் காட்சியும் ஒருங்கே காட்டும் மின்னணுவியல் செய்திகள் சிவவாக்கியர், பத்ரகிரியார் பாடல்களின்வழி விளக்கப்பட்டுள்ளன.
- இரும்பை இழுக்கும் தன்மையது காந்தம் அதுபோல சீவான்மாவை இழுக்கக்கூடியது பரமான்மா என்ற காந்தவியல் குறித்தும் காலம், இடம், செயல் குறித்த சார்புக்கொள்கையையும் எதிர்மறைகளின் இணைவான அக்குவக்கொள்கையையும் ஆற்றல் அழிவின்மை ஆகிய அறிவியல் சார்ந்த கருத்துக்களைச் சித்தர்களும் எடுத்துரைத்துள்ளனர்.

- சித்தர்கள் வேதியியலை வேதை, இரசவாதம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். பல்வேறு மருந்துகளைத் தாயாரிப்பதற்கும் மருந்துகளைத் தூய்மைப்படுத்துவதற்கும் வேதியியல் முறையைக் கையாண்டுள்ளனர். அணு என்பது நுட்பமானது என்றும் அணுவைப்பிளக்க முடியும் என்றும் கூறியுள்ளனர். இது இன்றைய அறிவியல் அறிஞர்களின் கருத்துக்களோடு ஒத்துப்போகின்றன.
- சித்தர்கள் எண்களில் மேல்வாயிலக்கமான கோடி, நூறு கோடி, கீழ்வாயிலக்கமான மா, நாழி, கழஞ்சு, உழக்கு போன்ற அளவைப்பெயர்களையும் கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல் முதலான அளவைப்பெயர்களும் ஏறுவரிசை, இறங்குவரிசை முதலான கணக்கியல் முறைகளையும் சதுரம், வட்டம், கோணம் போன்ற வடிவ கணிதமுறைகளையும் எடுத்துரைத்துள்ளனர். இதன்வழி சித்தர்களின் கணிதவியலறிவு வெளிப்பட்டிருப்பதை அறியலாம்.
- இயற்கையில் இருக்கும் செடி, கொடி, மரம், காய், கனி, இலை, பட்டை முதலான தாவரங்களின் குணம், தன்மை, பயன் குறித்தும் தாவரங்களில் நடைபெறும் மகரந்தச்சேர்க்கை குறித்தும் இயம்பியுள்ளனர்.
- நிலவாழ் உயிரினம், நீர்வாழ் உயிரினம், மீன், ஆமையின் இனவிருத்தி, பெண்களுக்குக் கரு உருவாதல், ஆண்-பெண் பாலினம் அறிதல் போன்ற உயிரியியல்சார் தகவல்களைச் சித்தர்கள் அறிந்திருந்தனர். மனிதமனங்களை அகழ்ந்தாய்ந்து மேம்படுத்தும் மனக்கூறு அறிவியலும் அறிவியலின் ஒரு கூறான யோகம் குறித்தும் எடுத்துரைத்துள்ளனர்.
- புவியின் தோற்றம், நீரின் அளவு, நிலத்தின் அளவு, மலையின் அளவு, பால்வீதியின் சுழற்சி, அண்டத்தின் காணப்படுபவையே பிண்டத்தில் காணும் தன்மை ஆகியவை சித்தர்களின் பாடல்களின்வழி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- சித்தர் இலக்கியம் தோன்றிய சமுதாயச்சூழல், அரசியல்பின்னணி, பொருளாதாரப்பண்பாடின் நிலை குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளன. வேற்றசர்களின் ஆட்சியால் வேதியர்களின் ஆதிக்கத்தால் சாதிப்பிரிவினைகள், சமயச்சடங்குகளால் மக்கள் பாதிக்கப்பட்டிருந்தனர். என்பதைச் சித்தர்களின் பாடல்களின்வழி அறியஇயலுகிறது.

- மக்களை நெறிப்படுத்த தோன்றிய சமயங்கள் சமயவாதிகளின் சுயநலத்தால் மக்களைச் செம்மைப்படுத்தாமல் சமயப்பூசலை உருவாக்கின. ஆகையால், திருமூலர், சட்டைமுனி, பாம்பாட்டிச்சித்தர், அகப்பேய்ச்சித்தர் போன்றோர் மக்களிடையே பூசல்களை ஏற்படுத்தும் சமயங்கள் தேவையற்றவை என்கின்றனர். சமயங்களும் சாதிப்பிரிவுகளும் பகுத்தறிவுக் கொண்டவர்களுக்கு அல்ல. அறிஞர்களும் ஞானிகளும் பின்பற்றக் கூடியவை அன்று என வலியுறுத்தியுள்ளனர்.
- ஆதிகாலத்தில் சாதி என்பதே இல்லை. தொழில் அடிப்படையில் பிரிந்து வாழ்ந்தவர்கள் வேதியரின் சுயநலத்தால் பல்வேறு சாதிகளாக உருவாக்கப்பட்டன என்று குதம்பைச்சித்தர், வான்மீகி, அகத்தியர் குறிப்பிடுகின்றனர். தன்னலக்காரர்கள் தங்களின் வயிற்றுப்பிழைப்புக்காக ஏற்படுத்தியதே சாதி என்கின்றனர் சித்தர்கள். சாதி, குல அமைப்புகளை முற்றாக ஒழிக்கும் நோக்கில் சித்தர்கள் சாதி எதிர்ப்புணர்வை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.
- பிறப்பைக் கொண்டு ஒருவருக்கு உயர்வு, தாழ்வு கற்பிப்பது அறிவுக்குப் பொருந்தாத அறிவீனம். அதனால் சாதி வேற்றுமைகளைக் களைய சித்தர்கள் வலியுறுத்தினர். தீண்டாமையை எதிர்த்து முதலில் புரட்சிக்குரல் எழுப்பியவர்கள் சித்தர்களே. மனிதனை மனிதன் தொடுவதே தீட்டு என்றும் தீட்டிற்குக் காரணமாகச் சொல்லும் நடைமுறைகளையும் கண்டித்தனர்.
- சமுதாயத்தில் நிலவும் உருவவழிபாடு, ஆலயவழிபாடு, தலயாத்திரை செல்லுதல் முதலான வழிபாட்டுமுறைகளைக் கண்டித்ததோடு மட்டுமின்றி பகுத்தறிவுக்கு எட்டாத செயல்களைச் செய்ய வேண்டாம் என்றும் மக்களுக்கு அறிவுறுத்தினர்.
- காரணமின்றி கடைபிடிக்கப்படும் மூடநம்பிக்கைகளைச் சாடியுள்ளனர். சகுனம், சடங்கு, பூசைமுறைகள், பொங்கல் வைத்தல், உயிர்ப்பலியிடல் முதலியவற்றைக் கண்டித்துள்ளனர்.
- வாழ்கையை அறநெறிச்சார்ந்து வாழ வழிகாட்டியுள்ளனர். மனத்தூய்மையுடன் இருத்தல், பிற உயிர்களிடத்தில் அன்பு செலுத்துதல், ஈகை மற்றும் விருந்தோம்பல், கள்ளுண்ணாமை, சினத்தை தவிர்த்தல், பேராசை கொள்ளாமை, உயிர்ப்பலி வேண்டாமை போன்ற நற்சிந்தனைகளை வலியுறுத்தியுள்ளனர்.

- இறைமை எனும் சொல் கடவுள், திரு, மேன்மை, தலைமை ஆகிய பொருள்களைத் தருகிறது. மனிதன் இயற்கையின்மீது கொண்ட அச்சத்தின் காரணமாகத் தோன்றிய இயற்கைவழிபாடு இறைவழிபாடாக மாற்றம் பெற்றது.
- இறைவனை வழிபடுவதில் பாடுதல், பணிதல், பூசித்தல் முதலான அடியவர்களில் வழிபாட்டுமறைகளில் இருந்து சித்தர்கள் முற்றிலும் மாறுபட்டு யோகம் மற்றும் ஞானவழிகளில் தன்னையுணர்தல், வெட்டவெளியறிதல் என வழிபட்டனர்.
- கடவுள் குறித்து நிலவும் பொய்மைகளை கண்டித்து அறிவியல்பூர்வமான ஆன்மீகத்தைச் சித்தர்கள் மிக ஆழமாக வெளிப்படுத்தினர். பல்வேறு தெய்வங்களை வழிபடுவதால் தோன்றும் பூசல்களைத் தடுக்க ஓர்இறைக்கோட்பாட்டினை வலியுறுத்தினர்.
- இறைவன் என்பவன் ஒருவனே. திருவரங்கனும் தில்லைநாதனும் ஒருவனே. இறைவனைப் பகுத்துப்பார்ப்பவர்கள் அறிவிலிகள் என்றனர். திருமூலர், அகத்தியர், சிவவாக்கியர், பட்டினத்தார், வள்ளலார் போன்றோர் இறைவன் ஒருவனே என வலியுறுத்தியுள்ளனர்.
- புறவழிபாட்டையும் புறவழிபாட்டுக்கூறுகளையும் (உருவவழிபாடு, கோயில், தீர்த்தம், சடங்குகள், வேத, ஆகமங்கள், புராணசாத்திரங்கள்) எதிர்த்தனர். இவையாவும் எல்லையில்லாப் பரம்பொருளை வரையறைப்படுத்துகின்றன எனச் சாடினர்.
- சித்தர்கள் வைதீக சடங்காசாரங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையில் சிவன், சக்தியை ஒரு குறியீடாகக் கொண்டே வழிபட்டுள்ளனர். பேரண்டத்தைப் பொருளாகவும் ஆற்றலாகவும் கண்டனர். பொருளில் சிவத்தையும் ஆற்றலில் சக்தியையும் கண்டனர்.
- சித்தர்கள் இறைவனை குருவழி அடைதல் வேண்டும் என்றும் இறைவனையே குருவாகக் கொண்டும் பாடியுள்ளனர். குருவே மோட்சத்தை அடைவதற்கான வழிகாட்டி என்றும் விளக்கியுள்ளனர். சித்தர்கள் குருவே தன் மாணவனுக்கு மெய்ப்பொருளை நோக்கவும் சோதிக்கவும் சிந்திக்கவும் தியானிக்கவும் அனுபவித்து உணரவும் உதவுபவர் என்று கூறியுள்ளனர்.
- சித்தர்கள் இறைவனை யோகத்தின்வழி அடைவதற்கு வழிகாட்டியுள்ளனர். யோகத்தின் குறிக்கோளே தூய மெய்யுணர்வை(இறைவனை)

- அடைவதாகும். யோகத்தின் அடிப்படை உடம்பு. உடம்பு இல்லையெனில் இறைநிலையை அறிதல் முடியாது எனச் சித்தர்கள் வலியுறுத்தியுள்ளனர்.
- ஆதிகாலத்தில் வேட்டையாடுதல் முதல் குடும்ப நிருவாகம்வரை அனைத்தும் பெண் தலைமையிலேயே நடந்தது. வேதகாலப்பெண் விவாதம் செய்யவதிலும் வேள்விகள் செய்யவதிலும் சிறந்து விளங்கினாள்.
 - சங்ககாலம் முதல் சிற்றிலக்கியக் காலம் வரை பெண்கள் அடிமைகளாகவும் போகப்பொருளாகவும் இழிவானவர்களாகவும் அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். அவற்றிலிருந்து மாறுபட்டுச் சித்தர்களில் சிலர் பெண்களைப் போற்றுவவர்களாகவும் சிலர் பெண்களைத் தூற்றுவவர்களாகவும் இருக்கின்றனர்.
 - பெண், பெண்ணின்பம் என்ற நிலையில் இருந்து மீண்டும் ஆன்மவிடுதலை, வீடுபேறு குறித்துப்பாடி மக்களை மீட்டவர்கள் சித்தர்கள்.
 - சிற்றின்பத்தை வெறுத்த சித்தர்கள் சிற்றின்பத்திற்குக் காரணமான பெண்களையும் பெண்உடலையும் பழித்துள்ளனர். சிற்றின்ப வெறுப்பு பெண்மீதான வெறுப்பாக மாறியமை சுட்டப்பட்டுள்ளது.
 - பெண்களின் வருணிப்பில் உள்ள மாயை குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளது. பெண்களின் உடல் வருணிப்பில் தலை முதல் கால் வரை(தலை முதல் பாதம்), கால் முதல் தலை வரை (பாதாதி கேசம்) என வருணிக்கும் நிலையைப் பட்டினத்தார், பத்ரகிரியார், பாம்பாட்டிச்சித்தர் போன்றோர் தவறு எனக் கண்டித்துள்ளனர். சித்தர்கள் முக்திக்குத் தடையாக இருக்கும் சிற்றின்பத்தையும் சிற்றின்பத்திற்குக் காரணமான பரத்தையர், இழிமகளிர், வரைவில் மகளிர் ஆகியோர்களைக் கடுமையாகச் சாடியுள்ளனர்.
 - பெண்ணாசையைத் துறந்து இல்லறத்தைக்கடந்து இறைச்சிந்தனையில் ஈடுபடுதல் அவசியமாகும். பெண்களைத் தவிர்த்து காடு, மலைகளுக்குச் செல்வதைக் காட்டிலும் மனத்தைத் தூய்மையுடன் வைத்துக் கொள்வது அவசியமாகும். இல்லறவாழ்வில் இருந்து கொண்டும் சித்தர்கள் சமுதாயப்பணி செய்துள்ளனர்.
 - சித்தர்களில் திருமூலர், சிவவாக்கியர், சட்டைமுனி, காகபுசண்டர், கொங்கணர் போன்றோர் பெண்களைத் தாயாகப் போற்றியும், சக்தியாக

வழிபட்டும், வாலையாகப்(குழந்தையாகப்) பாவித்தும் பெண்களைப் போற்றியுள்ளனர். ஆண், பெண் சமம் என்றும் வலியுறுத்தியுள்ளனர்.

- இல்லறத்தையும் வாழ்க்கை துணைநலத்தையும் சித்தர்கள் போற்றியுள்ளனர். முன்னோர்களின் பாரம்பரியம் பண்பாடு என்று பெண்களை ஒதுக்கும் நிலையினை எதிர்த்து சிவவாக்கியர் குரல் எழுப்பியுள்ளார். பெண்ணின் உடலியல் நிகழ்வான மாதவிடாய்(தூமை) சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.
- தமிழ் இலக்கியத்தளத்தில் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய இலக்கியங்களுள் சித்தர் இலக்கியம் தனியிடம் பெறுகிறது. இன்றைய சமூக அரசியல் சூழலில் மனித சமுதாயத்திற்கு சித்தர் பாடல்கள் மனித நேயத்துடன் வழிகாட்டும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

எதிர்கால ஆய்வுகள்

தொடர்ந்து சித்தர் இலக்கியம் குறித்து மேலாய்வுகள் மேற்கொள்வதற்கான சில பொருண்மைகளை இவ்வாய்வானது முன்வைக்கிறது.

1. ஒப்பீட்டு நோக்கில் சித்தர்களும் உலகப் பகுத்தறிவாளர்களும்.
2. உளவியல் நோக்கில் சித்தர் இலக்கியம்.
3. பெண்ணிய நோக்கில் சித்தர் பாடல்கள்.
4. சித்தர் பாடல்களில் அறிவியல்.
5. சித்தர் பாடல்களில் தத்துவம்.

துணைநூற்பட்டியல்

அ. முதன்மை ஆதாரங்கள்

1. தமிழ்ப்பிரியன் (தொ.ஆ) - சித்தர் பாடல்கள் (மூலமும் உரையும்),
கற்பகம் புத்தகாலயம்,
சென்னை - 17.
2016.
2. திருமுருகன் (தொ.ஆ), - சித்தர் பாடல்கள்,
சாகித்திய அகாதெமி பதிப்பகம்,
புதுதில்லி - 1,
2012.
3. திருமூலர்., - திருமந்திரம் (ப.இராமநாதபிள்ளை
விளக்கம்)
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை - 108. 1962.
4. முருகேசன்.சி.எஸ்., - சித்தர் பாடல்கள்(பெரிய ஞானக்கோவை),
சங்கர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 42.
2004.

ஆ. துணைமை ஆதாரங்கள்

1. அண்ணாமலை.மு., - தமிழ்நாட்டில் கல்வி அன்றும் இன்றும்,
அம்மன் புத்தகக்குழுவும்,
சென்னை - 5.
2005.
2. அந்தோணி குருசு., - பயன்முறைத் திறனாய்வு நுட்பங்கள்,
கட்டுரைத்தொகுப்பு,
என்சிபிஎச் வெளியீடு,
சென்னை - 98.
2007.

3. அப்துல் ரகுமான் - பித்தன்
நேசனல் பப்ளிசர்ஸ்
சென்னை 17.
2008.
4. அம்சவேணி.பெ.,(தொ.ஆ) - அகத்தியர் அருளிய
வைத்திய இரத்தினசாகரம்,
ஜெயம் பப்ளிகேசன்ஸ்,
சென்னை - 17.
2013.
5. அம்பேத்கார்.பி.ஆர், - சாதியை ஒழிக்க வழி
பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச்சார
நிறுவனம்,
சென்னை - 17.
1977.
6. அருணாச்சலம்.மு., - தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,
பார்க்கர் வெளியீடு
சென்னை - 14.
2005.
7. ஆனந்த ரவிசாஸ்திரி.க.ஆ., - சித்தர்களின் சமுதாயச்சிந்தனைகள்,
பாவை பப்ளிகேசன்ஸ்,
சென்னை - 14.
2008.
8. இராசராசன்.சு., - அறிவியல் இயற்பியல்,
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் கழகம்,
சென்னை - 6.
2007.
9. இராசேந்திரச்சோழன்., - கருத்தியல் மதம், சாதி, பெண்,
மங்கை பதிப்பகம்,
சென்னை - 42. 2001.

10. இராதகிருஷ்ணன்.,(மொ.ஆ) - உலக வரலாற்றில் பெண்கள்,
(ரோசலிண்ட் மைல்ஸ்)
என் சி பி எச் வெளியீடு,
சென்னை-98. 2001.
11. இராமச்சந்திரன்.எஸ்.பி.,(ப.ஆ) - தேரையர் வைத்தியம் 1000,
தாமரை நூலகம்,
சென்னை - 26.
1994.
12. இராமச்சந்திரன்.எஸ்.பி.(ப.ஆ)., - போகர் சப்த காண்டம் 7000,
தாமரை நூலகம்,
சென்னை - 26,
1995.
13. இராஜம் கிருஷ்ணன்., - பெண் விடுதலை,
தாகம் வெளியீடு,
சென்னை - 17.
2003.
14. இலட்சுமணன்.மு., - அறிவியலின் வரலாறு,
பாவை பப்ளிகேசன்ஸ்,
சென்னை - 14.
2006.
15. இளம்பூரணர் (உ.ஆ)., - தொல்காப்பியம்,
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்,
சென்னை - 108.
1986.
16. இளமதி ஜானகிராமன்., - சித்தர் இலக்கியம்,
கோகுலம் பிரிண்டர்ஸ்
புதுச்சேரி - 8.
2007.
17. இளமதி ஜானகிராமன்(ப.ஆ)., - சித்தர் இலக்கியம்,(கட்டுரைத் தொகுப்பு)
சுப்ரமணிய பாரதியார் தமிழியல்புலம்,
புதுவை பல்கலைக்கழகம்,
புதுச்சேரி - 8.
2017.

18. ஈஸ்வரப்பிள்ளை.தா., - சித்தர்களும் வேமனும்
இராசேசுவரி பதிப்பகம்
தஞ்சாவூர் - 1.
2001.
19. ஈஸ்வரப்பிள்ளை.தா., - பண்பாட்டு நோக்கில் திருமுறைகள்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை - 113
2008.
20. கண்ணகி கலைவேந்தன்., - தமிழர் மருத்துவம்,
தமிழ்ய்யா வெளியீடு,
திருவையாறு - 14.
2005.
21. கணபதி.கு.மரு.,(தொ.ஆ) - சித்த மருத்துவம் (கட்டுரைத்தொகுப்பு),
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,
சென்னை - 13.
2010.
22. கணபதி. டி.என்., - தமிழ்ச்சித்தர் மரபு,
ரவி பப்ளிகேசன்ஸ்,
சென்னை - 83.
2003.
23. கணேசலிங்கம். செ., - சித்தர்கள் சித்தாந்தமும் சூபிசமும்,
குமரன் புத்தக இல்லம்,
சென்னை - 24.
2004.
24. கதிர்முருகு.முனைவர்.,(ப.ஆ) - முத்தொள்ளாயிரம்
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை - 14.
2013.
25. கருணாநிதி. (தொ.ஆ), - சித்தர் இலக்கியங்களில் சமூகப்பார்வை,
பாவை பப்ளிகேசன்ஸ்,
சென்னை - 14.
2012.

26. கருப்பையா. பழ., - பட்டினத்தார் ஒரு பார்வை,
கிழக்கு பதிப்பகம்,
சென்னை - 14.
2012.
27. கலாவதி.இரா., - சித்தர்பாடல்களில் நடப்பியல்,
காவ்யா வெளியீடு
சென்னை - 24.
2008.
28. கலியாணசுந்தரனார். திரு.வி., - பெண்ணின் பெருமை,
ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம்,
சென்னை - 17.
2010.
29. கலைஅரசு., - சித்தர்கள் சொல்லும் திராவிட ஆன்மீகம்,
அருண் பதிப்பகம்,
கோவை - 42.
2005.
30. கலைப்பொழிலன்., (ப.ஆ) - விவேக சிந்தாமணி,
ஜெயக்குமார் பப்ளிகேசன்ஸ்,
சென்னை - 8.
2003.
31. குணசேகரன்.சு., - முற்போக்குச்சிந்தனையில் சித்தர்கள்,
எம்.வீரா உள்வட்டச் சாலை
சென்னை - 83.
2009.
32. குணா., - தமிழர் மெய்யியல்,
பொதுமை வெளியீடு,
சென்னை - 17.
1980.
33. குளோரி.தா., - சிவவாக்கியர் காட்டும் சமுதாயப் புரட்சி,
காவ்யா பதிப்பகம்,
சென்னை - 24.
2008.

34. குன்றக்குடி அடிகளார்.தவத்திரு.,- நமது நிலையில் சமயம் சமுதாயம்,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்,
சென்னை - 5.
1990.
35. கைலாசபதி.க., - ஒப்பியல் இலக்கியம்.,
பாரி நிலையம்,
சென்னை - 1.
1969.
36. கைலாசநாத்.யோகி., - சித்தர் களஞ்சியம்.,
கற்பகம் புத்தகாலயம்,
சென்னை - 17.
2010.
37. சக்திவேல்.சு., - நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வு,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 108.
1983.
38. சங்கரவள்ளி நாயகம் - தமிழ்க்குமுகாயம்,
அகரம், நிர்மலா நகர்,
தஞ்சாவூர் - 7.
2007.
39. சண்முகம். தா.ஏ., - உளவியல்(பாகம் 1,2),
கழக வெளியீடு,
சென்னை - 5. 1960
40. சற்குணன். சை., - சித்தர் கருவூலம்,
அகில் பதிப்பகம்,
திண்டுக்கல் - 5.
2010.
41. சாமிநாதய்யர்.உ.வே.,(ப.ஆ) - குறுந்தொகை,
உ.வே.சா. நூல் நிலையம்
சென்னை - 90.
1980.

42. சிதம்பரனார். சாமி., - சித்தர்கள் கண்ட விஞ்ஞானம் தத்துவம்,
ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம்,
சென்னை - 17.
2001.
43. சுப்பிரமணியன்.ச.வே., - தொல்காப்பியம் (தெளிவுரை),
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 108.
1998.
44. சுப்பிரமணியன்.ச.வே., - சங்க இலக்கியம் எட்டுத்தொகை
(மூலமும் தெளிவுரையும்),
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 108.
2010.
45. சுப்பிரமணியன். ச.வே., - ஐம்பெருங்காப்பியங்கள்
(மூலமும் தெளிவுரையும்),
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 108.
2010.
46. சுப்பு ரெட்டியார்.ந., - அறிவியல் தமிழ்,
யாழ் வெளியீடு,
சென்னை - 40.
1990.
47. சுப்பு ரெட்டியார்.ந., - தமிழில் அறிவியல் அன்றும் இன்றும்,
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை - 5.
1990.
48. சுயம்பு.பெ., - இந்தியாவில் சமயங்கள்,
ஸ்ரீ விக்னேஷ் பதிப்பகம்,
சென்னை - 75.
2013.

49. சொக்கலிங்கம்.சு.ந., - தாயுமானவர் பாடல் தொகுப்பு,
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
சென்னை - 18.
2002.
50. சோமசுந்தரம்.மீ.ப., - சித்தர் இலக்கியம் (தொகுதி 1,2,3),
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
அண்ணாமலை நகர்,
சிதம்பரம் - 2.
2000.
51. தட்சணாமூர்த்தி.அ., - தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்,
யாழ் வெளியீடு,
சென்னை - 40.
1994.
52. தண்டபாணி. துரை.,(உ.ஆ) - திருவாசகம்,
உமா பதிப்பகம்,
சென்னை - 1.
2003.
53. தமிழண்ணல்., - புதிய நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை - 001 .
2012.
54. தாமோதரன்.இரா.,(ப.ஆ), - பெரியாரும் உலகப்பகுத்தறிவாளர்களும்
பெரியார் உயராய்வு மையம்
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்
திருச்சி - 24.
2011.
55. திருநாவுக்கரசு.க.த., - திருக்குறள் நீதி இலக்கியம்,
உலகத் தமிழாராச்சி நிறுவனம்
சென்னை - 113.
2006.

56. திருவேங்கட இராமானுஜதாசன்- நாலாயிரத்திவ்ய பிரபந்தம், (உ.ஆ)
உமாபதிப்பகம்,
சென்னை - 1.
2010.
57. துரையாங்கசாமி.அ - அன்பு நெறியே தமிழர் நெறி,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை- 1.
1963.
58. தேசிக விநாயகம் பிள்ளை.சி., - ஆசிய ஜோதி
பாரி நிலையம்,
சென்னை - 108.
1999.
59. நடராஜன்.பி.ரா., (உ.ஆ) - தேவாரம்,
உமாபதிப்பகம்,
சென்னை - 1.
2003.
60. நடராஜன்.பி.ரா., (உ.ஆ) - பெரியபுராணம்,
உமாபதிப்பகம்,
சென்னை - 1.
2006.
61. நந்தினி.அ., - விமர்சனத்தின் அரசியல்,
முகில் பதிப்பகம்,
ஆத்தூர்,
திண்டுக்கல் - 1.
2009.
62. நஜன்., - சித்தர்கள் காட்டும் யோகநெறி,
பிரதீபா பிரசுரம்,
சென்னை - 83.
1996.
63. நாராயணன்.க., - தமிழர் அறிவுக்கோட்பாடு,
மாரி பதிப்பகம்,
புதுச்சேரி - 8.
2001.

64. நாராயணன்.க., - சித்தர் சிவவாக்கியர்,
மாரி பதிப்பகம்,
புதுச்சேரி - 8.
2003.
65. நீலகண்ட சாஸ்திரி.கே.ஏ., - சோழர்கள்
என்.சிபிஎச் வெளியீடு,
சென்னை - 108.
2013.
66. பக்தவத்சல பாரதி., - பண்பாட்டு மானுடவியல்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 108.
2000.
67. பசுமலையரசு. மு., - செந்தமிழும் சித்த மருத்துவமும்,
சீதை பதிப்பகம்,
சென்னை - 5.
2006.
68. பரிமேலழகர்., (உ.ஆ) - திருக்குறள்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை - 14.
2002.
69. பாரதியார்., - பாரதியார் கவிதைகள்,
அன்னை புத்தகாலயம்,
சென்னை - 35.
2000.
70. பாரதிதாசன்., - பாரதிதாசன் கவிதைகள்,
பாரி நிலையம்,
சென்னை - 1.
2008.
71. பாலகிருஷ்ணன். ப., (உ.ஆ) - வள்ளலார் அருளிய திருவருட்பா,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை - 5.
2006.

72. பிங்கல முனிவர் - பிங்கல நிகண்டு,
கழக வெளியீடு,
சென்னை - 5.
1968.
73. பிரேமா. இரா., - பெண்ணியம்,
தமிழ்ப் புத்தகாலயம்,
சென்னை - 8.
2005.
74. பிள்ளை. கே.கே., - தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை - 113.
2008.
75. புலியூர்க்கேசிகன்., (உ.ஆ) - கலிங்கத்துப்பரணி,
ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம்,
சென்னை - 17.
2010.
76. பெரியார்., - பெரியார் அன்றும் இன்றும்,
(தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கட்டுரைகள்)
விடியல் பதிப்பகம்,
கோயம்புத்தூர் - 15.
2017.
77. மருதவாணன்.சா., - பெரியாரின் சிந்தனைக் கதிர்கள்
மீனா புத்தக நிலையம்,
சென்னை - 8.
2002.
78. மனோண்மணி., (ப.ஆ.), - சித்திரியல் ஆய்வு மாலை,
சித்திரியல் ஆய்வு மாநாடு
கோவை - 8.
2005.
79. மாடசாமி. ச., - பாம்பாட்டிச்சித்தர்,
அருவி பப்ளிகேசன்ஸ்,
மதுரை - 3.
2004.

80. மாணிக்கவாசகம்.இரா., - சித்தர்கள் சொன்னவை
திருமகள் நிலையம்
சென்னை - 17
1982.
81. மாணிக்கவாசகனார்.வ.சுப., - ஆத்திச்சூடி,
(உ.ஆ). நல்வழி,
கொன்றைவேந்தன்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்
சென்னை - 108. 2001.
82. முத்து. சு., - அறிவியல் தமிழியல்,
விஜயா பதிப்பகம்,
சென்னை - 18.
1994.
83. முத்து. சு., - அறிவியல் உங்களுக்காக,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 108.
2004.
84. முருகேசன். சி.எஸ்., - சித்தர்கள் கண்ட இறைமை,
சங்கர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 42.
2012.
85. முருகையன். மு., - சாதீயம்,
இலக்கிய பதிப்பகம்,
புதுச்சேரி- 42.
1990.
86. மோசசு மைக்கேல் பாரடே., - தமிழ்ச்சித்தர் பாடல்களும் விவிலியமும்,
சி.எஸ்.ஐ. சென்னை பேராய வெளியீடு,
சென்னை - 86.
1999.
87. ரவி.ஆத்மா.கே., - அறிவியல் களஞ்சியம்,
பாரதி புத்தகாலயம்,
சென்னை - 52,
2012.

88. ராஜன்.கே.கே., - கடல்வாழ் பாலூட்டிகள்
என்.சிபிஎச் வெளியீடு,
சென்னை - 108.
2007.
89. வரதராசனார். மு., - தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,
சாகித்திய அகாதெமி பதிப்பகம்,
புதுதில்லி - 1.
1996.
90. வரதராசனார். மு., - இலக்கியத்திறன்,
பாரி நிலையம்,
சென்னை - 108.
2011.
91. விவேகானந்தர்.சுவாமி., - இராசயோகம்,
ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண மடம் வெளியீடு
சென்னை 1989
92. வினோபா. வே., - தமிழ் எண்கணித வரலாறு,
அகரம், நிர்மலா நகர்,
தஞ்சாவூர் - 7.
2006.
93. வேலம்மாள். நா., - தமிழ் நாவல்களில் பொருளாதாரச்
சிக்கல்கள்
என்.சி.பி.எச். வெளியீடு,
சென்னை - 98.
2008.
94. வேலாயுதம். எல்.ஆர்., - உலக அறிவியல் அறிஞர்கள்,
மோகன சுந்தரம் வெளியீடு,
சென்னை - 34.
2012.
95. வைரமுத்து., - திருத்தி எழுதிய தீர்ப்புகள்,
சூர்யா இலக்கிய நிறுவனம்,
சென்னை - 21.
2010.

96. - விவிலியம், பழைய ஏற்பாடும் புதிய ஏற்பாடும்
பரிசுத்த வேதாகமம்
இந்திய வேதாகமச் சங்கம்
பெங்களூர் 1995.
97. ஸ்ரீஜயதயால் கோயந்தகா - ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா(தத்வவிவேசனி)
கோபால் சேவா டிரஸ்ட்,
ஈரோடு.45, 16ம் பதிப்பு 1999.
98. ஜெகதா - பட்டினத்துச்சித்தர் வாழ்வும் வாக்கும்
ராம்பிரசாத் பப்ளிகேசன்ஸ்,
சென்னை 14, 1992.

(இ) அகராதிகள் & கலைக்களஞ்சியங்கள்

1. நா.கதிரைவேற்பிள்ளை - தமிழ்மொழி அகராதி,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை - 14.
2003.
2. ஆ.சிங்காரவேலு முதலியார் - அபிதான சிந்தாமணி,
சீதை பதிப்பகம்,
சென்னை - 4.
2009.
3. - கழகத் தமிழ் அகராதி
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்
சென்னை - 18.
1964.
4. அப்துற் றஷீம் - இஸ்லாமியக் கலைக்களஞ்சியம்
யுனிவர்சல் பப்ளிஷர்ஸ்
சென்னை - 1,
1976.

5. - வாழ்வியல் களஞ்சியம் தொகுதி 1 – 10,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்.
1986.

(ஈ) ஆங்கில நூல்கள்

1. Davit Drashlar - **Sociology**
Altred Aknople(Plt)
Newyork
1976.
2. Hulton. J.H., - **Caste in India,**
Oxford University press.
Bombay.
1983
3. Mookerjee. M.Aji., - **The Tantric way,**
Thames Hudson,
London,
1977.
4. Subramania Aiyar.A.V., - **The Poetry and the Philosophy
of the Tamil Siddhas,**
Manivasakar Noolagam,
Chidambaram.
1975.
5. Subramania Aiyar. A.V., - **Kapilarahaval : A Medieval
Tamil Poem on Caste,**
(A Free English Rendering)
The Author's Publication,
Madras.
1975.

6. **Swami Ramananda Bharati, - **Manu and Thiruvalluvar****
Sangam Publications,
Madras.
1973.
7. **Venkatraman. V., - **A History of Tamil Siddha Cult,****
Ennes Publications,
Madurai - 9.
1990.
6. **Zvelebil. Kamil. V., - **The Poets of the Powers,****
Rider and company,
London.
1973.

Encyclopaedias & Dictionaries

1. **Monier - Williams Monier.,-** **A Sanskrit – English Dictionary,**
Motilal Banarsidas Publishers,
Delhi - 11.
1899.
2. **Susan Ratcliffe.,** - **Oxford Quotations and Proverbs,**
Oxford University Press,
United States.
2001.
3. **.....** - **Encyclopedia Britanica,**
New York.
1977.
4. **.....** - **Tamil Lexicon, Vo-III, Part-I**
University of Madras,
Madras.
1982.
5. **.....** - **World Book Encyclopaedia,**
United States, (22 Volumes)
Scott Fetzer Company,
Subsidiary of Berkshire,
Hathaway.
1917 : First Edition.

பின்னிணைப்பு - 1

மனித உடற்கூறு மூலிகைகள் (Human Anatomy Herbels)

தலை - வல்லாரை, நீர்பிரம்மி

கண் - பொன்னாங்கண்ணி, கரிசலாங்கண்ணி

பல் - கருவேலம், ஆலம், வேப்பம்பட்டை, உப்பு கற்பூரம், கிராம்பு

காது - மருள்

மூக்கு - தூதுவளை, ஆடாதொடை

தொண்டை - முசுமுசுக்கை

வாய்ப்புண் - திரிபலாபொடி, வெந்தயம், மணத்தக்காளி

நுரையீரல் - சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி, துளசி, சித்தரத்தை, அதிமதுரம், அக்கராகாரம், ஆடாதொடை, தூதுவளை, திருநீற்றுப்பச்சிலை.

இருதயம் - தாமரைப்பூ, ரோஜாப்பூ, செம்பருத்திப்பூ, சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி.

குடற் பிரச்சனை - வில்வம், பழச்சாறு

சிறுநீரகக் கோளாறு - சிறுபிளை, நீர்முள்ளி, மூக்கரட்டை,

சிறுநெருஞ்சிமுள், ஆவாரம்பூ, செம்பருத்திப்பூ, வெள்ளருகு, விராலி.

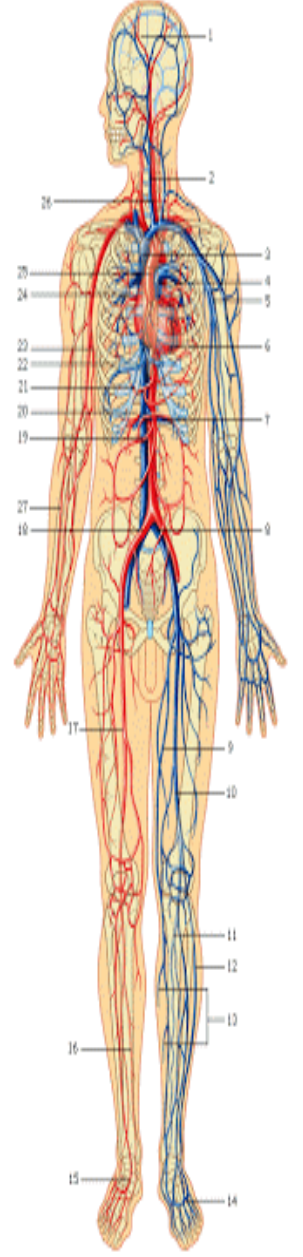
கருப்பை - கல்யாணமுருங்கை, ஓரிதழ்தாமரை, மலைவேம்பு

மூலம் - துத்தி, குப்பைமேனி, நொச்சி, பொடுதலை, நாயுருவி

எலும்பு, நரம்பு, தசைப்பகுதிகள் - தழுதாளை இலை,

நொச்சி, ஆடாதொடை, வாதநாராயணன், முடக்கற்றான், வேலிப்பருத்தி.

உடலில் ஏற்படும் அனைத்துப் பிரச்சினைகளுக்கும் மூலிகை 10, சாறு குடித்து வந்தால் உடல் வலிமை பெறும்.

பின்னிணைப்பு - 2

பிராணயாமாவின் மருத்துவப் பயன்கள்

பிராணயாமாவை முறையாகப் பயின்று பழக்கப்படுத்தி வரும் பட்சத்தில் எந்த நோயும் உடம்பில் இருக்காது. புதிய நோய்கள் அணுகாது. கீழ்கண்ட நோய்களும் பூரண குணமாகும்.

1. ஆஸ்துமா மற்றும் சுவாசப் பாதைகள் நுரையீரல் நோய்கள்.
2. தலைவலி, சைனஸ் (Frontal, Ethmoidals, and all type of sinus)
3. கண் நோய்கள், தோல் வியாதிகள்.
4. சிறுநீரகக் கோளாறுகள், சர்க்கரை வியாதி, சிறுநீரகங்களின் பிரிப்புத் தன்மைக் குறைவு.
5. இருதயக் கோளாறுகள், பெரிக்காட்டிய உறைக் கோளாறுகள், டாக்கி கார்டியா என்ற இருதயத் துடிப்பு நோய், வால்வுச்சுருக்கம், இருதய வால்வு துவாரங்கள், கொழுப்பு அடைப்பு.
6. மண்ணீரல், கல்லீரல், அட்ரீனல், சிறுகுடல், பெருங்குடல் குறைபாடுகள்.
7. தைமஸ் குறைபாடுகள்.
8. கழுத்துக்கழலை, தைராய்டு, பாராதைராய்டு குறைபாடுகளால் உடல் எடை அதிகரித்தல், மிகவும் குறைந்து வயதுக்கேற்ற வளர்ச்சி இல்லாது இருத்தல் (Hyper or Hypo thyroidism).
9. பிட்யூட்டரி சுரப்பி குறைபாடுகளால் அதீத வளர்ச்சி அல்லது மிகக் குறைந்த வளர்ச்சி (Hyper or Hypopituitarism).
10. மஸ்குலர் டிஸ்ட்ரோஃபி எனும் குழந்தைகளுக்கு (12 வயதுக்குள்) காணப்படும்
11. தசைச்சுருக்கம், தசை எலும்பு வளர்ச்சியில்லாமல் மரணித்தல்.
12. டியூபர்குளோசிஸ் எனப்படும் T.B
13. எலும்பு சம்பந்தப்பட்ட நோய்கள், எலும்புகளில் போதிய போக்கு இல்லாமல் துளைகள் வருதல், மஜ்ஜை நீர்த்து இருத்தல் (Diluted Marrow).

14. விந்து, நாதம் நீர்த்து மகப்பேறின்மை, உயிரணுப்பற்றாக்குறை (Spermatzoa)
15. மெனோபாஸ் மாதச்சுற்று சம்பந்தப்பட்ட கோளாறுகள்.
16. ஹிஸ்டீரியா எனும் மனோவியாதிகள், மன உளைச்சல்கள், பீனியல் சுரப்பு குறைபாடுகள்.
17. மது அடிமை, போதைப் பழக்கம், புகைப்பழக்கம், இவற்றில் இருந்து விடுபட்டு வாழ பிராணாயாமா ஒரு சிறந்த யோகப் பயிற்சி ஆகும்.

மூச்சின் வேகம் - சுவாச முறை

ஒரு மனிதனின் சராசரி ஆயுட்காலம் (தீர்க்காயுள்) 120 ஆண்டுகள் ஆகும். அதன்படி மனிதன் ஒரு நாளைக்கு 21,600 முறை சுவாசிப்பதாக, ஒரு நிமிடத்துக்கு 15 சுவாசம் என்றிருக்க வேண்டும். அதன்படி,

சக்கரம்	சுவாச எண்ணிக்கை (21,600)	சுவாசநேரம் (24 மணி)
மூலாதாரம்	600	காலை 6.00 – 6.40
சுவாதிட்டானம்	6000	காலை 6.40 – 1.20முற்பகல் வரை
மணிபூரகம்	6000	மதியம் 1.20 – 8.00 (இரவு வரை)
அனாகதம்	6000	இரவு 8.00 – 2.40 (அதிகாலை)
விசுத்தி	1000	அதிகாலை 2.40 – 3.46 (வரை)
ஆக்ஞை	1000	அதிகாலை 3.46 – 4.53
சகஸ்ராரம்	1000	அதிகாலை 4.53 – 6.00

பிராணிகளின் சுவாசநேரம் மற்றும் ஆயுள்காலம்

பிராணிகள்	ஒரு நிமிட சுவாச எண்ணிக்கை	ஆயுள்காலம்
முயல்	38 – 39	8
புறா	36 – 37	8 – 9
குரங்கு	31 – 32	20 – 21
நாய்	28 – 29	13 – 14
ஆடு	23 – 24	11 – 13
பூனை	24 – 25	12 – 13
குதிரை	18 – 19	48 – 50
மனிதன்	14 – 15	120
யானை	11 – 12	160
சர்ப்பம்	7 – 8	250
ஆமை	3 – 4	450

பின்னிணைப்பு - 3

சித்தர்களும் அவர்களது சமாதிகளும்

1. திருமூலர் - சிதம்பரம்
2. போகர் - பழனி
3. கருவூரார் - கரூர் திருக்காளத்தி
4. புலிப்பாணி- பழனி வைகாவுர்
5. மச்சமுனி - திருப்பரங்குன்றம்
6. கொங்கணர் - திருப்பதி, திருமலை
7. சுந்தரானந்தர் - மதுரை
8. சட்டைமுனி - திருவரங்கம்
9. அகத்தியர் - திருவனந்தபுரம்
10. தேரையர் - தோரணமலை
11. கோரக்கர் - போரூர்
12. பாம்பாட்டி - மருதமலை, துவாரகை
13. சிவவாக்கியர் - கும்பகோணம்
14. உரோமரிஷி- திருக்கயிலை
15. காகபுசண்டர் - உறையூர் (திருச்சி)
16. இடைக்காடர் - திருவண்ணாமலை
17. குதம்பைச்சித்தர் - மயிலாடுதுறை
18. பதஞ்சலி - இராமேஸ்வரம்
19. புலத்தியர் - பாபநாசம்
20. அழகணிச்சித்தர் - நாகப்பட்டினம்
21. நாரதர் - திருவிடைமருதூர்
22. இராமதேவர் - அழகர் மலை
23. மார்க்கண்டேயர் - கருவை நல்லூர்

24. புண்ணாக்கீசர் - நன்னாசேர்
25. காசிபர் - ருத்ரகிரி
26. வரதர் - தென்மலை
27. கன்னி - பெருங்காவூர்
28. தன்வந்திரி, வசிஸ்டர் - வைத்தீஸ்வரன் கோவில்
29. நந்திசித்தர் - காசி, காளங்கி
30. கடுவெளிச்சித்தர் - காஞ்சிபுரம்
31. விசுவாமித்திரர் - காசி, திருவாவடுதுறை, காளங்கி
32. மௌதமசித்தர் - திருவருணை, திருவிடைமருதூர்
33. கமலமுனி- ஆரூர்
34. சந்திரானந்தசித்தர் - திருவாஞ்சியம்
35. சுந்தரர் - வாரிட்சம்,, திருவாரூர்
36. காளங்கி நாதர் - திருக்கடவூர் திருப்பனந்தாள்
37. வால்மிகி - எட்டுக்குடி, திருவையாறு.
38. அகப்பைச்சித்தர் - திருவையாறு
39. பட்டினத்தார் - திருவொற்றியூர்
40. வள்ளலார் - வடலூர்
41. சென்னமலை சித்தர் - நாங்கனாசேரி
42. ஸ்ரீ சதாசிவப் பிரமமேந்திரர் - நெரூர்
43. ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர், சாரதாதேவி - பேலூர் மடம்
44. ஸ்ரீ ராகவேந்திரர் - மந்த்ராலயம்
45. ஸ்ரீ ரமண மகரிஷி - திருவண்ணாமலை
46. குமரகுருபரர் - காசி
47. ஸ்ரீ நடன கோபால நாயகி - காதக்கிணறு
48. ஸ்ரீ ஞானாநந்த சுவாமி - அனைத்து தபோவனங்கள்

49. ஷீரடி சாயிபாபா - ஷீரடி
50. சேக்கிழார் - மதுரை
51. இராமானுஜர் - திருவரங்கம்
52. பரமஹம்ச யோகானந்தர் - கலிபோர்னியா
53. ஸ்ரீ யுக்தேஸ்வரர் - பூரி
54. ஜட்ஜ் சுவாமிகள் - புதுக்கோட்டை
55. 21 சித்தர்கள் ஜுவசமாதி - மேல் மருவத்தூர்
56. கண்ணப்பர் - காளகஸ்தி
57. சிவப்பிரகாசர் - திருப்பழையாறை
58. குருபாபாராம் தேவ் - போகரனி
59. ராணி சென்னம்மாள் - பிதானூர்
60. பூஜ்ய ஸ்ரீ சித்த ரரஹரி - மதுரை
61. குழந்தையானந்தர் - மதுரை
62. முத்துவடுகநாதர் - சிங்கம்புணரி
63. இராமதேவர் - நாகப்பட்டினம்
64. அருணகிரியார் - திருவண்ணாமலை
65. பாடகச்சேரி இராமலிங்கர் - தஞ்சை
66. மௌசாமிசித்தர் - தென்காசிக்கு அருகில்
67. சிறுதொண்டை நாயனார் - திருச்செட்டாங்குடி
68. ஓடகத்தூர் சுவாமி - அல்கூர் (பெங்களூர்)
69. வல்லநாட்டு மகாசித்தர் - வல்லநாடு
70. சுப்பிரமணிய சித்தர் - ரெட்டியபட்டி
71. சிவஞான பாலசித்தர் - மயிலாடுதுறை
72. கம்பர் - நாட்டாரசங்கோட்டை
73. ஸ்ரீ நாகலிங்கசுவாமி- புதுவை

74. அழகர் சுவாமிகள் - தென்னம்பாக்கம்
75. ஸ்ரீ சிவஞான பாலையா - புதுவை
76. ஸ்ரீ சித்தானந்தசுவாமி - புதுவை, கருவடிக்குப்பம்
77. ஸ்ரீ சக்திவேல் பரமானந்தகுரு - முதலியார்பேட்டை
78. ஸ்ரீ ராம் பரதேசி சுவாமி - புதுவை - குதிரைக்களம்
79. ஸ்ரீ அக்கா சுவாமி - வில்லியனூர்
80. ஸ்ரீ கோன்படே சுவாமி - சின்னப்பாபு சமுத்திரம்
81. ஸ்ரீ கபேளி ஞானதேசிகர் - ருத்ரபூமி (புதுவை)
82. ஓம் பகவந்த சுவாமிகள் - புதுப்பாளையம்
83. ஸ்ரீ கதிர்வேல் சுவாமிகள் - ஸ்ரீலங்கா
84. ஸ்ரீ சாததந்த சுவாமிகள் - புதுப்பாளையம்
85. ஸ்ரீ தயானந்த சுவாமிகள் - சிவகங்கை
86. தட்சிணமூர்த்தி சுவாமி - பாண்டிச்சேரி
87. ஸ்ரீ வேதாந்த சுவாமிகள் - புதுவை
88. ஞானகுரு குள்ளச்சாமி - புதுவை
89. ஸ்ரீ லட்சுமணசுவாமி- புதுப்பட்டி (புதுவை)
90. மண்ணுரட்டி சுவாமிகள் - புதுவை
91. ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் - பாண்டிச்சேரி
92. யோகிராம் சரத்குமார் - திருவண்ணாமலை
93. ஸ்ரீ கோட்டூர் குருசுவாமி - சாத்தூர்
94. தகப்பன் மகன் சமாதி - பனையூர்
95. நாராயணசாமி அய்யா - நாகர் கோவில்
96. போதேந்திர சுவாமி - மருதநல்லூர்
97. அவதூதரோக நிவர்த்தீஸ்வரர் - பூந்தமல்லி
98. வன்மீகநாதர் - எட்டுக்குடி

99. ஸ்ரீ தம்பிக்கலையான் சித்தர் - திருவான்மியூர்
100. மெய்வரதத் தம்பிரான் - திருச்சி
101. குகை நமசிவாய மகான் - திருவண்ணாமலை
102. ஸ்ரீவாலை குருசாமி - சிதம்பரம்
103. பாம்பன் சுவாமிகள் - திருவான்மியூர்
104. குமாரசாமி சித்தர் - பூராண்டான் பாளையம்
105. பெரியாழ்வார் - மதுரைஅழகர் கோயில்
106. மாயம்மா ஜுவசமாதி - கன்னியாகுமரி
107. ஸ்ரீ பரமாச்சாரியார் - காஞ்சிபுரம்
108. சுருளி சுவாமிகள் - வயலூர்

பின்னிணைப்பு - 4

யோகமுத்திரைகள்

1.பிராண முத்திரை

செய்முறை

சுண்டுவிரல், மோதிரவிரல் ஆகியவற்றின் நுனிப்பாகத்தால் பெருவிரலின் நுனிப்பாகத்தைத் தொடவும். அதிக அழுத்தம் தேவையில்லை மற்ற விரல்கள் வளைவின்றி நேராக இருக்கவும்.

பலன்கள்

- சோர்வு அகலும் மனமும் புத்துணர்ச்சி பெறும், பிராணனின் அளவு அதிகரிப்பதால் உடல் சக்திபெருகும்.
- நரம்புத்தளர்ச்சி அகலும், நரம்புகள் வலுவாகும். பக்கவாதத்தால் பாதித்தவர்கள் செய்வதால் நல்ல முன்னேற்றம் கிட்டும்.
- புத்திக் கூர்மை, சிந்தனைத்தெளிவு, நினைவாற்றல் அதிகரிக்கும்.
- மூச்சுக்குழல் உறுதியாகும். சுவாசம் சீர்படும், ஆஸ்துமா நோயினால் அவதிபடுபவர்களுக்குத் தீர்வு கிடைக்கும்.

கால அளவு

தினமும் 20 நிமிடங்கள் காலையில் செய்வது நல்லது. தொடர்ந்து ஏழு நாட்கள் செய்யவும்.

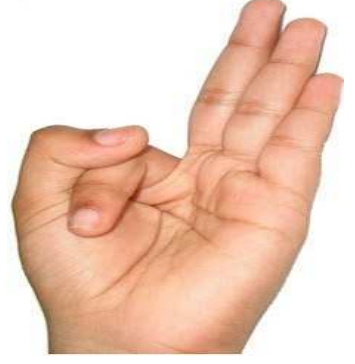
எச்சரிக்கை

பிராணன் நல்ல நிலையில் உள்ளவர்கள் வாரம் ஒருமுறை செய்தால் போதுமானது.

2. வாயுமுத்திரை

செய்முறை

சுட்டு விரலை மடக்கி, பெருவிரலின் அடிப்பகுதியைத் தொடவும்.பிற மூன்று விரல்களும் நேராக இருக்க வேண்டும்.

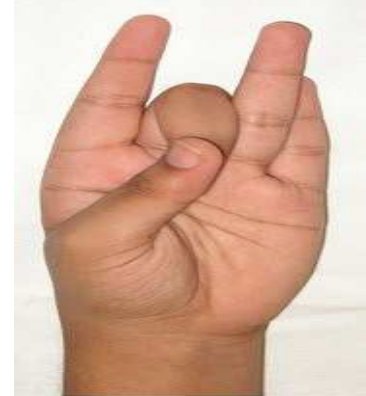
பயன்கள்

- காற்று என்னும் பஞ்சபூதம் சமநிலை அடைகிறது.
- வாயுவினால் ஏற்படும் பிடிப்புகள் வலிகள் குறைகின்றன.
- மூட்டுவலிகள், முதுகுத்தண்டு வலி, கழுத்துவலி, குறையும்.
- அஜுரணம், பசியின்மை, வயிறு உப்புதல், அதிக ஏப்பம் போன்ற நோய்கள் குணமடைகின்றன.
- மனம் அமைதியாகும், மனகுழப்பம், படபடப்பு, மன இறுக்கம், மனச்சோர்வு ஆகியவை சரியாகும்.

3.ஆகாய முத்திரை

செய்முறை

- நடுவிரலின் முன்பகுதியால் பெருவிரலின் தலைப்பகுதியை தொடவும்.
- பிற விரல்கள் அனைத்தும் நேராக இருக்க வேண்டும்.

பலன்கள்

- கேட்கும் திறன் கூர்மையாகும்.
- காது நோய்கள் குணமாகும்.
- எலும்புகள் உறுதியாகும்.
- இதயநோய்கள் குறையும்.
- மனதிலிருக்கும் வெறுமையான உணர்வு மறையும்.

எச்சரிக்கை

நடந்துகொண்டோ அல்லது உணவு உண்ணும் போதோ இந்த முத்திரையைச் செய்யக்கூடாது.

4.பிரிதிவி முத்திரை

செய்முறை

மோதிரவிரல்களின் (நான்காவதுவிரல்)
நுனிபகுதியைப் பெருவிரலின் நுனிப் பகுதியோடு
இணைப்பதுவே பிரிதிவி முத்திரையாகும். அதிக
அழுத்தம் வேண்டும்.

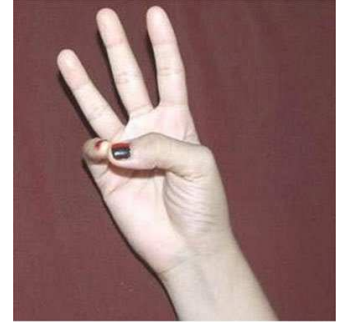

பலன்கள்

- உடலும், மனமும் உறுதிப்படுகிறது.
- உலக இன்பங்களின் மேலுள்ள அதிகப்படியான ஆசை, ஈர்ப்பு குறையும்.
- தன்னம்பிக்கை அதிகமாகிறது.
- சளி, மூக்கடைப்பு சைனஸ் நோய்கள் அகலும்.
- உடல் எடை குறைகிறது. செரிமான சக்தி அதிகரிக்கிறது.

5.வருண முத்திரை - செய்முறை

பெருவிரலை வளைத்து, சிறுவிரல் நுனியைத்
தொடவும். மெல்லிய அழுத்தம் கொடுக்கவும், மற்ற விரல்
இடைவெளியின்றி நேராகவும் இரு கைகளிலும் ஒரே
நேரத்தில் செய்யவும்.

பலன்கள்

- முதுமை மறைத்து இளமையான தோற்றம், தோல்சுருக்கம் மறையும்.
- இரத்த ஓட்டம் சீராகும். இரத்த சம்பந்தமான நோய்கள் மறையும்.

எச்சரிக்கை

குளித்து முடித்தவுடன், பனி, மழையில் நனைத்துவிட்டு செய்யக்கூடாது.

6.சூரிய முத்திரை

செய்முறை

மோதிரவிரலை மடித்து பெருவிரலின் கீழ்ப்பாகத்தைத் தொடவும். ஒரே நேரத்தில் இரண்டு கைகளிலும் செய்யவும்.

பயன்கள்

உடலின் சூடு அதிகமாகும். உடல் உறுதியாகும். மன அழுத்தம் குறையும்.

உடலிலுள்ள அதிகப்படியான கொழுப்பு கரையும், தைராய்டு சுரப்பி தூண்டப்படும்.

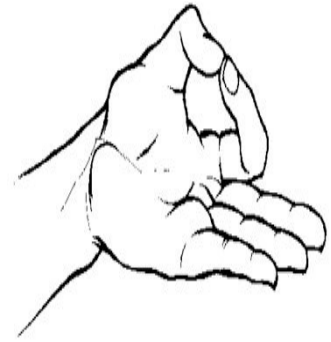
எச்சரிக்கை

காய்ச்சல் இருக்கும்பொழுது, கடுமையான கோடைகாலத்தில் செய்தல் கூடாது.

7.ஞானமுத்திரை

செய்முறை

- இரண்டு கைகளையும் கால்முட்டியின் மேல் வைக்கவும்
- சுட்டு விரலின் நுனியில் பெருவிரலின் நுனியைத் தொடவும்.
- இலேசான அழுத்தம் தரவும்.

பயன்கள்

- மனமும், சிந்தனையும் தூய்மையும் மூளை நரம்பு பலமடையும், நினைவாற்றல் அதிகரிக்கிறது.
- தன்னம்பிக்கை அதிகரிக்கும்.
- கோபம், பிடிவாதம், பொறுமையின்மை, படபடப்பு மறையும்.
- படிப்பில் ஆர்வம் அதிகரிக்கும்

முடிவுரை

- தமிழக வரலாற்று மரபிலும் இலக்கிய மரபிலும் சித்தர்கள் மெய்ஞ்ஞானிகளாகவும் மாபெரும் சிந்தனையாளர்களாகவும் புரட்சியாளர்களாகவும் பல்துறை அறிஞர்களாகவும் திகழ்ந்துள்ளனர்.
- சித் என்ற வடமொழிச்சொல்லிற்கு அறிவில் நிறைவடைந்தவன் என்பது பொருளாகும். தொடக்ககாலத்தில் 'சித்தி' என்ற சொல் கைகூடுதல் என்றபொருளில் வழங்கிவந்தது.
- தொல்காப்பியக் காலத்தில் நிறைமொழிமாந்தர், அறிவன் என்ற சொற்களால் சித்தர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். சிலப்பதிகாரம் மற்றும் மணிமேகலைக் காப்பியங்களில் சித்தன் என்ற சொல் அருகக்கடவுளைக் குறிக்கவும் பக்தி இலக்கியங்களில் இறைவனைக் குறிக்கவும் இறைவனைவணங்கும் அடியவர்களைக் குறிக்கவும் பயன்பட்டுள்ளது.
- சித்தர்கள், சித்தர் என்ற சொல்லிற்குத் தன்னிலை விளக்கமாக சிவத்தை அறிந்தவர், யோகத்தில் முழுமை பெற்றவர் (திருமூலர்), சக்தியை வழிபடுபவர், வலைப்பெண்ணைப் போற்றுபவர்கள் (கருவூரார், கொங்கணர்), பிறவிப்பிணியை அண்டாமல் காப்பவன்(சட்டைமுனி), சித்தம் தெளிந்த மெய்ஞ்ஞானி (காகபுசண்டர்) இறைவனை மனதிலே எப்பொழுதும் நிறுத்தியவன் (போகர்), பிராணனைக் கட்டுப்படுத்தியவன் (அகத்தியர்) என்று விளக்கமளித்துள்ளனர்.
- இல்லறவாழ்வைத் துறந்தவர் துறவி. காடு, மலைகளில் தவம்செய்பவர் முனிவர். உலக வாழ்வியலும் வேதமும் அறிந்தவர் ரிஷி. இவர்களில் இருந்து மேம்பட்டு எண்வகையான சித்திகள் கைவரப்பெற்றவர்கள் சித்தர்கள் ஆவர்.
- சித்தர்கள் நுண்ணறிவு படைத்தவர்கள், யோகக்கலை வல்லுனர்கள், அறிவியல், யோகம், மருத்துவம், வானநூல், இரசவாதம் போன்ற துறைகளில் செயற்கரிய செயல்களைச் செய்யும் ஆற்றல் பெற்ற பேரறிவுடைய சான்றோர்கள் என ஆய்வறிஞர்கள் கருத்துரைத்துள்ளனர்.

- சித்தர்கள் சமயம் சாராதவர்கள். சிவவாக்கியர், இடைக்காடர் பாடல்களில் வைணவத்தின் குறிப்புகளும் மற்ற சித்தர்களின் பாடல்களில் சைவசமயக் கடவுளின் பெயர்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.
- சித்தர்கள் திருமூலரின் காலமாகிய கி.பி 6ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி கி.பி.14,15,16,17ஆம் நூற்றாண்டு வரை வாழ்ந்துள்ளனர். சித்தர்கள் எண்வகையான சித்திகளை பெற்றவர்கள். அவை அணிமா (அணுவைப்போல சிறுத்தல்), மகிமா (மலையைப்போல பெரிதாதல்), லகிமா (உடலை லேசாக மாற்றுதல்), கரிமா (எங்கும் வியாபித்திருத்தல்), பிராத்தி (நினைத்ததை அடைதல்), பிரகாமியம் (அனைத்தையும் படைத்தல்), ஈசத்துவம் (இறைவடிவில் இருத்தல்), வசித்துவம் (தன்வசப்படுத்துதல்) என்பனவாகும்.
- சித்தர்களில் பல்வேறு பிரிவினர் இருந்துள்ளனர். மரபு மற்றும் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் நவநாதச்சித்தர்கள் (வடஇந்திய சித்தர்கள்) பதினெண் சித்தர்கள் (தென்இந்திய சித்தர்கள்) என்றும்; வருக்க அடிப்படையில் மூலவர்க்கம், பாலவர்க்கம், கைலாயவர்க்கம் என்றும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர்.
- உயிர்களின் பரிணாமவளர்ச்சியல் இன்று பரபரப்பாக பேசப்படும் பல்வேறு அறிவியல்சார் தகவல்களுக்கு முன்னோடியாக சித்தர்களின் மெய்க்கூறான அறிவியல் இருந்துள்ளது.
- இயற்பியலின் கூறான ஒளி-ஒளி குறித்தும் ஒலியைக்காட்டிலும் ஒளி அதிக திசைவேகம் செல்லும் ஆகியவற்றோடு, ஒளியின் பிரதிபலிப்பு சார்ந்த கருத்துக்களைப் போகரும், காகபுசண்டரும் காட்சிபடுத்தியுள்ளனர். ஒளியின் சத்தமும் ஒளியின் காட்சியும் ஒருங்கே காட்டும் மின்னணுவியல் செய்திகள் சிவவாக்கியர், பத்ரகிரியார் பாடல்களின்வழி விளக்கப்பட்டுள்ளன.
- இரும்பை இழுக்கும் தன்மையது காந்தம் அதுபோல சீவான்மாவை இழுக்கக்கூடியது பரமான்மா என்ற காந்தவியல் குறித்தும் காலம், இடம், செயல் குறித்த சார்புக்கொள்கையையும் எதிர்மறைகளின் இணைவான அக்குவக்கொள்கையையும் ஆற்றல் அழிவின்மை ஆகிய அறிவியல் சார்ந்த கருத்துக்களைச் சித்தர்களும் எடுத்துரைத்துள்ளனர்.

- சித்தர்கள் வேதியியலை வேதை, இரசவாதம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். பல்வேறு மருந்துகளைத் தாயாரிப்பதற்கும் மருந்துகளைத் தூய்மைப்படுத்துவதற்கும் வேதியியல் முறையைக் கையாண்டுள்ளனர். அணு என்பது நுட்பமானது என்றும் அணுவைப்பிளக்க முடியும் என்றும் கூறியுள்ளனர். இது இன்றைய அறிவியல் அறிஞர்களின் கருத்துக்களோடு ஒத்துப்போகின்றன.
- சித்தர்கள் எண்களில் மேல்வாயிலக்கமான கோடி, நூறு கோடி, கீழ்வாயிலக்கமான மா, நாழி, கழஞ்சு, உழக்கு போன்ற அளவைப்பெயர்களையும் கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல் முதலான அளவைப்பெயர்களும் ஏறுவரிசை, இறங்குவரிசை முதலான கணக்கியல் முறைகளையும் சதுரம், வட்டம், கோணம் போன்ற வடிவ கணிதமுறைகளையும் எடுத்துரைத்துள்ளனர். இதன்வழி சித்தர்களின் கணிதவியலறிவு வெளிப்பட்டிருப்பதை அறியலாம்.
- இயற்கையில் இருக்கும் செடி, கொடி, மரம், காய், கனி, இலை, பட்டை முதலான தாவரங்களின் குணம், தன்மை, பயன் குறித்தும் தாவரங்களில் நடைபெறும் மகரந்தச்சேர்க்கை குறித்தும் இயம்பியுள்ளனர்.
- நிலவாழ் உயிரினம், நீர்வாழ் உயிரினம், மீன், ஆமையின் இனவிருத்தி, பெண்களுக்குக் கரு உருவாதல், ஆண்-பெண் பாலினம் அறிதல் போன்ற உயிரியியல்சார் தகவல்களைச் சித்தர்கள் அறிந்திருந்தனர். மனிதமனங்களை அகழ்ந்தாய்ந்து மேம்படுத்தும் மனக்கூறு அறிவியலும் அறிவியலின் ஒரு கூறான யோகம் குறித்தும் எடுத்துரைத்துள்ளனர்.
- புவியின் தோற்றம், நீரின் அளவு, நிலத்தின் அளவு, மலையின் அளவு, பால்வீதியின் சுழற்சி, அண்டத்தின் காணப்படுபவையே பிண்டத்தில் காணும் தன்மை ஆகியவை சித்தர்களின் பாடல்களின்வழி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- சித்தர் இலக்கியம் தோன்றிய சமுதாயச்சூழல், அரசியல்பின்னணி, பொருளாதாரப்பண்பாடின் நிலை குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளன. வேற்றசர்களின் ஆட்சியால் வேதியர்களின் ஆதிக்கத்தால் சாதிப்பிரிவினைகள், சமயச்சடங்குகளால் மக்கள் பாதிக்கப்பட்டிருந்தனர். என்பதைச் சித்தர்களின் பாடல்களின்வழி அறியஇயலுகிறது.

- மக்களை நெறிப்படுத்த தோன்றிய சமயங்கள் சமயவாதிகளின் சுயநலத்தால் மக்களைச் செம்மைப்படுத்தாமல் சமயப்பூசலை உருவாக்கின. ஆகையால், திருமூலர், சட்டைமுனி, பாம்பாட்டிச்சித்தர், அகப்பேய்ச்சித்தர் போன்றோர் மக்களிடையே பூசல்களை ஏற்படுத்தும் சமயங்கள் தேவையற்றவை என்கின்றனர். சமயங்களும் சாதிப்பிரிவுகளும் பகுத்தறிவுக் கொண்டவர்களுக்கு அல்ல. அறிஞர்களும் ஞானிகளும் பின்பற்றக் கூடியவை அன்று என வலியுறுத்தியுள்ளனர்.
- ஆதிகாலத்தில் சாதி என்பதே இல்லை. தொழில் அடிப்படையில் பிரிந்து வாழ்ந்தவர்கள் வேதியரின் சுயநலத்தால் பல்வேறு சாதிகளாக உருவாக்கப்பட்டன என்று குதம்பைச்சித்தர், வான்மீகி, அகத்தியர் குறிப்பிடுகின்றனர். தன்னலக்காரர்கள் தங்களின் வயிற்றுப்பிழைப்புக்காக ஏற்படுத்தியதே சாதி என்கின்றனர் சித்தர்கள். சாதி, குல அமைப்புகளை முற்றாக ஒழிக்கும் நோக்கில் சித்தர்கள் சாதி எதிர்ப்புணர்வை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.
- பிறப்பைக் கொண்டு ஒருவருக்கு உயர்வு, தாழ்வு கற்பிப்பது அறிவுக்குப் பொருந்தாத அறிவீனம். அதனால் சாதி வேற்றுமைகளைக் களைய சித்தர்கள் வலியுறுத்தினர். தீண்டாமையை எதிர்த்து முதலில் புரட்சிக்குரல் எழுப்பியவர்கள் சித்தர்களே. மனிதனை மனிதன் தொடுவதே தீட்டு என்றும் தீட்டிற்குக் காரணமாகச் சொல்லும் நடைமுறைகளையும் கண்டித்தனர்.
- சமுதாயத்தில் நிலவும் உருவவழிபாடு, ஆலயவழிபாடு, தலயாத்திரை செல்லுதல் முதலான வழிபாட்டுமுறைகளைக் கண்டித்ததோடு மட்டுமின்றி பகுத்தறிவுக்கு எட்டாத செயல்களைச் செய்ய வேண்டாம் என்றும் மக்களுக்கு அறிவுறுத்தினர்.
- காரணமின்றி கடைபிடிக்கப்படும் மூடநம்பிக்கைகளைச் சாடியுள்ளனர். சகுனம், சடங்கு, பூசைமுறைகள், பொங்கல் வைத்தல், உயிர்ப்பலியிடல் முதலியவற்றைக் கண்டித்துள்ளனர்.
- வாழ்கையை அறநெறிச்சார்ந்து வாழ வழிகாட்டியுள்ளனர். மனத்தூய்மையுடன் இருத்தல், பிற உயிர்களிடத்தில் அன்பு செலுத்துதல், ஈகை மற்றும் விருந்தோம்பல், கள்ளுண்ணாமை, சினத்தை தவிர்த்தல், பேராசை கொள்ளாமை, உயிர்ப்பலி வேண்டாமை போன்ற நற்சிந்தனைகளை வலியுறுத்தியுள்ளனர்.

- இறைமை எனும் சொல் கடவுள், திரு, மேன்மை, தலைமை ஆகிய பொருள்களைத் தருகிறது. மனிதன் இயற்கையின்மீது கொண்ட அச்சத்தின் காரணமாகத் தோன்றிய இயற்கைவழிபாடு இறைவழிபாடாக மாற்றம் பெற்றது.
- இறைவனை வழிபடுவதில் பாடுதல், பணிதல், பூசித்தல் முதலான அடியவர்களில் வழிபாட்டுமறைகளில் இருந்து சித்தர்கள் முற்றிலும் மாறுபட்டு யோகம் மற்றும் ஞானவழிகளில் தன்னையுணர்தல், வெட்டவெளியறிதல் என வழிபட்டனர்.
- கடவுள் குறித்து நிலவும் பொய்மைகளை கண்டித்து அறிவியல்பூர்வமான ஆன்மீகத்தைச் சித்தர்கள் மிக ஆழமாக வெளிப்படுத்தினர். பல்வேறு தெய்வங்களை வழிபடுவதால் தோன்றும் பூசல்களைத் தடுக்க ஓர்இறைக்கோட்பாட்டினை வலியுறுத்தினர்.
- இறைவன் என்பவன் ஒருவனே. திருவரங்கனும் தில்லைநாதனும் ஒருவனே. இறைவனைப் பகுத்துப்பார்ப்பவர்கள் அறிவிலிகள் என்றனர். திருமூலர், அகத்தியர், சிவவாக்கியர், பட்டினத்தார், வள்ளலார் போன்றோர் இறைவன் ஒருவனே என வலியுறுத்தியுள்ளனர்.
- புறவழிபாட்டையும் புறவழிபாட்டுக்கூறுகளையும் (உருவவழிபாடு, கோயில், தீர்த்தம், சடங்குகள், வேத, ஆகமங்கள், புராணசாத்திரங்கள்) எதிர்த்தனர். இவையாவும் எல்லையில்லாப் பரம்பொருளை வரையறைப்படுத்துகின்றன எனச் சாடினர்.
- சித்தர்கள் வைதீக சடங்காசாரங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையில் சிவன், சக்தியை ஒரு குறியீடாகக் கொண்டே வழிபட்டுள்ளனர். பேரண்டத்தைப் பொருளாகவும் ஆற்றலாகவும் கண்டனர். பொருளில் சிவத்தையும் ஆற்றலில் சக்தியையும் கண்டனர்.
- சித்தர்கள் இறைவனை குருவழி அடைதல் வேண்டும் என்றும் இறைவனையே குருவாகக் கொண்டும் பாடியுள்ளனர். குருவே மோட்சத்தை அடைவதற்கான வழிகாட்டி என்றும் விளக்கியுள்ளனர். சித்தர்கள் குருவே தன் மாணவனுக்கு மெய்ப்பொருளை நோக்கவும் சோதிக்கவும் சிந்திக்கவும் தியானிக்கவும் அனுபவித்து உணரவும் உதவுபவர் என்று கூறியுள்ளனர்.
- சித்தர்கள் இறைவனை யோகத்தின்வழி அடைவதற்கு வழிகாட்டியுள்ளனர். யோகத்தின் குறிக்கோளே தூய மெய்யுணர்வை(இறைவனை)

- அடைவதாகும். யோகத்தின் அடிப்படை உடம்பு. உடம்பு இல்லையெனில் இறைநிலையை அறிதல் முடியாது எனச் சித்தர்கள் வலியுறுத்தியுள்ளனர்.
- ஆதிகாலத்தில் வேட்டையாடுதல் முதல் குடும்ப நிருவாகம்வரை அனைத்தும் பெண் தலைமையிலேயே நடந்தது. வேதகாலப்பெண் விவாதம் செய்யவதிலும் வேள்விகள் செய்யவதிலும் சிறந்து விளங்கினாள்.
 - சங்ககாலம் முதல் சிற்றிலக்கியக் காலம் வரை பெண்கள் அடிமைகளாகவும் போகப்பொருளாகவும் இழிவானவர்களாகவும் அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். அவற்றிலிருந்து மாறுபட்டுச் சித்தர்களில் சிலர் பெண்களைப் போற்றுவவர்களாகவும் சிலர் பெண்களைத் தூற்றுவவர்களாகவும் இருக்கின்றனர்.
 - பெண், பெண்ணின்பம் என்ற நிலையில் இருந்து மீண்டும் ஆன்மவிடுதலை, வீடுபேறு குறித்துப்பாடி மக்களை மீட்டவர்கள் சித்தர்கள்.
 - சிற்றின்பத்தை வெறுத்த சித்தர்கள் சிற்றின்பத்திற்குக் காரணமான பெண்களையும் பெண்உடலையும் பழித்துள்ளனர். சிற்றின்ப வெறுப்பு பெண்மீதான வெறுப்பாக மாறியமை சுட்டப்பட்டுள்ளது.
 - பெண்களின் வருணிப்பில் உள்ள மாயை குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளது. பெண்களின் உடல் வருணிப்பில் தலை முதல் கால் வரை(தலை முதல் பாதம்), கால் முதல் தலை வரை (பாதாதி கேசம்) என வருணிக்கும் நிலையைப் பட்டினத்தார், பத்ரகிரியார், பாம்பாட்டிச்சித்தர் போன்றோர் தவறு எனக் கண்டித்துள்ளனர். சித்தர்கள் முக்திக்குத் தடையாக இருக்கும் சிற்றின்பத்தையும் சிற்றின்பத்திற்குக் காரணமான பரத்தையர், இழிமகளிர், வரைவில் மகளிர் ஆகியோர்களைக் கடுமையாகச் சாடியுள்ளனர்.
 - பெண்ணாசையைத் துறந்து இல்லறத்தைக்கடந்து இறைச்சிந்தனையில் ஈடுபடுதல் அவசியமாகும். பெண்களைத் தவிர்த்து காடு, மலைகளுக்குச் செல்வதைக் காட்டிலும் மனத்தைத் தூய்மையுடன் வைத்துக் கொள்வது அவசியமாகும். இல்லறவாழ்வில் இருந்து கொண்டும் சித்தர்கள் சமுதாயப்பணி செய்துள்ளனர்.
 - சித்தர்களில் திருமூலர், சிவவாக்கியர், சட்டைமுனி, காகபுசண்டர், கொங்கணர் போன்றோர் பெண்களைத் தாயாகப் போற்றியும், சக்தியாக

வழிபட்டும், வாலையாகப்(குழந்தையாகப்) பாவித்தும் பெண்களைப் போற்றியுள்ளனர். ஆண், பெண் சமம் என்றும் வலியுறுத்தியுள்ளனர்.

- இல்லறத்தையும் வாழ்க்கை துணைநலத்தையும் சித்தர்கள் போற்றியுள்ளனர். முன்னோர்களின் பாரம்பரியம் பண்பாடு என்று பெண்களை ஒதுக்கும் நிலையினை எதிர்த்து சிவவாக்கியர் குரல் எழுப்பியுள்ளார். பெண்ணின் உடலியல் நிகழ்வான மாதவிடாய்(தூமை) சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.
- தமிழ் இலக்கியத்தளத்தில் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய இலக்கியங்களுள் சித்தர் இலக்கியம் தனியிடம் பெறுகிறது. இன்றைய சமூக அரசியல் சூழலில் மனித சமுதாயத்திற்கு சித்தர் பாடல்கள் மனித நேயத்துடன் வழிகாட்டும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

எதிர்கால ஆய்வுகள்

தொடர்ந்து சித்தர் இலக்கியம் குறித்து மேலாய்வுகள் மேற்கொள்வதற்கான சில பொருண்மைகளை இவ்வாய்வானது முன்வைக்கிறது.

1. ஒப்பீட்டு நோக்கில் சித்தர்களும் உலகப் பகுத்தறிவாளர்களும்.
2. உளவியல் நோக்கில் சித்தர் இலக்கியம்.
3. பெண்ணிய நோக்கில் சித்தர் பாடல்கள்.
4. சித்தர் பாடல்களில் அறிவியல்.
5. சித்தர் பாடல்களில் தத்துவம்.

இயல் - 1

சித்தர்கள் அறிமுகம்

தமிழ்ச்சமூகத்தில் தோன்றிய அறிவார்ந்த குழுக்களுள் சித்தர்குழு குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். இன, நிற, மொழி வேற்றுமை இன்றி மக்கள் அனைவரும் சமம் என்று சொல்லியவர்கள் சித்தர்கள். அவர்கள் மக்களையும் அந்நெறியிலேயே வாழ வழிகாட்டியவர்கள். மனிதாபிமானம், மனிதநேயம், சகோதரத்துவம், சமத்துவம் போன்ற கொள்கைகளைப் பரப்பினர்.

சித்தர்கள் அறிமுகம் எனும் இம்முதலியலில் சித்தர் - சொல்விளக்கம், இலக்கியங்களில் சித்தர் என்ற சொல்லாடல் குறித்த விளக்கங்கள், அறிஞர்களின் பார்வையில் சித்தர்கள், சித்தர்களின் பார்வையில் சித்தர்கள் மற்றும் சித்தர்களின் காலம், வரலாறு, தோற்றம், பிரிவு, வகைப்பாடு போன்ற செய்திகள் இவ்வியலில் எடுத்து விளக்கப்படுகின்றன.

1.1 சித்தர் சொல் விளக்கம்

சித்தர் என்னும் சொல்லுக்கு அறிவு, ஞானி என்பது பொருள். இச்சொல்லின் தோற்றம் குறித்து, “ ‘சித்தர்’ என்ற சொல்லிற்கு உள்ளார்ந்த வெவ்வேறான பொருள்கள் இருக்கின்றன. இச்சொல் ஸித என்னும் வடமொழி வேர்ச்சொல்லில் இருந்து ‘ஸிது’ என்ற சொல் உருவாகி ‘ஸித்த’ என்ற சொல்லாக உருமாறியது”¹ என்று கூறுவர். இதன் பொருள் அறிவில் நிறைவடைந்தவன் என்பதாகும்.

சித்தர் என்றால் தெளிந்த ஞானத்தை உடையவன். அறிவில் முழுமை பெற்றவன் என்று கூறுவது பொருந்தும். தமிழ்ப் பேரகராதி (Tamil Lexicon) “சித்தி என்ற சொல் மெய்யறிதல், வெற்றி, காரியம் கைகூடல், மோட்சம் என்ற பல பொருள்படும்”² என்று விளக்கம் தருகின்றது. இதில் கைகூடல் என்ற பொருளே பொருத்தம் உடையதாக இருப்பதை,

“எழிற பரங் கைகூடப்பெற்றவர் சித்தர்”

(திரு.பா.1234)

என்ற திருமுலரின் பாடலடியால் அறியலாம்.

தமிழில் சித்து என்றால் மனம், கருத்து, ஆன்மா, காரிய சித்தி என்றெல்லாம் பொருள் கொள்கின்றனர். சித்தம் என்பது அறிவால் தெளிவு அடைதல். அதனால் அறிவில் சிறந்தவர்கள் சித்தர்கள் ஆவர். எனவே

அனைத்துச் செயல்களையும் அறிவுப்பூர்வமாக ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து செயல்படக்கூடியவர்கள் சித்தர்கள் என்பது தெளிவாகிறது.

“சித்தா” என்ற சொல் ஞானமுள்ள மனிதன் சிறந்த அறிவாளியாக ஒழுங்கு நிலைகளுக்குட்பட்டவன் என்கின்ற பொருளில் இந்தியத் தத்துவ மரபில் பரந்துபட்ட ரீதியில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. (It means one who is accomplished) அதாவது ஆளுமை உள்ளவன் என்பதை உணர்த்துகின்றது. “உடல், மனம் இரண்டையும் ஒருங்கிணைத்து ஒழுங்கு நிலையில் கட்டுப்படுத்தியவனைக் குறிப்பதாகவே ‘சித்தா’ என்கின்ற இச்சொல் இருக்கின்றது.”³ “ஐன மதத்தில் ‘சித்தா’ என்றால் முக்தி பெற்ற ஆன்மாவைப் பொருள் கொள்கின்றது. ‘சித்தா’ என்றால் சித்தியை அடைந்தவன் என்று கூறுகின்றது. சித்தர்கள் நாதா, சாதுக்கள், யோகி போன்ற அனைவரும் சாதனங்களில் (Sadhanas) பயிற்சி பெற்றவர்களாகவே இருக்கின்றனர்”⁴ என்கிறார் மு.ஜீவா.

இதனால் சித்தர்கள் என்போர் சித்தத்தை அடக்கியவர்களாக, யோகத்தை அறிந்தவர்களாக, மெய்ஞ்ஞானத்தை மெய்யாகத் தேடுகிறவர்களாக இருப்பதை அறிய முடிகிறது. மேலும் ‘சித்து’ என்பது மனம், உடல், ஆன்மா ஆகியவற்றின் செயல்பாட்டினை அறிந்து உணர்ந்தவர்களாவர். சித்தர்கள் யோகம், ஞானம், ரசவாதம் எனப் பல்துறைகளில் சிறந்து விளங்கியுள்ளதை அறியமுடிகிறது. எனவே, சித்தர்கள் அகத்தை அடக்கி, சித்தத்துள் ஒடுங்கி, அதனுள் நிலைத்து பன்முகத் தன்மையில் விளங்கியமையால் ‘சித்தர்’ எனப் பெயர் பெற்றுள்ளதாகக் கருதலாம்.

1.2 தமிழ் இலக்கியங்களில் சித்தர் குறித்த சொற்பொருள்-விளக்கம்

தமிழ்மொழியில் கிடைக்கின்ற இலக்கண இலக்கியங்களில் சித்தர்கள் பற்றிய சொற்குறிப்புகள் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன. தமிழில் கிடைக்கப்பெற்ற முதல் நூலான தொல்காப்பியம் எனும் இலக்கண நூல் சித்தர்களை ‘அறிவன்’ என்றும் ‘நிறைமொழி மாந்தர்’ என்றும் குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

“மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்
நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும்”⁵

என்ற நூற்பாவின்வழி அறியலாம். அறிவன் என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் கூறும் நச்சினார்கினியர், “காமம், வெகுளி, மயக்கமில்லாத ஒழுகலாற்றினை இறப்பும் நிகழ்வும் எதிர்வும் என்னும் மூவகைக் காலத்தினும் வழங்கும் நெறியால் அமைந்த முழுதுணர்வு உடையோன்”⁶ என்று உரை வகுத்துள்ளார். இதிலிருந்து சித்தர் என்ற சொல்லாடலுக்குரிய கருத்து மட்டுமே இருந்தது என்பது தொல்காப்பியத்தின்வழிப் புலனாகிறது.

**“நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப”⁷**

என்று தொல்காப்பியரும்,

**“நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்”⁸**

என்று திருவள்ளுவரும் “நிறைமொழி மாந்தர்” எனும் சொல்லைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இச்சொல் சித்தர்களைக் குறிப்பிடுவதாகக் கருதலாம். மேற்கண்ட திருக்குறளின் கருத்தை உள்வாங்கிய பரிமேலழகர், “நிறைந்த மொழியை உடையவர். துறவுடையோர் அல்லது துறவொழுக்கம் உடையோர்”⁹ என உரைவிளக்கத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1.2.1 சங்க இலக்கியம்

சங்க இலக்கியங்களில் சித்தர் என்ற சொல் இல்லை. ஆனால் சித்தர்களின் செயல்கள் மறைமுகமாகப் பேசப்படுகிறது. குறுந்தொகையில் உள்ள வெள்ளிவீதியார் பாடல் சித்தர்களின் செயல்களை எடுத்துரைத்துள்ளது,

**“நிலம் தொட்டுப் புகாஅர் வானம் ஏறார்
விலங்கு இரு முந்நீர் காலின் செல்லார்”¹⁰**

என்ற குறுந்தொகைப்பாடலின் அடிகளில் பூமியுள் புகுதல், வான்வழிச் செல்லுதல், கடலின்மேல் நடத்தல் முதலான சிறப்பு செய்கைகள் தலைவனுக்கு இல்லை என்கிறது. இதில் தலைவனுக்கு இல்லையெனும்போது வேறொரு சாராருக்கு உண்டு என்ற மறைமுகமான உட்பொருள் இருக்கிறது. ஆகவே மறைமுகமாகக் கூறக்கூடிய உட்பொருள் சித்தர்களுக்கானது எனக் கருதலாம். புறநானூற்றில் சித்தர் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. அவை,

“நிலமிசை வாழ்நர் அலமரல் தீரத்
தெறுகதிர்க் கனலி வெம்மை தாங்குக்
கால்உண வாகச் சுடரொடு கொட்டும்
அவிர்சடை முனிவர். . .” ¹¹

என்ற பாடலில் காற்றை உண்டு, வானில் உலவும் விரிந்த சடையையுடைய முனிவர் என்று வருகிறது. இச்சொல் சித்தர்களுக்கு உரியதாகக் கொள்ளலாம்.

எனவே, தொல்காப்பியர் காலம் முதல் சங்க காலம் வரை சித்தர் என்ற சொல் இல்லை. அறிவன், நிறைமொழி மாந்தர் என்ற சொல்வழக்கே இருந்துள்ளது. ஆகையால் சித்தர் என்னும் சொல்லுக்குரிய கருத்து இருந்ததேயன்றிச் சித்தர் என்னும் சொல் இல்லை என்றுத் தெளியலாம்.

1.2.2 சிலப்பதிகாரம்

தமிழின் முதல் காப்பியம் என்று போற்றப்படும் சிலப்பதிகாரத்தில் சமணக் கடவுளான அருகனைக் குறிப்பிடும்பொழுது ‘சித்தன்’ எனும் சொல்லை இளங்கோவடிகள் பயன்படுத்தியுள்ளார். இதனை,

“செறிவன் சினந்திரன் சித்தன் பகவன்”¹²

மேலும்,

“சித்தன் பெரியவன் செம்மல் திகழொளி”¹³

என்றும் குறிப்பிடுகிறார். இதற்குப் பொருள்கூறும் அடியார்க்குநல்லார் செயத்தகுவனவற்றைச் செய்து முடித்தோன், கன்மங்களை (கருமங்களை) கழுவினான், எண்வகைச் சித்திகளையும் உண்டாக்கியவன் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

1.2.3 மணிமேகலை

மணிமேகலை பௌத்த காப்பியமாகும். சமணத்திலும், பௌத்தத்திலும் சித்திகள் செய்பவர்கள் சாரணர் எனப்பட்டனர். இச்சொல்லுக்குச் ‘சஞ்சரிப்பவர்’ என்று பொருள்படும். இதனால் பல அற்புதங்களைச் செய்பவர்களைச் சாரணர் என்றழைத்தனர். பௌத்தச் சமயம் சார்ந்த சித்தனை பின்வரும் அடிகளில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

“நிலத்திற் குளித்து நெடும் விசம்பேறிச்
சலத்திற் திரியுமோர் சாரணன்”¹⁴

என்ற அடிகளில் சாரணன் என்ற சொல் வந்துள்ளது. இச்சாரணர் என்ற சொல் சித்தர்களைக் குறித்துள்ளதாகக் கருதலாம். மேலும், இந்நூலில் இருத்தி என்ற சொல்லும் பயன்படுத்தப்பெறுகின்றது. இருத்தி என்ற தமிழ்ச்சொல்லிற்குச் ‘சித்தி’ என்ற பொருளும் உண்டு. இதனை,

“அறவெயில் விரித்து ஆங்கு அளப்புஇல் இருத்தியொடு
புத்த ஞாயிறு தோன்றும் காறும்”¹⁵

என்றும்,

“அத் திறம் ஆயினும் அநேக காலம்
எத் திறத்தார்க்கும் இருத்தியும் செய்குவம்”¹⁶

என்றும் வரும் அடிகளில் கடவுளின் தன்மையைப் பெற்றுப் பிறவிநோய் அற்றவர்கள் சித்தர்கள் என்பது பொருள்.

1.2.4 சைவத் திருமுறைகள்

1.2.4.1 தேவாரம்

சைவக் கடவுளான சிவனைக் குறிக்கவும் சிவனடியார்களைக் குறிக்கவும் இச்சொல் ஆளப்பட்டது. தேவார மூவர்களாகிய சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் தங்கள் பாடல்களில் பக்தர்களையும் சித்தர்களையும் வேறுபடுத்திக்காட்டிப் பாடுகிறார்கள். அவர்களின் கருத்துப்படி கடவுளைக் காண முயல்பவர்கள் பக்தர்கள் என்றும், கண்டு தெளிந்தவர்கள் சித்தர்கள் என்றும் கொள்ளலாம் என்கின்றனர். ஞானசம்பந்தர் பாடுகையில்,

“சித்த ரோடுநல் லமரர் ...
முறைமைசெய் காழிநன் னகரே”¹⁷

என்று தேவர்களோடு, இறைவனைக் கண்டு தெளிந்த சித்தர்களின் காட்சியைக் கூறுகிறார். சித்தரைப் பக்தரிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறார். மேலும் நாவுக்கரசர், இறைவனை வழிபடும் பக்தர்கள், தங்களது பாவம், பிறவி முதலியவற்றைப் போக்கிக்கொள்ள இறைவனை வேண்டுவதும், சித்தர்கள் தேவர்களோடு பிரதிபலன் வேண்டாது இறைவனை வழிபடும் விதத்தையும் அழகுறக் காட்டுகிறார். இதனை,

“சித்தர் தேவர்கள் மாலொடு நான்முகன்
பத்தர் சேர்அமண் கையர் புகழவே
மத்தர் தாம் அறியார் மணஞ்சேரி எம்
அந்தனார் அடியார்க்கு அல்லல் இல்லையே”¹⁸

என்ற பாடலில் திருமணஞ்சேரியில் வீற்றிருக்கும் இறைவனைப் புகழ்ந்து தொழுவோர் பட்டியலில் தேவரோடு, சித்தர்களும் இடம் பெற்றிருக்கின்றனர். சுந்தரர் பழையனூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனைப் பாடும்போது,

“பத்தர் சித்தர் பலர் ஏத்தும்

பரமன் பழைய னூர்”¹⁹

என்று பாடி பத்தர்களோடு சித்தர்களும் இறைவனை வணங்கிய நிலையைப் பாடுகிறார்.

1.2.4.2 திருவாசகம்

மாணிக்கவாசகர் இறைவன்பால்கொண்ட அன்பின் நிலையைப் பற்றிக் கூறும்போது,

“பத்தர் சூழப் பராபரன்

பாரில் வந்து பார்ப்பானெனச்

சித்தர் சூழச் சிவபிரான்

நில்லை மூதூர் நடஞ்செய்வான்”²⁰

என்று பாடுகிறார். இறைவனைப் பத்தர், சித்தர் என இருசாராரும் வழிபட்டதைக் குறிப்பிடுகின்ற திருவாசகம் இறைவனையே ‘சித்தன்’ என்றும் ‘சித்தமலம் அறுப்போன்’ என்றும் போற்றுகிறது.

1.2.4.3 பெரியபுராணம்

சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தில் திருநாவுக்கரசர் நாயனார் புராணம் என்ற பகுதியில் நாவுக்கரசரின் இறைதரிசனம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். அதில் இறைவனை வணங்கும் உயர்ந்தோர்களுள் சித்தர்களும் இருந்ததைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“தேவர் தானவர் சித்தர் விச்சாதரர் இயக்கர்

காவி வாள் விழி அரம்பையர் கானமும் முழவும்

தாஇல் ஏழ்கடல் முழக்கினும் பெருகு ஒலிதழைப்ப”²¹

என்று குறிப்பிட்டு தேவர், தானவர், சித்தர் எனப் பாடியுள்ளார். சைவத் திருமுறைகளில் வரும் சித்தர் என்ற சொல் இறைவனைக் குறிப்பதாகவும் இறைவனை வணங்கும் அடியாரைக் குறிப்பதாகவும் அமைகிறது.

1.3 சித்தர்கள் தரும் சித்தர் பொருள் விளக்கம்

சித்தர்களின் பாடல்களில் சித்தர்கள் குறித்து சித்தர்களே தரும் விளக்கங்கள் இடம்பெறுகின்றன. தங்களைத் தாங்களே அடையாளப் படுத்திக்கொள்ளும் கூற்றுகள் சித்தர்களின் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

1.3.1 திருமூலர் சுட்டும் சித்தர் இலக்கணம்

திருமூலர் பல இடங்களில் சித்தர் இலக்கணத்தைச் சுட்டிச் செல்கிறார். பக்தி நெறியாகிய சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் முறையே பக்தர், தொண்டர், சாதகர், சித்தர் ஆகியோர் அனுசரிப்பர். இதனை,

“சித்தர் சிவஞானம் சென்றெய்து வோர்களே” (திரு.பா.1419)

என்ற பாடலில் சித்தர்கள் சுத்தயோகியர் ஆவர். அவர்கள் சிவத்தைத் தன்னில் கண்டு, தான் அதில் ஒன்றி நிற்பவராவர் என்கிறார்.

“சித்தர் சிவத்தைக் கண்டவர் சீருடன்

.....

சத்தர் சதாசிவத் தன்மையர் தாமே” (திரு.பா.2486)

என்ற பாடலில் சிவனின் நினைவினில் வாழும் சித்தர்களின் பெருமையை விளக்கிப் பாடியுள்ளார்.

“சித்தர் சிவலோகம் இங்கே தரிசித்தோர்” (திரு.பா.169)

என்ற பாடலில் திருமூலர் சிவனின் நினைவில் வாழும் சித்தர்கள் சிவலோகத்தை இப்பூவுலகில் கண்டுணர்ந்தவர் என்கிறார்.

“வெளியில் வெளியாய் விரவிய வாரும்

.

தெளியும் அவரே சிவசித்தர் தாமே” (திரு.பா.168)

என்ற பாடலில் திருமூலர் இறைவனின் அன்புலகிலும் பரவெளியாம் அருளுலகிலும் பிணைத்து இன்புறுபவர்கள் என்கிறார்.

“யோகச் சமாதியின் உள்ளே உளசக்தி

யோகச் சமாதி யுகந்தவர் சித்தரே” (திரு.பா.1463)

என்று பாடலில் திருமூலர் யோகச் சமாதியில் நிலைப்பவரே சித்தர் என்று சுட்டுகிறார்.

இவ்வாறாக திருமூலர் பல பாடல்களில் சித்தர்கள் சிவத்தைக் கண்டு, தெளிந்து, உணர்ந்து சிவத்தில் திளைத்துச் சிவமாய் வாழ்பவர்கள் எனப் பாடியுள்ளார்.

1.3.2 கருவூரார்

யோகப் பயிற்சியில் சித்தியடைந்தவர்களே சித்தர்களாவர். இவர்களின் வழிபாட்டில் பார்வதியை(வாலையை) போற்றுவது இன்றியமையாததாகும். சக்தியை வலை(பன்னிரு வயதுச் சிறுமி), பார்வதி, மனோன்மணி என்று பல பெயர்களில் வழிபடுகின்றனர். கருவூரார்,

“ஆத்தானைப் பூசித்தோ னவனே சித்தன்” (கரு.பூ.வி.பா.18)

என்று பாடி, அனைத்துயிர்க்கும் தாயான வாலையைப் பூசித்துப் பாடுகின்றார்.

1.3.3 கொங்கணர்

கொங்கணர் தனது பாடலில் வாலையை(சக்தியை) வணங்கினால் மட்டுமே சித்தர் ஆக முடியும் என்று உறுதியாகக் கூறுகிறார். மேலும் அவர்,

“வாலையைப் பூசிக்கச் சித்தரானார்” (கொங்.வா.கு.பா.73)

என்று சித்தராகும் தன்மையைக் காட்டுகிறார்.

1.3.4 சட்டைமுனி

பிறவிதொறும் தொடர்கின்ற கன்மவினையாகிய பூர்வவாசனையை முழுவதுமாக அறுத்தவன் ஞானி என்றும் பிறவிப்பிணி தன்னையடையாமல் காப்பவன் சித்தன் என்றும் கூறுவதை,

**“எழும்பாமல் வாசனையைக் கொன்றோன் ஞானி
ஏகாமல் வாசனையை அடித்தோன் சித்தன்”** (சட்டை.பா.56)

என்று சட்டைமுனி ஞானிக்கும் சித்தனுக்கும் வேறுபாட்டை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

1.3.5 காகபுசண்டர்

மெய்ஞ்ஞானியாகிய காகபுசண்டர் சித்தரின் இலக்கணத்தைக் கூறுகின்றார். சித்தமே புத்தியாக விளங்கக் கூடியவரே சித்தர் என்பதை,

**“தேனென்ற சித்தமே புத்தி யாகத்
தெளிந்தவரே மெய்ஞ்ஞானி யாவர் பாரே”** (காக.பா.36)

என்று கூறிச் சித்தரை அடையாளப் படுத்துகிறார்.

1.3.6 போகர்

போகர் சித்தர் குறித்து கூறுகையில்,

“மானான பராபரியை நிரத்தனம் செய்து

மானிலத்தில் வாழ்பவனே சித்தனாமே”

(போகர்.பா.48)

என்ற பாடலில் சக்தியை மனதிலே நிறுத்தி யோகம் செய்பவனே சித்தன் என்கிறார்.

1.3.7 அகத்தியர்

ஞானிகளாகிய சித்தர்கள் உலகையும் உடலையும் நன்கு அறிந்து சிந்தையில் தெளிந்தவர்கள் பிராணனைக் கட்டுப்படுத்தி வசப்படுத்தும் தன்மை கொண்டவர்கள். அகத்தியர் ஞானத்தில்,

“ஊதியதொ ருதறிந்தா லவனே சித்தன்”

(அகத்.ஞா.பா.7)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1.3.8 வால்மீகி

உலகியல் செய்திகளை அறிந்து அனைத்தும் சிவம் என உணர்ந்து வாழ்பவனே சித்தன் என,

“சிந்தை தெளிந் திருப்பவனா ரவனே சித்தன்

செகமெலாஞ் சிவமென்றே அறிந்தோன் சித்தன்”

(வான்.ஞா.பா.2)

என்ற பாடலில் வால்மீகி உலகையே சிவனாகக் காண்பவனே சித்தன் எனக் கருத்துரைக்கிறார்.

திருமூலர், கருவூரார், கொங்கணர் முதலான சித்தர்களின் பார்வையில் சித்தன் என்பவன் வாலையை(சக்தியை) பூசிப்பவன், யோகத்தோடு இறைவனை வணங்கியவன், உலகையும் உடலையும் நன்கு அறிந்து சிந்தை தெளிந்து எண்வகைச் சித்தியை உடையவன், பல்லாண்டு வாழ்ந்து சிவநிலையை அடைந்தவன் எனக் கருதலாம்.

1.4 சித்தர்கள் குறித்த ஆய்வாளர்களின் கருத்துக்கள்

சித்தர்களைப் பற்றி ஆய்வறிஞர்கள் பலரும் பல்வேறு கருத்துக்களைக் கூறுகின்றனர். அவையாவன:

“சித்தர்கள் சாதி சமய வேறுபாடுகளைக் கடந்தவர்கள், மூடநம்பிக்கைக்கு இடம் அளிக்காதவர்கள், சடங்குகளோடு ஒட்டிய வழிபாடுகளைப் போற்றாதவர்கள், தத்துவஞானிகள், மெய்யுணர்வு பெற்றவர்கள்”²² என்று கூறுகிறார் மு.வரதராசன்.

“சித்தர்கள் என்பவர்கள் பண்டைக்கால அறிஞர்களில் ஒருசாரர் அவர்கள் அறிவர் என்று பெயர் பெறுவர். யோகம் பயிலும் சித்தர்கள் விரிந்த காட்சியுற்றுப் பொருள்களின் உண்மையியல்பறிந்து, அவற்றைப் பயன்படுத்தும் முறையையும் அறிந்தவர்கள்”²³ என்று கூறுகிறார் க.சுப்ரமணியப்பிள்ளை.

“பக்திநெறி அன்றி வேறு நெறியில் கடவுளைக் கண்டு தெளிந்து இருவினை ஒப்பு நிகழுங்காலும் உடலோடு உலவுவோர் சித்தர் என்பது ஒரு கருத்து. கடவுளைக் காணமுடியும் என்று கண்டு அறிந்து தெளிந்தவர்கள். அட்டமாசித்தி கைவரப் பெற்றவர்கள் என்ற வெவ்வேறு கருத்துகளும் வழங்கும்”²⁴ என்று மு.அருணாச்சலம் கூறுகிறார்.

“மனிதனிடத்தில் எல்லாம் நிகழ்த்தவல்ல ஓராற்றல் அமைந்திருக்கிறது. அவ்வாற்றல் கைவரப் பெற்றோர் சித்தர் எனப்படுவர்”²⁵ என்று திரு.வி.க குறிப்பிடுகின்றார்.

“சித்தர்கள் என்றால் அறிவு படைத்தவர்கள், அறிஞர்கள், மேதைகள், பேரறிவு படைத்தவர்கள், நுண்ணறிவு படைத்தவர்கள், விஞ்ஞானிகள், மெய்ஞ்ஞானிகள் என்று பொருள் சொல்லுவதே பொருத்தமாகும்.”²⁶ என்கிறார் சாமி.சிதம்பரனார்.

“ஆகமமாகிய இந்த மனித உடம்பிலே தெய்வபக்தி கொண்டு இதனுள் அருட்சக்தியை வளர்த்து, ஆன்ம பரிணாமத்தில் மக்களிடையே வானவர்களாகவும் தெய்வங்களாகவும் உலவி, பெருவாழ்வு வாழ்ந்து அருளை வழங்கி வருகின்ற பெரியோர்களே, மகான்கள் அவர்களே சித்தர்கள்.”²⁷ என்று மீ.ப.சோமு கருத்துரைக்கிறார்.

“பொய்யான சமய சமூக அமைப்புகளுக்குக் கட்டுப்படாமல் வாழ்ந்தும் வாழுமானும் மக்களை வலியுறுத்தியும் ஆரவாரமற்ற தூயதொரு யோகப் பண்பாட்டுக்குத் தமிழ்மண்ணில் வித்திட்டவர்கள் சித்தர்கள்.”²⁸ என்று ச.மாடசாமி கூறுகிறார்.

“மனதின் ஆற்றலை அகமுகமாக ஒருமுகப்படுத்தித் தம்முள் இறைமையைக் கண்டு அதனுடன் ஒன்றிக் கலந்தவர்கள் சித்தர்கள்.”²⁹ என்று க.நாராயணன் கூறுகிறார்.

மேற்கண்ட ஆய்வறிஞர்களின் கருத்துக்களால் சமயங்களின் ஆதிக்கத்தில் இருந்தும், போலிச் சடங்குகளின் பிடியில் இருந்தும் மக்களை விடுவித்து, யோகச் சிந்தனை, பிராணயாமத்தைப் பரப்பி, தவ வலிமையால் இறையுடன் கலக்கும் நிலையில் பக்குவமடைய பாடல்களைத் தந்தவர்கள் சித்தர்கள் எனலாம்.

சித்தர்கள் பேரறிவாகிய நுண்ணறிவு படைத்தவர்கள். விஞ்ஞானிகளாகவும், மெய்ஞ்ஞானிகளாகவும் திகழ்ந்தனர். இவர்கள் பலர் செய்யமுடியாத காரியங்களைச் செய்தனர். இதனை மக்கள் அற்புதங்கள் என்று போற்றியுள்ளனர்.

1.5 சித்தர் - துறவி - முனிவர் - ரிஷி விளக்கம்

சித்தி பெற்றவர்கள், எண்வகையான யோகங்கள் மூலம் எண்பெரும் சித்திகளை பெற்றவர்கள் **சித்தர்கள்** ஆவார். இல்லற வாழ்க்கையையும் அதன்மீது கொண்ட ஆசையையும் துறந்தவர்களை நாம் **துறவி** என்கிறோம். சமுதாயத்தைவிட்டு ஒதுங்கி காடுகளுக்கும், மலைகளுக்கும் சென்று தவம் செய்பவர்களை **முனிவர்கள்** என்கிறோம். வேதங்கள் அறிந்து உலக வாழ்வியல் அறிவையும் பெற்றவர்கள் **ரிஷிகள்** என்கிறோம். இவற்றுள் **துறவி** என்பது **முதற்படி**, **முனிவர்** என்பது **இரண்டாம்படி**, **ரிஷி** என்பது **மூன்றாம்படி** இந்த மூன்று படிகளையும் கடந்து நின்று வானுலகில் வாழும் தேவர்களுக்கு இணையாக மண்ணுலகில் வாழ்பவர்கள் **சித்தர்கள்**. முக்காலமும் உணர்ந்தவர்கள் சித்தர்கள். தெய்வம் ஒன்று என்று கூறியவர்கள், அதாவது தெய்வத்தோடு ஒன்றியிருக்கும் ஞானநிலையைப் பெற்றவர்களைக் குறிக்கிறது. திருமந்திரத்தில் குறிக்கப்பெறும் முக்திநிலை நான்காகும். அவை,

1. இறை உலகில் வாழும் நிலை (சாலோக்கியம்)
2. இறைவனுக்கு அருகில் வாழும்நிலை (சாமீப்பியம்)
3. இறைவனின் வடிவத்தைப் பெறக்கூடியது (சாரூப்பியம்)
4. இறைவனோடு ஒன்றி இணைந்து நிற்பது(சாயுஜ்யம்) என்பதாகும். (திரு.பா.2525)

எனவே, சித்தர்கள் என்போர் இந்த நான்காவது(சாயுஜ்யம்) நிலையை அடைந்துவிட்டவர்கள் என்பது புலனாகிறது.

1.6 சித்தர்களின் காலமும் வாழ்க்கைவரலாறும்

சித்தர்கள் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்தவராக இருந்த போதிலும் அவர்களின் காலமும் வரலாறும் அறியமுடியவில்லை. ஏனெனில் சித்தர்கள் குறித்த பல கற்பனைக் கதைகள் ஆய்வாளர்களின் பார்வையை மறைத்த வண்ணம் உள்ளன. சித்தர்களின் காலத்தை அறிய முடியாததற்கான காரணங்கள் பின்வருமாறு:

1. உண்மையில்லாத பொய்க்கதைகள் மூலம் சித்தர் வரலாறு அமைந்துள்ளது. அபிதான சிந்தாமணி ஒவ்வொரு சித்தருக்கும் ஒரு கதை சொல்கிறது.

சான்றாக, 'தஞ்சையில் இராஜராஜச் சோழனால் கட்டப்பட்ட பெருவுடையார் கோயிலில், 12 அடி லிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்ய முடியாமல் தவித்தபோது, கருவூர் தேவருக்கு காகத்தின் மூலம் தூது அனுப்பப்பட்டு, செய்தி அறிந்த அவர் தன் வாயிலிருந்த தாம்பூலத்தை உமிழ்ந்து பின் பிரதிஷ்டை செய்தாராம்' என்கிறது.

இதுபோன்று எல்லாச் சித்தர்கள் பற்றியும் உண்மையில்லாத பல கற்பனைக் கதைகள் இருப்பதால் சித்தர்களின் சரியான வாழ்க்கை வரலாற்றை அறிய முடியவில்லை.

2. சித்தர்கள் மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்துள்ளனர். பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்ததாக சொல்வதாலும் சரியான வாழ்க்கை வரலாற்றை அறிய முடியவில்லை.

“ஊனமில் ஒன்பதுகோடி யுகந்தனுள்

நானும் இருந்தேன்நற் போதியின் கீழே”

(திரு.பா.143)

என்ற பாடலில் திருமூலர் பலகோடி யுகம் வாழ்ந்த செய்தியினைக் குறிப்பிடுகிறார்.

3. சித்தர்கள் சாதி சமய எதிர்ப்பு, அதிலும் பிராமணர்களைக் கடுமையாக எதிர்த்தவர்கள் (Anti Brahminism) இதனை,

“பறச்சியா வதேதடா பணத்தியா வதேதடா?”

(சிவ.பா.40)

என்ற பாடல் வரியால் சித்தர்கள் பிராமணர்களைக் கடுமையாகச் சாடியமைப் புலனாகிறது. இதனால்,

“சித்தர்கள் நாத்திகர்கள் கடவுள் எதிர்ப்பாளர்கள், வேதத்தின் எதிரிகள், பிராமணர்களின் பரம்பரை எதிரிகள், வைதீகர்கள் மற்றும் சைவர்களின் எதிரிகள் என்று கருதப்பட்டதால் அவர்களுடைய பாடல்களைத் தேடித்தேடி அழித்தும் ஓலைச்சுவடிகளை ஆற்றில் போட்டும் வெளிவர முடியாமல் தடுத்தாள்ளனர்”³⁰ என்று யோகி கைலாஷ்நாத் குறிப்பிடுகிறார். இதிலிருந்து சித்தர்களின் பாடல்கள் மற்றும் அவர்களின் வரலாறு அறியப்படாமல் போனதற்குப் பிராமண எதிர்ப்பும் ஒரு காரணமாகும். இதன்வழி வேண்டுமென்றே சித்தர்களின் வரலாறு மறைக்கப்பட்டிருக்கவும் வாய்ப்புண்டு.

4. எந்தச் சமயங்களையும் சாராமல் சமயச் சார்பற்று இருந்துள்ளனர். சிவனை வழிபட்ட போதிலும் சைவர்களுக்கும் சித்தர்களுக்கும் கடுமையான பகையுணர்ச்சி இருந்தமையைச் சிவவாக்கியரின் பாடலில் இருந்து அறியமுடிகிறது.

“தாதரான தாதரும் தலத்திலுள்ள சைவரும்
கூதரைப் பறைச்சிமக்கள் கூடிச்செய்த காரியம்
வீதிபோகும் ஞானியை விரைந்து கல்லெறிந்தும்
பாதகங்கள் ஆகவே பலித்ததே சிவாயமே”

(சிவ.பா.151)

என்ற பாடலின்வழி சைவர்களுக்கும் சித்தர்களுக்கும் பகை இருந்தமையை அறியலாம். இதன் காரணமாகச் சித்தர்கள் வரலாறு பாதுகாப்பின்றி மறைந்திருக்கலாம்.

5. சித்தர்கள் யாவரும் தங்கள் பிறப்பு, வளர்ப்பு, தாய், தந்தை குறித்த குறிப்புகளை எழுதி வைக்கவில்லை. அதற்கான காரணம் தங்களுடைய கருத்துக்கள் மட்டுமே மக்களைச் சென்று அடைந்தால் போதும் என்று கருதியிருக்கலாம்.
6. ஒரே பெயரில் பல சித்தர்கள் இருந்துள்ளனர். மேலும், அவர்கள் பெயர்களில் கணக்கில் அடங்கா நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. அகத்தியர், பட்டினத்தார் என ஒரே பெயரில் பலபேர் இருந்தது தெரிகிறது. மேலும், இயற்பெயரை வெளிப்படுத்தாமல் விளிப்பெயரும், ஊர்ப்பெயரும் சுட்டப்பட்டமையும் உண்டு.

7. சித்தர்கள் உருவவழிபாடு, தலயாத்திரை போன்ற வழிபாட்டு முறையை வெறுத்தனர். இதனால் சித்தர்கள் சென்ற தலங்கள் வாழ்ந்த இடங்கள் குறித்த குறிப்புகள் காணப்படவில்லை. சித்தர்கள் எந்த மன்னர்களையும் வள்ளல்களையும் புகழ்ந்து பாடவில்லை. அத்தகைய குறிப்புகள் இருந்திருந்தால் அவர்களின் வாழ்வியலை அறிய வாயிலாக இருந்திருக்கும்.

இதுபோன்ற பல்வேறு காரணங்களால் சித்தர்களின் உண்மையான வாழ்க்கை வரலாறை அறியமுடியாமல் இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

1.6.1 சித்தர்களின் காலம்

சித்தர்களின் பாடல்களில் காணலாகும் நிகழ்ச்சிகள், கருத்துகள் மற்றும் எழுத்துச் சான்றுகள் ஆகியவற்றைக்கொண்டு சித்தர்களின் காலத்தை கணிக்க முடியும். சித்தர்கள் சாதி, சமய, சடங்கு சம்பிரதாயங்களை வன்மையாகக் கண்டித்தவர்கள். எனவே, இத்தீமைகள் மிகுதியாக நிலவிய காலத்தையும் அதற்கு எதிராகச் சிந்தனைகள் தோன்றிய காலக்கட்டமே சித்தர்களின் காலமாகும்.

கிறிஸ்துவ, இஸ்லாமிய சமயங்களின் தோற்றம் இந்திய பூர்வீகச் சமயங்களின் வீழ்ச்சி ஆகிய இரண்டும் 13, 14ஆம் நூற்றாண்டில் உச்சம் பெற்றது. பக்தி இலக்கிய காலத்திற்குப்பிறகு பிராமண விதிமுறைகள் தீவிரமாக நடைபெற்ற காலத்தில் மக்களிடையே ஏற்றத்தாழ்வு மிகுதியாயிருந்தது. கிருஷ்ண தேவராயரின் பிரதிநிதிகள் ஆண்ட 16ஆம் நூற்றாண்டில் இந்நிலை உச்சம் பெற்றது. இக்காலக்கட்டத்தையே சித்தர்களின் காலமாக வரலாற்று ஆசிரியர்கள் சொல்வர். “சமயங்கள் வளர்த்து தீமைகளுக்கெதிராகப் பெரும் முழக்கம் இட்ட சித்தர்களின் காலமும் 15மற்றும்16ஆம் நூற்றாண்டுகளை ஒட்டிக் கணிக்கப் பெறுதலே பொருத்தம் உடையது ஆகிறது”³¹ என்று ச.மாடசாமி குறிப்பிடுகிறார்.

சித்தர் இயக்கம் திருமூலர் காலம் தொடங்கி கி.பி.15 மற்றும் 16ஆம் நூற்றாண்டளவில் தீவிரமாக மலர்ந்து பின்னர் குறைந்தது என்று கருத முடிகிறது. தமிழ்ச் சித்தர்கள் மற்றும் விவிலியப் பாடல்களை ஆராய்ந்த மோசஸ் மைக்கேல் பாரடே கூறும்போது சித்தர் பாடல்கள் பெரும்பாலும் ‘கி.பி. 1000-க்கும் பிற்பட்டவையே’³² என்கிறார். மேலும் பல ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்தைக் கொண்டு அவர் சித்தர்களின் காலத்தை வரிசைப்படுத்துகிறார்.

“1. 5 மற்றும் 6ஆம் நூற்றாண்டு - திருமூலர்

2. 14, 15ஆம் நூற்றாண்டு - சிவவாக்கியர், பட்டினத்தார், பத்திரகிரியார்.

3. 17ஆம் நூற்றாண்டு - இடைக்காடர், பாம்பாட்டிச்சித்தர், அகப்பேய்ச்சித்தர், குதம்பைச்சித்தர்”³³

சித்தர் பாடல்களில் காணப்படும் சொற்களான வடை, தோசை, சம்பளம், நீராவி எந்திரம், விஞ்ஞானம், பிராண வாயு போன்ற சொற்கள் மிகவும் பிற்பட்ட காலத்தைச் சார்ந்தவை. ஆகவே, சித்தர்கள் காலம் கடந்து வாழ்ந்தவர்கள் என்பதாலும், மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்ததாகச் சொல்வதாலும் சித்தர்களின் காலத்தைத் துல்லியமாகக் கணிக்க இயலவில்லை. கிறிஸ்துவ, இஸ்லாமிய மதங்களின் தோற்றம், சாதி சமயங்களின் அச்சுறுத்தல் நிலவிய காலத்தைக் கொண்டு சித்தர்களின் காலத்தைக் கணிக்கமுடிகிறது. அதன்படி பார்க்கையில் திருமூலரைத் தவிர பெரும்பாலான சித்தர்கள் 14, 15 மற்றும் 16, 17ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர்களாகக் கருதலாம்.

1.6.2 சித்தர்களின் சமயம்

1. சித்தர்களின் சமயம் பற்றிப் பல கருத்துக்கள் எழுந்துள்ளன. பெரும்பாலும் சித்தர்கள் சிவனை வழிபடுவதால் சித்தர்களைச் சைவர் என்பர் இதனை கலைஅரசு என்பவரும்.

“சித்தர்களில் இரண்டே இரண்டு பேரைத் தவிர மற்றவர்கள் சைவ மதத்தை ஆதரிப்பவர்கள் என்பது அவர்களது பாடல்களிலிருந்து உறுதி ஆகிறது. அந்த இரண்டு பேர் சிவவாக்கியரும் இடைக்காட்டுச்சித்தரும் ஆவர். இவர்களது பாடல்களில் வைணவ மதத்தின் தாக்கம் வெளிப்பட்டாலும் இவர்களும் கூட சிவாய மந்திரத்தைச் சொன்னவர்களே”³⁴ என்று சித்தர்களின் பாடல்களின்வழி தனது கருத்தினைக் கூறுகிறார்.

2. சித்தர்கள் சிவனை வழிபட்டாலும் சமயம் சாராதவராக உள்ளனர் என்பதை, அவர்களின் பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

“சிவ மன்றி வேறே வேண்டாதே”

(கடு.பா.21)

என்ற கடுவெளிச்சித்தரின் பாடலைச் சான்று காட்டலாம்.

சைவ சமயத்தைச் சாடியவர் சிவவாக்கியர். இவர் ‘சைவரான மூடரே’ (சிவ.பா.150) என்று சைவ சமயத்தவரைச் சாடியுள்ளார். சைவர்கள் புனிதமாகக் கருதிய கோயில் வழிபாடு, தீர்த்தம், உருவ வழிபாடுகள் என அனைத்தும் சித்தர்களால் கண்டிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் சமயவாதிகள் சித்தர்களின் பாடல்களைத் தேடி எரித்து அழித்துள்ளனர். “சைவர்கள் சிவவாக்கியர், பட்டினத்தார் பாடல்களைத்தேடிப் பிடித்து எரித்திருக்கிறார்கள் என்ற செய்தியை வரலாற்றாதாரத்துடன் எடுத்துக் காட்டுகிறார்”³⁵ கமில் சுவலபில். மேலும், சைவ சமயத்திற்கும் சித்தர்களுக்கும் முரண்பாடுகளும் பகையுணர்ச்சியும் மிகுதியாக இருந்துள்ளன. இதற்கான சான்றுகள் இலக்கியத்திலும் வரலாற்றிலும் காணியலுகிறது.

சித்தர்கள் சைவ சமயத்தைச் சாராதவர்கள் என்பதை தீர்க்கமாகக் கூறுகிறார் ச.மாடசாமி. இதனை, “சைவத்திற்கும் சித்தருக்கும் பகை உணர்ச்சி ஏதோ ஒரு கால கட்டத்தில் சமய அடிப்படையில் அல்லாமல் வேறு சில காரணங்களால் தோன்றி இருக்கும் என்று விட்டாலும் ஒரு பெரிய முரண்பாடு சித்தர்களைச் சைவராகக் கருதவிடாமல் தடுக்கிறது, கோயிலுக்கும் கோயில் வழிபாட்டுக்கும் சிறப்பிடம் தருவதால் ‘திருக்கோயில் மதம்’ எனச் சைவச்சமயம் சிறப்பித்துக் கூறப்படுவதுண்டு. ‘கோவிலாவது ஏதடா’ எனக் கோவிலையும், ‘நட்ட கல்லும் பேசுமோ’ என உருவ வழிபாட்டையும் பழித்துரைக்கும் சித்தர்களைத் திருக்கோயில் மதத்துக்குள் வைத்துப் பார்ப்பது எவ்வாறு?”³⁶ எனும் இவரின் கருத்திலிருந்து சித்தர்கள் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்று கருத வாய்ப்பில்லை.

சித்தர்கள் தந்திர யோகநெறியைச் (Tantric Yoga) சார்ந்தவர்கள் என்ற கருத்தும் இருக்கிறது. ஆனால் சித்தர்களின் பாடல்களில், “யோகந்தான் ஏதுக்கடி” (குதம்.சித்.பா.22) என்று குதம்பைச் சித்தரும் “யோகம் ஆகாதே” (அகப்.சித்.பா.24) என்று அகப்பேய் சித்தரும் பாடியுள்ளனர். இதனால் சித்தர்கள் யோகநெறியில் இருந்து விலகி இருந்ததாகக் கருதலாம். எனவே ஆய்ந்து பார்க்கையில் சித்தர்கள் எந்தச் சமயத்தையும் சாராதவர்கள் என்பது புலனாகிறது. சித்தர்கள் சித்தர்களாகவே தனித்து வாழ்ந்துள்ளதை அறியலாம்.

1.6.3 சித்தர்களின் தோற்றம்

சித்தர்கள் தனக்கென எந்த இடமுமின்றி காடு, மேடு, மலைகளில் வாழ்ந்துள்ளனர். நடை, உடை, பாவனைகளால் சித்தர்கள் சமகால மனிதர்களில்

இருந்து வேறுபடுகின்றனர். சித்தர்கள் பலரும் சடை முடியும், நீண்ட தாடியும், கழுவாத உடலும், கந்தல் உடையும் தாங்கியவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

சித்தர்கள் சிவனை வழிபட்டதால் சிவனுக்குரிய அடையாளங்கள் சித்தர்களுக்கு உரிய அடையாளங்களாகச் சொல்லப்பட்டன. சிவபெருமானின் புறத்தோற்றம் குறித்து, பரஞ்சோதியார் “தலையில் கற்றைச் சடை, நெற்றியிலும் உடலிலும் திருநீறு, இடையில் புலித்தோலாடை கழுத்தில் மணிமாலை யோகதண்டம், கையில் மழு”³⁷ என்று திருவிளையாடற் புராணத்தில் கூறியுள்ளார். மேலும், “இடம், பொழுது பாராமல் பேய் போல் எங்கும் திரிவர், எதையும் பொருட்படுத்தாமல் பிணம் போல் கிடப்பர், நாய் போல் அருந்துவர், நரி போல் உழல்வர் பெண்களைத் தாயாக எண்ணுவர், பிற மக்கள் அனைவரையும் உறவினராக எண்ணிப் பரிவு காட்டுவர்”(பட்டி.பா.76) என்று சித்தர்களின் புறத்தோற்றத்தையும் செயல்களையும் பட்டினத்தார் கூறுகின்றார்.

சித்தர்கள் புறத்தோற்றத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல், அகத்தைச் செம்மையாகப் பேணி வைத்திருந்தனர். இதனால் பொய் வேடம்பூண்டு நெஞ்சத்தில் வஞ்சம் கொண்டவர்களைச் சித்தர்கள் கடுமையாகச் சாடுகின்றனர். இராமதேவர், வால்மீகி, கருவூரார், சிவவாக்கியர் போன்றோர் பாடல்களில் போலிகளைக் கண்டிப்பதைக் காணமுடிகிறது. இதனை,

“சகலமும் வந்தவர்போல் வேடம் பூண்டு

சடைமுடியுங் காசாயந் தன்னைச் சுற்றி

இகலுமன மடங்காமல் நினைவு வேறாய்”

(வான்.பா.6)

என்று வான்மீகி பாடுகிறார். பொய்வேடம் புனைந்து, காவியுடை உடுத்தி, சிவபூசை செய்தோம், திருமாலைக் கண்டோம், தீட்சை பெற்றோம், தீட்சை தருவோம் என்று பொய்களைக் கூறும் சித்தர்களை வால்மீகி இனம் பிரித்துக் காட்டுகிறார்.

சித்தர்கள் வாழ்வியலில் இருந்து விலகி உலவியதாலேயே புறத்தோற்றத்திற்கு முக்கியத்துவம் தராமல் வாழ்ந்துள்ளனர். இதனை,

“சித்த ரென்றுஞ் சிறியரென்று

முறியொ ணாத சீவர்கள்

சித்த ரிங்கி ருந்தபோது

பித்த ரென்றே எண்ணுவீர்”

(சிவ.பா.507)

என்ற பாடலில் சிவவாக்கியர் உள்ளச் செம்மைகொண்ட சித்தர்கள் தெருக்களில் திரிந்ததைக் கண்ட மனிதர்கள் ‘பித்தர்கள்’ என்று எண்ணியதைக் குறிப்படுகிறார்.

பாரதியாரும் குள்ளச்சாமி குறித்துப் பாடும்பொழுது,

“கந்தை சுற்றித் திரிவ தென்னே?

தேவனைப் போல் விழிப்பதென்னே? சிறியாரோடும்

தெருவிலே நாய்களோடும் விளையாட் டென்னே?

பாவனையிற் பித்தரைப் போலலைவ தென்னே?”³⁸

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

மேற்கண்டவற்றிலிருந்து சித்தர்கள் தங்களின் புறத்தோற்றத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் வாழ்ந்துள்ளனர். இதனால் சித்தர்களைப் புறத்தோற்றத்தால் அடையாளம் காண்பது பொருந்தாது. ஆனால் சித்தர்களின் அகமானது செம்மையாகவும் தூய்மையானதாகவும் இருக்க யோகப் பயிற்சிகளைச் செய்துள்ளனர். சித்தர்கள் புறத்தோற்றத்தைக் காட்டிலும் அகத்திற்கே முன்னுரிமை கொடுத்துள்ளனர் என்பதை அறியலாம்.

1.6.4 சித்தாடல்

சித்தர்கள் வாழ்வில் நிகழ்ந்ததாகவும் சித்தர்கள் நிகழ்த்தியதாகவும் கூறப்படும் ‘**அட்டமா சித்திகள்**’ என்ற எண் வகைச் சித்திகள் செவிவழிச் செய்திகளாகக் கிடைக்கின்றன. சித்தர்கள் இறவாநிலைப் பெற்றவர்கள், அழியாத உடம்பைப் பெற்றவர்கள், கூடுவிட்டு கூடு பாயும் சக்தி பெற்றவர்கள், முக்காலமும் அறிந்தவர்கள், பல அற்புதங்கள் நிகழ்த்தும் வல்லமை உடையவர்கள் எனப் பல நூற்றாண்டுகளாகச் சொல்லப்படுகிறது.

பாம்பாட்டிச்சித்தர் ‘சித்தர் வல்லபம்’ என்ற தலைப்பில் சித்தர்களின் சித்தாடல் குறித்து,

“தூணைச்சிறு துரும்பாகத் தோன்றிடச் செய்வோம்

துரும்பைப் பெருந்தூணாகத் தோற்றச் செய்குவோம்

ஆணைப் பெண்ணும் பெண்ணையானுமாக செய்வோம்

ஆரவாரித் தெதிராய் நின் றாடு பாம்பே”

(பாம்ப.சித்.பா.27)

என்று பாடுகிறார். மேலும், வானத்தை வில்லாய் வளைப்போம், நெருப்புக்குள் மூழ்குவோம், வன்புலியைத் தாக்குவோம் என்று சித்தாடல் குறித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

தாயுமானவர் ‘சித்தர் கணம்’ எனும் பகுதியில் சித்தர்களின் செயல்களைப் பட்டியலிடுகிறார். இதனை,

“கந்துக மதக்கரியை வசமாய் நடத்தலாம்
கரடி வெம் புலி வாயையும்
கட்டலாம், ஒரு சிங்கம் முதுகின்மேற் கொள்ளலாம்”³⁹

என்ற பாடலில் மதங்ககொண்ட யானையைத் தன் வசப்படுத்தலாம், கொல்ல வரும் புலியின் வாயைக் கட்டலாம் என்று பல்வகைச் சித்து நிகழ்ச்சிகள் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன. மன ஆற்றல்களை ஒருமுகப்படுத்துவதன் மூலம் சித்தர்கள் பல அற்புதங்களைச் செய்திருக்கின்றனர். “ சித்தர்கள் தங்களிடம் உள்ள இயற்கை கடந்த ஆற்றல்களால், ஆய்வுக்கூடங்களோ, அரிய நுண்கருவிகளோ இல்லாமல் மனித உடலின் பல்வேறு உறுப்புகளின் இயல்பு, அமைப்பு, இயக்கம் பற்றியும் அவையுறும் நோய்கள் பற்றியும் அந்நோய்களைக் களைவதற்கான மருந்துகள் பற்றியும் அறிந்திருந்தனர்”⁴⁰ இவ்வாறு சித்தர்கள் பெற்ற அற்புதச் சக்தி குறித்து சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகிறார்.

சித்தர்கள் கூறும் எண்வகைச் சித்திகளும் அதற்குரிய விளக்கங்களும் பின்வருமாறு:

வ. எண்	சித்திகள்	விளக்கங்கள்
1.	அணிமா (Shrinking)	அணுவைக்காட்டிலும் மிகவும் சிறிய உருவிலே உலவும் ஆற்றல்.
2.	மகிமா (Illimitability)	மலையினும் பெரிய உருப்பெற்று நிற்கும் ஆற்றல்
3.	லகிமா (Lightness)	உடம்பைக் கனமாக இல்லாமல் இலேசாகச் செய்துகொள்ளுதல், நீரிலும் சேற்றிலும் அழுந்தாமல் காற்றுப்போல் விரைந்து செல்லும் வல்லமை பெறுதல்.
4.	கரிமா (Weight)	ஐம்புலன்கள் நுகரும் இன்ப துன்பங்களைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் அவைகளுடன் சம்பந்தப்படாமல் இருப்பது.
5.	பிராத்தி (Fulfillment of desires)	தான் எதை விரும்பினாலும், எதை நினைத்தாலும் நினைத்தவற்றை அடையும் வல்லமை.
6.	பிராகாமியம் (Irresistible will)	தன் நினைப்பின் வல்லமையால் ஆற்றலால் எல்லாவற்றையும் படைக்கும் சக்தி.
7.	ஈசத்துவம் (Suprenacy)	எல்லாரும் தன்னை வணங்கும் படியான தெய்வத் தன்மையை அடைவது.
8.	வசித்துவம் (Domination over the elements)	உலகம் முழுவதையும் தன்வசப்படுத்தி நடத்தும் ஆற்றலை அடைதல்.

இவையே எண்வகைச் சித்திகளாகும். சித்தர்கள் சித்திகள் செய்து சித்தாடுவதில் நிறைவு கொள்ளாமல் அதற்கு அப்பால் உள்ள பூரண நிலையை அடைய விரும்பினர் என அறியமுடிகிறது. எனவே, சிந்தையை அடக்கி சும்மா இருக்கும் ஞான நிலையில் நிறைவடைந்தவர்கள். பல்வேறு சித்துகள் செய்வதில் மனமில்லாதவர்கள் என்பதே ஏற்புடைய கருத்தாகும்.

1.6.5 சித்தர்களின் வகைகள்

சித்தத்தை வென்றவர்கள் சித்தர்கள் என அழைக்கப்பட்டனர். சித்தர்கள் என்ற பொதுப்பெயருள் பல்வேறு பிரிவினர் தனித்தனியே அடையாளம் காட்டப்படுகின்றனர். வடநாட்டுச்சித்தர்களை 'நாதச்சித்தர்கள்' என்றும் தென்னாட்டுச்சித்தர்களைப் 'பதினெண்சித்தர்கள்' என்றும் அழைக்கின்றனர்.

டி.என்.கணபதி சித்தர்களை நான்கு வகையாகப் பகுத்துக் கூறுவார். அவையாவன:

1. நாத சித்தர்கள்
2. ரச சித்தர்கள்
3. சங்கத சித்தர்கள்
4. மகேஸ்வர சித்தர்கள் ⁴¹ என்பனவாகும்.

1.6.5.1 நாத சித்தர்கள்

சித்தர்கள் ஆதிநாதர் சிவபெருமானின் மரபைச் சேர்ந்தவர்கள். இந்த நாத சித்தர்கள் 'கான்பத்' யோகிகள் எனவும் அழைக்கப்படுகிறார்கள். 'கான்பத்' யோகிகள் நீண்ட துளையுடைய காதுகளைக் கொண்டிருப்பர் அதாவது காது வளர்ந்தவர்கள் என்று பெயர்.

1.6.5.2 ரச சித்தர்கள்

மருத்துவத் துறையைச் சேர்ந்தவர்கள் 'ஒளஷதச் சித்தர்கள்' என்றும் ரச சித்தர்கள் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்கள். இவர்கள் மூலிகைகள், பாஷாணம் முதலியவற்றால் நோய்களைப் குணப்படுத்துபவர்கள் ஆவர்.

1.6.5.3 சங்கத சித்தர்கள்

பௌத்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆவர்.

1.6.5.4 மகேசுவர சித்தர்கள்

ஆதிநாதராம் சிவனை தலைமைக் குருவாகக் கொண்டு அவரிடம் மகேசுவர உபதேசம் பெற்றவர்கள். அகத்தியர், கருவூரார், போகர் போன்றோர் மகேசுவர தீட்சையடைந்ததைப் பாடல்களில் பாடியுள்ளனர்.

இத்தகைய நான்கு வகை மரபினர் குறித்த செய்தி தமிழ்ச் சித்தர் மரபு என்ற நூலில் டி.என்.கணபதி குறிப்பிடுபவை ஆகும்.

1.6.6 சித்தர்களை மரபின்வழி வகைப்படுத்துதல்

சித்தர்கள் வழிவழியாகப் பெருகி வருவதை 'வர்க்கம்' என்று அழைப்பர். அதன்படி "சித்தர்களின் மரபைப் பாலவர்க்கம், மூலவர்க்கம், கைலாய வர்க்கம் என்று மூன்றாகப் பகுக்கின்றார்" ⁴² கே.ஆர்.பசுபதி

1.6.6.1 பாலவர்க்கம்

முருகனுக்குச் சித்தநாதன் என்ற சிறப்புப்பெயரும் உண்டு. பாலமுருகனைக் குருவாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள். முருகப் பெருமானிடம் பாடம் பயின்றவர்களாகக் கருதப்படும். போகர், புலிப்பாணி, பாம்பாட்டிச்சித்தர் முதலானோர் இப்பாலவருக்கத்தினைச் சேர்ந்தவர்கள்.

1.6.6.2 மூலவர்க்கம்

சித்தர்கள் திருமூலரைப் பின்பற்றி, அவரைக் குருவாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள் மூலவர்க்கத்தைச் சார்ந்தவர்களாவர்.

1.6.6.3 கைலாய வர்க்கம்

ஆதிநாதரான சிவபெருமானைக் குருவாகக் கொண்ட சித்தர்கள் கைலாய வர்க்கத்தினர் ஆவர். ஆதிநாதரிடம் தீட்சை பெற்றவர்களான பதஞ்சலி, அகத்தியர், நந்திதேவர் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம்.

ஆர்.வெங்கட்ராமன் "சித்தர்களின் கொள்கைகளையும் பின்புலன்களையும் கொண்டு யோக சித்தர்கள், காய சித்தர்கள், (ஞான)சன்மார்க்க சித்தர்கள்"⁴³ என்று விளக்குகிறார். அவை,

1.6.6.4 யோக சித்தர்கள்

குண்டலினி முதலான யோகப்பயிற்சி செய்து பிரணாயாமம், தியானப் பயிற்சி செய்து இவ்வுலகத்தை நிர்வகிப்பவர்கள். இறைவனைத் தனக்குள்ளே

கண்டு வீடுபேற்றை அடைந்தவர்களாவர். பதஞ்சலி, சிவவாக்கியர், அகத்தியர், புலிப்பாணி முதலானோராவர்.

1.6.6.5 காய சித்தர்கள்

காயம் என்ற உடம்பைக் கல்ப மருந்துகள், மூலிகை, பாசாணம் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தி முக்தி அடைந்தவர்களாவர். போகர், கோரக்கர், கொங்கணர், கருவூரார். மச்சமுனி, சட்டைமுனி, உரோமரிஷி முதலானோராவர்.

1.6.6.6 ஞான சித்தர்கள்

மனிதனின் ஆன்மபலத்தைக் கண்டவர்கள். உடல் அழியக்கூடியது, அதனால் உடலை மூலதனமாகக் கொண்டு யோகம் பயின்று ஞானத்தை அடைந்தவர்கள். சன்மார்க்கமாகிய இறைவனின் நிலையை அடைந்தவர்களைக் குறிக்கிறது. சிவவாக்கியர், அகப்பேய்ச்சித்தர், குதம்பைச்சித்தர், பட்டினத்தார், கடுவெளிச்சித்தர், பத்ரகிரியார் முதலானோராவர்.

சித்தர்கள் மூன்று வேறுபட்ட பிரிவுகள் இருப்பதாக கமில் வி.சுவலபில் குறிப்பிடுகிறார். “முதல்பிரிவில் - ரசவாதிகளும் மருத்துவர்களும் இருக்கின்றனர். இரண்டாம் பிரிவில் - தாந்திரிக யோகிகள் உள்ளனர். மூன்றாம் பிரிவில் கவிஞர்கள் உள்ளனர்”.⁴⁴ இந்த மூன்று பிரிவினரும் கலந்த கலவைதான் ‘சித்தர்கள்’ என்கிறார்.

இவ்வாறாக சித்தர்களின் கொள்கைகள் மற்றும் அவர்கள் சார்ந்த மரபின் அடிப்படையில் வகைப்படுத்தப்படுகின்றனர்.

1.7 சித்தர்களின் எண்ணிக்கை

சித்தர்களின் எண்ணிக்கையைப் பற்றி ஒரு முடிந்த முடிபு இல்லை. பதினெண் சித்தர்கள் யார்? யார்? என்பது குறித்தும், பதினெண் என்ற எண் குறித்தும் பல்வேறு மாறுபட்ட கருத்துக்கள் உள்ளன. என்களுள் (1 + 8 = 9) ஒன்பது என்ற எண் இறையியல், ஆன்மவியல், மந்திரவியல் ஆகியவற்றின் காரணமாகச் சிறப்பிடம் பெறுகிறது. எனவே கூட்டுத்தொகையாக ஒன்பதைத் தரும் 18 என்ற எண் சிறப்பாகக் கருதப்படுகிறது.

சித்தர் கூட்டம் எனக் கணிக்கப்பட்ட காலத்தில் பதினெட்டுப்பேர் இருந்திருக்கலாம். பின்னர் அதுவே மரபாகப் பின்பற்றப்பட்டு இருக்கலாம். “சங்க நூல்களில் பல வள்ளல்கள் இருந்தும் கடையேழு வள்ளல்களே சிறப்பாகப் பேசப்படுவது போல, இச்சித்தர் கூட்டத்திலும் சிறப்போடு விளங்கியவர்கள்

பதினெட்டுப்பேராக இருந்து பதினெண்சித்தர் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கலாம் என்றும், இவ்வெண் ஏதேனும் தத்துவப் பொருளுடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கலாம் என்றும், தேவர்கணம், மொழி, நோய், இசைக்கருவி, சாதி, பாட்டு, யுகம், யாகம், புராணம், தருமநூல் முதலிய அனைத்தும் பதினெட்டு வகையினவாதலின் இப்பதினெட்டு என்னும் எண்ணிக்கைச் சிறப்பினால் பதினெண் சித்தர் என்னும் வழக்குத் தோன்றி இருக்கலாம்”⁴⁵ என்கிறார் கலைஅரசு.

பதினெட்டு என்னும் எண்ணுக்குரிய விளக்கமாக ஆய்வாளர் காயாரோகணம் கூறுகையில், “பதினெட்டு என்னும் குறியில் உள்ள எட்டு என்பது இறைவனின் வடிவத்தையும் ‘ஒன்று’ என்பது பிரம்மத்தையும் குறிக்க வழங்கிய குறி. பிற்காலத்தில் பதினெட்டு என்ற எண்ணாக்கப்பட்டு பதினெண் சித்தர் வழக்கு தோன்றி நிலைத்திருக்கலாம்”⁴⁶ என்கிறார். எனவே, பதினெட்டு என்பது வழிவழி மரபாக பின்பற்றப்படும் எண்ணிக்கையாகவே இருக்கிறது. அந்த எண்ணிக்கைக்கு உரிய சித்தர்கள் யார்? என்பதில் பல வேறுபாடுகள் உள்ளன.

1.7.1 அபிதான சிந்தாமணி

அகத்தியர், போகர், கோரக்கர், கைலாசநாதர், சட்டைமுனி, திருமூலர், நந்தி, கூன்கண்ணர், கொங்கணர், மச்சமுனி, வாசமுனி, கூர்மமுனி, கமலமுனி, இடைக்காடர், புண்ணாக்கீசர், சுந்தரானந்தர். ரோமரிஷி, பிரமமுனி⁴⁷ எனப் பதினெண்மரைக் குறிக்கின்றது.

1.7.2 தமிழ்ப்பேரகராதி

திருமூலர், இராமதேவர், கும்பமுனி, இடைக்காடர், தன்வந்திரி, வால்மீகி, கமலமுனி, போகநாதர், மச்சமுனி, கொங்கணர், பதஞ்சலி, நந்திதேவர், போதகுரு, பாம்பாட்டி, சட்டைமுனி, சுந்தரானந்தர், குதம்பைச்சித்தர், கோரக்கர்⁴⁸ என்று பதினெண்மரைச் சுட்டுகின்றது.

அறிஞர்களின் கருத்துக்கு ஏற்ப பதினெட்டு என்பது காலங்காலமாகப் பின்பற்றப்படும் ஒரு எண்ணாகும். பதினெண் சித்தர்களைக் கூறும்போது குழப்பங்களே தோன்றுகின்றன. பதிப்பாசிரியர்களின் மனதிற்கு ஏற்றாற்போல் சித்தர்களின் எண்ணிக்கை நீண்டு கொண்டே இருக்கிறது. ஆனால் சித்தர்களைக் கணக்கிடுகிறபோது எண்ணிக்கையில் நூற்றுக்கு மேற்பட்டவர்கள் இருப்பதை அறியலாம்.

1.8 தாவோயிகளும் சித்தர்களும்

சித்தர்கள் இனம், மொழி, நாடு போன்ற எல்லைகளைக் கடந்தவர்களாவர். உலகின் பல இடங்களுக்கும் சென்று மண்ணுயிர்கள் நல்வழியில் வாழ உதவிபுரிந்தவர்கள். எனவே, உலகளாவிய நிலையில் சித்தர்கள் பெறுமிடத்தை நோக்குவது இங்கு அவசியமாகும். அவ்வகையில் சித்தர்கள் மாதிரி சீனாவில் தாவோயிகளும் இசுலாமிய மார்க்கத்தில் சூபியினரும் வாழ்ந்துள்ளனர்.

தாவோ என்றால் வழி (The Way) என்று பொருளாகும். தாவோ எல்லையற்றது. இதற்கு உருவமோ பெயரோ கிடையாது. தொடக்கமும் முடிவும் அற்றது. தாவோ எங்கும் எப்பொருளிலும் உள்ளது. அனைத்திற்கும் மேலே இருப்பது. அதுவே செயல் புரிகிறது. நம்மை முழுமைக்கும் அதுவே இட்டுச் செல்கிறது. இதன் உள்ளிருந்தே எல்லாம் தோன்றின. சித்தர்கள் பரம்பொருளுக்குச் சொல்லப்படும் அனைத்து விளக்கமும் இத்தாவோயிசக் கொள்கையோடு பொருந்துகிறது.

பழம்பெருமை வாய்ந்த சீனாவில் லாவோட்சால் தாவோயீசம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இத்தத்துவம் கி.பி 3ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றியிருக்கலாம் என்கிறது உலகக் கலைக்களஞ்சியம். “தாவோ சமயத்தில் வாழ்க்கை இன்(Yin) இன்பம், யாங்(Yang) துன்பம் என்ற இரு பகுதிகளால் ஆனது என்று கருதப்படுகிறது. நல்லது-கெட்டது, ஒளியும்-இருளும், சூரியனும்-சந்திரனும், வெப்பமும்-தட்பமும், ஆணும்-பெண்ணும் என்ற இரண்டும் சேர்வதாலேயே வாழ்வு முழுமை பெறுகின்றது. இவை இரண்டும் ஒன்று மற்றொன்றை நிரப்புபவையன்றி ஒன்றுக்கொன்று மாறானவை அன்று”⁴⁸ என்று இரா.கலாவதி விளக்கமளிக்கிறார்.

பகுத்தறிவைவிட ஆன்மஞானம் மற்றும் விடுதலை இவற்றைப் பேசுவது தாவோயிசத் தத்துவமாகும். தன்னைத்தான் அறிதலே மெய்யுணர்வு என்னும் சிந்தனை கொண்டது. இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கையை இத்தத்துவம் வற்புறுத்துகின்றது. சமய உண்மைகளையும் வாழ்க்கையின் அடிப்படைப் பொருளையும் மறந்து வெற்றுச் சடங்குகளுக்கு முக்கியத்துவம் தந்த காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களுக்கு லாவோயிசால் ஏற்படுத்தியதே தாவோயிசமாகும்.

அறியாமை இருளில் முழிக்கிடக்கும் மக்களை மீட்பதற்கு நற்சிந்தனையும் யோகநெறியையும் தந்தவர். இவருடைய வாழ்க்கைநெறி உள்ளுணர்வுக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. தன்னை அறியும் நெறி குறித்து,

“பிறரை அறிவதே பட்டறிவாம்
தன்னைத்தான் அறிவதே மெய்யறிவாம்
மனிதரை வெல்பவர் ஆற்றல் மிக்கோன்
சிந்தையில் நிறைவே செல்வம் எனலாம்
தன்கருத்தைத் திணிக்க முயலுவது வெறிச்செயலாகும்
தன்னிலையில் தளராது நின்றலே பொறுமை யென்பர்”⁴⁹

என்றும்,

“சும்மா இருக்கச் சுகம் உதயமாகுமே”⁵⁰

என்றும் தாவோயிசம் குறிப்பிடுகிறது. இக்கருத்தோடு சித்தர்களின் சிந்தனையும் ஒன்றுபடுகிறது.

“தன்னையறி வேணும் அகப்பேய் சாரமற் சாரவேணும்
பின்னையறிவதெல்லாம் அகப்பேய்பேயறிவாகுமடி” (அகப்.சித்.பா.221)

என்று அகப்பேய் சித்தரும்,

“சும்மா இருக்க வைத்தான் சூத்திரத்தை நானறியேன்
அம்மா பொளிதென அடைய விழுங்கினைவதென்றும்
விண்டவர் கண்டவரோ கண்டவர் விண்டவரோ” (பட்டி.பா.41)

என்று பட்டினத்தாரும் குறிப்பிடுகின்றனர். இப்பாடல் வரிகளால் சீன தாவோக்களின் கருத்துக்களும் சித்தர்களின் கருத்துக்களும் ஒத்துள்ளதை அறியலாம். தாவோயிகளுக்கும் சித்தர்களுக்கும் உள்ள தொடர்பு குறித்து க.கைலாசபதியின் கருத்து பின்வருமாறு,

“சித்தர்களைப் பற்றி சிந்திக்கும்போது சீன தேசத்துப் பண்டைக்கால ஞானியரான தாவோயிகள் நினைவிற்குவராமல் போகார். இருசாராருக்கும் மிக நெருங்கிய ஒற்றுமைகள் உள்ளன. இரண்டு நெறிகளும் ஒரே தன்மையான சூழலிலேயே தோன்றி வளர்ந்தன. சித்தர்கள் சித்த வைத்தியம், இரசவாதம் முதலியவற்றை வளர்த்ததுபோல சீனத் தாவோயிகள் தேகவாதம், வைத்தியம், இரசவாதம் முதலியவற்றை உருவாக்கினர். இது அவர்கள் பலகாலமாகக் கொண்ட தொடர்பைப் பலப்படுத்தும்”⁵¹ என்ற கருத்து சிந்திக்கத்தக்கதாகும். சித்தர்கள் மற்றும் தாவோயிகளுக்கும் இனம், மொழி, நாடு போன்ற எல்லைகளைக் கடந்து சிந்தனையும் செயலும் ஒன்றுபட்டு விளங்குவதை உணர்த்துகின்றது.

1.9 சூ.பியரும் சித்தர்களும்

சூ.பித்துவம் இசுலாமிய மெய்ஞ்ஞானமாகும். அரபுநாட்டில் தோன்றியது. இசுலாமிய சமயத்தில் இருக்கும் ஞானச்சித்தர்களைச் சூ.பிகள் என்று குறிப்பிடுகின்றனர். “சூ.பி என்ற சொல் தூய்மை என்று பொருள்படும். ஸ.பா என்ற சொல்லிருந்து தோன்றியது என்பர். சூ.பி என்பது அணிவரிசை என்றும் ஷ.பா என்ற மூலத்திலிருந்து பிறந்தது என்றும் குறிப்பர். சோபோ என்ற கிரேக்கச் சொல்லுடன் இணைத்து அறிஞன் என்று பொருள் கொடுக்க முனைவர். அரபு மொழியில் முரட்டுக்கம்பளி என்று பொருள் கூறுகிறது.”⁵²

சூ.பி மார்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சூ.பிகள் என்றழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் உருவ வழிபாட்டை வெறுப்பவர்கள். இறைவன் ஒருவனே, அவனே அல்லா என்று கூறியவர்கள். சாதி, சமய எல்லைகளைக் கடந்தவர்கள். இச்சூ.பிகள் மக்களின் நற்பண்புகளையும் நடத்தைகளையும் பக்குவப்படுத்தும் பணியில் ஈடுபட்டனர்.

திருக்குரானின் பேருரைகளைச் சூ.பித்துவம் தன் அடிப்படைக் கொள்கையாகக் கொண்டுவிளங்குகின்றது. இச்சூ.பிகள் தங்கள் கொள்கையை ‘அதி’ என்றும் ‘உஹீதி’ என்றும் கூறுவர். இவ்விரண்டு கருத்துக்களும் முறையே இந்துமத அத்வைதத்தையும் விசிட்டாத்வைதத்தையும் போன்றதாகும். நம்மிலே இருக்கக்கூடிய ஆண்டவனை நமக்குள்ளேயே உணர்ந்து வழிபடுவதைவிட்டு ஏன்? வெளியிலே, சிலையிலே தேடவேண்டும் என்றனர். இக்கருத்தினை சிவவாக்கியர்,

“நட்ட கல்லைத் தெய்வமென்று நாலுய்ப்பஞ் சாத்தியே

சுற்றிவந்து முணமுணென்று சொல்லு மந்திரமேதடா

நட்டகல்லும் பேசுமோ நாதனுள்ளிருக்கையில்

சட்ட சட்டி சட்டுவங் கறிச்சுவைஅறியுமோ”

(சிவ.பா.451)

என்ற பாடல்வழி எடுத்துரைப்பதை அறியலாம்.

சூ.பியிசம் என்பது தெய்வத்துடன் ஐக்கியப்படல் ஆகும். இதுவே சித்தர்களின் தத்துவமாகும். இறைவனை அறிவது மெய்ஞ்ஞான நிலையை அடைவது என்பது இருசாராருக்கும் பொருந்துகிறது. சித்தர்கள், தாவோயிகள், சூ.பிகள் ஆகிய மூன்று சாராரும் ஆராவாரமற்ற தூய இறைநெறியை வலியுறுத்துபவர்கள் ஆவர்.

1.10 பதினெண் சித்தர்களின் காலமும் கொள்கைகளும்

1.10.1 திருமூலர்

சித்தர் இயக்கம் திருமூலரில் இருந்தே தொடங்குகிறது. இவர் சித்தர்களில் முதன்மையானவருமான சிவபிரானிடமும் நந்தீசரிடமும் உபதேசம் பெற்றவர்.

காலம்

திருமந்திரத்தில் தில்லையம்பலத்தைப் பற்றிய குறிப்பு உள்ளது. “தேவர் உறைகின்ற திருஅம்பலமென்றும்”(திரு.பா.866), ஆமே பொன்னம்பலம் அற்புதம்(திரு.பா.867). தில்லையம்பலத்திற்குப் பொன்வேய்ந்த சிம்மவரம்ப பல்லவன் கி.பி.5ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவன். ஆதலால் திருமூலரும் கி.பி.5ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியோ அல்லது 6ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியோ வாழ்ந்திருக்கக்கூடும் எனக் கணக்கிடப்படுகிறது.

கொள்கைகள்

1. சைவ ஆகமம் என்று போற்றப்படும் இந்நூல் இறைவனைத் துதிசெய்வதோடு பதி, பசு, பாசம் ஆகிய சைவ சித்தாந்தங்களைக்கூறி மனிதன் வாழ்வாங்குவாழ வழிகாட்டுகிறது. மனித வளர்ச்சிக்குகந்த யோகம், தியானம், மருத்துவம், நல்லொழுக்கம் போன்றவற்றை விளக்குகிறது.
2. இறையனுபவம், உபதேசம், தத்துவம், யோகம், தியானம், சக்கரம், ஞானம் போன்றவை நற்சிந்தனைகளைத் தருகின்றன. மனிதனின் உடல், உயிர், மனம் செம்மைபடுத்துவதற்கான உபாயங்களைக் கூறுகின்றன.
3. இந்நூலில் முதல் நான்கு தந்திரங்கள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கையும் உணர்த்துகின்றது. ஐந்து முதல் ஒன்பது வரையில் உள்ள தந்திரங்கள் வீடுபேறு, வீடுபேற்றுக்கானவழி, வழிபாடு, வழிபாட்டுறுதி, வாழ்வு ஆகிய ஐந்தையும் உணர்த்துகின்றன. மேலும், ‘ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்’, ‘அன்பே சிவம்’ போன்ற பல புகழ்பெற்ற தொடர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

1.10.2 அகத்தியர்

அகத்தியர் என்னும் பெயரில் வேத புராண காலங்களிலும் சங்ககாலத்திலும் மத்திய காலத்திலும் முனிவர்களாகவும் புலவர்களாகவும் மருத்துவர்களாகவும் சோதிடர்களாகவும் பலர் இருந்திருக்கின்றனர். அவர்களைப்

பற்றிய கதைகளும் பல உண்டு. அவர்களில் இந்த அகத்தியர் எவ்வகையில் தொடர்புடையவர் என்பது அறிய இயலவில்லை. இவர் அட்டமாசித்தி பெற்ற பதினெண் சித்தர்களில் ஒருவராவார். சித்த மருத்துவமுறையை வகுத்தவர்களில் தலைமையானவர். ஆயுர்வேத சூத்திரங்களுக்கு இவர் விரிவுரை எழுதியிருக்கிறார் எனவும் கூறுகின்றனர்.

காலம்

இவர் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படுகிறார்.

கொள்கைகள்

1. பராபரம்(பரம்பொருள்) ஒன்று என்ற உண்மையை அறிதல் வேண்டும்.
2. பொய், களவு, கொலை செய்யாதே, கோபத்தை விலக்கிவிடு, புண்ணியம்தேடு என்கிறார்.
3. நாலுவகை வேதம், சமயம் எல்லாம் சுயநலவாதிகளின் பிழைப்பிற்காகவே ஏற்படுத்தப்பட்டன.
4. மனச்செம்மையை வலியுறுத்தியவர். உருவ வழிபாட்டை மறுத்து யோகஞானத்தைப் போற்றுகிறார்.

இவரது கொள்கைகள் சமூகத்திற்குக் கூறும் அறிவுரைகளாக அமைகிறது.

1.10.3 தேரையர்

தேரையர் மலையாளதேசத்தில் திருவிதாங்கூர் பகுதியைச் சேர்ந்தவராக இருந்திருக்க வேண்டும். அவரது சமாதியானது மலையாள தேசத்திலுள்ள தோரணமலை எனக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. தோரணமலை குற்றாலம் அருகில் உள்ளது. முற்காலத்தில் குற்றாலத்தைச் சார்ந்த பகுதி மலையாள தேசத்தில்தான் இருந்தன. இவர் அகத்தியரின் சீடராக இருந்தார். அகத்தியரும் பொதியமலையில் தங்கியிருந்தார். அதனால் தேரையர் கேரளாவைச் சேர்ந்தவராக இருக்கலாம்.

தமிழ் மூதாட்டி அவ்வையார் தேரையரின் திறமையைப் பற்றித் தெரிந்து அவரை அகத்தியரிடம் அறிமுகப்படுத்தியதாகவும் அவரை அகத்தியர் சீடராக ஏற்றுக்கொண்டதாகவும் ஒரு தகவல் இருக்கிறது.

காலம்

இவர் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படுகிறார்.

கொள்கைகள்

1. உடம்பை பாதுகாத்துக்கொள். உடம்பை பாதுகாத்தால் ஆயுள் பெருகும்.
2. ஆயுள் பெருகப்பெருக உனக்கு முக்தி கிடைத்துவிடும். ஆயுள் வளர்வது வீணே பொழுதுபோக்குவதற்காக அல்ல. ஆண்டவனால் நிர்ணயிக்கப்படும் வாழ்நாளை ஆண், பெண் இருபாலரும் பிறர் நன்மை பெறுவதற்காகப் பயன்படுத்த வேண்டும். துறவிகளும் இதையே செய்ய வேண்டும்.
3. ஞானத்தைப்பெற கடும் ஆன்மீகப்பயிற்சிகள் தேவை. இந்த பயிற்சியைப்பெற உடல் வலுவாக இருக்க வேண்டும்.
4. உடல் நோயற்று இருந்தால் ஞானம் பெற்று, முக்தி பெறலாம் என்றார்.

1.10.4 உரோமரிஷி

அஷ்டமாசித்தி பெற்ற பதினெண்சித்தர்களில் ஒருவராவர். இவரை புசண்டமாமுனிவரின் சீடர் என்றும் குமாரர் என்றும் கூறுவர். இவரது இயற்பெயர் தெரியவில்லை. உடல் முழுவதும் உரோமங்கள் முளைத்திருந்தபடியால் உரோமமுனி என்ற காரணப்பெயர் பெற்றார்.

காலம்

போகர் சீனாவிலிருந்து தமிழகம் வந்தபோது உரோமரிஷி ரோமபுரியிலிருந்து வந்து சித்தராயிருக்கலாம். எனவே இவரது காலம் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டு ஆகும்.

கொள்கைகள்

1. யோகத்திற்கு முக்கியத்துவம் தருகிறார்.
2. மலை, கடல், நதி எனப் பல இடங்களுக்குச் சென்று வருவதால் எந்தப் பலனும் இல்லை.
3. யோகமே உண்மையான இறைவன் என்பன இவரது கொள்கையாகும்.

1.10.5 சிவவாக்கியர்

சிவவாக்கியரின் இயற்பெயர் தெரியவில்லை. சிவவாக்கியம் என்ற நூலைச் செய்தமையால் இவருக்கு வந்த காரணப்பெயரே சிவவாக்கியர் என்பதாகும்.

“அரியதோர் எழுத்தை உன்னிச் சொல்லுவேன் சிவவாக்கியம்” (காப்பு-1)

என்ற வரியால் இவரது நூலுக்கு இட்டபெயர் அறியலாகிறது.

காலம்

சிவவாக்கியர் 14 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் 15ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் வாழ்ந்தவர்⁵³ என்று மு.அருணாச்சலம் குறிப்பிடுகிறார்.

கொள்கைகள்

1. இறைவன் எல்லாப்பொருள்களிலும் இருக்கிறான். இறைவன் நம்மில் உள்ளான்.
2. கோயிலுக்குப்போவதும் குளங்களில் முழுகுவதும் பூசை வேள்விகள் செய்வதும் கல், செம்பு முதலான உருவங்களை வழிபடுவதும் தேவையற்றது.
3. அரி, அரன் வேறுபாட்டை நீக்கியவர், சமயப்பொதுமையை விரும்பியவர்.
4. வேத சாத்திரம், ஆகம புராணம் சடங்கு, தீர்த்தமாடல் ஆகியன தேவையில்லை.
5. யோகத்தால் இறைவனை அடையலாம். சாதி இல்லை. சமயம் இல்லை.
6. மனமாசுக்களைப் போக்க வேண்டும். ஐம்பொறிகளை அடக்கியாள வேண்டும். நூல்களையும் சாத்திரங்களையும் படிப்பதால் பயனில்லை. மெய்ஞ்ஞானக் கல்வியே அவசியம்.
7. தீட்டு என்பது குறித்தும் மனத்தூய்மை குறித்தும் பாடியவர். புறத்தூய்மையைக்காட்டிலும் அகத்தூய்மையே சிறந்தது என்கிறார்.
8. பெண்மையைப் போற்றியுள்ளார். இல்லறத்தில் மகளிருடன் சேர்ந்து வாழ்வதில் உயர்வே ஒழிய பழிப்பதற்கு ஏதும் இல்லை என்கிறார்.

1.10.6 பட்டினத்தார்

காலம்

பதினோறாம் திருமுறையில் தொகுக்கப்பட்ட பாடல்களைப் பாடிய பட்டினத்தடிகள் பத்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்தவர். சித்தர்கள் பாடலாகத் தொகுக்கப்பட்ட பட்டினத்துப்பிள்ளை 14ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வாழ்ந்தவர். இவர் காலமே சிவவாக்கியர் காலம். பட்டினத்தார் வரலாறாக வழங்குவதெல்லாம் முற்காலப் பட்டினத்தாரைச் சேருமா? அல்லது பிற்காலப்பட்டினத்தாரை சேருமா? அல்லது இருவருக்கும் உரிய கதைகளா?

என்பதொன்றும் துணிந்து கூறல் முடியாமல் இருக்கிறது என்கிறார்⁵⁴
மு.அருணாச்சலம்.

கொள்கைகள்

1. எல்லாம் சிவன் செயல்.
2. இளமை, யாக்கை, செல்வம் ஆகியன நிலையற்றவை.
3. வாழ்வு பொய், உடல் தூய்மையற்றது, பிறவிகள் பலப்பல என்கிறார்.
4. மகளிர் மிகவும் வெறுக்கத்தக்கவர்கள்.
5. எல்லாவற்றையும் விடுதல் வேண்டும். துறவிகளுக்குக் கோவணமும் மிகை.
6. இறைவன் மட்டுமே அடைக்கலம்.
7. இறைவனை வேண்டிப் பிறவி அறுக்க வேண்டும்.
8. உலகில் இளமையும் செல்வமும் இருக்கும்வரை பலர் துணை செய்வர். அவை அழிந்தால் ஒருவரும் துணை செய்யார்.
9. தேடிய செல்வம் நம் கூடவராது. தாயிடம் அன்பு கொள்ள வேண்டும்.

1.10.7 பத்ரகிரியார்

பட்டினத்தார் வரலாறும் பத்ரகிரியார் வரலாறும் தனித்தனியே பிரிக்க முடியாதவை.

காலம்

பட்டினத்தார் காலத்தில் இவர் வாழ்ந்திருந்தமையால், இவரது காலம் 14ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதி ஆகும்.

கொள்கைகள்

1. பெண்ணைத் தாய்போல் நினைத்தவர். அதேசமயம் பெண்ணின்பாற் காதலை வெறுத்துப் பெண்டிரைப் பழிக்கிறார்.
2. விலைமகளிரைப் பழிக்கிறார்.
3. சமூகத்தைக்காட்டிலும் தன்னைப்பற்றியே பெரிதும் கவலைப்படுகிறார்.
4. மன்னுயிர்களைத் தன்னுயிர்போல் எண்ணுகின்றார்.
5. தாய், தந்தை, மக்கள், உடன்பிறந்தார் பொய்.
6. மண், பெண், பொன் ஆசைகளை வெறுக்கின்றார்.

7. சாதிகள் இல்லை. பிறவிகள் பல உண்டு.
8. சாத்திரத்தைச் சுட்டுப்பொசுக்க வேண்டும், சதுர்மறையைப் பொய்யாக்க வேண்டும்.
9. தீய ஒழுக்கங்களைக் கடிந்து, யோக நித்திரையே சுகம் என்கிறார்.

1.10.8 பாம்பாட்டிச்சித்தர்

காலம்

கப்பல், சுக்கான், சீனி போன்ற சொற்கள் 13 ஆம் நூற்றாண்டில் காணப்படுபவை. இவர் பாடல்களில் காணப்படும் பெரும்பாலான சொற்கள் 14-15ம் நூற்றாண்டுகளில் வழங்கியவை. அச்சொற்களை இவர் பாடல்களில் காணமுடிகிறது. எனவே இச்சித்தருடைய காலம் 1450 ஆக கொள்ளலாம் என்கிறார்⁵⁵ மு.அருணாச்சலம்.

கொள்கைகள்

1. பொய் மதக்கருத்துக்களைக்கூறும் பொய்குருக்களை நம்பாதீர்.
2. உண்மைப்பொருளை உணர்த்த வல்லவரே உண்மைக்குரு. அவர் எக்காலமும் வாழ்பவர்.
3. சித்தர்கள் பல மாயங்களைச் செய்ய வல்லவர்கள். கூடுவிட்டுகூடுபாய்தல் நீர் மேல் நடத்தல் முதலான சக்திபடைத்தவர்கள்.
4. செல்வங்கள் நிலையற்றவை. பொருள் மற்றும் பெண்ணாசையை விலக்கவேண்டும்.
5. உடல் நிலையற்றது, அருவருப்பானது. அதனால் அகப்பற்றை நீக்கவேண்டும் என்கிறார்.
6. தன்னையறிந்தவர் பின் கடவுளைப் பேண வேண்டாம் என்கிறார்.

1.10.9 அகப்பேய்ச்சித்தர்

அகப்பேய்ச்சித்தரின் இயற்பெயர் தெரியவில்லை. பேயாக அலையும் தம் மனதைப் பெண்ணாக உருவகப்படுத்தி, முன்னிலையாக்கி அதற்கு அறிவுரை கூறுவதாகப் பாடியதால் இவர் அகப்பேய்ச்சித்தர் என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

காலம்

இவர் 15ஆம் நூற்றாண்டில் 1400க்கும் 1500க்கும் இடையில் வாழ்ந்தவர் என்கிறார்⁵⁶ மு.அருணாச்சலம்.

கொள்கைகள்

1. சாத்திரங்கள் அனைத்தும் பொய்.
2. சரியை, கிரியை, யோகம் ஆகியவை வேண்டாதவை.
3. எத்தனைக்காலம் யோகம் செய்தாலும் முக்தி பெறஇயலாது.
4. கடுந்தவம் செய்தாலும் வீடுபேறு பெற முடியாது.
5. சாதிகளுக்குள் வேறுபாடு என்பது இல்லை.
6. ஈசன் என்பது மாயை, தன்னை அறிவதே ஞானம். ஆசை அற்றிருப்பதே இறைநிலை என்கிறார்.
7. அறிவு வடிவானவர்கள் மோட்சம், முத்தி, தீட்சை ஆகியவற்றை வேண்டார்.
8. துறவியாகிப் பிச்சையெடுத்து உண்பதால் பிறவி தொலையாது.
9. வேதம் ஒதுவதால் மெய்மையை அறியமுடியாது என்பன இவரது புரட்சிகரமான கொள்கைகளாகும்.

1.10.10 அழகணிச்சித்தர்

இவர்தம் இயற்பெயர் தெரியவில்லை. அழகு-அணி-சித்தர்- அழகணிச்சித்தர். இவரது பாடல்கள் செய்யுளுக்கே உரிய அழகிய சொல்லாட்சிகளையும் சுவைபடச்சொல்லும் முறைமையும் பாட்டுத்திறத்துடன் இரக்க உணர்வை வெளிப்படுத்துவதையும் காணமுடிகிறது. அதனால் அழகணிச்சித்தர் என வழங்கியது பின்னாளில் அழகணிச்சித்தர் என அழைக்கப்பட்டார்.

காலம்

1400க்கும் 1450க்கும் இடைப்பட்ட காலமே இவரது காலமாகக் கருதப்படுகிறது என மு.அருணாச்சலம் குறிப்பிடுகிறார்⁵⁷.

கொள்கைகள்

1. உடல் அருவருப்பானது.
2. உடம்பெடுத்துப் பிறப்பதை ஒழித்து, இறைமை நிலையை எய்தவேண்டும்.

3. வேதாந்தத்தை விளக்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

4. பொருளுக்காகப் பிறரிடம் கையேந்துவது இழிவானது.

1.10.11 கடுவெளிச்சித்தர்

உருவ வழிபாடு செய்யாமல் பிரபஞ்சமாகிய சுத்த வெளியே கடவுளாக வழிபட்டதால் கடுவெளிச்சித்தர் எனப்பெயர் பெற்றார் என்று அபிதான சிந்தாமணி விளக்கமளிக்கிறது. கடுவெளி எனபது பரவெளி. தனது ஆன்மானுபவத்தைக் கொண்டு பரவெளியைக் கடவுளாக வணங்கியமால் இவர் கடுவெளிச்சித்தர் என்றழைக்கப்பட்டார்.

காலம்

இவர் 1400க்கும் 1450க்கும் இடைப்பட்ட காலமாகிய 15ஆம் நூற்றாண்டினர் என்கிறார் மு.அருணாச்சலம்.⁵⁸

கொள்கைகள்

1. விதியை தடுக்க இயலாது.
2. உடல் பொருள் நிலையற்றவை.
3. வேதவிதிப்படி நடக்க வேண்டும் என்கிறார்.

1.10.12 குதம்பைச்சித்தர்

குதம்பை என்பது மகளிர் காதில் அணியும் அணிவகையாகும். இவரது பாடல் மகடுஉவை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறும். இலக்கணப்படி பாடல்தோறும் 'குதம்பாய்' என்று அழைத்துப் பாடுவதால் இப்பெயர் பெற்றார். இவரது இயற்பெயர் தெரியவில்லை.

காலம்

இவர் 1400-1450க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று கருதப்படுகிறார்⁵⁹.

கொள்கைகள்

1. பரவெளியே மெய்யான இடம். அதில் மெய்ப்பொருளை அகவிழியால் காணவேண்டும்.
2. இறைவனையே நினைந்து வாழ வேண்டும்.
3. உண்மையான தவத்தில் இருத்தல் வேண்டும்.

4. உடம்பினுக்குள்ளே உறுபொருள் காண வேண்டும்.

5. காமம், வெகுளிகளை அடக்கி யோகம் செய்ய வேண்டும்.

1.10.13 இடைக்காட்டுச்சித்தர்

காலம்

“இவரது காலம் ஏறத்தாழ 1450” என்கிறார் மு.அருணாசலம்⁶⁰.

கொள்கைகள்

1. மனத்தை அடக்க வேண்டும்.
2. சினமும் ஆசையும் தொலைய வேண்டும்.
3. இந்த உடம்பு மலச்சால் போன்று அருவருப்பானது.
4. உலகப்பற்றை நீக்க வேண்டும்.
5. சிற்றின்பத்தை நீக்க வேண்டும். யோகம் செய்ய வேண்டும்.
6. சிவனை வழிபட வேண்டும்.
7. சாகாக்கல்வி கற்க வேண்டும்.
8. மதங்கள் பொய்.
9. இல்லறம் துன்பமானது, துறவறமே நல்லறம்.
10. மனத்தின்மை வேண்டும் என்கிறார்.

1.10.14 கொங்கணர்

கொங்கண நாயனார், கொங்கணமுனி, கொங்கணச்சித்தர், கொங்கணணைசர், கொங்கணத்தேவர், கொங்கணநாதர், கொங்கணவர் என பல பெயர்களால் அழைக்கப்பெறுகின்றார்.

காலம்

இவரது காலம் 15ஆம் நூற்றாண்டாகும். இவர் பட்டாணி என்ற இனப்பெயரையும் பானதி என்ற பிறமொழிச் சொல்லையும் குறிப்பிடுவதால் இவரது காலம் 1550க்கும் 1570க்கும் இடைப்பட்ட காலமாக இருக்க வேண்டும்” என்று மு.அருணாச்சலம்⁶¹ குறிப்பிடுகிறார்.

கொள்கைகள்

1. இவர் சமயப்பொதுமையை விரும்பியவர்.
2. வாழ்க்கை, தாய், தந்தை, மனைவி, மக்கள், வீடு அனைத்தும் மெய் என்று கூறுகிறார்.
3. உலக வாழ்வின் நிலையாமையைக் குறிப்பிடுகிறார்.
4. சமயவாதிகளை கடுமையாகச் சாடுகிறார்.

1.10.15 காகபுசண்டர்

காலம்

இவரது காலம் போகரின் காலமாக இருப்பதால் பதினோறாம் நூற்றாண்டு என்று கருதலாம்.

கொள்கைகள்

1. தன்னுள்ளே இறைவன் கோயில் கொண்டுள்ளதை அறியாமல், வீணை மனிதரெல்லாம் வெளியில் பல தெய்வங்களைத் தேடி அலைகின்றனர்.
2. வாசியோகம் மூலம் இறைவனை அடையும் முறையைப் போதிக்கின்றார்.
3. சாதிவேற்றுமைகளைக் கண்டித்தல். போலி குருவான பொய்யர்களை நம்பாமல் மெய்க்குருவான பிரம்மத்தை அடைய வேண்டும்.
4. பொய்க்குருமார்களின் காவியுடை, தண்டம், பாதசரடு இவையாவும் பணம்பறிக்கும் வேடதாரிகளின் அடையாளமாகக் குறிப்பிடுகிறார்.
5. ஜீவான்மாவும் பரமான்மாவும் ஒன்றே. உன்னுள் உறைந்திருக்கும் இறை ரகசியத்தை அறிந்து கொள்வாய்.

1.10.16 வால்மீகர்

இராமாயணம் பாடிய வால்மீகர் வேறு. தென்னாட்டில் பதினெண் சித்தர்களுள் ஒருவராக விளங்கிய வால்மீகர் வேறு. இவர் புரட்டாசி மாதம் அனுச நட்சத்திரத்தில் வேடகுலத்தில் பிறந்தவர். பின் சித்தி பெற்று சித்தர் ஆனார். இவரது சமாதி எட்டிக்குடியில் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

இவரது காலம் குறித்துப் போகர் குறிப்பிடுவதால் பதினோறாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு எனக் கருதலாம்.

கொள்கைகள்

1. நாம் வணங்குகின்ற சிவசக்தி அனைத்தும் அருவுருவமாகும். வாசியோகத்தை அறிதல் வேண்டும்.
2. சிந்தை தெளிந்தவன் சித்தன், செகமெல்லாம் சிவமென்று அறிந்தோன் சித்தன் என வரையறைக் கூறல்.
3. சரியை, கிரியை, யோக, ஞான மார்க்கம் குறித்தும் பிராணத்தை அடக்கும் நிலைகுறித்துக் கூறல்.
4. குரு, சீடர் என்று பலவேறு வேடதாரிகளைப் பழித்துக்கூறல், பெருநூல் பெரிது என்பவரைச் சாடுதல்.
5. சாதிகள் என்பது இல்லை. அவரவர் பிழைப்புக்காகப் பல சாதிகளை உருவாக்கினர் எனல்.

1.10.17 சட்டைமுனி

இவர் அடிக்கடி கயிலையங்கிரி(கைலாயமலை) சென்று பெருமானைத் தரிசித்ததால் கைலாயக் கம்பளிச்சட்டைமுனி நாயனார் என்று அழைக்கப்படுகிறார். போகரின் சீடராகவும் கொங்கணர் மற்றும் கருவூரார் உடன் தொடர்புடையவராகவும் அறியப்படுகிறார். மேலும் நவநாதர்களில் ஒருவராகக் கருதப்படுகிறார். முன்னானம் நூறு, பின்னானம் நூறு என இருநூறு பாடல்கள் இயற்றியுள்ளார்.

இவர் கொங்கணர் மற்றும் போகர் காலத்தவராகக் கருதப்படுகிறார்.

கொள்கைகள்

1. வாசியோகத்தைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார். சரியை, கிரியை, யோகம் குறித்துப் பாடுகிறார்.
2. ஆணவத்தை, கோபத்தைத் தள்ள வேண்டும்.
3. சாதி சமயங்களைக் களைய வேண்டும்.
4. சிவனின் தோற்றத்தைக் புகழ்ந்துரைக்கிறார்.
5. பெண்ணாசையைவிட வேண்டும். இல்லையெனில் ஞானம் கிட்டாது.

1.10.18 கணபதிதாசர்

இவரது வாழ்க்கைக்குறிப்புகள் எதுவும் இல்லை. இவரது காலம் 18ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்று கலைக்களஞ்சியம் கூறுகிறது.

தனது நெஞ்சுக்கு அறிவுரை கூறுவது போல ஒவ்வொரு பாட்டையும் நெஞ்சே என்று விளித்துப் பாடுகின்றார். மேலும், நாகைநாதர் பெயரை ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதி அடியிலும் அமைத்திருக்கிறார். இவரது பாடல்களில் உவமை முதலான அணி வகைளைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

கொள்கைகள்

1. தாய், தந்தை, மனைவி, மக்கள், உடல், வாழ்க்கை அனைத்தும் பொய்யானவை. நாகைநாதரே(சிவன்) உண்மைக்கடவுள்.
2. நாமே தெய்வம் என்கிறார்.
3. கல்லிலும் செம்பிலும் செய்து வழிபடும் உருவவழிபாட்டினை மறுத்தல்.
4. உருவங்களில் கடவுள் இல்லை. நம்மை நாமே அறிய வேண்டும்.

1.11 தொகுப்புரை

சித்தர்கள் - அறிமுகம் என்னும் இவ்வியலில்

- சித் என்ற சொல் 'ஸித்' என்ற வடமொழிச் சொல்லிருந்து வந்தது என கண்டறியப்பட்டது. அது அறிவில் நிறைவடைந்தவன் என்ற பொருளைத் தருகிறது.
- சித்து என்றால் வெற்றி, காரியம் கைகூடல், மோட்சம் என்ற விளக்கங்களைத் தமிழ்ப்பேரகராதி கூறுகிறது. சித்தர்கள் என்றால் அகத்தை அடக்கி, சித்தம் ஒடுங்கி பன்முகத்தன்மையில் விளங்கியவர்களாவர்.
- இலக்கியங்களில் சித்தர் குறித்த சொல்லின் விளக்கமாகத் தொல்காப்பியம் நிறைமொழிமாந்தர், அறிவன் என்றும் திருக்குறள் நிறைமொழிமாந்தர் என்றும் குறிப்பிடுகிறது. இதனால் முழுதுணர்வுடையோர், நிறைந்த மொழியை உடையவர் என்று உரையாசிரியர்கள் பொருள் விளக்கம் தருகின்றனர்.
- சங்க இலக்கியங்களான குறுந்தொகை மற்றும் புறநானூற்றில் சித்தர்களின் செயல்களான பூமியுள் புகுதல், வான்வழிச் செல்லுதல் போன்றன இடம்பெற்றுள்ளன.
- சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலையில் சித்தன் என்ற சொல் அருகக்கடவுளைக் குறிக்கிறது. மேலும், எண்வகையான சித்திகளை உடையவன் என்றும் பிறவிநோய்களை அறுத்தவன் என்றும் எடுத்துரைத்துள்ளன.
- பக்தி இலக்கியங்களான தேவாரம் திருவாசகத்தில் சித்தர்கள் தேவர்களோடு இறைவனை வணங்குபவராகவும் இறைவனையே குறிப்பதாகவும் குறிப்புகள் உள்ளன.
- சித்தர் சிவத்தை அறிந்தவர், யோகத்தில் முழுமைபெற்றவர், சிவனின் நினைவில் வாழ்பவர் என்று சித்தர் குறித்து திருமூலர் குறிப்பிடுகிறார்.
- கருவூரார் 'ஆத்தானைப் (சக்தி) பூசித்தவன், கொங்கணர் 'வாலைப்பெண்ணை (12வயது சிறுமியை சக்தியாகப் பாவித்து) வழிபட்டவர், சட்டைமுனி பிறவிப்பிணியை அண்டாமல் காப்பவன், காகபுசண்டர் சித்தம் தெளிந்த மெய்ஞ்ஞானி, போகர் இறைவனை மனதிலே எப்பொழுதும் நிறுத்தியவன், அகத்தியர் பிராணனைக்

கட்டுப்படுத்தியவன், வால்மீகி சிந்தை தெளிந்து அனைத்தும் சிவமாகக் காண்பவன் என்றும் விளக்கமளித்துள்ளனர்.

- சித்தர்கள் குறித்து ஆய்வறிஞர்களாகிய மு.வரதராசனார், க.சுப்ரமணியப்பிள்ளை, மு.அருணாச்சலம், திரு.வி.க, சாமி.சிதம்பரனார், மீ.ப.சோமு, க.நாராயணன் ஆகியோரின் கருத்துக்கள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆய்வறிஞர்களின் கருத்துப்படி சித்தர்கள் பேரறிவாகிய நுண்ணறிவு படைத்தவர்கள், சமய சமூக அமைப்புகளுக்கு எதிராகப் புரட்சி செய்தவர்கள், சித்தி கைவரப்பெற்றவர்கள், யோகம் அறிந்தவர்கள் என அறியமுடிகிறது.
- துறவி-இல்லறவாழ்வைத் துறந்தவர், முனிவர்-காடு,மலைகளில் தவம் செய்பவர், ரிஷி-உலக வாழ்வியலும் வேதமும் அறிந்தவர், சித்தர்-எண்வகை சித்தி பெற்று சித்தத்தால் இறைவனை அடைந்தவர் என துறவி, முனிவர், ரிஷி, சித்தர் ஆகிய நால்வருக்குமிடையே உள்ள பொருள்விளக்க வேறுபாடுகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.
- சித்தர்களின் சமயம்சாராப் பண்பு சொல்லப்படுகிறது, சிவவாக்கியர், இடைக்காடர் ஆகியோரின் பாடல்களில் வைணவத்தின் குறிப்புகளும், மற்ற சித்தர்களின் பாடல்களில் சைவசமயக்கடவுளின் பெயர்கள் பயன்படுத்தியமையும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. பக்தி இலக்கியத்தில் காணப்படுவது போன்ற உருவவழிபாடு, தலம், தீர்த்தம் முதலான கருத்துக்கள் இல்லை. ஆகையால் சித்தர்கள் சிவனை அறிந்தவர்களே தவிர சமயம் சார்ந்தவர்கள் அல்ல.
- சித்தர்களின் எண்வகையான சித்தாடல்கள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன. அணிமா-அணுவைப்போலச்சிறுத்தல், மகிமா-மலையைபோல பெரிதாதல், லகிமா-உடலை லேசாக மாற்றுதல், கரிமா-எங்கும் வியாபித்திருத்தல், பிராத்தி-நினைத்ததை அடைதல், பிராகாமியம்-அனைத்தையும் படைத்தல், ஈசத்துவம்-இறை வடிவில் இருத்தல், வசித்துவம்-தன்வசப்படுத்தும் ஆற்றல் ஆகியவை குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளன.
- சித்தர்கள் முருகனை வழிபடும்-பாலவர்க்கம், திருமூலரை வழிபடும்-மூல வர்க்கம், சிவனை வழிபடும்-கைலாய வர்க்கம் முதலான பரம்பரை குறித்த செய்திகள் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

- சித்தர்களின் எண்ணிக்கை குறித்த கருத்தும் பதினெண் சித்தர் மரபு குறித்தும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.
- நாடு, மொழி, இனம் கடந்த சித்தர்களின் கருத்துக்களோடு தாவோயிச மற்றும் சூ.:பியிச கருத்துக்கள் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனால் தூய இறைநெறியை வலியுறுத்தும் கருத்தொற்றுமை இருப்பதை அறிய இயலுகிறது.
- பதினெண் சித்தர்களின் காலமும் கொள்கையும் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. Vidyadhar Vaman Bhide, A Concise Sanskrit-English Dictionary P.1132.
2. Tamil Lexicon, vol III, Part I, Madras University P.1412.
3. கு.கணபதி., சித்தமருத்துவம் - ப.9 .
4. மூ.ஜீவா., சித்தர்கள் யார்? - ப.67.
5. தொல்காப்பியம்-பொருள்-புறத்திணையியல் - நூ.178.
6. தொல்காப்பியம்-பொருள்- புறத்திணையியல் - ப.24.
7. தொல்காப்பியம்-பொருள்-செய்யுளியல் - நூ.168.
8. திருக்குறள் - கு.28.
9. திருக்குறள் - ப.9.
10. வெள்ளிவீதியார்., குறுந்தொகை - பா.130.
11. புறநானூறு - பா.43.
12. சிலப்பதிகாரம்-நாடுகாண்காதை - வரி.177.
13. மேலது., நாடுகாண்காதை - வரி.183.
14. மணிமேகலை-24ஆம் காதை - வரி.46-47.
15. மேலது., 21ஆம் காதை - வரி.166.
16. மேலது., வரி.183.
17. திருநானசம்பந்தர்., தேவாரம் 1ஆம் திருமுறை - பா.23.
18. திருநாவுக்கரசர்., தேவாரம் 5ஆம் திருமுறை - பா.618.
19. சுந்தரர்., தேவாரம் 7ஆம் திருமுறை - பா.729.
20. மாணிக்கவாசகர்., திருவாசகம்-சென்னிப்பத்து - பா.4.
21. சேக்கிழார்., பெரியபுராணம்-திருநாவுக்கரசர்புராணம் - பா.1646.
22. மு.வரதராசனார்., தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - ப.225.
23. க.சுப்ரமணியப்பிள்ளை., தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - ப.212.
24. மு.அருணாச்சலம்., தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - ப.385.
25. திரு.வி.கலியாணசுந்தரனார். தமிழ்ச்சோலை(அ)கட்டுரை- ப.317.
26. சாமி.சிதம்பரனார்., சித்தர்கள் கண்ட விஞ்ஞானம் தத்துவம் ப.20.
27. மீ.ப.சோமு., சித்தர் இலக்கியம் - ப.87.
28. ச.மாடசாமி., பாம்பாட்டிச்சித்தர் - ப.8.
29. க.நாராயணன்., சித்தர் சிவவாக்கியர் - ப.10.
30. யோகி.கைலாசநாத்., சித்தர்களஞ்சியம் - ப.20.
31. ச.மாடசாமி., பாம்பாட்டிச்சித்தர் - ப.14.

32. கலைஅரசு., சித்தர்கள் சொல்லும் திராவிட ஆன்மீகம் - ப.8.
33. மோசசு மைக்கேல் பாரடே.,தமிழ்ச்சித்தர்களும் விவிலியமும் - ப.18.
34. மேலது., ப.18.
35. Kamil V.Suvalabil, The Poets of the Powers, p.19.
36. ச.மாடசாமி., பாம்பாட்டிச்சித்தர்-பக்.16-17.
37. பரஞ்சோதியார்.,திருவிளையாடற்புராணம் - பா.3-6.
38. தாயுமானவர்., தாயுமானவர் திருப்பாடல் - பா1-10.
39. Natarajan.R., Purification in Siddhasystem Heritage of Tamils, Siddha Medicine, P.117.
40. டி.என்.கணபதி., தமிழ்ச்சித்தர்மரபு - ப.43.
41. கே.ஆர்.பசுபதி., சித்தர்கள் - பக்.4-5.
42. Venkatraman.R., A History of the tamil Siddha Cult. P.12.
43. Kamil V.Suvalabil, The Poets of the Powers . P.17-18.
44. இரா.மாணிக்கவாசகம்., சித்தர்கள் சொன்னவை - ப.33.
45. ப.சொ.,காயாரோகணம். சித்தர்களின்பாடல்களில் கடவுட்கொள்கை ப.21.
46. ஆ.சிங்காரவேலுமுதலியார்., அபிதான சிந்தாமணி - ப.638.
47. தமிழ்ப்பேரகராதி,தொகுதி 4, பாகம் 1 - பக்24-76.
48. இரா.கலாவதி.,சித்தர்பாடல்களில் நடப்பியல் - ப.11.
49. க.த.திருநாவுக்கரசர்.,திருக்குறள் நீதி இலக்கியம் - ப.294.
50. மேலது., - ப.71.
51. க.கைலாசபதி.,ஒப்பியல் இலக்கியம் - பக்.195,96.
52. இஸ்லாமியக் கலைக்களஞ்சியம் தொகுதி-3- ப.267.
53. மு.அருணாச்சலம்., தமிழ் இலக்கிய வரலாறு .14நூற்.ப.356.
54. மேலது ப.371.
55. மேலது ப.330.
55. மேலது ப.315.
56. மேலது ப.315.
57. மேலது ப.135.
58. மேலது ப.135.
59. மேலது ப.293.
60. மேலது ப.360.
61. மேலது ப.355.

இயல் - 2

சித்தர்களின் பாடல்களில் அறிவியல்

இயற்கையாகத் தோற்றம் பெற்ற ஒருசெல் உயிரிலிருந்து, பலபடிநிலைகளாக மாற்றம்பெற்று மனிதஇனம் தோன்றின. மனிதன் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்தகூழலில் எப்போது சிக்கிமுக்கிக் கற்களைக் கண்டறிந்து, அதன் பயன்பாட்டைக் கண்டறிந்தானோ அப்போதே அறிவியல் குறித்த சிந்தனை அவனுள் முகிழ்த்துவிட்டது. அதனடிப்படையில் தோன்றிய அறிவியல், பலபடிநிலைகளை அடைந்து, இன்று மாபெரும் வளர்ச்சியை எட்டியிருக்கிறது. ஒருபுறம் அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள் மலர்ந்தபோது மறுபுறம் இலக்கியமும் மலர்ந்துகொண்டே இருந்தது. ஆகையால் இலக்கியத்தில் அறிவியல்சார்ந்த கூறுகளும் இடம்பெற்றன. இதுமட்டுமன்றி இலக்கியவாதியே சில அறிவியல் கூறுகளைக் கண்டறிந்து இலக்கியத்தில் பதிவு செய்திருக்கிறான். அவ்வக்காலத்தில் இருந்த அறிவியலையும் படைப்பில் பதிவுசெய்திருக்கிறான். அவ்வகையில் சித்தர் இலக்கியங்கள் மனித வாழ்வினை மேம்படுத்துவதற்குரிய அறிவியல்நுட்பக் கருத்துக்களைப் பதிவு செய்துள்ளன. சித்தர்கள் கண்டறிந்து வெளிப்படுத்திய கருத்துக்கள் மேலைநாட்டு அறிஞர்களின் அறிவியல் கருத்துக்களோடு ஒத்துள்ளன. ஆகவே, இவ்வியலில் சித்தர் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள அறிவியல்துறை சார்ந்த தகவல்களை அறிவியல் அறிஞர்களின் கருத்துக்களோடு ஒப்பிட்டு ஆராயப்படுகிறது.

2.1 அறிவியல் சொல் விளக்கம்

உலகம் பிரம்மாண்டமானது. உலகில் உள்ள ஒவ்வொரு பொருளும் விந்தையானது. வியப்பில் ஆழ்த்தக் கூடியது. மண் தொடங்கி விண் வரை உள்ள அனைத்துப் பொருள்களின்மீதும் மனிதனின் பார்வைபட்டு அதன்மீதான சிந்தனை விரிவடைந்தது. அவை ஒவ்வொன்றையும் ஆராயத் தொடங்கினான். ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து அவன் கண்ட உண்மைகளை எல்லாம் அப்படியே அவனது வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாக மாற்றிக் கொண்டான். மனிதனது இந்தச் செய்கையே அவனை அறிவியல் உலகில் இன்று உலவ வைத்திருக்கிறது. அறிவியல் என்பதை ஆங்கிலத்தில் 'சயன்ஸ்' (Science) என்று கூறுகின்றோம். "சயன்ஸ் என்ற சொல் 'சைன்டியர்' என்ற இலத்தீன் சொல்லிருந்து பெறப்பட்டதாகும். இதன் பொருள் கற்றல் அல்லது அறிவு என்பதாகும். ஆங்கில வார்த்தையில் சைன்ஸ்

என்றால் இயற்கை அறிவியலை மட்டும் குறிக்கின்றது.”¹ அறிவியல் மனிதன் வாழும் சூழ்நிலை, சுற்றியுள்ள உலகம், அண்டங்கள் முதலியவற்றை உணர்த்துகின்றன. மேலும், நம் அன்றாட வாழ்வின் நடைமுறைக்குரிய தத்துவ விளக்கங்களின் தொகுப்பாக அமைகின்றன. ஏன்? எதற்கு? எப்படி? யார்? என்ன? எங்கே? என்ற காரணகாரியங்களுக்கு அறிவுப்பூர்வமாக விளக்கமளிக்கக் கூடியதே அறிவியலாகும். இதனை,

**“எப்பொருள் யார்யார் வாய்க்கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு”²**

என்ற குறளும் விளக்குகின்றது. அறிவியலின் சிறப்பினைக் கூறவந்த நெல்லை சு.முத்து, “காரிய-காரணத்தேடல் முயற்சியில் விளையும் அறிவியல் முத்துக்கள். வாழ்வியலுக்கும் மானிடவளர்ச்சிக்கும் கலங்கரை விளக்கங்கள்”³ என்று கூறுகிறார். எனவே அறிவியல் என்பது காரண-காரியத்தொடர்புடன் அமையக் கூடியதாகும் எனத்தெளியலாம்.

2.1.1 அறிவியல் ஆய்வுகள்

விருப்பு வெறுப்பற்ற மனத்துடன் சில விதிகளைப் பின்பற்றி ஆராய்ந்து உண்மை காண்கின்ற ஆய்வுகள் அனைத்தும் அறிவியல் ஆய்வுகள் ஆகும். அறிவியல் ஆய்வு என்பது மாறாத தன்மை உடையது. பரிசோதனைக்கு உட்படுத்துவது, ஆய்வுக்கூடங்களில் நிரூபிக்கும் தன்மை உடையது. “பலவற்றை ஒப்பிட்டுப் பொதுத்தன்மைக் காண்பது, ஒருதன்மை உண்டென ஓர்ந்து அ.துளதா எனச்சோதித்து உண்மை காண்பது, பலகாலும் சோதித்துப் பார்த்ததில் ஒரே முடிவு வருகிறதா என அறிவது. பகுத்துப்பகுத்து ஆய்வது.... புதியனக் காணப்பெறுமேல் பழையமுடிவுகளைத் தயங்காமல் மாற்றிக்கொள்வது, எல்லை வந்துவிட்டதாக எண்ணாமல் என்றும் மேன்மேலும் ஆய்வதையே விரும்புவது என்பன எல்லாம் அறிவியல் முறையின் அடிப்படை இயல்பாகும்”⁴ என்று தமிழண்ணல் குறிப்பிடுகின்றார். இதன் அடிப்படையில் இலக்கியத்தை உணர்வுப்பூர்வமாக இல்லாமல் உண்மைத்தன்மையோடு பார்ப்பது அழகியல் தன்மையின்றி அறிவுப்பூர்வமாக ஆராய்வதைக் குறிக்கின்றது. உண்மைத்தன்மையும் விதிமுறைகளையும் கொண்டது அறிவியல். அறியாமை இருளில் இருந்து மக்களை மீட்டு எடுப்பது அறிவியலாகும்.

அறிவியல் என்பது காரணகாரியத் தொடர்புடையதாகும். இதனால் மனிதன் இயற்கையை அறிந்து கொண்டு அவற்றால் ஏற்படும் இடர்பாடுகளை வெல்ல

எண்ணுகின்றான். ஒவ்வொரு செயலுக்கும் காரண-காரியங்களைத் தர்க்கரீதியாகச் சிந்தித்து உண்மையைத் தேடும் அறிவே அறிவியலாகத் திகழ்கிறது. எனவே சிந்திக்கும் ஆற்றலையும் செயல்திறனையும் உருவாக்குவது அறிவியலாகும். “இலக்கியத்தின் தன்மை வேறு அறிவியலின் தன்மை வேறு. இலக்கியக்கவிஞன் ஒரு மலரை மலராகக் காண்கின்றான் அல்லது மற்றொன்றாகக் காண்கின்றான். ஆனால் அறிவியல் அறிஞனோ அம்மலரைப் புறத்தோற்றம் (Features), குடும்பம் (Family), அமைப்பு (Structure) என்ற சிந்தனையில் ஈடுபடுகின்றான். உள்ளதை உள்ளபடி அறிவிக்க அறிவியல் முயல்கிறது. உள்ளதை உணர்ந்தபடி அறிவிக்க இலக்கியம் முயல்கிறது.”⁵ இரண்டும் வெவ்வேறான பார்வை உடையன என்று மு.வரதராசன் குறிப்பிடுகின்றார். அவர் இப்படிக் குறிப்பிட்டாலும் அறிவியல் யுகமாகத் திகழும் இன்று இக்கூற்று பொருத்தமுடையதாக இல்லை. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் இலக்கியம் அறிவியல் சார்ந்த கருத்துக்கள் இணைந்து செயல்பட்டு வந்ததற்குத் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், பக்தி இலக்கியம் ஆகியவற்றில் காணப்படும் பலகூறுகள் சான்றுகளாக அமைந்துள்ளன. காலந்தோறும் தோன்றிய இலக்கியங்களில் அறிவியல் நுட்பங்கள் பயின்று வந்துள்ளன.

விஞ்ஞானம் எல்லை கடந்து வளர்ந்துள்ள இன்றைய நிலையில் மனிதன் விரும்பியோ, விரும்பாமலோ அறிவியலுடன் அன்றாடம் தொடர்பு கொள்கிறான். எனவே அறிவியல் தோன்றிய காலத்தை அரிதியிட்டுக் கூறிவிடமுடியாது. இன்றைய வளர்ச்சிநிலையைச் சித்தர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை எனினும் அவ்வத்துறைகள் சார்ந்த அடிப்படை அறிவினைப் பெரிதும் பெற்றிருந்தனர் என்பதற்குச் சான்றுகள் பல உள்ளன. “அதை அவர்கள் வாழ்வில் பயன்முறை அறிவியல் துறைகளாகப் (Applied Science) பயன்படுத்தினர் என்பதற்கும் பல்வேறு இலக்கியச் சான்றுகள் உள்ளன.”⁶ என்ற ந.சுப்புரெட்டியார் கருத்து இங்கே ஒப்புநோக்கத்தக்கது. சித்தர்களின் புதுமைச்சிந்தனையும் சமூகநலனுக்காகக் கண்டறிந்த மருத்துவக் கண்டுபிடிப்புகள் அனைத்தும் அறிவியலின் பாற்பட்டதாகக் கருதலாம்.

2.1.2 விஞ்ஞானம் - மெய்ஞ்ஞானம்

விஞ்ஞானமும் மெய்ஞ்ஞானமும் சமூகத்தின் தேவையைப் பூர்த்திசெய்கின்றன. தன்னைப்பற்றி அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற விருப்பமே மெய்ஞ்ஞானமாகும். தான் யார்? பிறப்பின் ரகசியம் என்ன? போன்ற மனிதனின்

தோற்றம் குறித்து ஆராய்வதும் அறிவியலாம். அறிவியலாளர் உலகில் தோன்றியுள்ள பொருள்களை எடுத்து ஆராய்ந்து இயற்பியல், வேதியியல், உயிர் வேதியியல், தாவரவியல், உயிரியல் எனப்பிரித்து அதன் அடிப்படையில் ஆய்வுசெய்து பரிசோதனையில் காண்பது அறிவியலின் பாற்படும். கண்ணால் காணமுடியாத அறிவால் மட்டுமே உணரக்கூடியதாக இருப்பது மெய்ஞ்ஞானம் அல்லது ஆன்மீகம் என்று கூறப்படுகிறது. “அறிவியல் மதத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. விஞ்ஞானிகளுக்கு மதச்சார்பு இருக்கலாம். விஞ்ஞானத்திற்கு மதச்சார்பு இல்லை. உலக வழக்கங்களின் நடைமுறை விளக்கமாக விஞ்ஞானம் பிறக்கிறது. ஆன்மீகச் சிந்தனையில் மெய்ஞ்ஞானம் உதிக்கிறது”⁷ என நெல்லை சு.முத்து குறிப்பிடுகிறார். இக்கூற்றின்வழி விஞ்ஞானம்-மெய்ஞ்ஞானம் குறித்த விளக்கங்களை அறியலாம்.

அறிவியல் அடிப்படையிலான வினாக்களைக் கேட்பதில் சித்தர்கள் சிறந்து விளங்கினர். இதனைச் சிவவாக்கியர்,

“உதிக்க நின்ற தெவ்விடம்? ஒடுங்குகின்ற தெவ்விடம்?

கதிக்க நின்ற தெவ்விடம்? கண்ணுறக்க மெவ்விடம்?

மதிக்க நின்ற தெவ்விடம்? மதிமயக்க மெவ்விடம்?

விதிக்கவல்ல ஞானிகள்? விரைந்துரைக்க வேனுமே.” (சிவ.பா.172)

என்ற பாடலில் உயிர்களின் தோற்றமும் ஒடுக்கமும் குறித்து வினா எழுப்பி, விடை கூறும் நிலையைக் காணமுடிகிறது. இது அறிவியலின் கருதுகோளாக (Hypothesis) அமைகின்றது. இப்பாடலில் ஆன்மீகம் அறிவியல் இரண்டும் இணைந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

அறிவியலில் கருத்து (Theory) செயல் (Practical) பயன்பாடு (Application) என்ற மூன்று பிரிவுகள் உள்ளன. சித்தர் இலக்கியத்திலும் இம்மூன்று பிரிவுகள் காணப்படுகின்றன. சித்தர் பாடல்களில் ஆழ்ந்த கருத்தும், அதன் செயல்வடிவமும், பயன்பாடும் விளக்கப்படுகின்றன. அதனால் சித்தர்களை விஞ்ஞானிகள் என்று அழைக்கின்றனர். இதனை உறுதிபடுத்தும் வகையில், “இயற்கைப் பொருள்களை நாசமாக்கக்கூடிய தீய சக்திகளைக் கண்டுபிடிக்கவில்லை. மனிதசமூகம் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வதற்கான துறையிலேயே அவர்கள் உழைத்தார்கள். இத்தகைய தியாகிகளே நம்நாட்டிலே வாழ்ந்த சித்தர்கள்”⁸ என்றும் “சித்தர்கள் என்றால்...நுண்ணறிவு படைத்தவர்கள் விஞ்ஞானிகள், மெய்ஞ்ஞானிகள் என்று பொருள் சொல்லுவதே பொருத்தமாகும்”⁹

என்றும் கூறிய சாமி.சிதம்பரனாரின் கருத்து இங்கே சுட்டத்தக்கது. சித்தர்கள் விஞ்ஞானிகாகவும், மெய்ஞ்ஞானிகளாகவும் விளங்கினர் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆகையால் அறிவியல் அனுபவங்களின்வழி இறைவனின் இயல்பை உணர்ந்தவர்கள் சித்தர்களாவர். இதனால்தான் ஐன்ஸ்டீன்,

**“ஆன்மீகம் இல்லாத அறிவியல் குருடு
அறிவியல் இல்லாத ஆன்மீகம் முடம்”¹⁰**

என்கிறார். குருடரும், முடவரும் ஒருவருக்கொருவர் உதவிசெய்து கொண்டதைப்போல அறிவியலும் ஆன்மீகமும் ஒன்றுக்கொன்று உதவுகின்றன. எனவே, சித்தர்கள் மெய்யியல் உணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானிகளாகவும் அறிவியல் அறிந்த விஞ்ஞானிகளாகவும் ஒளிவீசினர்.

விஞ்ஞானத்திற்கும் மெய்ஞ்ஞானத்திற்கும் ஒற்றுமைகள் இருப்பினும் வேற்றுமைகளும் காணப்படுகின்றன. விஞ்ஞானம் புறத்தையும் மெய்ஞ்ஞானம் அகத்தையும் நாடுகிறது. சித்தர்களின் விஞ்ஞானத்திறன் குறித்து, “இன்றைய விஞ்ஞானம் புறக்கருவிகளைக் கொண்டு சாதித்து வெளியிட்ட உண்மைகளைச் சித்தர்கள் எவ்வாறு தம் அகக்காட்சியில் உணர்ந்து வெளியிட்டார்கள் என்பது பல அறிஞர்களிடையே புரியாத புதிராக இருக்கிறது. விஞ்ஞானம் எவ்வளவு துல்லியமாக (Accurate) முடிவுகளைக் கூறுமோ அதுபோன்றே சித்தர்களும் துல்லியமாகவும் நுணுக்கமாவும் கூறியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அண்டத்தில் பிண்டத்தையும் பிண்டத்தில் அண்டத்தையும் கண்டவர்கள். தியானம், யோகம் போன்றவற்றால் சாத்தியமாயிருக்க வேண்டும்”¹¹ என இரா.கலாவதி கருத்துத் தெரிவிக்கிறார்.

சித்தர்களின் பாடல்களில் விஞ்ஞானம் மெய்ஞ்ஞானம் இரண்டும் இணைந்திருப்பதை அறியஇயலுகிறது. சித்தர்கள் சிறந்த மருத்துவர்கள், தாவரவியல் வல்லுநர்கள், இரசவாதிகள், விஞ்ஞானிகள், மெய்ஞ்ஞானிகள் என்பதில் மாற்றமில்லை. மேலும், சித்தர் பாடல்களில் பல்வேறு துறைசார்ந்த (இயற்பியல், வேதியல், கணிதவியல்) கருத்துகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

2.2 இயற்பியல் (Physics)

இயற்பியல், இயற்கை மற்றும் இயற்கை நிகழ்வுகளைப் புரிந்து கொள்வதிலிருந்து தொடங்குகிறது. இயற்பியலில் எந்தவொரு தத்துவமும் உற்றுநோக்கிய மற்றும் அளந்தறியப்பட்ட நிகழ்வுகளுடன் ஒத்துப்போக வேண்டும். எனவே அளந்தறியப்படும் அடிப்படை அறிவியல் இயற்பியல் எனப்படுகிறது. பூமி,

விண்வெளி அதிலுள்ள கோள்கள், விண்மீன்கள் அவற்றின் இயக்கம், வெளிச்சம், ஓசை ஆகியவற்றை விரித்துரைக்கும் அறிவியலை இயற்பியல் (Physics) என்கிறோம். பொருள் (Matter), ஆற்றல் (Energy), விசை (Force) ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது இயற்பியலாகும்.

1. ஒலி (Sound), ஒளி (Light)
2. மின்னணுவியல் (Electronics)
3. சார்புநிலைக் கொள்கை (Relativity theory)
4. மின்காந்தவிசை (Electromagnetic force)
5. ஆற்றல் அழிவின்மை விதி (Law of Energy Conservation)
6. அக்குவக் கொள்கை (Quantum theory)

போன்ற இயற்பியலின் உட்கூறுகளாக விளங்கக்கூடிய தகவல்களைச் சித்தர் பாடல்கள் விளக்குகின்றன. தனித்தனியாகக் கூறவில்லை எனினும் இயற்பியலின் நுண்ணியபிரிவுகள் குறித்த கருத்துகள் சித்தர்களின் அறிவியல் புலமைக்குச் சான்றாக விளங்குகின்றன.

ஐம்பூதங்களின் தோற்றநிலையைக் குறித்து,

“சுடர தாகி யெழும்பி யங்குத் தூபமான காலமே

இடர தாயப் புவியும் விண்ணுமே கமாயி மைக்குமுன்

படர தாக நின்ற வாதி பஞ்சபூத மாகியே

அடர தாக அண்ட மெங்கு மாண்மையாகி நின்றதே”

(சிவ.பா.347)

என்ற பாடலில் சிவவாக்கியர் பொருளாக(Matter) விளங்குவதும் பின் அதன் ஆற்றலாக விளங்குவதும் ஐம்பூதங்களேயாகும். முதலில் ஆற்றலாக(Force) விளங்கியது பின்னர் பரிணமித்து ஏனைய ஐம்பூதங்களாகத் தோன்றின என்கிறார்.

யோகத்தில் குண்டலினியோகம் குறித்துக் கூறுகையில் மூச்சுக்காற்று கட்டுப்படுத்தப்படும்பொழுது ஏற்படும் அழுத்தம் (Pressure) வெப்ப சக்தியாக (Heat Energy) மாறி மூலாதாரத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் குண்டலினியைத் தாக்கும்பொழுது அது நித்திரை களைந்து விசையுடன் கிளம்புகின்றது. இதுவே குண்டலினி யோகமாகும். இக்குண்டலினியோகம் ஸ்டீவன்சனின் (George Stevenson) நீராவி இயந்திரத்தின் (Steam Engine) அறிவியல் கருத்துக்கு முன்னோட்டமாக இருப்பதை ஒப்பிடமுடிகிறது. “ஒரு பொருளின்மீது கொடுக்கும்

அழுத்தம் வெப்பசக்தியாக மாற்றப்படும்பொழுது அதிகவிசையைப் (High force) பெற்று எதையும் முன்னோக்கி இயக்கும் ஆற்றலைப் பெறுகின்றது.”¹² என்ற அடிப்படைவிதியின்படி நீராவி இயந்திரம் செயல்படுகிறது.

2.2.1 ஒலி - ஒளி (Sound & Light)

ஒலியானது ஒலிமூலத்திலிருந்து கேட்குநருக்கு ஊடகத்தின்வழியே பரவுகிறது. அதிர்வுறும் பொருள்களின் முன், பின் இயக்கத்தின் காரணமாக ஒலிஅலை பரவுகிறது. ஊடகத்தின் வழியே ஒலியலைகள்(திட,திரவ,வாயு) பரவுகின்றன. இதனை, இராபர்ட் பாயில் என்ற அறிவியல் அறிஞர் “ஒலி வெற்றிடத்தின் வழியே பரவாது என நிரூபித்துள்ளார்”¹³ இராபர்ட் பாயிலின் கருத்தோடு பின்வரும் திருமூலரின் கருத்து ஒத்துள்ளது. மூலாதாரத்தில் உறங்கிக்கிடக்கும்(ஒலியானது) குண்டலினி சக்தி ஆறு ஆதாரங்கள்வழி கடக்கின்றபோது ஒலி அதிர்வுகள் (Vibration) ஏற்படுகின்றன. இவ்வொலிகள் குறித்து,

“மணி கடல் யானை வர்குழல் மேகம்
அணி வண்டு தும்பி வளைபேரி கையாழ்
தணித்தெழு நாதங்கள் தாமனை பத்தும்
பணிந்தவர்க் கல்லது பார்க்க வொண்ணாதே” (திரு.பா.606)

என்ற திருமூலரின் வரிகள் உயிருள்ள மற்றும் உயிரற்ற ஜடப்பொருள்களின் ஒலி (Sound) குறித்து விளக்குகின்றன. இன்று அறிவியலின் வளர்ச்சி காரணமாக மிக மென்மையான ஒலிகளைக் கண்டறியும் கருவி மீயொலிவரிக்கண்ணோட்டம் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. இது சிசுவினை ஆய்வு செய்யும் பாதுகாப்பான தீங்கு விளைவிக்காத துல்லியமான கருவியாகும்.

ஒலியின் திசைவேகத்தைவிட ஒளி அதிக திசைவேகம் கொண்டதாகும். ஒளியானது (Light) ஒலியைவிட மில்லியன் மடங்கு வேகமாகச் செல்கிறது. இதுகுறித்து, “ஒளியின் வேகம் ஒரு வினாடிக்கு 1,86000மைல்கள் செல்கிறது. நாம் வானத்தில் காணும் நட்சத்திரமண்டலங்கள் பலகோடி ஒளிஆண்டுகளுக்கு (Light Years) அப்பால் இருக்கின்றன என்ற கருத்தினால் ஒலியைக் காட்டிலும் ஒளிஅதிக திசைவேகம் கொண்டது”¹⁴ என்பதை அறியலாம். இதன் காரணமாகத்தான் இடி மின்னலின்போது மின்னல்கீற்று முதலில் புலப்படுகிறது. பின்னர் இடியோசை கேட்கிறது என்கின்றனர் அறிவியலாளர்கள். மழை வருவதற்கான அறிகுறிகள் இடியும் மின்னலும் ஆகும். மின்னல் விண்ணிலே

தோன்றி, பரந்து விண்ணிலே ஒடுங்குகிறது. இடையில் மின்காந்தவிசையும் (Electromagnetic force) மின்சாரத்தையும் (Discharge of Electricity) கொடுக்கின்றது. இதனால் ஒலி-ஒளி இரண்டு ஆற்றலையும் பெறுகிறது. இதனை அறிவியலாளர்கள் வாயு ஊடகத்தினூடே (Gas) மழைத் (Rain) துளிகள் பரந்து வந்து மேகமாக மாறுகின்றது. மேகமாக மாறும்பொழுது அயனிகள் சேகரிக்கப்பட்டு (Ions) மின்விசை ஏற்றம் (Charged Particals) பெற்று மின்னாற்றலாக வெளிப்படுகிறது என்கின்றனர். மின்னல் குறித்து,

“மின் னெழுந்து மின்பரந்து மின்னொடுங்கு மாறுபோல்” (சிவ.பா.120)

என்று சிவவாக்கியரும்,

“மின்னெழுந்து மின்னொடுங்கி விண்ணில் உறைந்தாற்போல்” (பத்ர.பா.177)

என்று பத்ரகிரியாரும் கூறுவது இதற்குச் சான்றாக அமைகிறது.

சூரியனுடைய ஒளி பரவலாக இருக்கும்பொழுது எந்தப்பொருளையும் எரிப்பதில்லை. ஆனால் அதே சூரியக் கதிர்களை ஒரு குவியாடியின் (Convex) ஊடகத்தின் வழியே குவித்துச் செலுத்தும்பொழுது அதன்கீழ் உள்ள பொருள் தீப்பற்றிக் கொள்ளும் என்ற இயற்பியல் உண்மையை ஒட்டிய சில கருத்துக்கள் சித்தர்களின் பாடல்களில் காணப்படுகிறது. திருமூலர்,

**“சூரிய காந்தமும் சூழ்பஞ்சம் போலவாம்
சூரிய காந்தமோ சூழ்பஞ்சைச் சுட்டிடா
சூரியன் சந்நிதியிற் சுடுமாறு போல்
சூரியன் தோற்றமுன் அற்ற மலங்களே”** (திரு.பா.18)

என்ற பாடல்வரிகளில் சூரிய ஒளியால் பஞ்சானது எரிவதுபோல் இறையொளிமுன் மலங்கள் அற்றுப்போகும் என்பதற்கு இவ்வுவமை கையாளப்பட்டிருக்கிறது. மேலும்

**“சூரியகாந்தி யொளி சுழ்ந்து பஞ்சைச் சுட்டதுபோல்
சூரியன் தோற்றத் தருள் பெறுவ தெக்காலம்?”** (பத்ர.பா.171)

என்று பத்ரகிரியாரும்,

“சூரிய காந்தம் பஞ்சைச் சுட்டிடுஞ் சுடரே போல்” (கண.பா.18)

என்று கணபதிதாசரும் பாடியுள்ளனர்.

2.1.2 பிரதிபலிப்பு (Reflection)

ஒளியின் பிரதிபலிப்பைக் (Reflection) கண்ணாடிவழி அறிவதை சித்தர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். கண்ணாடியின் பிரதிபலிப்பு குறித்து, “முன்னால் உருவம் எவ்வளவு தொலைவில் இருக்கிறதோ பிம்பமும் அதே தொலைவில் கண்ணாடிக்குப் பின்புறம் தோன்றும்”¹⁵ என்று நெல்லை சு.முத்து குறிப்பிடுகிறார். இதனை வலியுறுத்தும் வகையில்,

“கண்ணாடியின் உள்ளே கண்டுபார்த்துக் கொள்ளு” (இடை.சித்.பா.121)

என்று இடைக்காட்டுச்சித்தரும்,

“கண்ணாடி தன்னிற் றோற்றுங் காரண உருவம்போல” (கண.பா.34)

என்று கணபதிதாசரும்,

“அரகரா கண்ணாடி லீலை தானே” (காக..பா.25)

என்று காகபுசண்டரும் ஒளியின் பிரதிபலிப்பைச் சுட்டுகின்றனர்.

பல உருவங்களைக் காட்டும் பல்வண்ணக்காட்சிக்கருவி (Kaleidoscope) குறித்து போகரும் காகபுசண்டரும் பாடியுள்ளனர். ஒரு ஒளியின் மூலக்கூறு நேர்க்கோட்டில் எப்போதும் பயணிக்கும், அதை சிதறடிக்கும் வகையில் ஏதாவது தடை ஏற்பட்டால் (Interfere) ஒளியானது பிறழ்ந்து பல்வேறு காட்சிகளைக் காட்டும். ஒரு கண்ணாடியின் ஒளி மேல், கீழ் என்று பல கண்ணாடிகளில் பிரதிபலித்துப் பல கோணங்களில் காட்டும் காட்சியை,

“லீலைபோற் காணுமுகம் போலே காணும்

நிலைபார்த்தால் புருடரைப் போற்றிருப்பிக்காணும்

ஆலைபோற் சுழன்றாடுங் கம்பத்துள்ளே

அரகரா சக்கரங்களாறுங் காணும்

வாலைபோற் காணுமையா பின்னே பார்த்தால்

மகத்தான அண்டமது கோவை காணுங்

சோலையா யண்டமதிற் சிவந்தான் வீசும்

சிவத்திலே அரகரா பரமுங் காணே”

(காக.பா.26)

என்ற பாடலில் காகபுசண்டர் இறைவனின் லீலையாகக் காணும் முகம் சுழன்று கண்ணாடியில் பல உருவங்களைக் காட்டுகின்றன என அறிவியல் பூர்வமாகக் காட்சிப்படுத்துகிறார்.

ஒலி-ஒளி காட்சிகளை ஒருங்கே காண்பதை மின்னணுவியல் எனலாம். இதனை,

“உறைந்திட்ட ஐவருந்தான நடனங்காணும்

ஒளிவெளியும் சிலம்பொலியும் ஒன்றாய் காணும்” (அகத்.ஞா.பா.6)

என்ற அகத்தியர் பாடலில் சிலம்பொலி, நடனகாட்சியாகிய ஒளிப்பதிவு இரண்டையும் ஒருங்கே காண்பதை மின்னணுவியல் எனக் கொள்ளலாம்.

“ஒளி யிலொளியாம் உருப்பிறந்த வாறுபோல்

வெளியில் வெளியானவிதமறிவ தெக்காலம்” (பத்ர.பா.20)

என்று பத்ரகிரியார் பாடுகிறார். இதில் ஒலி-ஒளிக்காட்சி குறித்து கூறுவதால் மின்னணுவியல் பாற்பட்டதாகும்.

2.2.3 சார்புக்கொள்கை (Relativity theory)

இயற்கையிலுள்ள பொருள்கள் அனைத்தும் ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் இயங்கிவருகின்றன. இதனை நாம் இயற்கையின் நியதி என்கிறோம். இயற்கையின் நியதிகளை ஆராய்வது அறிவியலின் பணியாகும். இவையாவும் இயற்கையின் நிகழ்வுகளாகத் திடீரென்று நிகழ்ந்தாலும் காரணகாரியத் தொடர்புடனும் விதிமுறைகளின் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்டும் நிகழ்ந்தவையாக நிறுவப்படுகின்றன. இதற்குச் சான்றாக மரத்திலிருந்து விழுந்த ஆப்பிள் பழத்தை உண்ணாமல் அது ஏன்? கீழே விழ வேண்டும்? என்ற வினாவை எழுப்பி அதன் காரணத்தை அறிய முயன்று புவி ஈர்ப்புசக்தியினை (Gravitational force) கண்டுபிடித்த ஐசக் நியூட்டனைக் கூறமுடியும். இவ்விதியை காரணகாரிய விதி எனக் கூறலாம். இதனை, “காரியம் என்பது விளைவதற்கு முன்பே காரணத்தில் இருக்கிறது என்று சாங்கியக்காரர்கள் கருதுகின்றனர். இல்லாத ஒன்று காரியமாக எப்படி விளையமுடியும்? காரணத்தில் இல்லாத ஒன்று காரியமாக வெளிப்படும் என்பது உண்மையானால் எந்தக் காரணத்திலிருந்து எந்தக் காரியம் வேண்டுமானாலும் வெளிப்படமுடியும் நடைமுறையில் இத்தகைய விபரீதங்கள் ஏற்படுவதில்லை பாலிலிருந்து மோரும், நூலிலிருந்து ஆடையும் விளைவதைக் காண்கிறோம். பாலிலிருந்து ஆடையும் நூலிலிருந்து மோரும் வெளிப்படுவதில்லை. எனவே காரணத்திலிருந்து காரியம் வரும் என்கிறார்.”¹⁶ க.நாராயணன். இந்த விதி அறிவியலின் அடிப்படை விதியாகும். காரணகாரியத்துடன் ஆராய்வதைக் குறிக்கிறது. ஏர்பூட்டி நன்கு உழவுசெய்தால்தான் விவசாயம் செழிப்பாகவரும், உழவுத்தொழிலைப் பொறுத்தவரை: உழுதல் (Ploughing), உரமிடுதல்

(Fertilization), களைநீக்குதல் (Weedcontrol), நீர்ப்பாய்ச்சுதல் (Irrigation), பயிர்ப்பாதுகாப்பு (Crop protection) என்ற ஐந்து கோணங்கள் மிகமிக முக்கியமானதாகும். இந்த காரணகாரியத்தை,

“ஏரப்பா வுழுதல்லவோ வெள்ளாமை யாகும்”

(சட்டை.பா.29)

என்ற பாடலில் சட்டைமுனி உழுவதால் வெள்ளாமை செய்ய இயலும் என்கிறார். வினைவிதைத்தவன் வினையை அறுப்பான் என்ற காரணத்துடன் கூடிய விளைவு எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

“ஆதியான தொன்றுமே யனேக னேக ரூபமாய்ச்

சாதி பேதமாய் யெழுந்த சர்வசீவ னானது

ஆதியோடும் இருந்து மீண்டும் எழுந்து சென்மமானபின்

சோதியான ஞானி யார்க்குஞ் சுத்தமா யிருப்பானே”

(சிவ.பா.107)

என்ற பாடல்வரிகளில் சிவவாக்கியர் ஆதியான ஒன்றிலிருந்து அனேகப் பொருள்கள் தோன்றியது, காரணமான ஒன்றில் இருந்து காரியமாகப் பலபொருள் தோன்றியதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

காரணகாரியத்துடன் இடம், காலம் குறித்த கொள்கையே சார்புக்கொள்கையாகும். ஒரு பொருள் மாறாத வேகத்துடன் நேரே போய்க் கொண்டிருக்குமானால் அசையாப்பொருள் போலே செல்கிறது. பேருந்தில் செல்லும் பொழுது இடமும் பொருளும் வேகமாகச் செல்கிறது. அதுபோல கப்பலில் செல்லும்பொழுது புறத்தில் மாற்றங்கள் நிகழும். ஆனால் கப்பலின் உள்ளே எந்த மாற்றமும்இன்றி செயல்படமுடிகிறது இதனடிப்படையிலேயே சூரியன் பூமி முதலியவற்றை அசையாப்பொருள் போல வைத்தே இதன் இயக்கத்தைக் கணக்கிடமுடிகிறது.

ஐன்ஸ்டீனின் கொள்கையானது செயலானது பரவிவரும் என்பதை,

“சாற்றிடுன்று கேட்டமாணாக்கனேகள்

சந்தோட மாச்சுதிப்போ சார்புசொல்வேன்

ஏற்றமென்ற மூலத்தில் வாசி வைத்தே

எளிதாகப் பிராணயாமம் பண்ணித் தேறி

ஆத்துமென்ற குண்டலிக்குள் நடனங் கண்டால்

ஆதித்தன் கோடியைப்போல் காந்தி காணும்

மாற்று மென்ற கண்டத்தி லங்கென் றூணு

வாய்திறக்க வொட்டாது வழிசெய் வாயே”

(சட்டை.பா.44)

என்று சட்டைமுனி பாடுகின்றார். மேலும், ஒரு (சட்டை.பா.45)பாடலில் குரு மாணாக்கனுக்கு பிராணயாமம் முதலான யோகப்பயிற்சி செய்யும்போது மூலாதாரத்தில் இருந்து தோன்றிய காற்றானது செயலாகப் பரவி அடுத்தடுத்த நிலையை அடைகிறது என்கிறார். “அழகான பெண்ணுக்கு அருகில் 2 மணிநேரம் அமர்ந்து இருந்தாலும் அது 2 நிமிடமாகத் தெரியும். ஒருகூடான அடுப்புக்கு மேலே 2 நிமிடம் உட்கார்ந்தாலும் அது 2மணிநேரமாக தோன்றும். இதுதான் சார்புத்தன்மை”¹⁷ என்று நகைச்சுவையாக ஐன்ஸ்டீன் பதிலளித்தார். எனவே விரைவாகப்போகும்போது காலமும் இடமும் சுருங்கிக்கொண்டே போகின்றன. சடப்பொருள் பொருண்மைக்கு ஏற்ப இயல்பாகவே தோன்றுகிறது. நிறைமாறாமல் இருந்தால் தனிமைநிலையும் வேகத்திற்குத் தக்கபடி குறைத்தும் மிகுத்தும் வருமானால் முறைமைநிலையும் உண்மையாகும் என்ற காலம் சார்புடையதை,

“பாரடா புரவ மத்தீ யேதென் றக்கால்

பரப்பிரம மானதோர் அண்டவுச்சி

நேரடா முன்சொன்ன நரம்பு மத்தி

நிலத்தடா சுமுனையென்று நினைவாய்ப் பாரு

வீரடா அண்ணாக்கில் நேரே மைந்தா

மேனடா மனத்தனையுஞ் செலுத்தும் போது

காரடி சுமுனையிலே மனந்தான் பாய்ந்து

கலந்தைந்து பூதமுந்தான் ஒன்றாய்ப் போமே” (காக.பா.11)

என்ற காகபுசண்டரின் பாடல்வழி அறியஇயலும். காலமும் இடமும் விரைந்து செல்லும்பொழுது சுருங்குகின்றன என்னும் கொள்கையை,

“வேர்கண்ட வாயிரத் தெட்டண்டகூட

வீதி யெல்லாமோர் நொடிக்குள் விரைந்து சென்றேன்” (காக.பா.21)

என்ற காகபுசண்டரின் பாடலில் 1008 அண்டம் வீதியெல்லாம் (பால்வீதி) ஒரு நொடிக்குள் கடந்து சென்றதாகக் கூறுவது காலம் மற்றும் இடத்தின் குறுக்கத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது. எனவே காலம், இடம், பிரபஞ்சம் முதலானவற்றைத் தொடர்புபடுத்தும் இயற்பியல் கூறான சார்புநிலைக் கொள்கைகளைச் சித்தர் பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

2.2.4 காந்தவியல் (Magnetic theory)

காந்தம் இரும்பை இழுக்கும் தன்மை உடையது. காந்தக்கவர்ச்சி என்பது இயற்கையானது. பூமியின் சுழற்சி என்பது மையப்பகுதியில் உள்ள காந்த

சக்தியாலேதான் இயங்குகிறது. காந்தத்தால் இழுக்கப்படும் பொருளும் காந்தசக்தியைப் பெறுகிறது. இந்தசக்தி நிரந்தரமில்லாத தற்காலிகமானதாகும் (Temporary magnet). இரும்பு காந்தத்தின் அருகிலிருக்கும்போது மட்டுமே சக்தியைப்பெறும். இதனைப்போன்று ஒவ்வொரு மனிதனுள்ளும் ஒரு காந்தசக்தி (Magnetic power) இருக்கிறது. அதை சரியாகப் பயன்படுத்தினால் இறைநிலையை அடையமுடியும். இதனை மீ.ப.சோமசுந்தரம், “**முளைக்கு ஆல்பாரிதம் (Alpharhytham)** என்று அழைக்கப்படுகிற அதிர்வுநிலை உண்டாகும்போது அந்த உள்ளத்தின் ஈர்ப்பு ஆற்றலும் கருத்துக்களை வாங்கும் வலிமையும் அகமும் புறமும் ஒன்றி நிற்கின்ற ஆற்றலும் மிக உயர்வாகத் தொழிற்படுகின்றன என்ற உண்மையை இன்றைய விஞ்ஞானம் பல சான்றுகளோடு கண்டுபிடித்திருக்கின்றது. இந்த ஆல்பாரிதம் என்ற அறிவு நிலைக்கு மனத்தைக் கொண்டு சென்றோமானால் வானமண்டலத்திலுள்ள எண்ண அலைகளையெல்லாம் தானாகவே வாங்கிக்கொள்ளக்கூடிய வலிமை மனத்திற்கு உண்டாகிறது என்றும் சிற்றறிவானது பேரறிவோடு ஒன்றி நிற்கிறயோகம் கைகூடுகிறது என்றும் சித்தர்கள் கூறியுள்ளனர்”¹⁸ என்ற கருத்து மனத்திற்குள் ஏற்படும் காந்தத்தன்மையை விளக்குகின்றது.

மின்காந்தசக்தி குறித்துப் பாம்பாட்டிச்சித்தர், இடைக்காடர், பத்ரகிரியார்(பா.122) கணபதிதாசர் போன்றோர் பாடியுள்ளனர். இதனை,

“காந்தம் வலியிரும்புபோல் காசில் மனத்தைக்
காட்சியான வத்தவுடன் கலக்கச் சேர்த்துச்
சாத்தமுடன் தோண்டியும் தாம்பும் போலச்
சலியாமற் றொடர்ந்துநின் றாடு பாம்பே” (பாம்பி.சித்.பா.91)

என்ற பாடல்வரிகள் இரும்பு காந்தத்துடன் இருக்கும்போது எப்படி இரும்பு அக்காந்தத் தன்மையை முழுமையாக அடைகிறதோ, அதுபோல சாயுச்சியநிலையை அடையும் சீவான்மா பரமான்மாவாக மாறிவிடும் என்று தெளிவுபடுத்துகிறார்.

“இரும்பை யிழுக்கும் காந்தத் தியற்கைபோற் பல்பொருளை
விரும்பினதால்அவைநிலையோ? விளம்புவாய் கன்மனமே?” (இடை.சித்.பா.58)

என்ற பாடல் உலகப்பற்று நிலையாமையுடையது. எனவே அதன்மீது உள்ளபற்று விரைவில் தொடர்புற்று இழுக்கும் தற்காலிகக் காந்தத் தன்மையைப் போன்றது என்கிறார்.

“இலகிய ஊசிக்காந்தம் இரும்பினை இழுப்பதே போல்
உலவிய குருபரன்தாள் உன்னை ஆட்கொண்டதன்மை
நலமுடன் அறிந்த நீதான் நாயகனை அறிந்திடாமல்
நிலமிசைஅலைந்தாய் நாகலிங்கரை நினைப்பாய்நெஞ்சே” (கண.பா.17)

என்ற பாடல்வரிகள் காந்தம் இரும்பைப் பற்றும் அதுபோன்று குருபரன் ஆட்கொள்ளுவான் என்று கூறுகிறார். இதில் இரும்பு காந்தத்தைப் பற்றுகிறதா? அல்லது காந்தம் இரும்பைப் பற்றுகிறதா? என எண்ணுகிறபோது காந்தம் தன்னைச் சுற்றி ஒருவித காந்தப்புலத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது. அதன்மூலம் இரும்பைப் பற்றுகிறது. காந்தத்தைப் போன்று இறைவனின் ஒளி பரவியிருப்பது சுட்டப்படுகிறது. எந்த காந்தத்திற்கும் வடதுருவம் தென்துருவம் என்ற இரண்டும் இருக்கும். எதிர் துருவங்கள் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று விலகுகின்றன என்பதை அறிவியல்பூர்வமாக உணர்ந்தமையைச் சித்தர் பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

2.2.5 ஆற்றல் அழிவின்மை விதி (Law of Energy Conservation)

பிரபஞ்சம் என்பது தனித்தனியான பகுதி விசுவங்கள் அல்ல. பிறப்பதும் இல்லை. இறப்பதும் இல்லை. ஒன்று மற்றொன்றாகிறது. ஆவதும் இல்லை. அழிவதும் இல்லை. பிரபஞ்ச இயக்கம் என்பது ஒருவழிப்பாதையைப் போன்றதாகும். அதில் தோன்றும் ஒரு பருவமாற்றம் ஒரு சுழற்சி இயக்கமாகும். இது பூமி சூரியனைச்சுற்றுவதால் ஏற்படும் தோற்றமாகும். இதனை “சென்றதினி மீளாது”¹⁹ என்கிறார் பாரதியார். இதனை அறிவியல் அறிஞர், “ஒரு வடிவத்தில் உள்ள ஆற்றல் அழிந்தால் அது எவ்வித ஆற்றல் இழப்பும் இன்றி வேறுவடிவில் தோன்றும் என்ற ஆற்றல் அழிவின்மை விதியை”²⁰ நிரூபித்துள்ளார் இராபர்ட்மேயர். ஆற்றல் இழப்பின்மையை சிவவாக்கியர் குறிப்பிடுகையில்,

“கறந்தபால் முலைப்புகா கடைந்த வெண்ணெய் மோர்புகா
உடைந்துபோன சங்கின்ஓசை உயிர்களும் உடற்புகா
விரிந்தபூ உதிர்ந்தகாயும் மீண்டும்போய் மரம்புகா
இறந்தவர் பிறப்பதில்லை இல்லை இல்லை இல்லையே” (சிவ.பா.45)

என்ற பாடலின்வழி பிரபஞ்சத் தத்துவத்தையே குறிப்பிடுகிறார். கறந்த பால், கடைந்த வெண்ணெய், உடைந்த சங்கு, இறந்தவர், மலர்ந்த பூ என எவையும் மீண்டும் அதே நிலையை அடைவதில்லை. காலமாற்றத்திற்கு ஏற்ப ஒன்று இன்னொன்றாக மாறுகிறது (Law of conservation of Mass). பிரபஞ்சத்தில் உள்ள பொருண்மை நிரந்தரமானது. கூடவும் கூடாது. குறையவும் குறையாது. ஒன்று

இன்னொரு மானுக்கிறது என்பதே உண்மையாகும். இது காலத்தொடர்ச்சியாகும் (Law of conservation of Energy). பிரபஞ்சத்தில் உள்ள ஆற்றலும் நிரந்தரமானது. அதுவும் கூடாது குறையாது ஒன்று இன்னொன்றாக மாறும். மாறிக்கொண்டேதான் இருக்கும் என்பதை அறிவியல்பூர்வமாக விளக்குகிறார். இதுகுறித்து, “விறகை எரித்தால் அது நெருப்பு என்னும் ஆற்றலாக மாறுகிறது. அப்படியானால் விறகின் எடை, அளவு, பொருண்மை குறைந்து விடுவதில்லை. புகையின் எடையையும் சாம்பலின் எடையையும் ஒன்று சேர்த்துப் பார்த்தால் அது விறகின் எடைக்குச் சமமாக இருக்கும்”²¹ என்கிறார் கலைஅரசு. இக்கருத்தினால் பிரபஞ்ச இரகசியத்தை அறியமுடிகிறது. மேலும், இன்று வானொலி, தொலைக்காட்சி, செல்போன், விளக்குஒளி ஆகியவற்றில் பயன்படும் மின்னாற்றல் வேறொன்றாக மாறுகிறது என்ற உண்மையை உணர்த்துகிறார்.

ஒரு காலத்தில் கம்பிவழியாக மின்சாரம் பாய்ந்தது. ஆனால் இன்று வெட்டவெளியில் உள்ள மின்காந்த அலைகளால் இணையமும் வலைதளங்களும் (இண்டர்நெட்டும் வெப்சைட்டுகளும்) இயங்குகின்றன. இத்தகைய அறிவியல் வளர்ச்சிக்கான தொடக்கப்புள்ளியைச் சித்தர் பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

2.2.6 அக்குவக் கொள்கை (Quantum Theory)

எதிர்நிலை ஊடுருவல் அல்லது முரண்பாடுகளின் இணைவு என்று கூறப்படுகிறது. இதனைக் கூறியவர் ஸ்டீவன்சன் ஆவார். ஒரு துகள் ஒரே நேரத்தில் துகள்களாகவும் (Particles) அலைகளாகவும் (Waves) இருக்கும் என்பதை உணர்த்தியவர்கள் அறிவியல் அறிஞர்கள். பொருள்களுக்குள்ளே முரண்பாடான தன்மைகள் இருக்கின்றன. அவை ஒன்றுக்குள் ஒன்று ஊடுருவி இருக்கின்றன. இந்து சமயத்தில் சிவம்-சக்தி, தாவோயிசத்தில் யின்-யாங், அறிவியலின் பாசிட்டிவ்-நெகட்டிவ் என்பன ஒன்றிலே ஒன்று முரண்பட்ட எதிர்மறைகள் இருப்பதை உணர்த்துகின்றன. வழக்கத்தில் காணக்கூடிய நல்லது-கெட்டது, பிறப்பு-இறப்பு, இன்பம்-துன்பம் என எல்லாமே எதிர்மறைகளின் இணைப்பாக அமைகின்றன. ஒன்று இருக்கும் இடத்தில் மற்றொன்று இருக்கும், ஒருவருக்கு மகிழ்வாக இருப்பது மற்றவருக்குத் துயரமாக இருக்கும். நமக்கு இரவாக இருப்பது மற்றவருக்குப் பகலாகும். இந்த எதிர்மறைகளின் இணைப்பையே அக்குவக் கொள்கை (குவாண்டம் தியரி) என்று அறிவியலாளர் குறிப்பிடுகின்றனர்.

“பிறந்தன பிறந்தன பிறவிக டோறும்
கொன்றனை யனைத்தும் அனைத்தும் நினைக் கொன்றன
தின்றனை யனைத்தும் அனைத்தும் அனைத்து நினைத்தின்றன

.....

இன்பமும் துன்பமும் இருநிலத் தருத்தினை
ஒன்றான் றொழிய துற்றவை”

(பட்டி.பா.14-22)

என்ற பட்டினத்தாரின் போற்றித்திருவகவல் என்ற பகுதியில் உள்ள பாடல்வரிகள் சான்றாக அமைகின்றன. இங்ஙனம்,

“ஓர்இல் நெய்தல் கறங்க ஓர்இல்
ஈர்ந்தண் முழுவின் பாணி ததும்பப்

.....

இல்லாது அம்ம இவ்வுலகம்

இனிய காண்க இதன் இயல்பு உணர்ந்தோரே”²²

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலில் ஒருவீட்டில் மணப்பறையும், ஒருவீட்டில் சாவுப்பறையும் முழங்குகின்றன. இன்பமும் துன்பமும் அடுத்தடுத்து நிகழும் காட்சியாகக் காட்சிப்படுத்துகின்றனர்.

“அந்தணர் ஆவொடு பொன்பெற்றார் நாவலர்
மந்திரம் போல் மாண்ட களிநூர்ந்தார்-எந்தை
இலங்கிலைவேற் கிள்ளி இரேவதி நாள் என்னோ
சிலம்பிதன் கூடிழந்த வாறு”²³

என்ற முத்தொள்ளாயிரப் பாடலில் இரவலர் பெற்ற மகிழ்வும், சிலந்தி தன் கூடு இழந்தால் பெற்ற துன்பமும் ஒருங்கே கூறப்படுகிறது. இயற்கையோடு இயல்பாக வாழ்ந்த சித்தர்கள் இயற்கைக்கு அப்பால் உள்ள அறிவியலையும் அதன் கூறான இயற்பியலிலும் ஆழ்ந்து அணுகியிருப்பதைப் பண்டைப் பாடல்களின்வழி அறியஇயலுகிறது.

2.3 வேதியியல் (Chemistry)

நாம் பயன்படுத்தும் பொருள்கள் எதனால் ஆனவை? உலோகமா? அலோகமா? தன்மை என்ன? நெடி என்ன? அமிலமா? காரமா? என்று ஆராய்வது வேதியியல் (Chemistry) எனப்படும். வேதியியல் அல்லது இரசாயணம் என்னும் துறை குறித்த அறிவு சித்தர்களுக்கு இருந்திருக்கிறது. வாதம், வேதை, பௌதிகம் என்பன வேதியலுக்கு வழங்கும் வேறு பெயர்களாகும்.

காற்றுப்பொருள்கள், நீர்வகைகள், கட்டிப்பொருள் ஆகியவற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்களை ஆய்வுசெய்து விளக்குவது வேதியியல்துறை ஆகும். இருபொருள்கள் சேரும்பொழுது ஏற்படும் மாற்றங்கள் வெப்பம், ஒளி, மின்சார ஆற்றலை ஆய்வது வேதியியலின் பிரிவுகளில் அடங்கும்.

2.3.1 வேதியியல் மாற்றங்கள்

நம் உடலுக்குள்ளும் புறஉலகிலும் பல வேதியியல் மாற்றங்கள் (Chemical change) நடைபெறுகின்றன. “உடம்பினுள்ளே தொண்ணூற்றாறு வேதியியல் வினைகள் (Chemical Reactions) நடைபெறுவதாக”²⁴ இரா.வாசுதேவன் குறிப்பிடுகிறார். உடம்பினுள் தோன்றிய வேதியியல் மாற்றத்தால் வளர்சிதை மாற்றங்கள் உண்டாகும். இது மூலப்பொருள்களின் மாற்றத்தால் ஏற்படுகிறது. அண்டத்தில் பஞ்சபூதங்கள் இருப்பதுபோல நம் உடலிலும் உலோகசத்துக்கள் இருக்கின்றன. இது குறையும் பொழுது அதைச் சரிசெய்ய பஸ்பங்களும் பாடாணமும் செந்தூரங்களும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

2.3.1.1 அளவும் பண்பும்

நீர் சாதாரண வெப்பநிலையில் திரவமாகவும், 100°C வெப்பநிலையில் திரவநிலையில் இருந்து மாறி வாயுநிலையாகவும், குறிப்பிட்ட வெப்பநிலை(0°C) குறையும்பொழுது திடநிலையிலும் மாறுகின்றது. இது அளவுப்பண்பு விதியாகும்.

வாயுநிலை → 100°C(வெப்பம்) → நீர்(திரவம்) → 0°C(குளிர்) → பனிக்கட்டி(திடநிலை).

வேதியியலில் சரியான நீர்க்கலவைக்குப் (Mixture) பூரிதகரைசல் (Saturated solution) என்று கூறுவர். ஒரு சில இடங்களில் அளவும் பண்பும் மாறியிருக்கின்ற தன்மையும் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதனை, நீரின் வெப்பநிலை அளவுகூடும்பொழுது மாறும் தன்மையை,

“கலத்தின் வார்த்து வைத்த நீர் கடுத்த தீமுடுக்கினால்

கலத்தி லோகரந்த தோகடுத்த தீக்கு டத்தோ

நிலைத் லேக ரந்ததோ நீள்விசம்பு கொண்டதோ”

(சிவ.பா.36)

என்ற சிவவாக்கியரின் வரிகள் அளவும் பண்பும் மாறியிருக்கின்றதன்மை சுட்டப்பட்டுள்ளது. இயற்கையின் வெளிப்புறமாற்றத்தைப் போலவே உட்புற மாற்றமும் குறிக்கப்படுகின்றது. பழையநிலை இன்று மாற்றம் அடைவதும் இயல்பானதே,

“இரும்பிற் கனல்முட்டி இவ்வுருப்போய் அவ்வுருவாய்க்

கரும்பிற் சுவைரசத்தைக் கண்டறிவது எக்காலம்”

(பத்ர.பா.172)

என்ற பாடலில் இரும்பை வெப்பப்படுத்துவதால் அதனை வேறு வடிவத்திற்கு மாற்ற இயலும் என்கிறார் பத்ரகிரியார். ஒரு பொருள் வெப்பப்படுத்தும் பொழுது அடையும் மாற்றம் வேதியியலின் பாற்பட்டதாகும்.

2.3.2 இரசவாதம்

இரசவாதம் என்பது இரும்பு முதலிய தாழ்ந்த உலோகங்களை உயர்ந்த உலோகமான பொன்னாக மாற்றும் முறையைக் குறிக்கிறது. ஆனால் இன்று இரசவாதம் செய்கிறோம் என்று பலரும் ஏழை மக்களை ஏமாற்றிப் பொருள் பறிக்கின்றனர். சித்தர்களோ இரசவாதத்தில் ஈடுபாடு கொண்டு, பொருளாசையில் வீழ்ந்து, இறைவனை அடையும் வழியறியாமல் அறியாமையில் தவிக்கும் வீணர்களைச் சாடுகின்றனர். நாகார்ச்சுனர், பதஞ்சலி போன்றோர் இரசவாதத்திற்கு என்று தனிநூலை எழுதியுள்ளனர்.

உலோகத்தொழில், இரசாயனமுறைகள் முக்கியமான இரசக்கலவைகள், தாதுஉப்புக்களைத் தாயரித்தல், செம்பு, துத்தநாகம் போன்ற உலோகங்களில் இருந்து கந்தகத்தைப் பிரித்தல் அவற்றைச் சுத்தப்படுத்தல் போன்றவற்றிற்குப் பதஞ்சலி விளக்கம் தந்துள்ளார். இராஜதிராவகம் குறித்தும் கூறியவர் பதஞ்சலி ஆவார். இன்றைய இரசாயன ஆராய்ச்சிமுறைகள் பலவும் சித்தர்கள் செய்த இரசாயன ஆராய்ச்சியோடு நெருக்கமான தொடர்பினைக் கொண்டு விளங்குகின்றன. “ஒரு உலோகத்தின் உயர்வையும் தாழ்வையும் அதிலுள்ள அணுக்களின் திரட்சி, அணு எண்ணிற்குத் தகுந்தபடி நெருப்பைத் தாங்கும் சக்தியும் பெற்றுள்ளது. அங்கு திரட்சியின் அளவை மாற்றினால் வேறொரு உலோகமாக மாறும் என்பதை சித்தர்கள் அறிந்திருந்தனர். இதற்கு பாதரசம் (Mercury) பயன்படுகிறது. இதனடிப்படையில் இரசவாதம் மேற்கொள்ளப்படுகிறது.”²⁵ என்று இரா.கலாவதி குறிப்பிடுகின்றார்.

இரசாயனத்தின் பொருள்களின் பொதுத்தன்மையைக் கூறுவதுபோல குணபாடத்தில் ஒவ்வொரு பொருளின் குணம், செயல்தன்மை, சுவை, வலிமை, வரலாறு ஆகியவற்றைச் சித்தர்கள் தொகுத்தளித்துள்ளனர். பதார்த்தகுண சிந்தாமணி, பொருட்பண்புநூல், குணபாடம், குணவாகடம் ஆகிய நூல்கள் இத்தகைய தகவல்களைத் தருகின்றன. எல்லாப் பொருள்களிலும் தீயதன்மை இருக்கும். தீயதிலிருந்து நல்லதை எடுப்பது நமது கடமையாகும். பொருட்களில்

கலந்துள்ள கழிவுகளைப் போக்குவது தூய்மைப்படுத்துவது வேதியியலின் பாற்பட்டதாகும். இன்றைய அறிவியலில் இரசாயனத்திலுள்ள மாசுப்பொருளைத் தூய்மை செய்வது வேதியியல் துறையைச் சார்ந்ததாகும். இத்தூய்மை முறையினை இரண்டாகப் பகுக்கலாம். அவை,

1. பார்வைத்தூய்மை (Physical purification)
2. வேதியியல் தூய்மை (Chemical purification)

என்பனவாகும்.

2.3.2.1 பார்வைத்தூய்மை (Physical purification)

மருந்து செய்வதற்குப் பயன்படும் பொருள்களைக் கலப்படமில்லாதவையா? எனப் பார்த்து கலந்திருப்பின் அதனை நீக்கிவிட வேண்டும். மூலிகை, பாடாணம், உபரசங்கள், பஞ்சகூதம் போன்றவற்றைத் தெளிவாகத் தேர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.

“காணு முச்சடக்கி விழியது முருட்டிக்

கபாலமுந் திருந்தனர் கோடி

கனத்த ஆராய்வதால்”

(புலத்தியர்.பா.1)

என்ற பாடல்வரிகளால் பார்வையால், முகர்வதால், ஆராய்வதால் நல்மருந்தினை எடுத்தாளமுடியும் என்கின்றனர்.

2.3.2.2 வேதியியல் தூய்மை (Chemical purification)

ஒரு பொருளை வேறு பொருளுடன் சேர்த்தோ தனியாகவோ வெப்பத்திற்கு உட்படுத்தினால் ஏற்படும் மாற்றங்களால் உண்டாகும் தூய்மைக்கு வேதியியல் தூய்மை (Chemical purification) எனப்படும். “பாதரசத்தையும் கந்தகத்தையும் ஒன்று சேர்த்துக் கல்வத்தில் அரைத்தால் இரண்டும் சேர்த்து கருப்பு நிறமுள்ள பொடியாகும். இந்தப்பொடி பல மருந்துகள் செய்வதற்கு ஆதாரமானது. இந்தத்தூளை நவீன வேதியல் அடிப்படையில் Sulphite Mercury எனச்சொல்கிறார்கள். இந்த ரசகந்தகக் கூட்டுப் பொருள்கள் நெடுங்காலமாக சித்த மருத்துவத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது.”²⁶ சித்தர்கள் மருந்துகளைத் தயாரிக்கும் பொழுது தூய்மை செய்வதற்கு வேதியியல் செயல்முறைகளைக் கையாண்டுள்ளனர். அகமருந்துகள் தயாரிக்கும் பொழுது பயன்படும் வேதியியல் தூய்மை (Chemical purification) முறைகள் பின்வருமாறு:

(1) பிட்டவியல்

சூரணங்கள், வடகங்கள் மருந்துகளாகப் பயன்படுத்துவதற்கு இம்முறை பயன்படுகிறது.

(2) தாளித்தல்

தாளகம் போன்ற மருந்துப்பொருட்களைத் துணியில் முடிச்சப்போட்டுக் கட்டிப் பானையில் பாதிஅளவு கல்சண்ணாம்பைப் பரப்பிக் கொதிக்க வைத்து மருந்தினை எடுக்க வேண்டும்.

(3) சுருக்கிக் கொடுத்தல்

மருந்துப்பொருட்களை மெழுகாகவோ கட்டாகவே செய்வதற்குக் சுருக்கிக் கொடுத்தல் என்ற முறை பயன்படுத்தப்படுகிறது.

(4) கிராசங் கொடுத்தல்

சில உலோகங்களை உருக்கி உருகிய நிலையில் சில மூலிகைப்பொடி அல்லது வேறு மருந்துச்சரக்குகளின் பொடிகளைத் தூவிக்கிளற வேண்டும்.

(5) ஊதியெடுத்தல்

களங்கு, சுண்ணம் போன்ற மருந்துகள் செய்ய இந்தமுறை பயன்படுத்தப்படுகிறது. பக்குவம் செய்யப்பட்ட மருந்துப்பொருட்களை வச்சரமூலிகைக்குள் நிரப்பி நெருப்பிட்டுத் துருத்தியோடு செய்யப்படுவது.

(6) எரிப்புத்திட்டம்

விறகு அடுப்பின்மேல் வைத்துக் குறிப்பிட்ட நெருப்பளவு சூடுகொடுத்துக் குறிப்பிட்ட கால அளவுவரை எரிப்பது எரிப்புத்திட்டம் ஆகும்.

(7) நொந்தித்தல்

சில உலோகங்களோடு பாதரசத்தைச் சேர்த்துக் கிளறும்போது அந்த உலோகமும் பாதரசமும் சேர்ந்து உறவாகி வெட்டையாகும். பாதரசம் உலோகம் சேர்த்து கரைப்பது நொந்தித்தல் ஆகும்.

(8) திராவகமுறை (தீநீர்)

நீர்த்துவமான பொருட்களைக் கொதிக்க வைத்து அதில்வரும் ஆவியை குளிர வைத்து மீண்டும் திரவமாக ஆக்கும் முறைக்குக் காய்ச்சி வடித்தல் அல்லது தீநீர் முறை என்று பெயர்.

(9) பதங்கம்செய்தல் (Sublimation process)

பாடாணங்கள், பாதரசம், இலிங்கம், இரசசெந்தூரம், வீரம், பூரம் போன்றவற்றைப் பதங்கக் கருவியிலிட்டு அடுப்பேற்றி எரிக்கும்போது உருவாகும் ஆவியை குளிர வைத்தால் அந்த ஆவி மீண்டும் திடப்பொருளாக(பதங்கம்) மாறிவிடும்.

(10) சீலைமண் செய்தல்

மருந்துகளை எரிக்கும்போதும் புடம்போடுதல் மற்றும் பதங்கங்கள் செய்தலின்போதும் கருவிகளில் வைக்கப்பட்ட மருந்துப்பொருள்களின் சத்து ஆவியாக வெளியேறாமல் தடுப்பதற்குச் சீலைமண் தேவைப்படுகிறது. இதற்குப் பருத்தித்துணியும் அதில் தடவுவதற்குப் புற்றுமண், நெட்டான களிமண், கைப்பான செம்மண் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

“சூத்திரமாய்க் கல்லுப்பு வாங்குவாங்கே

வாங்கியே அண்டத்தில் முளை சேர்த்து

வளமாக வப்பினையும் பிசறு மைந்தா?

தாங்கியே திருகு கள்ளிக் குள்ளு வைத்துத்

தமர்வாயைத் தான்முடிச் சாபந் தீர்ந்தே

ஓங்கியே திங்களுந்தான் மூன்று சென்றால்

உத்தமனே கள்ளியைத்தான் தரித்துக் கொண்டு

சாங்கமினிச் செய்யாமற் சீலை மண்ணுந்

சத்தியமாய்ச் செய்தபின்னே உயர்த்திப் பாரே”

(காக.பா.72)

“வேதை யென்ற வித்தையெல்லாம் கைக்குள்ளாச்சே”

(காக.பா.73)

என்றும் காகபுசண்டர் பாடுகின்றார். இதில் வேதியியல் செயல் முறைகள் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இப்பாடலில் வேதை என்பது இரசவாதத்தைக் குறிக்கிறது.

(11) செந்நீர்கள்

சில உப்புகள், பாடாணங்கள், உயிர்பொருள், மூலிகையின் சேர்க்கையால் உருவாக்கப்படும் சிலவகை வேதியியல் நீர்களுக்குச் செந்நீர்கள் என சித்தர்கள் பெயரிட்டுள்ளனர். உப்புகள் இருவகைப்படும். அவை இயற்கை உப்பு, செயற்கை உப்பு என்பனவாம். சூடம், சீனம், பூநீறு, வளையுப்பு, பச்சைக்கற்பூரம், கல்லுப்பு, கறியுப்பு, கடல் சுரை ஆகியன இயற்கை உப்பாகும். ஏனையவை செயற்கை உப்பாகும். செயற்கை உப்புகள் இன்றைய இரசாயனமுறையில்

தயாரிக்கப்பட்டவையாகும். இயற்கை உப்பான கல்லுப்பு எளிதில் கரையக்கூடியது. சோடியம் குளோரைடு (NaCl2) என்பது இதன் வேதியியல் பெயர். இத்தன்மையை உயிர் பரம்பொருளோடு கலப்பதை ஒப்பிடுகிறார் அகப்பேய்ச்சித்தர்,

“அப்புடனுப் பெனவே அகப்பேய்

ஆராய்ந்திருப் பாயே”

(அக.சித்.பா.81)

என்ற வரிகள் நீருடன் உப்புக்கரைகையில் அளவும் பண்பும் மாறாநிலையைக் காட்டுகிறது. இது வேதிமாற்றத்தால் நிகழும் கரைசல் கலவையாகும். சட்டைமுனி,

“தண்ணி யல்லோ வுப்புண்டாற் போலே மைந்தா

சாதகமா யுன்னுருவங் கெட்டுப் போச்சே”

(சட்டை.பா.69)

என்ற பாடலில் தண்ணீரில் கரைக்கப்பட்ட உப்பும் திடத்தன்மையை இழந்து திரவமாவது போல மனிதனும் இறையுணர்வில் தன்னைக் கரைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்கிறார்.

(12) முப்பு

முப்பு வராமல் இருக்க முப்பு பயன்படுகிறது. முப்பு என்பது வளி, தீ, நீர் ஆகிய மூன்று பூதப்பண்புகளுடைய உப்புகளின் கூட்டுறவால் ஏற்படும் கற்ப மருந்தாகும். பூ நீற்றிலிருந்து பெறப்படும் ஒருமருந்து என்றும் கூறுவர். முப்புவின் வகைகளாக வைத்தியமுப்பு, வாதமுப்பு, போகமுப்பு என்பனவாகும். இதில் வாதமுப்பு குறித்து, “வாதமுப்பு எனப்படும் வகை செம்பு போன்ற தாழ்வான உலோகங்களைத் தங்கம் போன்ற மேலான உலோகங்களாக மாற்றும் வல்லமை படைத்தது. இதுவே சித்தர்களின் அரிய கண்டுபிடிப்பாகும்”²⁷ என்கிறார் வீ.சுப்ரமணியன். மருத்துவத்தில் தாதுப்பொருட்களை எளிதிலும் விரைவிலும் பற்பம், செந்தூரம், சுண்ணம் இவைகளை முடிக்க முப்பு பயன்படுகிறது. முப்புவைத் தனித்தும் பிற மருந்துகளுடனும் சேர்த்தும் உண்பதால் பிணி அணுகாமல் நரை, திரை முப்பின்றி என்றும் இளமையாக இருக்க முடியும்.

“வளமுடனே முப்புவைக் கண்டபோது

வாகுடனே தீயமத்துக் குறிதியாச்சு

பலிக்குமடா முப்புவின் மார்க்கத்தாலே

இளமையுடன் முப்பகலு முப்புவாலே

எழிலுடனே நீயுமொரு சித்தனாவாய்

நளபதியும் முப்புவை உண்டபோது

நரைதிரை மாற்றாமல்லோ இராசனமே”

(போகர்.பா.178-84)

என்ற பாடலில் போகர் முப்புவின் பயன் குறித்துக் கூறுகிறார். முப்பு உடலில் சுரப்பதற்கு யோகத்தின் வாயிலாக வேதிமாற்றமாக நிகழும். என்பதை,

“உள்ளத்தின் உள்ளே உளபல தீர்த்தங்கள்”

(திரு.பா.492)

என்றும்

“தெளிதரும் இந்தச் சிவநீர் பருகில்

ஒளிதரும் ஓராண்டில் ஊனமொன்றில்ல

வலியிறும் எட்டின் மனமும் ஒடுங்கும்

வளிதரும் காயம் கனகமதாமே”

(திரு.பா.826)

என்றும் திருமூலர் உடலில் யோகத்தின் மூலமாக முப்புநீர் சுரக்கவைக்க முடியும் என்கிறார்.

2.3.3 அணு (Atom)

அண்டத்தின் மிகச்சிறிய பொருள் துகள் அணுவாகும். அண்டத்திலுள்ள பொருள்களில் ஏதாவது ஒன்றை இறுதிவரைப் பிளந்து கொண்டே போனால் இனிமேல் பிரிக்க முடியாத நிலைக்கு வந்துநிற்கும் மிக நுண்ணிய துகளே அணுவாகும். முதலில் அணுவைப் பிளக்க முடியாது என்ற கொள்கை இருந்தது. பின் அதையும் பிளக்கலாம் என்று அறிவியல் மெய்ப்பித்தது. அவ்வாறு பிளக்கப்பட்ட அணுவின் ஆற்றல் ஆக்கத்திற்கும் அழிவிற்கும் பல வழிகளில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. நுண்மையான அமைப்பான அணுவைப் போன்றே இறைவனும் நுண்மையிலும் நுண்மையாக இருப்பதை சித்தர்கள் உணர்த்துகின்றனர்.

2.3.3.1 அணுக்கொள்கை கண்டுபிடிப்பு

அணுவின் உட்புறம் பாழாக இருப்பதையும் கருவைச் சுற்றி நுண்மையான துகள்கள் ஓடிக்கொண்டிருப்பதையும் ரூதர்போர்டு கண்டறிந்தார் (Earnest Rutherford). மேலும், 1911 இல் அணுவின் அமைப்பைப் பற்றிய கொள்கையை வெளியிட்டார். அணுவை ஊடுகதிர் வழியாகப் பிளக்க முடியும் என நிரூபித்தார். ஆரம்பத்தில் மிகச்சிறிய துகள் அணு என்பதும் அது பிளக்க முடியாது என்பதையும் பின் அணுக்கொள்கை தோன்றிய முறை குறித்தும் எடுத்துரைத்தார். இதுகுறித்து, மணிமேகலையில், “கீழ்த்திசையின் சமணம் அணுக்களையே அடிப்படைப்பொருள் தனிமங்களாகக் கருதுகின்றது. அணுக்களே அனைத்தினது தோற்றுவாய் எனக் கூறுகின்றது. அணுக்கள் உடைபடாத பரமானுக்கள் எனவும்

அப்பரமானுக்கள் கட்டுகின்ற ஈரணுக்கள் என்றும் அது வகுத்துள்ளது. பரமானுக்களே உயிரிலா உலகில் ஒடுக்கம் என்று கூறுகின்றது. பரமானுக்கள் ஒன்றோடொன்று இணைவதாலேயே உலகங்களும் பிற யாவும் பிறக்கின்றனவாம். அடிப்படைப் பொருளாகிய புற்கலம் என்பது ஓரணு, அதுவே பொருள்களின் புற்கலம் புறவடிவமாம்”²⁸ என்ற கருத்துக்களை குறிப்பிட்டுள்ளன. இந்த அணுக்கொள்கையை ஒத்தே கிரேக்கத் தத்துவஞானிகளின் அணுக்கொள்கையான அணுவைப் பிளக்க முடியாது. ஒன்றை மற்றொன்றாக மாற்ற முடியாது என்ற கொள்கை பொய்ப்பிக்கப்பட்டு அணுக்களை இயற்கையாகவும் செயற்கையாகவும் சிதைக்கவும் ஒன்றை மற்றொன்றாக மாற்றவும் இயலும் என்பதை இன்றைய அறிவியல் மெய்ப்பித்துள்ளது. திருமூலர்,

“அணுவில் அணுவினை ஆதிப் பிராணை
அணுவில் அணுவினை ஆயிரங் கூறிட்டு
அணுவில் அணுவை அணுகவல் லார்கட்
அணுவில் அணுவை அணுகலு மாமே” (திரு.பா.2008)

என்ற பாடலில் கண்ணுக்குப் புலப்படாத நுண்பொருளே அணுவாகும். இத்தகைய அணுவுக்கு அணுவாக உள்ள பொருளை ஆயிரமாயிரமாகக் கூறுசெய்து அந்த ஒரு கூறை ஆராய்ந்து காண வல்லவருக்கு உயிராகிய அணுவில் நுட்பமாக மறைந்து இருப்பவன் இறைவன் என்றார். அணுவின் எடை குறித்தும் கூறுகிறார். திருமூலர் கூறும் அணு பரம்பொருளாகும்.

“அணுவில் அவனும் அவனுள் அணுவுங்
அணுவற நின்ற கலப்ப துணரார்
இணையிலி யீச னைனெங்கு மாகித்
தணிவற நின்றான சராசரந் தானே” (திரு.பா.2010)

என்ற பாடல்வரிகளால் இறைவன் நுட்பத்திலும் நுட்பமானவன் என்றும், இறைவனுடன் இரண்டறக் கலப்பது குறித்தும் கூறியுள்ளார். அணுவின் நுட்பம் குறித்த கருத்தினை திருமூலர் அன்றே கூறியுள்ளார் என்பதை அறியலாம். இன்றைய அறிவியல் அறிஞர்கள் அணுவைப் பிளக்க முடியும் என்று நிறுவியதோடு அதற்கு ‘கடவுள் துகள்’ (ஹிக்ஸ் போஸான்தியரி) எனவும் பெயரிட்டுள்ளனர். அணுவின் உட்புற அமைப்பில் புரோட்டான்(நேர்மின்) எலக்ட்ரான் (எதிர்மின்) நியூட்ரான்(சமநிலை) ஆகியன காணப்படுகிறது. இதனை,

“சுத்தி யைந்து கூடமொன்று சொல்லிறந்தோர் வெளி
சத்தியுஞ் சிவ மாகிநிறை தன்மை யோர்கீலிர்
சத்தியான தும்முடல் தயங்கு சீவனுட் சிவம்
பித்தர்காள்! அறிந்து கொள்ளும் பிராணிநுந்தகாலமே” (சிவ.பா.297)

என்ற சிவவாக்கியரின் பாடலில் அணுவின் உட்புற அமைப்பு குறித்து விளக்குகின்றனர். இதில் (நேர்)சிவம், (எதிர்)சக்தி, இவை இணைந்து விளங்கும் இடம் வெளி(void) ஆக இருக்கின்றன. இதனால் அறிவியலாளர்களின் கருத்துக்களுடன் சித்தர்களின் அணுகுறித்த கருத்துக்கள் ஒத்துள்ளதை அறியமுடிகின்றன.

2.4 உயிர் வேதியியல் (Bio –Chemistry)

உயிர்களுக்குள் நடக்கும் வேதிவினைகள் குறித்துக் கூறுவது உயிர் வேதியியல் ஆகும். “உடலினுள் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் உயிரானது, அவ்வுடலுக்குள் வாய்வழியாகவும், மூக்கு வழியாகவும் செல்லும் பொருள்களை ஏற்று உடலில் உற்பத்தியாகும் பல வேதியியல் நீர்களைக் கொண்டு வேதியியல் மாற்றங்களை உண்டாக்குகிறது. இதுவே உயிர் வேதியியலாகும்.”²⁹ மனிதன் உட்கொள்ளும் மூலிகைமருந்துகளில் சில சளியைக் கரைத்து இருமலில் வழியாக வெளியேற்றுகிறது. சில மூலிகைகளின் சாறு வாந்தியைத் தூண்டி, சளியை வெளியேற்றும். சில மூலிகைகள் சளியைக் கரைத்து மலத்தின் வழியாக வெளியேற்றும். சில மூலிகைச்சாறு சிறுநீரகத்திலுள்ள கற்களைக்கூட கரைத்து வெளியேற்றும் தன்மை கொண்டவை.

உடம்பிலுள்ள உயிரானது மூலிகைச்சாறுகளை ஏற்று, இயற்கையான முறையில் பல வேதியியல் மாற்றங்களை உண்டாக்குவதாலே இது உயிர் வேதியியல் எனப்படுகிறது. நமது உடம்பில் உமிழ்நீர் தொடங்கி, பித்தநீர் வரை பல வேதியியல் நீர்கள் உற்பத்தியாகி செரிமானத்திற்குத் துணைபுரிகின்றன. அதன் காரணமாக உடம்பில் உயிர் வேதியியல் மாற்றங்கள் (Bio – Chemical) தோன்றிக்கொண்டே இருக்கின்றன. இம்மாற்றங்கள் இடையறாது தொடர்ந்து நடக்கின்றன. குருதி ஒவ்வொரு திசுவுக்கும் சென்று தன்மயமாதல் செயல் (Oxidation Proless) மூலமாக வெப்பத்தையும் சக்தியையும் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதனால் உயிர் வாழ்வதற்குரிய உயிர்ச்சத்துக்கள் உற்பத்தியாவதோடு, கழிவுப்பொருட்களும் வெளியேற்றப்படுகின்றன. இந்த உயிர்

வேதியியல் மாற்றங்கள் உடம்பு முழுவதும் நடைபெறுவதாக சித்தர்கள் கணித்திருக்கிறார்கள். தேரையரின் வாக்குப்படி,

“வாதமாய்ப் படைத்துப் பித்த வன்னியாய்க் காத்து

சேட்ப சீதமாய்த் துடைத்து”

(தேரையர்.பா.17)

என்ற பாடலின்வழி மனித உடம்பில் உள்ளிழுக்கப்படும் வாயு, உடல் முழுவதும் பரவச்செய்வதை வாதம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. பின் உணவின் சாரத்தையும் உயிர்க்காலையும் (Oxygen) குருதி உடம்பு முழுவதும் ஒவ்வொரு திசுவிற்கும் எடுத்துச்சென்று, தேவையான வெப்பத்தையும் தந்து, தேவையற்ற கழிவுகளை வெளியேற்றும் இது உயிர் வேதியியலின் பாற்பட்டதாகும்.

2.5 கணிதவியல் (Mathematic)

அறிவியலின் அரசி கணிதத்துறையாகும். அறிவியலில் வளர்ச்சிக்கு அடித்தளமாய் கணிதம் அமைகிறது. கணிதத்தின் அடிப்படை எண்ணியற்சிந்தனை ஆகும். “மனிதன் ஒரு எண்ணை மற்றவருக்குத் தெரிவிக்க கைவிரல் கொண்டும், பின்னர் கயிறுகளால் முடிச்சிட்டும் உணர்த்தினான். தன் எதிரில் இல்லாத ஒருவருக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையைத் தெரிவிக்க முனைந்தபோது களிமண்ணில் கைகளால் கோடுகள் போட்டு அந்த எண்ணைப் பதிவு செய்தான். மனிதனின் இம்முயற்சியே எண்குறியீடுகள் தோன்றுவதற்குரிய முதல் முயற்சியாகும்”³⁰ இதன் தொடர்ச்சியாகவே எண்கள் தோன்றியுள்ளன. இங்கு சித்தர்கள் போட்ட வானியல் கணக்குகள் மற்றும் நோய் தீர்க்கும் மருந்துகளின் அளவுகள் அனைத்தும் தனித்தன்மை வாய்ந்தவையாகும்.

எண்கள் என்பதே சிறப்பானதாகும். அதனால்தான்,

“எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்

கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு”³¹

என்ற திருக்குறளும் எண்ணையும் எழுத்தையும் கண்ணுக்கு ஒப்பாகக் குறிப்பிடுகிறது. இக்குறளுக்கு உரை கூறிய பரிமேலழகர் எண் என்பது கணிதம் அது கருவியும் செய்கையும் என இருவகைப்படும் என்கிறார். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழகராதி, “எண் என்பதற்கு Calculation; Computation; கணக்கிடுகை”³² என்று குறிப்பிடுகிறது. கணிதம் வாழ்வியலோடு ஒட்டியதாகும். அதன் உதவியின்றி எதுவும் நடைபெறாது என்பதை,

“எண்ணும் எழுத்தும் கண் எனத்தகும்”³³ என்கிறார் ஒளவையார்.

2.5.1 சித்தர்களின் எண்ணியல் சிந்தனைகள்

அளவை என்பது பொருள்களை அளத்தாலாகும். சித்தர்கள் கணக்கீடுகள் இன்றி பயன்படுத்திய அளவைகள்,

1. காண்டல் - காட்சி (Observation)
2. கருதல் - அனுமானம் (Inference)
3. உரை - ஆதாரம் (Authority Literature)
4. அபாவம் - இல்லது (Preception)
5. பொருள் - அருத்தாபத்தி (Presemtion)
6. ஒப்பு - உவமானம் (Comparison)
7. ஒழிப்பு - பகுத்தறிதல் (Inference by Elimination)
8. உண்மை - சம்பவம் (Probability)
9. ஐதிகம் - வழக்கு (Tradition)
10. இயல்பு - இயற்கையை அறிதல் (Natural inference)

இந்த அளவை முறைகளைச் சித்தர்கள் மருத்துவச் செயல்பாடுகளில் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர்.

பண்டைத்தமிழர்கள் எண்ணல் அளவையை இரண்டு வகையாகப் பகுத்துள்ளனர். இதனை, “தமிழ்க் கணிதமுறையில் முழு எண்ணான ஒன்றுமுதல் அதற்கு மேற்பட்ட மதிப்புள்ள எண்களை மேல்வாயிலக்கம் என்றும், ஒன்றிற்கு கீழுள்ள பின்ன எண்களைக் கீழ்வாயிலக்கம் என்றும் குறிப்பிடுவர்”³⁴ சிற்றிலக்கம் என்பவை மிக நுணுக்கமான பின்ன எண்களாகும். முந்திரி, காணி, மா, வீசம், அரைக்கால், கால், அரை, முக்கால் என்னும் எண்ணுப்பெயர்கள் சிற்றிலக்கம் ஆகும். இதன் கீழ்குறைவாக வரும் தேர்த்துகள், இம்மி, கீழ்முந்திரி, கீழ்க்காணி, கீழ்மா, கீழ்வீசம், கீழ்மாகாணி, கீழ்க்கால், கீழரைக்கால், கீழரை, நுண்மை முந்திரி, இம்மி, இம்மிமுந்திரி, அரைக்காணி, அரைமுந்திரி என்பன போன்ற எண்ணுப்பெயர்களைக் கீழ்வாய்ச் சிற்றிலக்கம் என்று குறிப்பிடுவர் என ஆய்வாளர் வினோபா கூறுகிறார்.

அரை - $1/2$, கால் - $1/4$, முக்கால் - $3/4$ என்பன நாம் அறிந்தவையே ஆனால் மாகாணி என்பதற்குச் சென்னைப் பல்கலைக்கழக அகராதி “The

Fraction 1/16 as a sum of Ma and Kani³⁵ பொருள் தருகிறது. நம்முன்னோர்கள் அரைக்காலில் பாதியைக் குறிக்க வீசம் என்ற எண்ணுப்பெயரைப் பயன்படுத்தினர். அவ்வளவுச்சொல் இன்றும் கிராமப்புறங்களில் வழக்கில் இருப்பதைக் காணலாம். வீசம் என்பது மாகாணிக்கு இணையானது. **“The fraction 1/16: மாகாணி”** என்று சென்னைப் பேரகராதி விளக்கமளிக்கிறது. மா என்பதும் ஒரு பின்ன அளவுப்பெயராகும். இதன் மதிப்பு 1/20 என்று குறிப்பர். இதனை, **“A measurement of weight ஒரு நிறை The fraction; 1/20. கீழ்வாயிலக்கத்து ஒன்று A superficial Measure = 1/20 ஆகும்”**³⁶ என்று சென்னைப் பேரகராதி மதிப்புத் தருகிறது. இதுபோன்று கீழ்வாயிலக்க எண்களைச் சித்தர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். சிவவாக்கியர்,

“அவ்வும் உவ்வும் மவ்வுமாய் அமர்ந்ததே சிவாயமே” (சிவ.பா.87)

என்ற பாடலில் அகரம் - எட்டு, உகரம் - இரண்டு, மகரத்திற்குத் தமிழ் எண் உரு இல்லை என உரை எழுதப்படுகிறது. இதற்கு **“அகரத்திற்கு எட்டு, உகரத்திற்கு இரண்டு என்ற மேல்வாயிலக்க எண்களையும், மகரம் என்பது ‘மா’ என்ற கீழ்வாயிலக்கத்தைக் குறிக்கிறது”**³⁷ என விளக்கமளிக்கிறார் கலைஅரசு.

2.5.2 முகத்தலளவை

சித்தர்கள் முகத்தல் அளவைகளான நாழி, உழக்கு, கழஞ்சு போன்ற அளவைப்பெயர்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். சிவவாக்கியர் பாடுகையில்,

“நாலு நாழி உம்முளே நாடியே யிருந்தபின்” (சிவ.பா.67)

என்றும்,

**“உழக்குநாலு நாழியானவாறுபோல மும்முளே
வழக்கிலேயு ரைக்கிறீர் மனத்து வீசன் மன்னுமே”** (சிவ.பா.398)

என்றும் பாடுகிறார். இதில் உழக்கு, நாழி போன்ற அளவுப்பெயர்களைப் பயன்படுத்தியதைக் காண இயலுகிறது. அகத்தியர் நாழி, உழக்கு, கழஞ்சு போன்ற அளவுப்பெயர்களைப் பயன்படுத்தியதை,

**“முன்னங்கை தன்னில் மோரு முன்னாழியாம்
பின்னும் பயித்தியம் போமுவழக்கதாம்”** (அகத்.பா.94)

என்ற வரிகள் மனிதனின் உடற்கூறுகள் குறித்துக் கூறுகிறது. முன்னங்கையின் குழியின் அளவு ஒரு நாழி என்றும், பித்தம் முன்று உழக்கு என்றும் சொல்கிறார். மேலும்,

“கண்ணூறு நாசி மூன்று

கழஞ்சி கரங்கள் நாக்கு

நண்ணூறு கன்னம் சேர”

(அகத்.பா.97)

என்ற பாடல் வரிகளில் மூக்கு மூன்று கழஞ்சி, நாக்கு நான்கு கழஞ்சு என்று எடையில் அளவிடுகிறார் அகத்தியர்.

மனிதன் பொருட்களை அளப்பதற்கும் எண்ணுவதற்கும் எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல், சார்தல் முதலான அளவைகளைப் பயன்படுத்தினான். பின் காலம் செல்லச் செல்ல மனிதனின் வாழ்க்கைத் தரமும் சிந்தனையும் உயர்ந்தது. மனிதனின் அறிவாற்றலுக்கு ஏற்ப எண்ணியற் சிந்தனையின் பெருக்கத்தால் எண்ணிக்கையையும் பெருகிவிட்டன. நவீன உலகில் மனிதனின் அறிவும் அனுபவமும் எண்களின் எண்ணிக்கை முடிவற்றது என்ற நிலையை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

2.5.3 எண்மடங்குகள்

ஒன்று முதலாக கோடி வரையான எண்களை மேல்வாயிலக்கம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. பிங்கல நிகண்டு கோடிக்கும், கோடிக்கும் மேற்பட்ட எண்களையும் குறிக்கின்றது. இதனை,

“ஏகம் எண் மடங்கு கொண்டது கோடி

கோடி எண்மடங்கு கொண்டது சங்கம்

சங்கம் எண்மடங்கு கொண்டது விந்தம்

குமுதம் எண்மடங்கு கொண்டது நாடு

நாடு எண்மடங்கு கொண்டது சமுத்திரம்

சமுத்திரம் எண்மடங்கு கொண்டது வெள்ளம்”³⁸

என்ற வரிகள் பேரெண்களுக்குரிய மதிப்பை வாய்ப்பாடாகத் தருகிறது. பிங்கலந்தை குறிப்பிடும் ஏகம், கோடி, சங்கம் முதலான பேரெண்களுக்கு எண் மதிப்பை ந.சுப்புரெட்டியார் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்.

“கோடி - 10^7

சங்கம் - 10^{14}

விந்தம் - 10^{21}

குமுதம் - 10^{26}

பதுமம் - 10^{35}

நாடு - 10^{42}

சமுத்திரம் - 10^{49}

வெள்ளம் - 10^{56} ”³⁹

சித்தர்கள் பேரிலக்க எண்களான கோடி முதலானவற்றைப் பயன்படுத்தினர்.
இதை,

“கோடி கோடி கோடி கோடி குவலயத்தோர் ஆதியே” (சிவ.பா.323)

என்றும்

“நூறுகோடி மந்திரம் நூறுகோடி ஆகமம்” (சிவ.பா.416)

என்றும் சிவவாக்கியர், கோடி, நூறுகோடி என்று கோடியின் அடுக்குகளைக் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், கூட்டல் (Addition), பெருக்கல் (Multiplication), ஏறுவரிசை (Ascending Order), இறங்குவரிசை (Decending Order) ஆகிய கணிதக்கூறுகளையும் சித்தர்பாடல்களில் காணமுடிகிறது. கூட்டுத்தொகையைக் குறிப்பிடுகையில்,

**“ஆமெனவும் ஊமெனவும் மிரண்டுங் கூட்டி
அப்பனே ஓமென்ற மூன்று மொன்றாய்”** (கரு.பா.11)

என்ற வரிகளில் அகர, உகர என்ற இரண்டினைக் கூட்டி மகரம் என்ற ஒன்றுடன் சேர்த்தால் மூன்று என்கிறார். மேலும்,

**“அந்தரலொன்றுமா யசைவு காலி ரண்டுமாய்ச்
செந்தழல் மூன்றுமாகிச் சிறந்த அப்பு நான்குமாய்
ஐந்துபாரி லைந்துமா யமர்ந்தி ருந்த நாதனைச்
சிந்தையிந் றெளிந்த மாயை யாவர் காணவல்லரே”** (சிவ.பா.303)

என்ற பாடலில் சிவவாக்கியர் ஐம்பூதங்களின் பொதுஇயல்புகளை ஏறுவரிசையில் குறிக்கின்றன. இறங்குவரிசையில்,

**“பூவிலாய ஐந்துமாய்ப் புனலில் நின்ற நான்குமாய்த்
தீயிலாய மூன்றுமாய்ச் சிறந்த காலி ரண்டுமாய்
கோயிலாவது ஒன்றுமாய் வேறுவேறு தன்மையாய்
நீயிலாமல் நோர்மையாவர் காண வல்லரே”** (சிவ.பா.302)

என்ற பாடல் வரிகளில் 5, 4, 3, 2, 1 என்று ஐம்பூதங்களை இறங்குவரிசையில் சிவவாக்கியர் கூறியுள்ளார். மேலும், இவரது பாடல்களில் மூன்றின் மடங்கு, ஐந்தின் மடங்கு, ஆறின் மடங்கு, எட்டின் மடங்கு ஆகியவையும் (சிவ.பா.267-70) இடம் பெற்றுள்ளன. விகிதாச்சார முறையான 6: 4: 2: 1 என்ற (சிவ.பா.186) அடிப்படையிலான எண்வரிசை முறையினையும் சிவவாக்கியர் பாடலில் காணமுடிகிறது. இதுபோல வடிவகணிதம் சார்ந்த சதுரம், வட்டம், முக்கோணம்,

அறுகோணம் போன்ற வடிவங்களைச் சித்தர்கள் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர். சிவவாக்கியர் வட்டம் முதலான வடிவங்களைச் சுட்டியுள்ளார்.

“மூலவட்டம் மீதிலே முளைத்த அஞ்செழுத்தின் மேல்
கோலவட்டம் மூன்றுமாய்க் குலைந் தலைந்து நின்றநீர்
ஞானவட்டமன்றளே நவின்ற ஞானம் ஆகியே
ஏலவட்ட ஆகியே இருந்ததே சிவாயமே” (சிவ.பா.192)

என்றும்,

“முச்சதுர மூலமாகி முடிவுமாகி ஏகமாய்
அச்சதுரம் ஆகியே அடங்கியோர் எழுத்துமாய்
மெய்ச்சதுர மெய்யுளே விளங்கு ஞானதீபமாய்
உச்சரிக்கும் மந்திரத்தின் உண்மையே சிவாயமே” (சிவ.பா.280)

என்றும் குறிப்பிடுகிறார். இதில் வட்டம், சதுரம் போன்ற வரைகணித வடிவங்களால் பேரண்டத்தையும் மனிதனுடைய செயற்பாங்கையும் தொடர்புபடுத்தி, ‘சிவாய’ என்ற குறியீட்டில் அடங்குவதாகக் கூறுகிறார். புறச்சார்புகளில் மனித உணர்வு நிலைகளில் இருந்து விடுபடுவதற்கு வரைகணித வடிவங்களைப் பயன்படுத்துகிறார். குதம்பைச்சித்தர்,

“முக்கோணம் தன்னில் முளைத்த மெய்ஞ்ஞானிக்கு
சட்கோணம் ஏதுக்கடி - குதம்பாய்
சட்கோணம் ஏதுக்கடி” (குதம்.சித்.பா.17)

என்ற பாடலில் முக்கோணத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். வடிவ கணிதங்களின் சின்னங்கள் உணர்த்தும் பொருளை “சதுரச்சின்னம் புவி என்ற பூதத்தையும், வட்டம் என்பது நிலைபேற்றையும், கீழ்நோக்கிய முக்கோணம் சக்தியையும் மேல்நோக்கிய முக்கோணம் சிவத்தையும் அறுகோணம் சிவசக்தி ஐக்கியத்தையும் அதன் விளைவான வான உலகப் படைப்பையும் குறிக்கின்றது”⁴⁰ என டி.என்.கணபதி கருத்துரைக்கிறார்.

2.6 தாவரவியல் (Botany)

தாவரங்கள் குறித்த அறிவியல் தாவரவியலாகும். சித்த மருத்துவம் தாவரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். சித்தர்கள் தாவரங்களைக் குறித்துத் தெளிவான அறிவினைப் பெற்றிருந்தனர். இயற்கையில் உள்ள விதை, இலை, வேர், பூ, காய், கனி, மரம் ஆகியவற்றின் மருத்துவக் குணங்களைத்

தெளிவாகவும் நுட்பமாகவும் அறிந்திருக்கின்றனர். தாவரங்களின் குணம் மற்றும் மருத்துவப்பயன் குறித்த சித்தர்களின் அறிவு அபாரமானதாகும். சித்தர்கள் இரசவாதங்கள் செய்வதற்குக்கூட இத்தகைய தாவர மூலிகைகளையே பயன்படுத்துகின்றனர். மூலிகைகளின் பெயர்களைக் குறியீடுகளாகப் பயன்படுத்தினர். அந்த மூலிகையின் மறைபொருள் குறியீடுகளைச் சித்தர்களால் மட்டுமே அறிய முடியும். “சித்தர் இலக்கியங்களை அனைவரும் படித்து உணர்ந்து பயனுற இயலாமல், அவற்றை மூடிய நூல்களாக (Closed text) ஆக்குவது இக்குழுஉக்குறி குறியீடுகளே”⁴¹ என கமில் சுவலபில் குறிப்பிடுகிறார்.

ஒவ்வொரு தாவரத்திற்கும் ஒரு பெயர் அந்தத் துறையில் தேர்ந்தவர்களால் மட்டுமே தெரிந்துகொள்ளும் வண்ணம் வைத்துள்ளனர். இதனை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் புலிப்பாணி வைத்தியத்தில்,

“செண்டான பூவுலகில் மானுடரெல்லாம்

செத்தவர்க ளெழுந்திருப்பார் இடங்கொள்ளாது

கொண்டான விதியாளி வந்தானாகில்

கூப்பிட்டுத்தான் கொடுப்பார் சித்தர் தானே” (புலிப்பாணி.பா.167)

என்ற பாடலில் பூமியில் இறந்தவர்களும் எழுந்துவிட்டால் உலகின் நிலை என்னவாகும் என்று புலிப்பாணி சித்தர் கவலைப்படுகின்றார். உலகின் நன்மையைக் கருதியே சித்தர்கள் மூலிகைகளின் பெயர்களை மறைபொருளில் கூறியிருக்கலாம்.

“பாதாள மூலியடி பாடாணந்தான் சேர்த்து

வேதாளம் கூட்டியல்லோ வெண்சாரை நெய்யூற்றிச்

செந்தூர மையடியோ செகமெலாந்தான் மிரட்டித்

தந்த மருந்தாலே என் கண்ணம்மா!

இவ்வேட மா வேண்டி”

(அழு.சித்.பா.22)

என்ற பாடலில் அழகணிச்சித்தர் பாதாள மூலி - ஆடுதின்னாப் பாளை, வேதாளக்கன்னி - நாய்வேளை, வேதாள புஷ்பம் - கிராம்பு, ஆலம் - ஆலமர வித்து ஆலமரமாய் வரும் தன்மையும் வித்து மரமாய், பூவாக, காயாக மாறும் வளர்ச்சிநிலையும் கூறப்படுகிறது.

“ஆலவித்தி லாலொடுங்கி யாலமானவாறு போல”

(சிவ.பா.95)

என்று சிவவாக்கியரும்,

“வித்தாய் மரமாய் வளைந்த கனிகாய் பூவாய்ச்

சித்தாகி நின்ற திறமறியேன்”

(பட்டி.பா.50)

என்ற பட்டினத்தாரும் ஆலமரம் உருவான விதம் குறித்தும் பாடுகின்றனர்.

2.6.1 மகரந்தச்சேர்க்கை (Pollination)

வண்டு மலரில் உள்ள தேனை உண்டு, அதிலுள்ள மகரந்தத்தை வேறொரு மலருக்கு எடுத்துச் செல்வது மகரந்தச்சேர்க்கை (Pollination) ஆகும். பூச்சிவழி மகரந்தச்சேர்க்கை தொன்மையானதாகவும் காற்றுவழி மகரந்தச்சேர்க்கை உயர்வகையாகவும் கருதப்படுகின்றன. இது குறித்து சிவவாக்கியர் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்.

“வைத்து வெச்சில் தேனலோ வண்டின் வெச்சில் பூவலோ”

(சிவ.பா.244)

“வண்டு பூ மணங்களோடு வந்திருந்த தேனெலாம்”

(சிவ.பா.515)

2.7 உயிரியல் (Biology)

உயிரியல் என்பது விலங்கியலும், தாவரவியலும், உடலியலும் இணைந்துள்ள ஓர் அறிவியல் துறையாகும். இன்று உயிரியல் துறையில் டார்வின் போன்ற அறிஞர்களால் குறிப்பிடப்பெறுவது கூர்தல் அறம் (Doctrine of Evolution) என்பதாகும். இதில் நம்மைச் சுற்றியுள்ள இயற்கை, உடற்கூறு, பல உயிரினங்களின் தோற்றம், கரு உற்பத்தி போன்றன இத்துறையின்கண் அடங்குகிறது.

தொல்காப்பியர் கூறும் உயிரினக் கோட்பாடு டார்வின் பரிணாமக் கொள்கையோடு ஒன்றுபடுகிறது. இதனை,

“ஒன்றறிவதுவே உற்றறிவதுவே

இரண்டறிவதுவே அதனொடுநாவே

மூன்றறிவதுவே அவற்றொடு முக்கே

நான்கறிவதுவே அவற்றொடு கண்ணே

ஐந்தறிவதுவே அவற்றொடு செவியே

ஆறறிவதுவே அவற்றொடு மனனே

நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே”⁴²

என்ற நூற்பாவில் ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு வரை உள்ள உயிரினங்களின் வகைப்பாட்டினை வகைப்படுத்துகிறார் தொல்காப்பியர். உயிரினங்கள் படிப்படியாகத் தோன்றும் நிலையை உணர்ந்த பட்டினத்தார்,

“புல்லாகிப் பூடாய்ப் புலர்ந்தநாள் போதாதோ?
 கல்லாய் மரமாய்க் கழிந்தநாள் போதாதோ?
 கீரியாய்க் கீடமாய்க் கெட்டநாள் போதாதோ?
 நரியாய் ஊர்வனவாய் நின்றநாள் போதாதோ?
 பூதமொடு தேவருமாய் போனநாள் போதாதோ?
 வேதனை செய்தானவராய் வீந்தநாள் போதாதோ? (பட்டி.பா.21-23)

என்ற அடிகளின்வழி குறிக்கிறார். மேலும்,

“புல்லாய் விலங்காய் புழுவாய் நரவடிவாய்
 எல்லாம் பிறப்பின் இருள் அகல்வது எக்காலம்?” (பத்ர.பா.49)

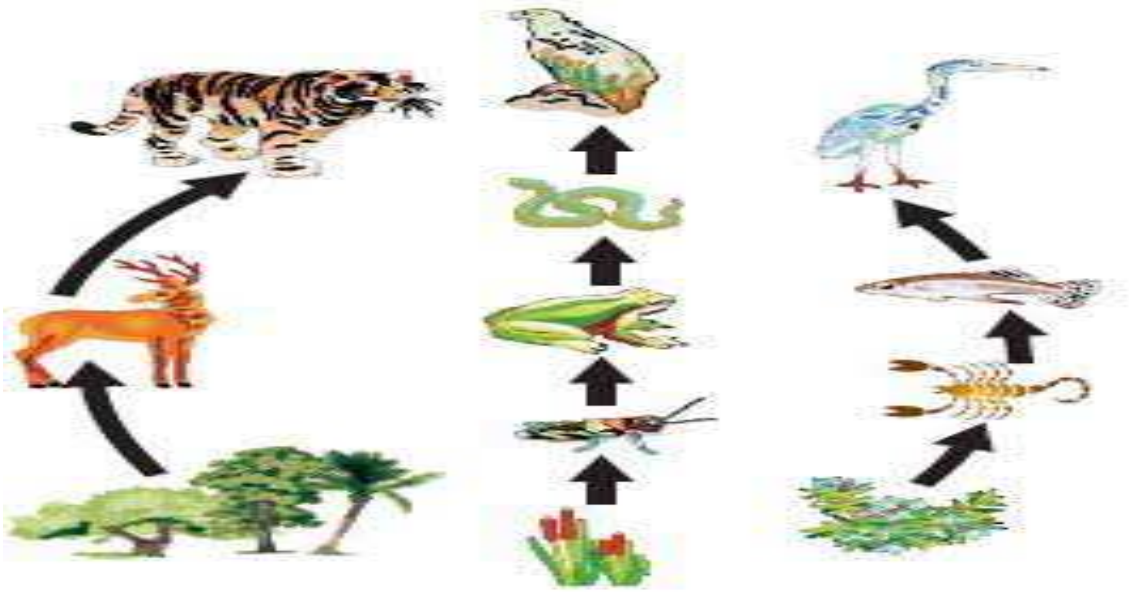
என்ற பாடலில் உயிர்களின் பிறப்பு குறித்து பத்ரகிரியார் வினா எழுப்புகிறார். உயிரினக் கொள்கை சித்தர்களின் பாடல்களில் பல்வேறு இடங்களில் வெளிப்படுகிறது.

2.7.1 பரிணாமக் கொள்கை

டார்வின் பரிணாமக் கொள்கையில் உயிரினங்கள் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்று பற்பல உருவங்களாயின என்பதை அறிவியல் பூர்வமாக நிரூபித்தார். அடிப்படையில் உயிரினங்கள் அனைத்தும் உற்பத்தி(இனப்பெருக்கம்), வளர்ச்சி, முதிர்ச்சி என்பதனுள்ளும் ஒன்றை ஒன்று உண்ணும் சுழற்சியிலும் இருக்கின்றன. இவற்றில் நீண்ட வாழ்நாள் கொண்டவற்றின் உற்பத்தி குறைவாகவும், குறுகிய வாழ்நாள் கொண்டவை மிகுதியான உற்பத்தி திறனையும் பெற்றிருக்கின்றன. தாவரவகைகள் உட்பட, உயிர்களின் நோக்கம் உணவு தேடுதல் (தன்னைப் பாதுகாத்தல்), இனப்பெருக்கம் இவையே ஆகும். மனிதன் உட்பட அனைத்து உயிர்களும் இயற்கைச்சூழலுக்குக் கட்டுப்பட்டு, உணவுத்தேவைக்கு ஒன்றையொன்று சார்ந்து வாழ்வதைக் காணமுடிகிறது. இயற்கையில் நடக்கும் நிகழ்வுகளை அறிவியல்பூர்வமாகப் பார்க்கும் சித்தர்கள்,

“வஞ்சக நடைமரத்தில் வளர்வினைக் கொம்பில்ஏறிச்
 சஞ்சல மனக்குரங்கு தாவியே அலைந்தான்
 பஞ்சபாதகங்கள் செய்து பாம்பின்வாய்த் தேரை ஆனாய்” (கண.பா.8)

என்ற பாடலில் தேரைதன் நாக்கால் பூச்சி உண்பதும் பின் அதை(தேரை) பாம்பு இரையாகக் கொள்வதையும் கணபதிதாசர் சுட்டுகிறார்.

சூரியன்----புல்--பூச்சி--தவளை--பாம்பு--கழுகு--மனிதன்--ஆடு,மாடு--புல்.....

உலகிலுள்ள அனைத்தும் ஒன்றுடன் ஒன்று எப்போதும் போராட்டமிட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. இந்தப் போராட்டத்தில் எதுஎது எதையெதை வெற்றி கொள்ளும் பலம் பெற்றிருக்கிறதோ அதையே உலகம் தேர்ந்தெடுக்கிறது. இப்படி இந்த இயற்கைத் தேர்ந்தெடுப்பு முடிந்த பிறகு, வெற்றி பெற்றவை வளர்ந்து நிலைபெறவும், வெற்றி பெற முடியாதவை நிலைகுலைந்து ஒழியவும் ஏதுவாகிறது. “டார்வினின் கொள்கையின்படி உயிரினங்கள் தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள, தேவையை நிறைவேற்றிக் கொள்ள போராடுகின்றன. (Struggle for existence) தக்கவை தங்கும் அல்லது வலுவுள்ளதுக்கு வாழ்க்கை (Survial of the fittest) என்பதைப் புரிய வைக்கிறது”.⁴³

சங்க இலக்கிய நூலான ஐங்குறுநூறு (பா-41) முதலை தன் பார்ப்பினைத் தின்னும் என்று கூறுவது வாழ்க்கைப் போராட்டத்தையே குறிக்கிறது. இதுபோன்று சிவவாக்கியரும்,

“உயிரு நன்மை யாலுடல் எடுத்துவந்திருந்திடும்
உயிருடம் பொழிந்தபோது ரூபரூப மாயிடும்
உயிர் சிவத்தின் மாய்கையாய் ஒன்றை ஒன்று கொன்றிடும்
உயிரு சக்தி மாய்கையாகி ஒன்றைஒன்று தின்னுமே” (சிவ.பா.115)

என்ற பாடல் வரிகளில் உயிர்வாழ்க்கையில் ஒன்றை ஒன்று கொன்று வாழும் என்பதை கூறியுள்ளார். இதனையே,

“கொன்றாரைத் தின்றேனோ தின்றாரைக் கொன்றேனோ” (பட்டி.பா.32)

என்ற பாடலில் பட்டினத்தாரும் “தக்கவை வாழும்” என்ற கொள்கையை உணர்த்துகிறார்.

2.7.2 குளவியின் இனவிருத்தி

எறும்பு, கரையான், தேனீ என்று ஒவ்வொரு உயிர்களுக்கும் ஒருவிதமான வாழ்க்கை முறைகள் உள்ளன. இவற்றில் குளவியின் இனவிருத்தியை அறிவியல் பூர்வமாகக் கூறுகிறார் கணபதிதாசர்,

**“காட்டினில் மேவுகின்ற கனபுழுவெல்லாம் பார்த்து
வேட்டுவன் எடுத்துவந்து விரும்பிய கிருமி தன்னைக்
கூட்டிலே அடைத்தும் அந்தக்குளவிதன் உருவாய்ச்செய்யும்” (கண.பா.11)**

“கூட்டில் அடைபட்ட புழுகுளவி உருக்கொண்டது” (பத்ர.பா.166)

என்ற பாடல்களில் குளவி மண்ணால் ஒரு கூடு செய்து அதில் கனபுழுவைக் கொண்டு அடைத்து விடுகிறது. சில நாட்களில் அந்தப்புழு குளவியாகிறது. இதனை இன்றைய இயற்கை விஞ்ஞானிகள் பார்த்துச் சொல்வதற்கு முன்னமேயே சித்தர்கள் கூறியுள்ளனர்.

2.7.3 ஆமையின் இனவிருத்தி

“கருக்கொண்ட முட்டைதனைக் கடல்ஆமைதான் நினைக்க” (பத்ர.பா.173)

**“குளத்தில் கிடக்கும் ஆமை குளக்கரை முட்டையிட்டுக்
குளத்துநீர் குள்ளிருந்து குறிப்புடன் நினைக்கும்போது
குளத்தில் புதைத்த முட்டை கருவுரு ஆனாற் போல்வன” (கண.பா.12)**

என்ற பாடலில் நீர்வாழ் உயிரியான ஆமை நீரில் இருந்தாலும் இனவிருத்திக்காக நிலத்திற்கு வருகிறது. கரையில் முட்டையிட்டு மணலால் மூடிவிட்டு கடலுக்குள் செல்கின்றது. பின் சூரியவெப்பத்தால் முட்டை அடைக்காக்கப்பட்டு குஞ்சுகள் வருகின்றன என்ற அறிவியல் பூர்வமான தகவலைத் தருகிறார் கணபதிதாசர். உலகில் “முதலில் தண்ணீரில் வாழும் ஜுவராசிகள்தான் தோன்றினவாம் பிறகு தரையிலும் தண்ணீரிலும் வாழும் ஜுவராசிகள் தோன்றினவாம். இவற்றுக்கு ‘Amphibians’ என்ற பெயர். ஒரு ஜுவராசியில் இருந்து (தண்ணீர்-தரை) இன்னொன்றாக பரிணாம மாற்றம் ஏற்பட பல கோடி ஆண்டுகள் பிடித்திருக்கின்றன”⁴⁴ என்கிறார் கே.கே.ராஜன். எனவே முதலில் நீர்வாழ்

தாவரங்கள் பின் நிலத்தில் வாழ்பவை என வகைப்படுத்தியமை அறிவியல் ரீதியான உண்மையாகும். புராணக்கதைகளாகக் கூறப்படும் திருமாலின் 10 அவதாரமும் பரிணாம வளர்ச்சியை விளக்குவதாகவே அமைந்துள்ளன. இதுபோல மீன்களின் இனவிருத்தி பற்றியும் சித்தர் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

2.7.4 மனிதக்கரு உருவாதல்

மனிதக்கரு ஆண், பெண் விந்துக்கள் இணைவதால் தோன்றும். கருவானது ஒரு சவ்வு போன்ற உறையில் (orary) இருக்கும் என்பதையும் அது நீரில் மிதப்பதையும், சித்தர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆணின் சுக்கிலமாகிய விந்து (Sperm-XY), பெண்ணின் சுரோணிதம் (Ovam -XX) குரோமோசோம்களை கொண்டது என அறிவியல் கூறுகிறது. இதனை,

“சுக்கிலத்தி கையுளே சுரோணிதத்துன் வாசலுள்
முச்சதுரமெட்டு னேயம் மூலாதார அறையிலே
அச்சமற்ற சவ்வுளே அறியு மரனும் அயனுமாய்
உச்சரிக்கு மந்திர முண்மையேசி வாயமே” (சிவ.பா.199)

என்றும்,

“அன்னை கர்ப்பத் தீமையில் அவதரித்த சுக்கிலம்
முன்னையே தரித்த தும்பவித்தவிபோ லாடுமே
உன்னி தொக்குசுழலந் தூமையுள்ளுளே யடங்கிடும்
பின்னையே பிறப்பதுநீ தூமை காணும் பித்தரே” (சிவ.பா.213)

என்றும் சிவவாக்கியர் குறிப்பிடுகிறார். மேலும், குழந்தை பிறக்கும்போது இருக்கும் குணநிலையைச் சித்தர்கள் விரிவாக விளக்குகின்றனர். கணவன் மனைவி உடலுறவு கொள்ளும்போது மனைவியின் குடலில் மலம் தங்கியிருக்குமானால் பிறக்கும் குழந்தை மந்தமான நிலையிலும், பெண் உடலில் சிறுநீர் மிகுதியாக இருந்தால் ஊமையான நிலையிலும், மலமும் சிறுநீரும் இருப்பின் குழந்தை குருடாகப் பிறக்கும் என்பதை,

“மாதா உதரம் மலமிகல் மந்தனாம்
மாதா உதரம் சலமிகல் மூங்கையாம்
மாதா உதரம் இரண்டொக்கில் கண்ணில்லை
மாதா உதரத்தில் வந்த குழவிக் கே” (திரு.பா.481)

என்ற பாடலில் திருமூலர் குறிப்பிடுகிறார். பிறக்கின்ற சில குழந்தைகள் பிறவியிலேயே குறையுடன் பிறக்கின்றன. ஆண், பெண் கூடுகையில் உயிர் அணு வெளிப்படுகையில் சுவாசமானது அளவோடு இருப்பின் உடல் நலத்தோடு பிறக்கும். ஆணின் சுவாசமானது அளவில் குறைந்து இருக்கப் பிறக்கும் குழந்தை குள்ளமாகவும், சுவாசம் இளைத்து வெளிப்பட்டால் குழந்தை முடமாகவும் பிறக்கும். மேலும், சுவாசத்தின் அளவு குறைந்தும் திடமின்றியும் வெளிப்பட்டால் குழந்தைக்குக் கூண் விழும் (திரு.பா-480) என்றும் திருமூலர் குறிப்பிடுகின்றார்.

2.7.5 பாலினம் அறிதல்

பிறக்கும் குழந்தை ஆணா, பெண்ணா என அறிய அனைவரும் விரும்புவர். இது குறித்த செய்திகளும் சித்தர் பாடல்களில் காணமுடிகிறது. தம்பதியரின் உறவின்பொழுது ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் மூச்சுக்காற்றானது வலதுநாசி வழியாக வந்தால் ஆண் குழந்தையும், இடது நாசியின் வழியாக வந்தால் பெண் குழந்தையும் பிறக்க வாய்ப்பு உள்ளதாம். அபானவாயுவானது எதிர்த்து வந்தால், சுக்கிலம் சிதறி இரட்டைக் குழந்தை பிறக்குமாம். கணவன், மனைவி இருவருக்கும் இருநாசியிலும் மூச்சுக்காற்று சமமாக இருக்குமானால் குழந்தை அலியாக பிறக்க வாய்ப்பு உண்டு என்கிறார் திருமூலர்,

“குழவியும் ஆணாம் வலத்தது ஆகில்

குழவியும் பெண்ணாம் இடத்தது ஆகில்

குழவியும் இரண்டாம் அபானன் எதிர்க்கில்

குழவி அலியாகும் கொண்டதால் ஒக்கிலே”

(திரு.பா.482)

நவீன அறிவியல் சாதனங்களின் கண்டுபிடிப்பால் என்ன குழந்தை என்பதை துல்லியமாக அறியமுடிகிறது. இந்நிலை சித்தர்கள் வாழ்ந்த காலத்திலும் பாலினம் குறித்து அறியும் சிந்தனைகள் இருந்ததை அறியஇயலுகிறது.

2.8 பாலியல் கல்வி (Sexual Education)

ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையேயான உடலியல் குறித்த கல்வியே பாலியற் கல்வியாகும். ஆண், பெண் இருபாலருக்கும் வளரிளம் பருவம் முதல் எதிர்பாலினத்தின் மீது ஈர்ப்பு தோன்றுவது இயற்கையானதாகும். உணவு, உடை, உறைவிடம் என்பதைப் போல பாலுணர்வு என்பதும் மனிதனின் அடிப்படைத் தேவையாகும். உடலியல், உளவியல், சமூகவியல் தாக்கத்தை இவ்வுணர்வு ஒவ்வொருவரின் வாழ்விலும் ஏற்படுத்துகின்றது. பலர் பாலியல் கல்வி என்பது தவறான ஒன்றாகக் கருதினர். ஆனால் வரலாற்றில் பல தத்துவஞானிகள்,

மேதைகள் தனிமனித வாழ்விலும் சமூகத்திலும் இதற்குள்ள முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக் கூறியுள்ளனர். இதனால் எதிர்பாலினம் குறித்த புரிதல் ஏற்படுகிறது.

மனிதனுக்குப் பாலுணர்வு அடிப்படைத் தேவைதான் என்றாலும், அதுவும் அளவோடு இருப்பது அவசியமாகும். அளவுக்கு மீறினால் அமிர்தமும் நஞ்சாகும் என்பதற்கு ஏற்ப அதீதமான பாலுறவு உடலுக்குக் கேட்டை விளைவிக்கும் வாழ்நாளைக் குறைத்து இறுதியைத் தரும் என்கின்றனர் சித்தர்கள்.

உடல் இயக்கத்தின் காரணமாகக் கழிவுகள் வெளியேறுகின்றன. அவற்றுள் வியர்வை, சிறுநீர், மலம், முடி, நகம், நீர், உப்பு போன்ற கழிவுகள் இயல்பாக வெளியேறுகின்றன. உயிர்த்திரவத்தை ஒரு தக்க துணையுடன் மட்டும் தான் வெளியேற்ற வேண்டும் என்று வரையறை செய்தனர் முன்னோர்கள். இதனால் உயிர்த்திரவத்தை வெளியேற்ற மற்றும் சமன்செய்து கொள்ள 'திருமணம்' என்ற உறவு ஏற்படுத்துப்பட்டது. அதன்மூலம் தான் இனவிருத்தியும் உருவாதல் வேண்டும் என்று முறைப்படுத்தப்பட்டது. இதனால்தான் சித்தர்கள் பணத்திற்காக, பொருளுக்காக அழகைக்காட்டி உடலை விற்கும் பெண்களைக் கடிந்துரைக்கின்றனர். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற திருமண வாழ்க்கையான இல்லறமே நல்லறம் என்பதை வலியுறுத்துகின்றனர்.

இல்லறவாழ்வில் இல்லாமல் தவறான பாலியல் துய்ப்பினால் தீராத நோய்களும் பிரச்சனைகளும் ஏற்படும் என்பதை,

“ஆன முதலில் அதிகம் செலவானால்

மானமிழந்து மதிக்கெட்டுப் போனதிசை

எல்லோர்க்கும் கள்வனாய் ஏழ்பிறப்பும் தீயனாய்

நல்லோர்க்கும் பொல்லானாம் நாடு”

(அகத்.பா.311)

என்ற பாடலின்வழி தவறான பாலியல் துய்ப்பினால் மானமிழந்து உடல்நலம்கெட்டு ஏழு பிறப்பெடுத்து பிறவிச் சூழலில் உழல வேண்டும் என்கின்றனர். மாதர் இன்பம் குறித்த வரையறைகளைச் சித்தர்கள் வகுத்துள்ளனர். தவறான பாலியல் உறவால் நோய்கள் ஏற்படும் (பாம்பா.சித்.பா.எண் -17) என்கிறார் பாம்பாட்டிச்சித்தர். எனவே பாலியல் குறித்த செய்திகளை அறிந்து சரியான புரிதலுடன் கூடிய வாழ்க்கையை வாழ சித்தர்கள் அறிவுறுத்துகின்றனர்.

2.9 புவியியல் (Geography)

நாம் வாழும் பூமியானது(தாய்க்கோளம்) சூரிய குடும்பத்தில் உள்ள கோள்களுள் ஒரு முக்கியமான கோளாகும். ஏனென்றால் பூமியில் மட்டுமே உயிரினங்கள் உள்ளன. அதோடு மட்டுமல்லாமல் நம்முடைய அடிப்படைத் தேவைகளையும் அது பூர்த்தி செய்கிறது. பூமியின்மீது உள்ள பலவகையான உயிரினங்களையும் அதற்கான சுற்றுச்சூழல்களுமே புவிசார் பகுதியாகும். புவியியல் குறித்து, “மனிதனின் உறைவிடமான பூமியைப் பற்றிய படிப்பே புவியியல்”⁴⁵ என்று மாக்னி குறிப்பிடுகிறார். “மக்கள் இனங்களும் அவர்கள் வாழும் சூழ்நிலைக்கும் உள்ள தொடர்பை விளக்குவது புவியியல் ஆகும்”⁴⁶ என்று மாகிண்டர் கூறுகிறார். மக்கள் வாழ்கின்ற புவி மற்றும் அண்டம் சார்ந்த செய்திகளைச் சித்தர்கள் தங்கள் பாடல்களில் கூறியுள்ளனர்.

சித்தர்களுக்கு மண்குறித்த அறிவு இருந்துள்ளது. மக்கள் வாழிடங்களை நிலத்தின் தன்மைக்கு ஏற்ப பாகுபடுத்தியுள்ளனர். எந்த மண்ணில் எந்தத் தாவரம் சிறப்பாக வளரும் என்பதையும் நிறத்தின் அடிப்படையில் மண்ணை வகைப்படுத்தியமையையும் காணமுடிகிறது. சித்தர்கள் மரம், செடி, கொடிகள், வளர்வதற்கு நல்ல மண் வேண்டும், தண்ணீர், காற்று, சூரியவெப்பம் இருந்தால் மட்டுமே சிறப்பாக வளரும் என்பதை கூறுவதிலிருந்து மண்ணியல் குறித்த புலமை சித்தர்களுக்கு இருந்ததை அறியலாம்.

“ஆலவித்தில் ஆல்ஒடுங்கி ஆலமான ஆறுபோல்

வேறுவித்தும் இன்றியே விளைந்துபோகும் எய்திவீர்?”

(சிவ.பா.95)

என்ற சிவவாக்கியரின் பாடலில் விதைகள் தன்னைச் சுற்றி உள்ள இயற்கைச் சத்துக்களை உறிஞ்சி மரமாகிறது என்றும் மேலும், ஒரு விதையிலிருந்து பல ஆயிரம் பழங்கள், விதைகள் கிடைப்பதையும் கூறுகிறார்.

சித்தர்களின் பாடல்களில் காலநிலை, தாவரவகை, பிற உயிர்வகை, நில அமைப்பு, மலைவளம், நீர்வளம், குறித்த புவியியல்சார் தகவல்களைக் காணமுடிகிறது. சித்தர்கள் அட்டமாசித்தி பெற்றவர்கள். மனம், உடல், ஆன்மா ஒன்றிய நிலையில் உலகைச் சுற்றி வருபவர்கள். ஆதலால் கடல் குறித்தும் மலைக்குறித்தும் ஆழ்ந்த அறிவைப் பெற்றிருந்தனர்.

2.9.1 பூமி வளத்தின் அளவு

இந்தியா ஒரு தீபகற்ப நாடு. ஏனெனில் மூன்று பக்கம் நீராலும் ஒரு பக்கம் நிலத்தாலும் சூழ்ந்து பரந்து கிடக்கிறது. போகர் சுத்த காண்டத்தில் பூமியின் அளவு குறித்து,

“ஆச்சப்பா பூமிவளம் நாளில் ஒன்று

அப்பனே கர்த்தாது ஏற்பாடல்லோ”

(போகர்.பா.5584)

என்ற வரிகளின்வழி பூமிவளத்தில் மூன்று பகுதி நீராலும் ஒரு பகுதி நிலத்தாலும் காணப்படுகிறது என்கிறார்.

2.9.2 மலைவளத்தின் அளவு

“பாச்சலுடன் பூமிக்குப் பாதியல்லோ

பாங்கான மலைவளங்கள் எண்ணலாகும்”

(போகர்.பா.5585)

என்ற வரிகளில் போகர் பூமிக்கு பாதியளவு மலைவளங்களே என்று கருத்துரைக்கிறார்.

2.9.3 நீர்வளத்தின் அளவு

இயற்கையாகவே மனிதப்பயன்பாட்டிற்குப் புவியில் கிடைக்கும் பொருட்கள் வளங்களாகும். வாழ்வதற்கு ஆதாரமான நீர் மனிதன் மற்றும் அனைத்து உயிரினங்களுக்கும் அடிப்படையான வளமாகத் திகழ்கின்றது. ஆறுகள், ஏரிகள், நிலத்தடிநீர், குளம், குட்டை, கடல் என புவியிலுள்ள நீர் வளங்களாகும். இவை மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகளான குடிக்க, குளிக்க, சமைக்க, துவைக்க அவசியமாகிறது. நீரின் அவசியத்தை உணர்ந்த போகர்,

“மிகுந்திடவே சத்தசாகரமும் சேர்த்து

மேதினியில் மூன்றுபங்கு ஜலமும் ஆச்சே”

(போகர்.பா.5583)

இதில் நீர்வளம் ஏழுகடல்களைச் சேர்த்து உலகினில் மூன்று பங்காகத் திகழ்கிறது என்கிறார்.

“புல்லவே நதிபாகம் நூற்றிருபதாகும்

புகழான சிறுநதிகள் அனந்தம் கோடி

மெல்லவே ஏரிவகை இருநூற்று பத்து

மேன்மையுடன் கால்வாய்கள் கணக்கில்லைதானே” (போகர்.பா.5586)

என்ற பாடலில் நதிகள், சிறுநதிகள் கோடிகணக்கிலும் ஏரிகள் பலவும், கால்வாய்கள் கணக்கில் அடங்காதவையாக இருக்கின்றன என்கிறார் போகர்.

2.10 அண்டவியல் (Cosmology)

“அறிவு அற்றம் காக்கும் கருவி”⁴⁷ என்கிறார் வள்ளுவர். அறிவின் நுண்ணிலை வளர்ச்சியே அறிவியல். அறிவியல் வாழ்வை வளப்படுத்துகிறது. மொழியைப் பண்படுத்துகிறது என்ற கருத்து சித்தர் பாடல்களுக்குப் பொருந்துகிறது. சித்தர் இலக்கியங்கள் சிந்தனைக் கருவூலமாகத் திகழ்வதோடு அறிவுச்சுரங்கமாய் விளங்குகிறது. சித்தர் பாடல்களை நுண்ணிதின் ஆய்கின்றபோது எத்தனையோ அறிவியல் கருத்துக்கள் ஆழப்புதைந்து கிடப்பதனை அறியலாம். சித்தர்கள் அண்டத்தையும் பிண்டத்தையும் ஆராய்ந்துள்ளனர். அண்டத்தின் தோற்றம் குறித்து ஆய்ந்துள்ளனர்: ஆய்ந்தும் வருகின்றனர். ஆனால் உலகம் உருண்டை என்பதனை 16 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகே மேலைநாட்டினர் உறுதி செய்தனர். இவ்வுலகம் பேரண்டத்தின் ஒரு கோள் என்பதனையும் இவ்வண்டப்பரப்பையும் அதன்மீது அமைந்துள்ள கோள்களையும் சித்தர் பாடல்கள் விரிவாகப் பேசுகின்றன. பூமி மற்றும் பிற கோள்களின் தோற்றம் பற்றி பல வல்லுநர்கள் பல கோட்பாட்டுகளை வெளியிட்டுள்ளனர். அவைகளில் (Bigbang Theory)பிங்பேங் கொள்கையின்படி வெடித்துச் சிதறிய இவ்வுலகம் விரிந்து கொண்டே இருக்கின்றது.

“நிலம் பிளந்து வான்இடிந்து நின்றது காணவல்லரே” (சிவ.பா.421)

என்றும்,

“விண்கடந்து நின்றசோதி மேலைவாசலைத் திறந்து
கண்களித்த வள்ளுலெ கலந்து புக்கிருந்தபின்
மண்பிறந்த மாயமும் மயக்கமும் மறந்து போய்
எண்கலந்த வீசனோ டிசைந்திருப்ப துண்மையே” (சிவ.பா.112)

என்றும் சிவவாக்கியர் பூமியின் அண்டத்தின் தோற்றம் குறித்துப் பாடியபாடல் பிக்பேங் கொள்கையுடன் பொருந்தியுள்ளது. மேலும்,

“அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கும்
அளப்பருந் தன்னை வளப்பெரும் காட்சி
ஒன்றனுக் கொன்று நின்றெழில் பகரின்
நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட்ட விரிந்தன”⁴⁸

என்ற திருவாசகவரிகளும் நினைவில் கொள்ளத்தக்கது. இவ்வரிகள் சித்தர்களின் விண்ணியல் அறிவை வெளிப்படுத்துகின்றது. பெருவெடிப்புக் கொள்கையின்படி

இப்பேரண்டம் விரிவடைந்து நிற்பதை இப்பாடல்கள் விளக்குகின்றன. இதுபோல சட்டைமுனி(பாடல் எண்.94) காகபுசண்டர்(பாடல் எண்.49) கருத்தும் சுட்டத்தக்கது.

உலகமானது பலகோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தோன்றியது(பெருவெடிப்பின் மூலம்) பல்வேறு தட்பவெப்பத்துடனும் அடர்த்தியுடனும் காணப்பட்டது என்பதை சித்தர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இதனையே, “பேரண்டம் ஒரு காலத்தில் மிக நெருக்கமாகவும் அடர்த்தியாகவும் வெப்பமாகவும் இருந்தது என பெருவெடிப்புக் கொள்கை விளக்குகிறது. 10 மில்லியன் முதல் 20 மில்லியன் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இவ்வெடிப்பு நிகழ்ந்தது. இவ்வெடிப்பிலிருந்துதான் நமது பூமி உள்பட பேரண்டம் உருவானது”⁴⁹ என எட்வின் ஹபிள் குறிப்பிடுகிறார். அண்டம் அகண்டமாய் இருப்பது அதற்குள் ஐம்பூதங்கள் உறைவதும், அவற்றின் தன்மையையும் சித்தர்களின் மெய்யுணர்வோடு உணர்ந்துள்ளனர். நவீன அண்டத்தின் தோற்றம் குறித்து குறிப்பிடுகையில், “பிரபஞ்சத்தின் முரண்பட்ட எளிய விளக்கமே வானத்தில் இரவு என்பதும், தொலைவில் உள்ள பால்வீதிகள் (Galaxy) ஒன்றைவிட்டு ஒன்று விலகிக்கொண்டே இருப்பதையும், வான்முழுவதும் ரேடியக்கதிர்களை (Radio wave) ஏற்படுத்துவதாகவும் கண்டனர்”⁵⁰. என்ற அண்டப் படைப்புக் கோட்பாடு சித்தர் பாடல்களில் மிகத் துல்லியமாகக் காணப்படுகிறது. விண்ணில் பரந்து நிற்கும் ரேடியக் கதிர்களைப்போல மந்திரங்கள், சக்கரங்கள் ஆகிய இரண்டுமே ஒலி அதிர்வுகளை மையமாகக் கொண்டு தோன்றியவையாகும். மற்ற மொழிகளுக்கும் படங்களுக்கும் இல்லாத ஆற்றல் சித்தர்களின் மந்திரங்கள் சக்கரங்களில் காணமுடிகிறது. உலகத்தோற்றம் குறித்த காகபுசண்டர் பாடலின் கருத்தாகப் பின்வருமாறு அமைகிறது,

“ஒன்றான பிரமமே வெவ்வே றாக

உலகத்தி லனந்தமடா கூத்துமாச்சு

நன்றாச் சுத்தீதாச்சு நாலுமாச்சு

ஞாயிறு திங்களென்ற பேருண்டாச்சு

குன்றாச்சு ஊர்வகைகள் அனந்தமாச்சு

குருக்களென்றுந் சீடனென்றுங் குறிகலாச்சு

நன்றாச்சு நாதவிந்தும் அடங்கி நின்ற

நாதனையு மொருமனமாய் நாட்டுவாயே”

(காக.பா.32)

பலகோடி ஆண்டுகளுக்கு முன் வெட்டவெளி ஏற்பட்டு, அதில் கோள்கள், நட்சத்திரங்கள், ஆகாயம், விண், மண், மலை, ஊர்வன, மனிதன் என பலவித

உயிர்படைப்புகளும் அழிவு நிலை குறித்தும் மிகத்துல்லியமாக காகபுசண்டர் பாடியுள்ளார். இதனை,

“கோளப்பா நடந்த கதை சிவமே யுண்மை
கொடியாகச் சக்கரங்கள் திரும்பும் போது
பாரப்பா தசநாதம் மவுனம் பாயும்
பரமான மவுனமது பரத்திற் சாடும்
ஏளப்பா அடுக்குகளும் இடிந்து வீழும்
இருந்த சதாசிவ மோடிமணியில் மீளும்
கோளப்பா இதுகேளா யெவருஞ் சொல்வார்
கோகோ கோ அண்டமெல்லாங் கவிழ்ந்து போமே” (காக.பா.20)

என்ற பாடலில் உலக அழிவு குறித்துப் பாடியமைப் புலனாகிறது. (பாடல் 19, 21, 22) ஆகிய பாடல்களிலும் உலகம் அழியும் தன்மையை விவரிக்கின்றார். இங்கு அறிவியல் அறிஞர் ஜன்ரிட்பார்க் “இந்த அசையும் பிரபஞ்சம் பிக்பேங் (Big bang) கொள்கையினால் வந்ததாகும். இப்பிரபஞ்சம் விரிவடைந்து கொண்டே இருப்பது ஒருநாள் நின்றுவிடும். அப்பொழுது இந்தப் பிரபஞ்சம் சுருங்கும். அப்பொழுது மறுபடியும் ஒரு பிக்பேங் ஏற்படும். ஆனால் அண்மையில் இது நடப்பதற்குச் சாத்தியக் கூறுகள் இல்லை”⁵¹ என்ற கருத்து ஒப்புநோக்கத்தக்கது. இதில் உலகம் ஒருநாள் பெருவெடிப்பில் அழியும் என்கிறார். இக்கருத்துடன் காகபுசண்டரின் கருத்து ஒத்துப்போவதைக் காணலாம்.

2.10.1 பால்வீதி (Galaxy)

வெட்டவெளியும் அதனுள் அடங்கியுள்ள பொருட்களையும் பிரபஞ்சம், உலகம், அகிலம், பால்வீதி என்று அழைக்கின்றனர். இதில் கோடிக்கணக்கான மீன்மண்டலங்களும் அவற்றிலிருந்து விடுபட்ட தனித்தனி மண்டலங்களும், வான்மீன்களும், எரிமீன்களும், சுழன்று கொண்டிருக்கின்றன. இத்தகைய பால்வீதி குறித்த கருத்துக்கள் சித்தர் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. பால்வீதி குறித்து சட்டைமுனி,

“தூசியென்ற வெளியல்லோ அண்டவீதி
சொக்காமல் கிரிகொண்டே ஆக்கியேறே” (சட்டை.பா.13)

என்கிறார். இதில் பால்வீதி தூசும் துரும்பும் நிறைந்தது என்ற இன்றைய அறிவியலாளர் குறிப்பிடுவது போன்று சட்டைமுனி, “தூசியென்ற வெளி” என்று குறிப்பிட்டு இருப்பது ஒப்புமைப்படுத்த வேண்டியதாகும். “பால்வீதி நட்சத்திரங்கள்

நிறைந்த தூசிவாயு சேர்ந்து இருப்பது”⁵² என்று உலகநூல் கலைக்களஞ்சியம் குறிப்பிடுகிறது.

2.10.2 பஞ்சபூதக் கொள்கை

நிலம், நீர், காற்று, ஆகாயம், தீ என்ற ஐந்தும் ஐம்பூதங்கள் ஆகும். பஞ்சபூதங்களால் இயங்குவது அண்டம். அண்டத்தில் சிறு அங்கமாக இருப்பது பூமி, அண்டத்தில் இயங்கிவரும் பல்வேறு கோள்கள் ஞாயிற்றை நடுவாகக் கொண்டு சுழலுகின்றன. இயற்கையில் அமைந்த சூரியனின் காந்த சக்தியால் பூமி கவரப்பட்டுச் சுழன்று வருவதை வைத்தே பகல், இரவு, நாள், மாதம், ஆண்டு, ஆகிய அனைத்தும் கணிக்கப்படுகின்றன. அண்டத்தில் உள்ள அனைத்தும் பிண்டத்திலும் இருக்கிறது. அண்டத்தில் இயங்கும் ஆற்றலுக்கும் உடலுக்கும் தொடர்பு இருப்பதால் அண்டம் வேறு, பிண்டம் வேறு என்னும் பாகுபாடு இயற்கையானது அல்ல என்பதை,

“அண்டத்திலுள்ளதே பிண்டம்

பிண்டத்திலுள்ளதே அண்டம்

அண்டமும் பிண்டமும் ஒன்றே

அறிந்துதான் பார்க்கும் போதே”

(சட்டை.பா.53)

என்று சட்டைமுனி கூறுகிறார். மனித உடல் இந்தப் பிரபஞ்சத்தின்(அண்டம்) முழுப் பிரதிபலிப்பாக இருக்கின்றது என்கிறார். பிரபஞ்சம் ஐம்பூதமயமானது. நிலம், நீர், காற்று, ஆகாயம் ஆகிய பஞ்சபூதங்களைக் கொண்ட அண்டத்தில் இருப்பதே பிண்டத்திலும் இருப்பதை,

கால் முதல் இடுப்பு வரை - நிலம்

இடுப்பு முதல் நெஞ்சு வரை - நீர்

நெஞ்சு முதல் தோள் வரை - நெருப்பு

தோள் முதல் மூக்கு வரை - காற்று

மூக்கு முதல் தலை உச்சி வரை - வான்

என்று வகைப்படுத்தி உடம்பில் எந்தப் பகுதியைப் பஞ்சபூதங்கள் ஆட்சி செய்கின்றன. அவற்றின் அளவில் மாறுபாடு ஏற்பட்டால் துன்பம் நேரிடும் என்று சித்தர்கள் கூறுகின்றனர். மேலும், உடல் பஞ்சபூதமயமானது என்பதை,

- மண் - எலும்பு, திசை, தோல், நரம்பு, மயிர்
- நீர் - மூளை, சிறுநீர், கொழுப்பு, வெண்ணீர், குருதி
- தீ - புணர்ச்சி, சோம்பல், தூக்கம், ஆணவம், பயம்
- வளி - கிடத்தல், இருத்தல், நடத்தல், ஓடல், தாண்டல்
- விண் - மாச்சரியம், மதம், மோகம், உலோகம், காமம்.

என்பதன்வழியும் அறியலாம்.

2.11 உளவியல் (Psychology)

மனித நடத்தையை விவரித்தல், விளக்குதல், முன்கூட்டியே கணித்தல், கட்டுப்படுத்துதல் அல்லது மாற்றியமைத்தல் ஆகியவை உளவியல்பாற்படும். **“(Psychology)உளவியல் என்ற கிரேக்கச் சொல்லுக்கு உயிரை (ஆன்மா) குறித்த அறிவியல் என்று விளக்கமளிக்கிறார்”⁵³** கி.நாகராஜன். சித்தர்கள் மனத்தூய்மையே உடலைப்பேணும் வழியாகும் என்கின்றனர். மேலும், எண்ணங்களின் இடமான மனம் செம்மைப்பட வேண்டும் என்கின்றனர். Psychology என்றும் உள்ளம் பற்றிய தத்துவம் சித்தர்கள் கூறிய உயிர், ஆன்மா என்ற கருத்தாக்கங்களுடன் ஒத்துள்ளன. ‘மனம் இல்லாத மனிதன் இல்லை, அதை நன்றாக அறிந்த மனிதனும் இல்லை, மனம் போன போக்கெல்லாம் போக வேண்டும்’ என்பன மனம் பற்றிய வாசகங்களாகும். மனிதனின் மனமானது புலன்களை உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய கருவியாக இருக்கிறது. இதன் வேகம் குறித்து, “வாயுவைப் போல் பன்மடங்கு வேகமாகவும் ஒரு வினாடிக்கு ஒரு லட்சத்து எண்பத்தாறாயிரம் மைல் செல்லும் ஒளியை விடவும் மனம் வேகமாகச் செல்லும். மனதினுடைய இயக்க வேகத்துக்குத் தகுந்தாற்போல் உயிராற்றல் செலவு இருக்கும்”⁵⁴ என்கிறார் யோகி கைலாசநாதன். எண்ணங்களின் தொகுப்பு அல்லது எண்ணங்கள் உறையும் இடமே உள்ளம். இதனை மனித நடத்தைகளின் வழியே கண்டறிய முடியும். “∴ப்ராய்டு மனிதனின் மனநிலையை மூன்றாகப் பகுக்கிறார். அவை, இட் (Id), ஈகோ (Ego), சூப்பர்ஈகோ (SuperEgo) என்பனவாகும்”⁵⁵. மனிதன் குழந்தையாகப் பிறந்தது முதல் (இட்)மனநிலையும் தோன்றிவிடுகிறது. பசி, தூக்கம், தந்தேவை நிறைவு செய்தல் போன்றனவாகும். ஈகோ என்பது புறஉலகால் ஏற்படுவதாகும். புறஉலகின் கட்டுப்பாடுகள், தடைகளுக்கு மனிதன் ஆட்படும்பொழுது (Unconscious) அடிமனத்திலிருந்து தோன்றும் பல்வேறு உணர்வுகளுக்குக் காரணமாகின்றான்.

சித்தர்கள் கூறும் உள்ளமான மனதில் நான்கு நிலைகள் உள்ளன. (உள்ளம் என்பது உள்ளே கண்ணுக்குப் புலனாகாமல் இருப்பதால் மனமே உள்ளம் எனப்படுகிறது).

உள்ளம்

1.மனம்→விழிப்பு

2.புத்தி→கனவு

3.சித்தம்→உறக்கம்

4.அகங்காரம்→ ஆழ்உறக்கம், அதீதமனம், ஆன்மநிலை, நான்கடவுள்.

உள்ளமானது மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்ற நான்கு நிலைகளில் கனவுகள், கற்பனைகள் படைப்புகள் இயல்புக்கு மீறிய நடத்தைகள் என யாவும் மனிதமனச் செயல்பாடாகும். இதை அடித்தளமாகக் கொண்டு உணர்வுகளின் உந்துதலால் எண்ணங்கள் எழுகின்றன. நம் இயல்பு வாழ்வில் உணர்கிற மனம் அல்லது வெளிப்படுகின்ற மன எண்ணவோட்டம் என்பது பத்தில் ஒரு பகுதிதான். அதைவிட ஆழ்மனம் ஒன்பது மடங்கு பெரியது. இந்த வெளிமனத்தை நனவு மனம்(Conscious) என்றும் ஆழ்மனத்தை நனவிலிமனம் (Subconscious) என்றும் பிராய்டியம் விளக்குகிறது. இந்த உள்ளத்தியல் கருத்துக்கள் அறிவியல் முறைப்படி .:ப்ராய்டியக் கோட்பாடுடன் ஒப்புநோக்கத்தக்கதாகும். ப்ராய்டிய அறிவியல் முறைப்படி கண்டுணரப்பட்ட மனம் பற்றிய கருத்தாக்கங்கள் பல நம்முடைய சித்தர் பாடல்களில் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் இடம் பெற்றுள்ளதை அறிய முடிகிறது. மனத்தின் செம்மை குறித்து கூறுகையில்,

“மனமது செம்மையானால் மந்திரஞ் செபிக்க வேண்டாம்

மனமது செம்மையானால் வாயுவை உயர்த்த வேண்டாம்

மனமது செம்மையானால் வாசியை நிறுத்த வேண்டாம்

மனமது செம்மையானால் மந்திரஞ் செம்மையாமே” (அகத்.பா.278)

என்ற பாடலில் அகத்தியர் மனத்தாய்மை குறித்துக் கூறுகிறார். உடலைப் பேணுவதற்கான வழி மனத்தாய்மையாகும். மனத்தை மாடாக உருவாக்கிறார் இடைக்காட்டுச்சித்தர்,

“மனமென்னும் மாட்டங்கிற் தாண்டவக்கோனே! முத்தி

வாய்த்ததென நெண்ணேடா தாண்டவக்கோனே” (இடை.பா.73)

என்ற வரிகளில் கட்டுத்தறிக்குள் அடக்கப்படாமாடு அருகில் உள்ளோர்க்கு ஊறு செய்யும், அதுபோலவே கட்டுப்பாடில்லா மனமும் பிறருக்கு தீங்கினை விளைவிக்கும் என்கிறார். அகத்தூய்மை அவசியமானதாகும். மனிதர்கள் புறந்தூய்மையை போக்குவதிலே நாட்டம் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனால் அவசியமான அகத்தூய்மை கொள்ளும்படி சிவவாக்கியர் அறிவுரை கூறுகிறார்.

“கயத்து நீரி றைக்கிறீர் கைகள் சோர்ந்து நிற்பதேன்!

மனத்து ளீர் மொன்றிலா மதியிலாத மாந்தர் காள்!

மனத்து ளீரங் கொண்டு நீரழுக்கறுக்க வல்லிரேல்!

நினைத் திருந்த சோதியும் நீயும் நானும் ஒன்றலோ!” (சிவ.பா.283)

என்ற பாடல் சான்றாக அமைகிறது. சித்தர் பாடல்களில் நவீன அறிவியல் போக்கினை மனம்(உள்ளம்) குறித்த பேருண்மைகள் இருப்பதைக் காணஇயலுகிறது.

2.12 யோகம் (Yoga)

யோகம் என்பது நோயற்ற வாழ்வு வாழவும் உடல்நலத்தைப் பேணும் வகையிலும் மக்களால் கடைபிடிக்கப்படும் செயலாகும். உடலை இளமையாகவும் கட்டுக்கோப்பாகவும் வைத்துக்கொள்ளப் பயன்படுகிறது. சித்தர் பாடல்களில் அட்டாங்கயோகம் உள்ளிட்ட இருபத்தொரு யோக முறைகள் உள்ளன. இவற்றுள் அட்டாங்க யோகம், கேசரியோகம், பரியங்கம், பிரணவம், சந்திர என்ற ஆறும் ஆதாரயோகம் என்றழைக்கப்படும். நிராதரம், பக்தி, கருமம், தியானம், ஞானம், வாசி, இலயம் ஆகிய யோகமுறைகள் திருமந்திரத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

அட்டாங்கயோகத்தை திருமூலர், பதஞ்சலி, போகர் ஆகியோர் விளக்குகின்றனர்.

“கேளப்பா ஏமத்தைச் சொல்லவே நானுங்

கெடியான நேமமுட வாசங் கொண்டு

வாளப்பா பிராணயமம் பிரத்யாகாரம்

மகத்தான் தியானமொடு தாரணை கேளு

தாளப்பா சமாதியுடைய நிட்டை பங்கும்” (சுட்டை.பா.13)

என்ற பாடலில் சுட்டைமுனி பல்வேறு யோக முறைகளைக் குறிப்பிடுகிறார். யோகப்பயிற்சி செய்வதால் மனம் தீயனவற்றில் நாடாமல் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. மனத்தூய்மை உடலுக்கு நன்மை விளைவிக்கும். இதனால்தான் வள்ளுவர்,

“மனநலம் மன்னுயிர்க்கு ஆக்கம்”⁵⁶

என்று குறிப்பிடுகிறார். உடலினை நிலைப்படுத்த மனத்தினை ஒருமுகப்படுத்தவும் யோகாசன முறைகள் பயன்படுகின்றன.

2.12.1 பிராணயாமம்

மூச்சினைக் கட்டுப்படுத்துதல் அல்லது முறைப்படுத்தல் பிராணயாமம் ஆகும். இது மூச்சினை வசப்படுத்திக் கட்டுப்படுத்தும் முழுமையான அறிவியல் கலையாகும். “நாம் காற்றைச் சுவாசித்து உயிர் வாழ்கின்றோம். ஒரு நாளைக்கு 21,600 சுவாசங்கள் நம் உடலில் நடைபெறுகின்றன என்பதைச் சித்தர்கள் கண்டறிந்து தெளிவுபடுத்தி உள்ளார்கள். அதாவது ஒரு மனிதன் நிமிடம் ஒன்றுக்கு 15 சுவாசங்கள் வீதம் 24 மணி நேரத்தில் 21,600 முறை சுவாசிக்கின்றான். இதில் 14,400 சுவாசங்கள் மூலாதாரத்தில் ஒடுங்கிப்போகும். மீதமுள்ள 7,200 சுவாசங்கள் வீணாகின்றன. இதனை முறைப் படுத்தினால் சராசரி ஆயுட்காலம் 120ஆண்டுகாலம் வாழமுடியும் என்றும் அளப்பரிய பயன்களை எய்தலாம் என்று சித்தர்களின் நாடி சாத்திர விஞ்ஞான இரகசியங்கள் உணர்த்துகின்றன”⁵⁷ இதனால் பிராணன் வசப்பட்டால் மனம் வசப்படும் என்பதை அறியமுடிகிறது. நாம் உள்இழுக்கும் சுவாசம் உயிர்வளி வெளிவிடுவது கரியமிலவாயு ஆகும். இதனை அறிவியல் அடிப்படையில், வளிமண்டலத்தில் ‘நைட்ரஜன் 78.5 விழுக்காடு, ஆக்ஸிஜன் என்ற உயிர்வளி 21விழுக்காடு, கார்பன்டை ஆக்ஸைடு 0.04 விழுக்காடு மற்ற மந்த வாயுக்கள் ஹீலியம், நியான், ஆர்கான், கிரி.பின் போன்ற 0.46 விழுக்காடு உள்ளன. நாம் சுவாசிக்கத் தேவையான ஆக்ஸிஜன் உயிர்வளி சுவாசத்தின்போது உடலினுள்ளே சென்று இரத்த சுத்திகரிப்பு மற்றும் உடலியக்கத்துக்குத் தேவையான சக்தியைத் தருகிறது’ என்கிறார் யோகி கைலாசநாத். சித்தர்கள் மூச்சின் இயக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம் இதயத்தின் இயக்கத்தையும் உடல் இயக்கத்தையும் கட்டுப்படுத்தலாம் எனக் கண்டறிந்தனர். இதனால் மனிதனுக்கு அப்பாற்பட்ட செயல்களான அந்தரத்தில் பறத்தல், (levitation) நீர்மேல் நடத்தல், பிறர் மனதைப் படித்தல், மெஸ்மெரிஷம், ஹிப்னாடிஷம், தொலைவில் உணர்தல், ஆற்றுப்படுத்தல், வசப்படுத்தல் முதலான அணிமாதிரி செயல்களைச் செய்ய முடியும் என நிரூபித்தனர்.

மெஸ்மரிசம்(உறங்கிக்கிடக்கும் உள்மனம்) அதை உணர்ந்து அரிய செயல்களைச் செய்தல். ஹிப்னாடிசம்(வெளிமனம்) வெளிமனத்தை சரியான

முறையில் வைத்துக்கொண்டால் மட்டுமே உள்மனத்தால் சாதனைகளைச் செய்ய இயலும் என்கிறது. ஹிப்னாடிசம் மற்றும் மெஸ்மரிசம் குறித்து சித்தர்கள் யோகப் பயிற்சி மூலம் கண்டு தெளிந்துள்ளனர். “ஹிப்னாடிசம் மெஸ்மரிசமும் முக்கியமாக நோய்களைத் தீர்ப்பதற்கும் வாழ்க்கைத்திறனை உயர்த்துவதற்கும் மாணவர்கள் முன்னேற்றம் பெறுவதற்கும் நன்கு பயன்பட்டு வருகிறது”⁵⁸ என்று பி.எஸ்.ஆச்சார்யா குறிப்பிடுகிறார்.

மனத்தைக் கட்டுப்படுத்த யோகப் பயிற்சிகள் அவசியமாகும். மனத்தை தன் வயப்படுத்திக் கொண்ட சித்தர்கள் பல்வேறு அதிசயங்களைச் செய்தனர் என்பதை அறிய இயலுகிறது.

2.13 மருத்துவம் (Medicine)

உலகில் உள்ள மருத்துவமுறைகளுள் மூத்த மருத்துவமுறை சித்த மருத்துவமுறையாகும். சித்தர்கள் நோய்வரும்வழி, குறிகுணங்கள், நோய் நீக்கும் மருத்துவமுறைகள் நோய்வராமல் தடுக்கும் காயகற்ப முறைகள் ஆகியவற்றில் சிறந்து விளங்கினர். உலக மருத்துவமுறைகளில் தனித்துவமானது சித்த மருத்துவமாகும். “மருத்துவக்கலையில் சிறப்புப் பெற்றவர்க்கு வைத்திய சிகாமணி என்னும் சிறப்புப்பட்டம் அளிக்கப்பட்டதை வேள்விக்குடிச் செப்பேடு கூறுகின்றது”⁵⁹ சித்த மருத்துவமும், சித்த வைத்தியர்களையும் சிறப்பிக்கும் நிலையினைச் செப்பேடுகளிலும் காண இயலுகிறது. சித்த மருத்துவம் காலத்தால் முற்பட்டதாகும். இந்தியாவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மருத்துவமுறைகளில் அலோபதி, ஆயர்வேதம், யுனானி மற்றும் சித்தமருத்துவம் ஆகிய நான்கு முறைகளாகும்.

2.13.1 ஆயர்வேதம்

வேதகாலத்திற்குப் பின்னரே ஆயர்வேத மருத்துவம் தோன்றியது என்பது அதன் பெயராலே உறுதி செய்யப்படுகிறது.

2.13.2 யுனானி மருத்துவம்

கி.பி.7ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் அராபிய மருத்துவம் தோன்றியது. இதனையே யுனானி மருத்துவம் என்று அழைப்பர். அராபிய மருத்துவர்களில் புகழ்பெற்றவர்கள் அவிசென்னா மற்றும் ராஸஸ் முதலியோர் ஆவர்.

2.13.3 அலோபதி மருத்துவம்

கிரேக்க மற்றும் ஆங்கில மருத்துவத்தின் தொகுப்பே அலோபதி மருத்துவமாகும். “மூடநம்பிக்கைகளைத் தகர்த்தெறிந்த ஹிப்போகிரேட்டஸ் இதன் தந்தை எனப்படுகிறார். இன்றும் ‘ஹிப்போகிரேட்டஸ்’ உறுதிமொழியை அலோபதி மருத்துவம் பயின்று தொழில் தொடங்குவோர் எடுத்துக் கொள்கின்றனர்”.⁶⁰ அலோபதி மருத்துவமே இன்றும் பெருவாரியான மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மருத்துவமுறையாகும்.

2.13.4 ஹோமியோபதி மருத்துவம் (Homeopathy Medicine)

டாக்டர்.சாமுவேல் ஹனிமான் என்ற ஜெர்மானியர் கண்டுபிடித்த மருத்துவ முறையாகும். இவர் அலோபதி மருத்துவம் பயின்று பின் ஹோமியோபதி மருத்துவமே மக்களுக்குச் சரியானது என்று கூறியவர். “ஹோமியோபதிமருத்துவம் மிகச்சிறிய அளவிலான மாத்திரை மற்றும் திரவவடிவில் மருந்துகளை வழங்குவதால் மக்களிடையே பிரபலமானது”⁶¹ என்கிறார் கு.என்.கணபதி.

2.13.5 சித்த மருத்துவம் (Siddha Medicine)

“சித்த மருத்துவம் சித்தர்களின் தெளிந்த மருத்துவ அறிவினாலும் அனுபவத்தாலும் கிடைத்த பொக்கிசமாகும்”⁶² என்று சித்த மருத்துவம் குறித்து இளமதி சானகிராமன் கருத்துரைக்கிறார். சித்த மருத்துவம் எல்லோராலும் எக்காலத்திலும் எந்த நிலையிலும் எளிதில் செயல்படுத்தக் கூடியது. பல்வேறு மருத்துவ முறைகளுள் சிறப்பானதும் பிற மருத்துவத்திற்கு மூலமாகவும் சித்த மருத்துவமே ஆகும். இயற்கை மூலிகைகளின் செயல்பாடுகளோடு பொருந்தியது. உடற்பிணிகளைப் போக்குவதில் சிறப்பிடம் பெற்றது. இயற்கையாக உள்ள மண், கல், உப்பு, தாவரங்களின் வேர், பட்டை, இலை, பூ, காய், கனி, விதைகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு மருந்துகள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. சித்த மருத்துவம் பின் விளைவுகள் இல்லாத இயற்கையோடு இயைந்த மருத்துவ முறையாகும். சித்த மருத்துவம் மிகவும் பழமையானது என்பதை, “தமிழர்தம் மருத்துவமாகிய சித்த மருத்துவம் காலத்தால் முற்பட்டது என்பது புராணக்கூற்றாகும். சிவன் உமைக்கு கூற உமையவள் நந்திக்கு கூற, வழிவழியாக அவர்தம் சீடர்களுக்கு விளக்கப்பட்டுப் பரம்பரை பரம்பரையாகச் சித்த மருத்துவம் பரவி வளர்ந்து வந்ததாகத் தெரிய வருகின்றது”⁶³ என்ற ஒரு கருத்து நிலவுகிறது.

சித்த மருத்துவம் பிணிகளை மொத்தம் 4448 என்று வரையறுக்கிறது. அதற்குரிய மருத்துவ முறையைச் சித்தர்கள் உள்மருந்து, புறமருந்து என இருபெரும் பிரிவுகளாகப் பகுத்துள்ளனர். பிள்ளை மருத்துவம், மகளிர் மருத்துவம், ஓடிவுமுறிவு மருத்துவம், நஞ்சு மருத்துவம் என பல்வேறு சிறப்புப் பிரிவுகளில் பிணிகளையும் அதற்கான அறிகுறிகளையும் தீர்வுகளையும் கூறியுள்ளனர்.

“நோய்நாடி நோய்முதல்நாடி அது தணிக்கும்

வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்”⁶⁴

என்ற குறளின்வழி நோயும் அதற்குரிய காரணம், அறிந்து அதற்கான சரியான சிகிச்சை முறைகளைக் கூறி நோயைக் குணப்படுத்துவதைக் குறிக்கிறது. இம்முறையில் சித்தர்கள் தேர்ந்து விளங்கினார்கள்.

2.13.6 மருத்துவமுறை

மருந்தினைக் கையாளும் விதியைப் பற்றி,

“வேர்பார் தழைபார் மிஞ்சினக்கால்

மெல்ல மெல்ல

பற்ப செந்தூரம் பார்”

(அகத்.பா.74)

என்கிறார் அகத்தியர். மேலும், தழையும் இயற்கை அளிக்கும் இனிய மருந்தாகும். நோய் தணிக்கும் முறையில் முதலில் மூலிகை மருந்துகளும் பின் பற்பம், செந்தூரம், பாடாணம் முதலியன கொடுக்கப்படுகிறது. இந்த முறை இருவகைப்படும்.

அவை, 1. அக மருந்து (உள் மருந்து)

2. புற மருந்து (வெளி மருந்து)

என்பனவாகும்.

2.13.6.1 அகமருந்து

உள்ளுக்குள் சாப்பிடக்கூடிய மருந்துகள் அகமருந்துகள் எனப்படும். பச்சிலை, பட்டை, வேர் முதலிய தாவரப்பொருளிலிருந்தும் புனுகு, சவ்வாது முதலியன விலங்கிலிருந்தும் கிடைக்கின்றன. தண்ணீரில் கரைத்தும், நெருப்பில் வெடித்தும், புகைத்தும் எரியும் குணமுள்ள உப்புகள், நெருப்பு, நீரில் கரையாத பாடாணம், நீரில் கரையாத நெருப்பில் உருகும் உலோகம் ஆகியவற்றிலிருந்து அகமருந்துகள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. இலை, கொடி, பட்டை, கிழங்கு

முதலியவற்றை இடித்துச் செய்யும் மூலிகைச் சாற்றினைச் சுடவைத்துத் தயாரிக்கும் சுட்ட ரசமான சுரசம், உலர்ந்த சருகுகளை இடித்துத் தூளாக்கி சுண்டக் காய்ச்சிய வடிநீர், தாவரங்களின் வேர், விதை முதலியவற்றைக் கல்லில் அரைத்துக் கெட்டியான பதத்தில் எடுக்கும் கற்பம் ஆகியன அகமருந்துகளாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. சித்தர்கள் சிலர் தங்களுடைய நோக்கத்திற்கு ஒப்ப கற்பமூலிகைகளைப் பயன்படுத்தினர். திருமூலர் கற்பமூலிகை 108 உள்ளதாக,

“அஞ்சுகத்தில் அழியாமல் காய்ந்தான்

மிஞ்சிய கற்பம் விளம்பினோம் நூற்றெட்டு

நஞ்சு முறவேதான் தின்ன வல்லோர்க்கு”

(திரு.பா.255)

பாடுகின்றார். அகமருந்துகள் தயாரிப்பதற்கு மண்பாத்திரமே சிறந்ததாகும்.

2.13.6.2 புறமருந்து

உடலுக்குள் உட்கொள்ளாமல் வெளியே உடல் முழுவதும் பயன்படுத்துவது புறமருந்தாகும். உள்மருந்துகள் வேக்காட்டைத் தராத அளவிலும் குடல் உறுப்புகளைப் பாதிக்காத வகையிலும் நெகிழும் தன்மை கொண்டதாகவும் இருக்கும். வெளிப்புற மருத்துவமுறை காரமும், நச்சுத்தன்மையுடைய பொருள்களைக் கொண்டும் செய்யப்படுகிறது. பயன்பாட்டு அடிப்படையில், “உடலின் வெளி உறுப்புகளில் நோய் குணமானபின் பாதுகாப்பாகப் பட்டைகளை வைத்துக்கட்டுவது கட்டு என்றும், பட்டை, வேர் முதலியவற்றின் சாற்றை நோயுள்ள இடங்களில் அப்புவது பற்று என்றும் சூடாக்கப்பட்ட மருந்தை நோயுள்ள இடத்தில் பூசுவது பூச்சு என்றும் கண்ணில் இடுவது கலிங்கம் என்றும் வெண்ணெய் நெய்யுடன் அரைத்துப் பக்குவமாகப் பயன்படுத்துவது களிம்பு”⁶⁵ என்றும் இவையாவும் புறமருந்துகளாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

2.13.6.2.1 தொக்கணம் (உடல் அழுத்திநோய் தீர்த்தல்)

சித்த மருத்துவத்தில் பழங்காலம் முதல் தொக்கணம் என்ற மருத்துவக்கலை கையாளப்பட்டு வருகிறது. இது இன்றைய பிசியோதெரபியோடு (Physiotherophy) ஒத்துள்ளது.

தொக்கு என்றால் உடம்பு, தோல் என்று பொருள்படும் உடம்பையும் தோலையும் அசைத்துச் செய்கின்றப் புறமருத்துவ பிரிவுக்கு தொக்கணம் என்று பெயர். உடம்பின்வெளி உறுப்புகள் பாதிக்கப்பட்டால் அதை சரிசெய்ய ஒன்பது வகையான பிரிவுகளில் தொக்கண மருத்துவமுறை பயன்படுத்தப்படுகிறது.

“தொக்கடம் என்ற சொல்லாலும் தொக்கணம் குறிக்கப்படுகிறது. ‘அணம்’ என்றால் சஞ்சரித்தல், உடம்பின்மீது மருத்துவரின் கை, கால்கள் சஞ்சரித்துச் செய்யப்படுகின்ற சிகிச்சை முறைக்குத் தொடு உணர்வு (Feeling of Touch) என்ற பொருளும் உண்டு தோலிலோ, தசையிலோ ஊறு உண்டாகித் தொடு உணர்வு பாதிக்கப்பட்டால் அவ்விடங்களை அழுத்தித் தொடுவதாலும் கை, கால்கள், சஞ்சரித்து அவற்றைச் செய்வதன் மூலமும் அந்தப் பாதிப்பை நீக்க முடியும்”⁶⁶ என்று மரு.கு.கணபதி விளக்கம் தருகிறார்.

வாயுவின் காரணமாக உடம்பில் எந்தப் பகுதியாவது பாதிக்கப்பட்டு பிடிப்பு, வீக்கம், உணர்வின்மை, வலி, செயலிழப்புப் போன்றவற்றைச் சரி செய்யப் பயன்படுகிறது. பாதிக்கப்பட்ட பகுதியில் மருந்து நெய்களைத் தேய்த்தோ அல்லது தேய்க்காமல் முறைப்படி பயிற்சி பெற்றவர் உடலுறுப்புக்களைத் தடவிவிடுவதாகும். 1.தட்டல், 2.இறுக்கல், 3.பிடித்தல், 4.முறுக்கல், 5.கட்டல், 6.அழுத்தல், 7.இழுத்தல், 8.மல்லாத்துதல், 9.அசைத்தல் என்ற வகைகளில் ஒன்றோ பலவோ பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

தொக்கண முறையினால், நின்ற இரத்த சுற்றோட்டத்தைத் தூண்டமுடியும் என்கின்றனர் சித்த மருத்துவர்கள். இதயத்தின் செயல்பாடு குறைகின்ற நேரத்தில் இதயத்தை அழுத்தித் தேய்ப்பதும் தொக்கண முறையாகும்.

2.13.7 சித்த மருத்துவத்தில் நாடி

மனித இனத்திற்குத் தோன்றும் நோய்களைக் கண்டறிந்து மருந்துகளைக் கூற எண்வகைத் தேர்வுகள் கையாளப்படுகின்றன. அவை நா, நிறம், மொழி, விழி, ஸ்பரிசம், மலம், மூத்திரம், நாடி என்பனவாகும். இதில் நாடிபார்த்து நோய்களைக் கண்டறிவது சித்த மருத்துவத்தில் சிறப்பானதாகும். நாடி என்பது வாதம், பித்தம், கபம் என்ற உயிர்த்தாதுவைக் கொண்டு கணிப்பதாகும். இன்றைக்குப் ‘பல்ஸ்’ பார்க்கும் நிலை இரத்த அழுத்தம் பார்க்கும் முறை, ஈ.சி.ஐ. மூலம் இதயநிலை அறியும் முறை இவற்றிற்கு ஒருமித்த செயல்பாடாக நாடியறியும் நிலை இருந்தது என்ற கருத்து இங்கு நோக்கத்தக்கது.

மனிதன் இயங்கும்போது இதயமும் சுருங்கி விரிந்து செயல்படுகிறது. அப்போது நாடி நரம்புகள் விரிந்து சுருங்குகின்றன. அதனால் நாடித் துடிப்பால் இதயத்தின் செயல்பாட்டை அறிய முடிகிறது. காலின் கட்டைவிரல் தொடங்கி உச்சந்தலை வரையிலும் பல்வேறு விதமான நாடிகள் உள்ளன. “நாடி வைத்தியம் சித்த மருத்துவத்தின் உயிர்நாடி, மனித உடலில் 72,00 நாடி

நரம்புகள் உள்ளன. இவற்றில் மிகவும் இன்றியமையாதவை பத்து ஆகும். கரம், உச்சி, புருவம், கண்டம், நாசி, காது, மார்பு, உந்தி, காமியம், குதிக்கால் பத்து”⁶⁷ என்பன பத்தும் நாடி பார்க்கும் இடங்களாகும்.

நாடிகளைப் பற்றிய குறிப்புகளை விரிவாக பதினெண் சித்தர் நாடி சாஸ்திரம் என்ற நூல் கூறுகிறது. இதில் அகத்தியர், திருமூலர், தன்வந்திரி, சிவவாக்கியர், வியாசபகவான், யுகிமுனி, தேரையர், புண்ணாக்கீசர், வால்மீகர், மச்சமுனி, புலிப்பாணி, சட்டைமுனி, போகர், இராமதேவர், இடைக்காடர், கொங்கணர் ஆகியோரின் பாடல்களில் நாடி குறித்த செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

2.13.7.1 நாடி பார்க்கும் முறை

சித்தர்கள் நாடி எப்படிப் பார்க்க வேண்டும் என்று இலக்கணம் கூறியுள்ளனர். ஆண்களுக்கு வலது கரத்திலும், பெண்களுக்கு இடது கரத்திலும் பெருவிரலுக்கு ஒரு அங்குலத்திற்குக் கீழே உள்ள இரத்தக்குழாயிலும் ஆள்காட்டி, நடுவிரல், மோதிர விரல்களைக் கொண்டு மெதுவாக அழுத்திப் பார்க்க வேண்டும். இதனை,

“பார்க்கவே பெண்களுக்கு இடதுபக்கம்

பதிலாக பார்த்திடவே பகரங்கேளு

கார்க்கவே வாதமது சர்ப்பம் போலாம்

கனமான பித்தமது தவளை போலாம்”

(அகத்.பா.22)

என்ற பாடலில் அகத்தியர் பெண்களுக்கு வாதநாடி பாம்பு போன்றும், பித்த நாடி தவளைபோன்றும் சிலோத்துமநாடி அன்னம் போன்றும் ஓடும் என்கிறார்.

நாடிகள் மாறுபடும் பொழுது உடலின் தோற்றத்திலும் மாற்றங்கள் ஏற்படும். இம்மாற்றங்களை ஒட்டு மொத்தமாக நோக்குபவனே சிறந்த மருத்துவனாகத் திகழ முடியும். எனவே சித்த மருத்துவத்தில் நோய் கணிக்கவும், மருந்தினைக் கொடுக்கவும் நாடிபார்த்தல் அவசியமாகும்.

2.14 தொகுப்புரை

- இன்றைய காலம் அறிவியல் காலமாகும். இன்று அணுமுதல் அண்டம் வரை ஏற்பட்டுள்ள அறிவியல் வளர்ச்சி நம்மை வியக்க வைக்கிறது. அறிவியலின் துணையின்றி அரைமணி நேர வாழ்வைக்கூட இன்று நம்மால் நகர்த்த முடியாநிலை உருவாகியுள்ளது.
- அறிவியல் வளர்ச்சியும் கண்டுபிடிப்பும் மற்ற இனமக்களுக்கு வேண்டுமானால் புதுமையாக இருக்கலாம். ஆனால் தமிழினத்திற்கு அது புதிதல்ல. இதனை தமிழ் இலக்கியங்களும் வரலாறும் எடுத்தியம்புகின்றன.
- பல கண்டுபிடிப்புகளை மேலைஉலகம் பத்தாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகுதான் உணரத்தொடங்கியது. ஆனால், அதற்கு முன்பே சித்தர்கள் கூறியுள்ளனர். இதனால் சித்தர்கள் பல அறிவியல் தகவல்களைக் கூறியுள்ளதால் நவீன அறிவியல் அறிஞர்களுக்கு முன்னோடிகளாக இருந்துள்ளனர்.
- சித்தர் இலக்கியத்திற்கு ஆன்மீகச் சாயம் பூசப்பட்டதால் அதில் அறிவியல் செய்திகள் ஆராயப்படாமல் தள்ளப்பட்டன. ஆனால் விஞ்ஞானமும் மெய்ஞ்ஞானமும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடையது என்பதை அவர்களின் பாடல்கள்வழி அறியலாம்.
- சித்தர்கள் அறிவியல் துறையின் கூறான இயற்பியலின் கூறுகள் குறித்தும் ஒலியின் தோற்றம் குறித்தும், ஒலியைக் காட்டிலும் ஒளி அதிக திசைவேகம் கொண்டது என்றும் எடுத்துரைத்துள்ளனர். ஒளியின் பிரதிபலிப்பு குறித்து போகர், காகபுசண்டனர் சுட்டியுள்ளனர்.
- காந்தவிசை குறித்துச் சித்தர்பாடல்களின்வழி ஆராயப்பட்டுள்ளது. இரும்பை இழுக்கும் தன்மையது காந்தம். அதுபோல் சீவான்மாவை இழுக்கக் கூடியது பரமான்மா என்ற காந்தவியல் செய்தி விளக்கப்படுகிறது.
- ஒலியின் சத்தமும், ஒளியின் காட்சியும் ஒருங்கே காட்டும் மின்னணுவியல் செய்திகள் சித்தர்களின் பாடல்களில் காணப்படுகிறது.
- காலம், இடம், செயல் குறித்த ஐன்ஸ்டீனின் சார்புநிலைக் கொள்கைகள் மற்றும் அக்குவக்(குவாண்டம்) கொள்கை - எதிர்மறைகளின் இணைவு, ஆற்றல் அழிவின்மை விதி ஆகியவை சித்தர் பாடல்களோடு ஒப்பிடப்பட்டு விளக்கப்பட்டுள்ளன.

- சித்தர்கள் மருந்துகளைத் தயாரிப்பதற்குப் பல்வேறு வேதியியல் முறைகளைக் கையாண்டுள்ளனர். அணு என்பது நுட்பத்திலும் நுட்பமானது என்பதும் அணுவைப் பிளக்கமுடியும் என்றும் சித்தர்கள் எடுத்துரைத்துள்ளனர்.
- சித்தர்கள் மேல்வாயிலக்கம், மற்றும் கீழ்வாயிலக்க எண்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். முகத்தல், நீட்டல் முதலான அளவை முறைகளையும், ஏறுவரிசை, இறங்குவரிசை, கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல் போன்ற கணக்கியல் முறைகளையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். சதுரம், வட்டம், முக்கோணம் போன்ற வடிவ கணித முறைகளையும் சித்தர்கள் கூறியுள்ளனர்.
- சித்தர்கள் தாவரங்களின் குணம், தன்மை, பயன் குறித்து அறிந்திருந்தனர். இயற்கையில் இருக்கும் செடி, கொடி, மரம், காய், கனி, இலை, வேர், பட்டை முதலான தாவரத்தின் மருத்துவ குணங்களையும் விவரித்துள்ளனர்.
- நிலவாழ் உயிரினமான குளவியின் இனவிருத்தி, நீர்வாழ் உயிரினமான மீன், ஆமை ஆகியவற்றின் இனவிருத்தி குறித்தும் சித்தர்கள் பாடியுள்ளனர். பெண்ணிற்குக் கருஉருவாதல், கருவளர்ச்சி, கருவின்வழி ஆண் - பெண் பாலினம் அறிதல் ஆகியவற்றை விளக்கியுள்ளனர்.
- மனித மனங்களை அகழ்ந்தாய்ந்து வாழ்வினை மேம்படுத்தும் மனக்கூறு அறிவியல்(Psychology) குறித்தும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். நவீன உளவியல் அறிஞர்கள் கூறும் நனவுநிலை மனம். ஆழ்நிலை மனம் குறித்தும் ஆராய்ந்து விளக்கியுள்ளனர்.
- யோகம் நவீன அறிவியலின் ஒரு கூறாகத் திகழ்கிறது. இதனை மனித மனத்தைச் செம்மைப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய கருவியாகச் சித்தர்கள் கூறியுள்ளனர்.
- புவியின் தோற்றம், பெருவெடிப்புக்கொள்கை, நீரின் தன்மை, நிலத்தின் தன்மை, மலை அளவு ஆகியவற்றை எடுத்துரைத்துள்ளனர். அண்டவியல் குறித்தும் பால்வீதி குறித்தும் பல செய்திகளை சுட்டியுள்ளனர்.
- மனிதனின் உடற்கூறு மற்றும் உடலியங்கு முறைகளை சித்தர்கள் அறிந்து மருத்துவம் செய்துள்ளனர். இயற்கை மருத்துவமான சித்த வைத்திய முறையும், உடலை அழுத்தி நோய் தீர்க்கும் தொக்கணம் முறை குறித்தும் நோய்களை கண்டறியும் நாடி மருத்துவம் குறித்தும் அவர்களது பாடல்களில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. மு.இலட்சுமணன்., அறிவியல் வரலாறு - ப.9
2. திருவள்ளுவர், திருக்குறள் - கு.423
3. சு.முத்து. அறிவியல் உங்களுக்காக - ப.42
4. தமிழண்ணல், ஒப்பியல் அறிமுகம் - ப.87
5. மு.வரதராசன்., இலக்கியத்திறன் - ப.18
6. ந.சுப்புரெட்டியார்., அறிவியல் தமிழ், - ப.122
7. சு.முத்து., அறிவியல் உங்களுக்காக - ப.9
8. சாமி சிதம்பரனார்., சித்தர்கள் கண்ட விஞ்ஞானம் தத்துவம், ப.13
9. மேலது., ப.28
10. ஆகஸ்போர்டு பழமொழி, அகராதி, P-243
11. இரா.கலாவதி. சித்தர் பாடல்களில் நடப்பியல், ப.164
12. சு.முத்து., அறிவியல் தமிழியல், ப.43
13. தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல், அறிவியல், ப.280
14. மேலது., ப.88
15. சு.முத்து., அறிவியல் உங்களுக்காக., ப.23
16. க.நாராயணன்., தமிழர் அறிவுக்கோட்பாடு., ப.35
17. மீனாட்சிசுந்தரம்., ஜன்ஸ்டின் வாழ்வும் சிந்தனையும்., ப.31
18. மீ.ப.சோமசுந்தரம்., சித்தர் இலக்கியம் ப.74
19. பாரதியார்., பாரதியார் கவிதைகள், ப.213
20. ஆத்மா.கே.ரவி., அறிவியல் களஞ்சியம்., ப.9
21. கலைஅரசு., சித்தர்கள் சொல்லும் திராவிட ஆன்மீகம்., ப.86
22. புறநானூறு., பா.194
23. முத்தொள்ளாயிரம்., பா.82
24. இரா.வாசுதேவன்., தமிழர் வாழ்வில் வளர்த்த சித்தமருத்துவ உத்திகள், ப.2
25. இரா.கலாவதி. சித்தர் பாடல்களில் நடப்பியல், ப.186
26. கு.கணபதி. சித்த மருத்துவம் ப.101
27. வீ.சுப்பிரமணியன்., முப்பு., ப.267
28. மணிமேகலை காதை-27, பா.197
29. கு.கணபதி., சித்த மருத்துவம், ப.110
30. வினோபா., தமிழ் எண்கணித வரலாறு, ப.9

31. திருக்குறள்., கு-392
32. சென்னைப்பல்கலைக்கழகப் பேரகராதி, ப-517
33. ஓளவையார்., கொன்றைவேந்தன், பா.7
34. வினோபா., தமிழ் எண்கணித வரலாறு, ப.11
35. சென்னைப்பல்கலைக்கழகப் பேரகராதி, p-3142
36. மேலது., P-3143
37. கலைஅரசு., சித்தர்கள் சொல்லும் திராவிட ஆன்மீகம்., ப.65
38. பிங்கலர்., பிங்கல நிகண்டு, ப.236
39. ந.சுப்புரெட்டியார்., தமிழில் அறிவியல் அன்றும் இன்றும், ப – 69
40. டி.என்.கணபதி., தமிழ்ச்சித்தர் மரபு., ப.221
41. Kamil V.Suvalabil, The Poets of the Powers, p.220.
42. தொல்காப்பியம், நூ-581
43. வேலாயுதம்., உலக அறிவியல் அறிஞர்கள், ப.65
44. கே.கே.ராஜன். கடல்வாழ் பாலூட்டிகள், ப-98
45. மாக்னி, புவியியல் கற்பித்தல், ப.1
46. மேலது., ப.1
47. திருக்குறள் கு-421
48. திருவாசகம் வரிகள்(1-4), ப.47
49. ஆத்மா.கே.ரவி.,அறிவியல் களஞ்சியம்., ப.43
50. உலகக்கலைக்களஞ்சியம்., P .374
51. மேலது., P.342
52. மேலது ., P.10
53. கி.நாகராஜன். உளவியல்., ப.1
54. யோகி.கைலாசநாத்., சித்தர் களஞ்சியம்., ப.64
55. கி.நாகராஜன்., உளவியல், ப.249
56. திருக்குறள் , கு-457
57. யுகிமுனி, பதினெண் சித்தர்கள் நாடிசாத்திரம் ப.37
58. ஆச்சார்யா, மனித உடல் ரகசியம் ப.14
59. கி.நடராஜன். சித்த மருத்துவம் ப.37
60. மேலது., ப.39
61. மேலது., ப.52
62. க.இளமதி.,சித்தர் இலக்கியம், ப.76

63. கி.நடராஜன். சித்த மருத்துவம், ப.50
64. திருக்குறள், கு.948
65. ஏ.டி.அரசு.சித்தர்களும் நோய்தீர்க்கும் சித்தமருத்துவமும், ப.94
66. கி.மரு.நடராஜன். சித்த மருத்துவம், ப.45.
67. கண்ணகி கலைவேந்தன். தமிழர் மருத்துவம், ப.31

இயல் - 3

சித்தர் பாடல்களில் சமூகம்

தனிமனிதர்கள் பலர் ஒருங்கிணைந்து தங்களுடைய நடை, உடை, பாவனை, பண்பாடு, நாகரிகம் முதலான கூறுகளை உள்ளடக்கிய கூட்டமைப்பாக வாழ்ந்ததால் சமூகம் (Community) என்ற அமைப்பு உருவாகியது. பரந்த நிலப்பரப்பில் தங்களுடைய அனைத்துத் தேவைகளையும் நிறைவேற்றிக்கொண்டு வாழ்வதற்குச் சமூகம் தேவைப்பட்டுள்ளது. தனிமனித வாழ்விற்கும் சமூக வாழ்விற்கும் இடையில் நிறைய வேறுபாடுகள் காணப்பட்டாலும் மனிதனிடத்தில் உள்ள விலங்கினக் குணத்தை மாற்றுவது சமூகம். எந்த ஒரு மனிதனாலும் சமூகத்துடன் இணைந்து வாழாமல் தனிப்பட்ட முறையில் வாழ முடியாது. அதனால் மனிதன் சமூகத்தினின்று விலகி தன்காலச் சமூகத்தின் விதிமுறைகளை உணர்ந்து அதற்கேற்ப வாழவும் பழகிக் கொண்டான். அதுவே மனிதன் தன்னைச் சமூகத்துடன் இணைத்து வாழ்கின்ற அறிவாகும். இதனை,

“உலகத்தோடு ஒட்ட ஓழுகல் பலகற்றும்

கல்லார் அறிவிலா தார்”¹

என்ற திருக்குறளும்

“ஊருடன் கூடி வாழ்”² என்ற ஆத்திச்சூடியும் உணர்த்துகின்றது. சித்தர்கள் சமயங்கடந்து சமூகநெறிபேணித் தொண்டாற்றியதுடன் பழங்காலப் பயனுறு நெறிகளை ஏற்றும், சமகாலப் பொய்களைக் கடுமையாகச் சாடியும், எதிர்காலத்தில் முன்னேற்றம் விளைவிக்கும் முற்போக்கு வழிகளைக் காட்டியும் செல்கின்றனர். இதன்வழி சித்தர்களுக்கும் சமூகத்திற்கும் இடையேயான உறவு குறிப்பிடத்தக்கதாக அமைந்திருக்கிறது. சித்தர்களின் பாடல்களின்வழிப் புலனாகும் சமூகத்தையும் சாதி, சமயம், சடங்கு, உருவவழிபாடு முதலான சமூகப்பிரச்சனைகளுக்குச் சித்தர்களின் முற்போக்குச் சிந்தனைகளும், வாழ்வியல் அறங்களான அன்பு, ஈகை, சினம் கொள்ளாமை, ஆசை தவிர்த்தல், உயிர்பலி வேண்டாமை, கள்ளுண்ணாமை, விருந்தோம்பல், உணவுமுறை, கல்விநிலை என்னும் பிரிவுகளின்கீழ் ஆராய்ந்து கூறுவதாகவே இவ்வியல் அமைகிறது.

3.1 சமூகம் குறித்த அறிஞர்களின் கருத்துக்கள்

சமூகம் என்பதற்கு வாழ்வியல் களஞ்சியம் “தம்மைப்பேணிப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கும், அழியாமல் நிலைநிறுத்திக் கொள்வதற்கும் ஒன்றாக

இணைந்துள்ள ஒரு மானிடக்குழு சமூகம் எனப்படும்”³ என்று பொருள் கூறுகின்றது.

“குறிப்பிட்ட பொதுநோக்கங்களை அடைவதற்கு ஒருசில நிலையான உறவு முறைகளினால் விளைவிக்கப்பட்டுள்ள மனிதக்கூட்டுத் தொகுதியையே சமூகம் என்கிறோம்”⁴ என்று மு.முருகையன் கருத்துரைக்கிறார்.

“ஒரே விதமான எண்ணங்களை உடைய மனிதர்கள் தங்களுடைய ஒத்த தன்மையை உணர்ந்து, அதன் காரணமாகப் பொதுவான நோக்கங்களை அடையச் சேர்ந்து முயல்கின்ற பொழுது சமூகம் உருவாகிறது”⁵ என கிட்டிங்ஸ் சமூக உருவாக்கம் பற்றி குறிப்பிடுகிறார்.

“சமூகம் என்பது ஒரு வரையறுத்த தொடர்ச்சியான வாழ்க்கைமுறை அல்லது பண்பாட்டைப் பெற்று, தமக்குள் ஒற்றுமையுடையவராக வாழும் மக்களைக் கொண்டது”⁶ என்று டேவிட் டிரஸ்லர் கருத்துரைக்கிறார்.

படைப்பாளிகள் தம் படைப்புகளின் வாயிலாக அக்காலச் சமூகத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டினர். மனிதர்களின் சமகாலப் பழக்கவழக்கங்களைப் படைப்பாளர்கள் இலக்கியத்தில் பதிவு செய்கின்றனர். வாழும் சமூகம் படைப்பாளரின் படைப்பினைப் பெரிதும் கட்டுப்படுத்துகின்றது எனினும் சமூக மாற்றத்திற்கான கருத்தினைப் பதிவு செய்வதில் படைப்பாளிகள் தவறுவதில்லை.

“சமூகம் குறித்த எந்த ஒரு ஆய்வும் ஒரு நூலின் மேல் மூன்று கோணங்களில் நிகழ்த்தப்படுதல் வேண்டும்.

ஒன்று: குறித்த அந்தநூல் தோன்றியதற்குக் காரணமான சமூகப் பின்புலங்கள் முற்றாக ஆராயப்பட வேண்டும்

இரண்டு: அந்நூல் காட்டும் நிகழ்கால சமூகத்தைத் தேடித் தொகுக்க வேண்டும்.

மூன்று: அந்நூல் தன் காலத்துக்குப்பின் ஏற்படுத்திய சமூகத்தாக்கங்கள் கண்டு தெளியப்பட வேண்டும்”⁷

மேற்கண்ட அறிஞர்களின் கருத்துப்படி சமூகம் என்பது மனிதனின் மனதை பக்குவப்படுத்தி சகமனிதனோடு உறவுகொண்டு வாழ்கின்ற வாழ்க்கைமுறையே எனத் தெளியலாம். மேலும், எந்தப்படைப்பாளியும் காலச்சூழலாலும் வரலாற்றுப் போக்கினாலும் தாக்கம் பெறாமல் தமது எதிர்வினைகளை இலக்கியமாகப் பதிவு செய்வதில்லை என்பதை அறியஇயலுகிறது.

3.2 சமூகப் பொருளியலும் பண்பாட்டு அரசியலும்

ஒவ்வொரு தத்துவமும் சிந்தனைப் போக்கும் குறிப்பிட்ட வரலாற்றுக்காலத்தின் கருத்துருவில் பிறப்பனவாகும். அந்தக்காலம் கரைந்து போகலாம். ஆனால் அதில் முகிழ்த்த கருத்துருவும் தத்துவப்போக்கும் சிந்தனையும் நீட்டித்துக் கொண்டே இயங்குகின்றன. வரலாற்றில் காலங்கள் ஆட்சிகள் மாறினாலும் சமூகப்பொருளியலின் அவசியம் எதன் காரணமாகத் தோன்றியதோ அதன் பொருட்டு மாறாமல் நகர்ந்துக் கொண்டே இருக்கும். மரபுநிலை, இயற்கைச்சூழல், பொருளாதாரநிலை, குழு அமைப்பு, பண்பாடு ஆகியவற்றின் சங்கமமாக அமைகின்ற சமூகவாழ்வில் ஒன்றிலோ, சிலவற்றிலோ, ஏற்படும் மாற்றம், சமூகவாழ்வின் போக்கினை மாற்றி அமைக்கும். இதில் இயற்கைச் சூழல் மரபுநிலையில் ஏற்படும் மாற்றத்தைக் காட்டிலும் பொருளாதாரநிலை, பண்பாட்டில் ஏற்படும் மாற்றம் சமூகத்தில் அதிக தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும். **“பண்பாட்டுச் சூழலில் ஏற்படும் மாற்றம் சமூகப்போக்கினை விரைவாகவும் பரவலாகவும் தாக்கும் தன்மையன”**⁸ என்ற சமூகவியலாரின் கருத்து இங்கே குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தமிழ் இலக்கியங்கள் சங்ககாலம் தொடங்கி இடைக்காலத்தின் ஊடாகச் சென்று தற்காலம்வரை அந்தந்த காலத்தின் கருத்துருவினைப் பதிவு செய்துள்ளன. இதில் தமிழ்ச்சித்தர் காலம் திருமுலரில் இருந்து தொடங்குகிறது. இவரது காலம் கி.பி.5ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.6ஆம் நூற்றாண்டுவரை ஆகும். இக்காலக்கட்டத்தில் பல்லவர்களின் ஆட்சியின்வழி சமயங்கள் நிறுவன மயமாக்கத்துடன் தொடங்குகிறது. பக்தி இயக்கங்களான சைவமும் வைணவமும் இசையால் வளர்க்கப்பட்டு ஏற்ற இறக்கமில்லாமல் உச்சத்தினைச் சென்றடைந்துள்ளன. பிற்காலச் சித்தர்களின் காலமான கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 18ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலம் திருமுலர் காலத்தில் இருந்ததிற்கு மாறான புதிய பின்புலத்துடன் கூடிய களமாகத்(காலமாக) திகழ்கின்றது.

பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தின் சோழப்பேரரசு வீழ்ச்சியடைந்து பல சிற்றரசுகளாக உருமாற்றம் பெற்றன. சோழர்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் பரவலாக இருந்த ஊர், சபை போன்ற தல சுயாட்சிமுறைகள் தகர்ந்து போயிற்று, வேற்றரசர் படையெடுப்புகள் புதிய நாகரிகம் ஆகியன பண்பாட்டுத் தாக்கத்தைத் தமிழகத்தில் ஏற்படுத்தின. **“இரண்டாம் வேற்றரசர் காலம் பல்வேறு துண்டு துணுக்குகள் போன்றது. ஏறத்தாழ ஐந்து நூற்றாண்டுகள் பல்வேறு நிலைக்கு**

ஆட்பட்ட காலம் இது. மாலிக்காபூர் படையெடுப்பு மூலம் தமிழகச் செல்வம் சூறையாடப்பட்ட நிகழ்ச்சி ஒரு பெரிய புயங்காற்றடித்தது போலாயிற்று..... தமிழகம் பெரும் பெரும் மாறுதல்கட்கு உட்படலாயிற்று”⁹ என்பதால் சிறுசிறு அரசுகள் உருவாகி, தமக்குள் இடைவிடாது சண்டையிட்டு, உறுதியற்ற அரசியல் சூழல் நிலவியதாக தமிழக வரலாறு புலப்படுத்துகிறது.

உறுதியற்ற அரசியல்கூழல் சமூகவளர்ச்சியில் ஒரு தொய்வையும் குழப்பத்தையும் உருவாக்கி விடுகிறது. கலை இலக்கியமும் பேணுவாரின்றி நலிந்து போயின. தமிழகத்தில் கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 18ஆம் நூற்றாண்டு வரை, “மன்னர்களும் மக்களும் தொடர்ந்து கோயில்கட்கும் மடங்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் தானங்கள் அளித்து வந்துள்ளனர்... பொருளாதாரத்தின் அடிப்படையில் குலங்கள் நூற்றுக்கணக்கில் பெருகின. சில குலங்கள் சிறுசிறு வகுப்புகளாகப் பிரிந்து போனதுமுண்டு.... இவ்வகுப்புகளிடையே விருதுகள் நடைமுறை உரிமைகள் ஆகியவற்றின் காரணமாக அடிக்கடி சச்சரவுகள் நேர்ந்ததுண்டு”¹⁰ அக்காலச் சமுதாயத்தில் சாதி ஒழுக்கங்களாலும் சமூக மதிப்பாலும் பொருளாதார நிலையாலும் மக்களிடையே உயர்வு தாழ்வும், இழிவும் சிறப்பும் கற்பிக்கப்பட்டு நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டன என்றும் இவற்றின் காரணமாக மக்களிடையே பகைமை நிலவியது என்றும் அறிய இயலுகிறது.

3.3.1 பண்பாட்டுக் கலப்பு

வேற்றரசர் ஆட்சியினால் இன, மொழி, பண்பாட்டுக் கலப்புகள் தமிழகத்தில் பரவலாயின. மக்களின் அகப்புற வாழ்க்கையில் இயல்பான பண்பாடும் மரபும் தம்நிலையை இழந்துவிட்டன. மேலும் வேற்றரசர்களின் அரவணைப்பால் வேதியர்களின் செல்வாக்கும் ஆதிக்கமும் தடையேதுமின்றி ஆதிக்கம் செலுத்தியது. இதனால் வேதியர்களின் ஆதிக்கமும் பண்பாடும் தமிழக மக்களின் வாழ்க்கைக்கூறுகள் அனைத்திலும் பரவின. தமிழகத்தில் குடியேறிய வேதியர்களுக்குக் கிடைத்த அரசியல் செல்வாக்கு அவர்தம் மொழியும் பண்பாடும் தமிழ்ச்சமூகத்தின் அனைத்து கூறுகளிலும் பரவக் காரணமாயிருந்தது. சமயச்சடங்குகளின் காரணமாகத் தமிழக அரசியலிலும் சமூகப் பண்பாடுகளிலும் வேதியர்கள் உயர்ந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தனர், “பிராமணர்கட்குத் தனிநிலங்களும், முழுமுழு கிராமங்களும் தானமாக வழங்கப்பட்டன. அக்கிராமங்கள் அக்கிரகாரம், அக்ரம், சதுர்வேதிமங்கலம், பிரமதேயம் எனப் பல

பெயரில் வழங்கின. இக்குடியிருப்புகள் அனைத்தும் பிராமணரின் நிருவாகத்திற்கே விடப்பட்டன அரசனுடைய ஆணைகளும் அவற்றினுள் செயல்படா நிலையிருந்தது”¹¹ என்று கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி கருத்துரைக்கிறார். பிராமணர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட நிலங்கள் பெண்யானையைக் கொண்டு எல்லைகள் வகுக்கப்பட்டு முள்வேலியிட்டு, செப்பேடுகளில் தமிழ், வடமொழியில் வாங்கியவரின் பெயர் எழுதப்பட்டது. எல்லைக்குள் இருக்கும் தோட்டங்கள், வயல், மரம், ஊற்றுகிணறு, புன்செய்காடு, குளம், குட்டை, வாய்க்கால், ஆறு ஆகிய அனைத்தும் தானமாகப் பெற்றவருக்கே வழங்கப்படும். இதில் மண்டபங்கள் கட்டிக்கொள்ளவும், செங்கற்கொண்டு மாடிவீடு கட்டிக்கொள்ளவும், கிணறுவெட்டி பாசனவசதி செய்துகொள்ளவும் உரிமையுண்டு. எனவே, கோயில்களுக்கு வழங்கப்பட்ட வருவாய் தருகின்ற நிலங்களே பிராமணர்களுக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இவை ‘தேவதானம், பிரமதேயம்’ என்ற பெயர்களில் நிலங்கள் மானியங்களாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

தமிழகத்திற்கு வந்து குடியேறிய வேதியர்களுக்கும்(ஆரியர்) தமிழர்களுக்கும் இன, நிற, மொழி வேறுபாடுகளும் மிகுதியாக இருந்தன. வேதியர்கள் தங்கள் அறிவையும் திறமையும் பயன்படுத்தி மக்களோடு ஒன்றி வாழாமல் ஒதுங்கி வாழ்ந்து தங்களை உயர்த்தியும் பிறரை சாதிமுறை காட்டித் தாழ்த்தியும் வைத்தனர். வேதியர்கள் குறித்து, “முன்னேற்றம் அடைந்த பிராமண வகுப்பார் சில உரிமைகளைத் தமக்கு மட்டுமே உரியதாக வைத்துக் கொண்டனர். அவர்கள் பிறப்பால் உயர்ந்தவர் என்ற கற்பனையில் இருமாப்புக் கொண்டனர்..... தகுதி ஏதுமின்றி பெயரளவில் பிராமணர் என்று கூறிக் கொண்டோரின் அறியாமையும் தன்னலப்போக்கும் இறுமாப்பும் சமூக வாழ்வைக் குன்றச் செய்து விட்டன”¹² என்கிறார் சுவாமி விவேகானந்தர். 20ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சுவாமி விவேகானந்தரின் கருத்திலிருந்து சித்தர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் ஆரியர்கள் ஏற்படுத்திய சமூகக் கேடுகள் அதிகமாக இருந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை,

சைவமும் வைணவமும் நிலவுடைமைப் பிரிவினரின் சமயங்களாக நீடித்திருந்தன. உடைமைகளற்ற பிரிவினர் உடைமையாளர்களின் கோயிலுக்குள் நுழையவும் வழிபடவும் புறக்கணிக்கப்பட்டனர். சாதி இறுக்கத்தைப் போலவே உடைமை இறுக்கமும் முதன்மை பெற்றிருந்த காலத்தில் சித்தர் பாடல்கள் தோன்றியுள்ளன. அறிவுத்துறை, அரசு அலுவல் எனப் பல்வேறு உரிமைகளைப் பெற்றிருந்த பார்ப்பனர்கள், சைவ வைணவ நிறுவனமாகப் பின்பற்றிய

நிலஉடைமையாளர்கள் ஆகியோரிடமிருந்து எந்தவித உடைமையுமின்றி கீழிறக்கப்பட்ட, சமூக பொருளிய நிலையில் தாழ்த்தப்பட்டு, வாழ்ந்த மக்களுக்காகக் குரல் கொடுத்தவர்கள் சித்தர்கள்.

3.3 சித்தர் பாடல்களில் சமூக முற்போக்குச் சிந்தனைகள்

சமுதாயம் பல்வேறு விழுமியங்களால் கட்டுண்டு கிடக்கிறது. மதம், சாதி, மொழி, இனம், கொண்ட பண்பாட்டுச் சமுதாயத்தை இறுக்கமடையச் செய்திருக்கிறது. விஞ்ஞானம் உலகையே சுருக்கி கைக்குள் கொண்டு வந்துவிட்டது. மிருகமாய் பிறந்து மனிதனாய் பரிணாமம் பெற்றவன் மதத்தையும் சாதியையும் முன்னிறுத்தி மிருகமாக மாறி வருகின்றான். இத்தகைய மரபுசார்ந்த கருத்துக்களின் பிடியில் இருந்து மக்களை மீட்டவர்கள் சித்தர்கள். இவர்கள் சமூகப் போராளிகளாகவும் கலகக்குரல் எழுப்புவோராகவும் மூடநம்பிக்கைகளை ஒழிக்கும் பகுத்தறிவாளர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். “வழிவழியாகச் சொல்லப்பட்டுவந்த மரபுசார்ந்த இயக்கச் சிந்தனைகளை எதிர்த்து, அவற்றிற்கு எதிராக முற்போக்குச் சிந்தனைகளை முன் வைத்தவர்களாவர்”³ என்றும், சித்தர்கள் இறைவனை உள்ளுக்குள் பார்த்தவர்கள் அதனால் “வெளிச்சடங்குகளையும், சம்பிரதாயங்களையும் தாண்டி நின்று உறவாடுகிற உரையாடுகிற பரிபக்குவம் அவர்களிடத்தில் இருக்கிறது. அதனை மற்றவர்களும் தெரிந்து கொள்ள வழிகாட்டியவர்கள்”¹⁴ என்றும் சித்தர்கள் “மதம் என்ற பெயராலும் மனுநீதியின் பெயராலும் மண்டிக்கிடந்த பொய்மைகளையும் மடமைகளையும் அவர்களுடைய குரல்தான் தமிழ் இலக்கியத்தில் கேட்ட முதல் எழுச்சிக் குரல் ஆகும்”¹⁵ என்றும் ஆய்வாளர்கள் சித்தர்களின் முற்போக்குச் சிந்தனைகளுக்கு விளக்கம் தருகின்றனர்.

எனவே அறியாமை இருளில் மூழ்கிக் கிடந்த மக்களுக்கு ஒளியூட்டி மீட்டெடுத்தவர்கள் சித்தர்கள். சமயம், சாதி, சடங்கு, கடவுள் குறித்த மூடநம்பிக்கைகளை எதிர்த்து கலகக்குரல் எழுப்பியவர்கள் சித்தர்களே ஆவார். தமிழ் இலக்கிய உலகில் முற்போக்குச் சிந்தனைகளை முதன் முதலாகப் பதிவு செய்து புரட்சி செய்தவர்கள் சித்தர்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

3.3.1 சமயம் குறித்த சிந்தனைகள்

மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளைச் செம்மைப்படுத்தி அவர்களை நல்வழிப்படுத்த சான்றோர்களால் சமைக்கப்பட்டதே சமயமாகும். சமயம் மனிதரை நெறிப்படுத்துவது முறைப்படுத்துவது ஆகும். இதனை, “இறைவழிபாட்டுக்

கொள்கையை முறைப்படுத்தி மனித மனத்தைச் செம்மைப் படுத்துவதே சமயம் ஆகும். சமயம் என்ற சொல்லுக்கு பக்குவப்படுதல், பக்குவப்படுத்துதல் என்பது பொருளாகும்”¹⁶ என்று குன்றக்குடி அடிகளார் குறிப்பிடுகிறார்.

“சமயம் என்பது வாழ்க்கைமுறை. அதாவது மனிதனை நெறிப்படுத்தி அவன் உள்ளத்தைப் பக்குவப்படுத்தும் கருவியாகச் சமயம் திகழ்கின்றது. குறைநீக்கத்திற்கும், நிறை நலத்திற்கும் சமயம் இன்றியமையாததாகும்”¹⁷ என்று விளக்கம் தருகிறார் பெ.சுயம்பு. எனவே, சமயம் என்பது மக்களை நல்வழிப்படுத்தும் சமூக நிறுவனமாகத் திகழ்ந்துள்ளது. சமயங்களின் வளர்ச்சியும் சமயவாதிகளின் ஆதிக்கமும் சமயங்களின் இயல்பை மாற்றி இருக்கிறது.

இறையணர்வை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் பல்வேறு சமயங்கள் உலகில் தோன்றியுள்ளன. சமயங்கள் தோன்றிய உலகப்பகுதிகளின் பின்னணியில் மதச்சடங்குகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அதனையே மக்களும் பின்பற்றி வாழ்ந்துள்ளனர். பிற்காலத்தில்தான் வேற்றுமைகள் பெருகின. இதனால் சித்தர்கள் சமயச் சண்டைகளுக்கிடையே தத்துவக் கோடரிகளாய் நின்று சமுதாய மக்கள் உய்ய மெய்யுணர்வைப் புகட்டியுள்ளார்கள். மக்கள் சமயப் பூசலின்றி வாழ்வாங்கு வாழ வழிகாட்டியவர்கள். சமயக்குப்பைகளைச் சாடியதோடு பொய்மதங்களையும் புறக்கணித்துள்ளனர். மக்களை நல்வழிப்படுத்தும் நோக்கில் தோன்றிய சமயங்கள் யாவற்றிலும், சில சமயவாதிகள் தங்கள் சுயநலத்திற்காகப் பொருந்தா வழிபாடுகளையும் வழக்கத்திற்குப் பொருந்தா நடைமுறைகளையும் தோற்றுவித்தனர். “நிறுவனமாய் உறைந்துபோன சைவம், வைணவம் மற்றும் வைதீகச் சமயங்கள் சடங்குகளிலும் சாத்திரங்களிலும் தம்மை இழந்துவிட்ட காலத்தில் சமயத்துறையில் மாபெரும் கிளர்ச்சியை உருவாக்கியவர்கள் சித்தர்கள் என்கிறார்”¹⁸ க.ஆ.ஆனந்தரவிசாஸ்திரி.

சமயங்கள் பலவாகத் தோன்றியமைக்குச் சமயவாதிகளே காரணமாவர், திருமூலர், ஆறுவகையான சமயவாதிகளும் தம் உள்ளத்தில் உறையும் இறைவனைக் காணவில்லை என்பதை,

“ஆலயத்துள் நின்ற ஆறு சமயத்தோறும்

காயத்துள் நின்ற கடவுளைக் காண்கிலர்”

(திரு.பா.1530)

என்ற வரிகளால் புலப்படுத்துகிறார். மேலும், ஆறு வகையான சமயங்கள் நிலவியதையும், சமயங்களுக்கு எனத் தனித்தனி முழுமுதற்கடவுள்

இருந்ததையும் ‘இந்தியாவில் சமயங்கள்’ என்ற நூலில், சைவம் - சிவன், வைணவம் - திருமால், சாக்தம் - சக்தி, காண்பதியம் - கணபதி, கௌமாரம் - முருகன், சௌரம் - சூரியன் என ஆறு சமயமும் சமயக் கடவுளும் குறித்து பெ.சுயம்பு குறிப்பிடுகிறார்.

மேலும், சைவமும் வைணவமும் பலகிளைகளை உருவாக்கி மக்களைச் சமயவழிபாட்டு அடிப்படையில் பல பிரிவுகளாகச் சிதறச் செய்தன. வேற்றரசர்களின் ஆட்சியினால் சமணம், பௌத்தம், கிறிஸ்துவம், இஸ்லாம் போன்ற சமயங்கள் தோன்றின. பல சமயங்களின் பெருக்கமே சமயப்பகைமைக்குக் காரணமாயின. இதனை, “புதிது புதிதாக உருவான சமயக்கிளைகள் மக்களைப் பிரித்து வைத்ததோடு அவர்களிடையே பகைமை உணர்வையும் வளர்த்தது. தன் வழிபாட்டுத் தெய்வத்தை உயர்த்தி முதன்மையுறச் செய்யும் பொருட்டு ஒவ்வொரு சமயமும் - பிறசமயத் தெய்வங்களைத் தாழ்த்தி இழிவு செய்தது. சமயவாதிகளின் இந்த அணுகுமுறை ஒன்றுபட்டு வாழ வேண்டிய மக்களிடையே கசப்பு, வெறுப்பு, பகைமை, ஒற்றுமையின்மை ஆகிய வேண்டத்தகாத உணர்வுகளை வளர்த்தது”¹⁹ என்ற கருத்தினை க.ஆ.ஆனந்த ரவிசாஸ்திரி பதிவு செய்கிறார். சமயங்கள் மக்களை நல்வழிப்படுத்த தோன்றினும் பின் தன் சமயமே உயர்ந்தது. தன் கடவுளே உயர்ந்தவர் சக்தி வாய்ந்தவர் என்ற கருத்தாக்கங்களை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள பல பொய்யான சடங்குகளையும் விதிமுறைகளையும் சமயவாதிகள் உருவாக்கி கொண்டனர் என்கிறார் திருமூலர்,

“ஆனசமயம் அது இது நன்றெனும்

மாய மனிதர் மயக்க மதுவொழி

கானங் கடந்த கடவுளை நாடுமின்

ஊனங் கடந்த ஒருவது வாமே”

(திரு.பா.1545)

என்ற பாடலில் திருமூலர் சமயங்கள் கூறும் போலித்தனமான இறைக் கொள்கைகளை மனிதர்கள் நம்பாமல் புறக்கணிக்க வேண்டும். மேலும், உண்மையான மெய்ப்பொருளைத் தேடித் தெளிவடைய அறிவுறுத்துகிறார்.

அனைத்துச் சமயங்களின் நோக்கமும் இறைவனை அடைவதே ஆகும். ஆனால் இறைவனை அடைவதற்கான வழிமுறைகளும் சடங்கு சம்பிரதாயங்களும் போலியான மதவாதிகள் உருவாக்கித் தந்தனவாகும். இதனால் மக்களிடையே பூசல்களும் போராட்டங்களும் உயர்வு தாழ்வுகளும் தோன்றி மக்களைப்

பிளவுபடுத்தின. இதனால் சட்டைமுனி வேதாந்தம், சாத்திரம் என்பனவற்றில் கூறப்படும் சமயங்களைப் பொய் எனத் தள்ளுங்கள் என்கிறார். இதனை,

“சமயமெல்லாம் சக்தியுண்டு சிவமுமுண்டு
சண்டாளர் பிரித்தல்லோ தள்ளினார்கள்
சமயமெல்லாஞ் வேதாந்தசித் தாந்தமுண்டு
சாதகத்தை பாராமற் தயங்கினார்கள்
சமயமெல்லாம் நாதமுண்டு விந்துமுண்டு
காக்காமற் கெட்டார்களு லகத்தோர்கள்
சமயமெல்லாம் அம்பரமாம் ஞானமுண்டு
தாயைவிட்ட பாவத்தால் தவறிப்போச்சே” (சட்டை.பா.24)

என்ற பாடலில் சண்டாளர்களான சமயவாதிகளே சமயங்களைப் பிரித்துத் தள்ளினார்கள் என்கிறார். மேலும் சமயப் பொதுமையின் உண்மைத் தன்மையை பேசுகிறார்.

சமயங்களும் சாதிப்பிரிவுகளும் பகுத்தறிவு கொண்டவர்களுக்கு அல்ல. அறிஞர்களும் ஞானிகளும் பின்பற்றக் கூடியவை அன்று. மேலும் மனிதப் பண்புள்ளவர்களுக்குச் சமய, சாதி, பேதம் கிடையாது. என்பதை,

“சமயபேதம் பலவான சாதிபேதங்கள்
சகத்தோர்க்கே அல்லாது சாதுகளுக்கோ” (பாம்.சித்.பா.50)

என்ற பாடலில் பாம்பாட்டிச்சித்தர் சமயவெறி கொண்ட மனிதர்களே சமய வேற்றுமையும் சாதி வேற்றுமையும் பின்பற்றுவர் என்கிறார்.

“சமய பேதமும் ஆசையடி கங்கா
ஸ்நான பூசையும் ஆசையடி
மமதையற்ற இருக்கின்ற மமதையை
வாழ்த்தி கும்மி யடியுங்கடி” (வாலைசாமி.சித்.பா.99)

என்ற பாடலில் சமய பேதங்கள் ஆசையின் காரணமாக வருவதாகும். மதப்பற்றின் காரணமாக மனிதர்கள் ஒருவரை ஒருவர் அடித்துக்கொள்ளும் மோதலை அன்றே வாலைச்சாமி சித்தர் உணர்த்தியுள்ளார். இதனையே, அகப்பேய்ச் சித்தரும்

“சமய மாறுமடி - அகப்பேய்
தாமாக வந்தவடி
அமய நின்றவிடம் - அகப்பேய்
ஆராய்ந்து சொல்வாயே” (அகப்.சித்.பா.144)

என்று பாடுகிறார்.

சமயங்கள் அனைத்தும் மனிதனால் உருவாக்கப்பட்டவை ஆகும். மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கையும் இன்பத்தையும் நிறைவையும் பெறுவதற்காக மனிதன் ஒவ்வொரு சமயத்தையும் உருவமைத்துக் கொண்டான். சமயத்திற்குரிய கடவுள், பெயர், உருவம், இயல்பு, சடங்கு, சம்பிரதாயங்களையும் அவனே வரையறுத்துக் கொண்டான். இதில் கால மாற்றத்திற்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு சமயமும் தங்களை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள பலவிதப் போராட்டங்களையும் சண்டைகளையும் ஏற்படுத்தி அப்பாவி மக்களைப் பலியாக்கின.

அரசியல் ஆதரவும் சமுதாய ஆதிக்கமும் பெற சமயங்கள் தங்களுக்குள் போட்டியிட்டுக்கொண்டன. இதனை, “மன்னனின் கருத்தையும் ஈடுபாட்டையும் தம்பால் கவர்ந்து கொள்வதற்கும் சமயங்கள் ஒன்றையொன்று முந்திக்கொள்ள முனைந்தன. போட்டியில் எச்சமயம் வெற்றி கண்டதோ அச்சமயத்தையே மன்னனும் மக்களும் பின்பற்றுவது வழக்கமாயிற்று”²⁰ என்ற கருத்தினால் தங்கள் சமயங்கள் வெற்றி அடைய பிற சமயத்தினரை வாதத்தில் வெற்றிபெறுவது மட்டுமின்றி உயிர்ப்பலிகளும் இருந்துள்ளன. இதனால்தான் சித்தர்கள் சமயங்களில் வேறுபாடு தேவையில்லை அனைத்துச் சமயங்களுமே பரம்பொருளை அடையவே வழிகாட்டுகின்றன என்றனர். இதன்வழி மக்களை ஒன்றுபடுத்தி அமைதியாக, அன்பாக வாழ நெறிப்படுத்த வேண்டிய சமயங்கள், காலப்போக்கில் தன் இயல்பை இழந்து, நோக்கத்தை மறந்து, மக்களைப் பிளவுபடுத்திச் சமூகச்சீர்குலைவை ஏற்படுத்தியதை அறியஇயலுகிறது. “சித்தர்கள் சமயத்துறையில் புரட்சிகரமான கருத்துக்களை முன்வைத்தனர். அடித்தட்டு மக்களின் புரட்சிக்கு வித்திட்டுள்ளார்கள். இதனை உண்மையில் சமயத்துறையில் சித்தர்கள் வெளிக்காட்டிய எதிர்ப்பு சமூகத்துறையில் இருந்த முரண்பாட்டின் விளைவேயாம்”²¹ என்ற க.கைலாசபதியின் கருத்தும் இங்கே ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

சமயங்கள் யாவும் சமயவாதிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டன. எந்த மதமும் தானாகத் தோன்றவில்லை. சமயத்தின் தோற்றம் குறித்து, “மனிதனுக்கு மாயையான சுகத்தை வழங்கி அவனைத் தன் மந்திரவலையில் வைத்து தொடர்ந்து அவனை அடிமைப்படுத்தி வருகின்றன. இதனால்தான் மக்களின் யதார்த்தமான மகிழ்ச்சியை வழங்கி வருகிற மதத்தை ஒழித்தாக வேண்டியிருக்கிறது”²² என்கிறார் மார்க்ஸ். எல்லா மதங்களும் இறைநம்பிக்கை, அன்பு, மனிதநேயத்தை வெளிப்படுத்தினாலும் அதில் தேவையில்லாச்

சடங்காச்சாரங்களும் வழிபாட்டு முறைகளும் சொல்லப்படுகின்றன. இதனை மாற்றவே சித்தர்கள் சமயப்பொதுமையை வலியுறுத்தினர்,

**“வேறுபடும் சமயமெல்லாம் பகுத்து பார்க்கின்
விளங்கும் பரம்பொருளே நின் விளையாட்டல்லால்
மாறுபடும் கருத்தில்லை முடிவில் மோன
வாரிதியின் நதித்திறன் போல் வயங்கிற்றம்மா”²³**

என்ற பாடலில் தாயுமானவர் ஆறுகள் பலவானாலும் அவை சேருமிடம் கடல் அதுபோல சமயங்கள் பலவானாலும் அனைத்தும் ஒரு இறைவனையே சென்றடைகின்றன என்கிறார். மேலும்,

**“சொல்லும் சமயநெறிச் சுற்றுக்குள்ளே சுழலும்
அல்லல் ஒழிவது என்றைக்கு ஐயா”²⁴**

என்ற பாடலில் சமயங்களில் சொல்லப்படும் பிரிவினைகளை ஒழிப்பது எப்பொழுது என்ற கேள்வி எழுப்புகிறார். இவர் சமயக் கொள்கையாம் சமரசக்கொள்கையை வலியுறுத்துகிறார்.

இராமலிங்க அடிகளார் கூறுகையில்,

**“கூறுகின்ற சமயம்எலாம் மதங்கள் எலாம் பிடித்துக்
கூவுகின்றார் பலன் ஒன்றும் கொண்டறியோர் வீணே
நீறுகின்றார் மண்ணாகி நாறுகின்றார் அவர்போல்
நீடுலகில் அழிந்துவிட நினைத்தேனோ”²⁵**

என்ற பாடலில் சமயங்களால் எந்தப்பலனும் இல்லை. வீணே சண்டையிட்டு மக்கள் துன்பப்படுகின்றனர் என்பதை அறிவுறுத்துகின்றார். பயன் இல்லாத சமயத்தை விட்டொழியுங்கள் என்று அறைகூவினார் வள்ளலார்.

சமயத்துறையில் சித்தர்கள் புரட்சி செய்தமையால் சமயவாதிகளும் சைவ சித்தாந்தவாதிகளாலும் தூற்றப்பட்டனர். மேலும், சித்தர் பாடல்களைச் சைவ சித்தாந்திகள் வெறுத்து ஒதுக்கினர், எரித்து சாம்பலாக்கியுள்ளனர். இதனை, **“சைவ சமயத்தைத் தாபித்து உபகரித்த சைவ சமயக் குரவர்கள் கற்பித்த வழியைக் கைப்பிடித்து ஒழுகும் மக்களும் சித்தர் நூலை நோக்கவும் இசைவாரா? ஒரு காலும் இசையார்”²⁶** என்ற மா.சாம்பசிவபிள்ளை எழுப்பும் கேள்வியின் வழித் தோன்றும் வெறுப்பை அறியலாம். சுயநலம் கருதிய சமயவாதிகள், அரசியல் தலைவர்களால் மட்டுமே சமயச்சண்டைகள், வெறிச்செயல்கள், கொலைகள்

நடக்கின்றன. இவையாவும் ஒரு சமயத்திற்கும் மற்ற சமயத்திற்கும் எதிராக நடப்பது அல்ல. மனிதருக்குள்ளே உள்ள பகையால் நடக்கும் நிகழ்வுகளாகும்.

சமயச்சண்டைகளுக்கும் சச்சரவுகளுக்கும் காரணம் பிறசமயங்களைப் பற்றிய அறியாமையும் தம் சமயமே உயர்ந்தது என்ற குறுகிய கண்ணோட்டமுமே ஆகும். சமயம் மனிதனது அச்சத்தையும் ஏக்கத்தையும் போக்கி அன்பையும் நம்பிக்கையையும் தர வேண்டும். அன்பை மட்டுமே வலியுறுத்தும் சமய உணர்வையும் சண்டைச் சச்சரவு இல்லாத சமயத்தைக் கடைபிடிக்கவும் வழிகாட்டிய சமுதாயச் சிற்பிகள் சித்தர்கள் ஆவர்.

3.3.2 சாதி குறித்த சிந்தனைகள்

மனிதன் உலகிற்கு வரும்போதும் தனியாகத்தான் வருகிறான், போகும் போதும் தனியாகவேதான் போகிறான். ஆனால் இடைப்பட்ட காலத்தில் தனியாக வாழமுடியாமல் குடும்பமாக, குழுக்களாக, கூட்டங்கூட்டமாக வாழத் தொடங்குகிறான். இக்குழுக்கள் யாவும் பின் சமூகங்களாக மாறுகின்றன. எல்லா கலாச்சாரங்களிலும் சமூகக் குழுக்கள் தொழில்கள், பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள் போன்று சில பொதுவான அம்சங்களால் பிணைக்கப்பட்டுத் தங்களை அடையாளப்படுத்திக் கொள்கின்றன. இந்த அடையாளங்கள் பின்னாளில் பாரதநாட்டில் தோன்றிய சமூக அமைப்புகளின் சாதிகளாகப் பரிணாமம் பெற்றன.

இந்தியச்சமுதாயம் சாதிக்குழுக்கள் என்ற ஓர் அடுக்கமைப்பினால் கட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த அடுக்கமைப்பிற்கு நீண்ட வரலாறு உண்டு. “கி.மு. 1500இல் ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்தபோது மக்களிடையே எந்தவிதமான உடல்நிற வேறுபாடோ எவ்விதக்குழுக்களும் செயல்முறைகளும் இல்லை. ஆனால் ஆரியர்களின் வருகைக்குப் பிறகு இந்நாட்டு மக்களோடு கலக்காமல் உடல், நிறம், மொழி, சமயத்தில் வேறுபட்டு நின்றனர். இந்நாட்டு மக்களைத் தகுயுக்கள் அல்லது தாசர்கள் என்று குறித்தனர்”⁻²⁷ தமிழகத்தில் குடியேறிய வேதியர்கள் அரசியல் செல்வாக்குடன் தங்கள் பண்பாட்டினைப் பரப்பியதுடன் தமிழக மக்களை உடல், நிற மொழியால் இழிவுநிலைக்குத் தள்ளினர் என்று பக்தவத்சல பாரதி கருத்துரைக்கிறார்.

ஆரியர்கள் நாளடைவில் செயற்பாடுகள் மிகுதியால் ஒரு தொழிற்பிரிவை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். இருக்குவேத காலத்தின் தொடக்கத்தில் கி.மு.1200 இல் இது நிகழ்ந்தது.

- “1. புரோகிதத் தொழிலைக் கவனிக்கப் “பிரேமா” என்ற பிரிவையும்
2. போர்த் தொழிலைக் கவனிக்க “சத்ரா” என்ற பிரிவையும்
3. பிற தொழில்களைக் கவனிக்க “விசா” என்ற பிரிவையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டது”²⁸

என்று பிரிவுகள் இருந்ததைக் குறிப்பிடுகிறார்கள் மானுடவியலாளர்கள்.

சமூகத்தில் நிலவும் முக்கிய முரண்பாடுகளில் ஒன்றாகச் சாதி திகழ்கிறது என்கின்றனர். சாதி என்னும் அழுக்கு மனிதர்களின் மனத்தில் இருக்கும் பொழுது மனிதன் மாசற்று புனிதனாக இருப்பது அரிதாகும். ஆரம்ப காலத்தில் தொழில்நிலை அடிப்படையில் சாதிகள் தோன்றியுள்ளன. இதற்குக் குலம் அல்லது குடி என்ற வேறு பெயர்களும் குறித்துள்ளனர். தொழில்வழிச் சமுதாயமானது நிலவழிச் சமுதாயமாக மாறியபின் மக்கள் வாழ்ந்த இடங்கள் குறவர்குடி, வேட்டுவர்குடி, பறைச்சேரி எனச் சாதியப் பெயர்களால் வழங்கப்பெற்றன. இவையாவும் கி.மு.1000 ஆண்டளவில் ஆரியர்களின் வருகைக்குப்பிறகு நிகழ்ந்துள்ளன. சாதிகள் தோன்றிய வரலாறு குறித்து பக்தவத்சல பாரதி,

1. மரபுக் கொள்கை (Traditional Theory)
2. தொழிற்கொள்கை (Occupational Theory)
3. சமயக் கொள்கை (Religious Theory)
4. அரசியற்கொள்கை (Political Theory)
5. இனக் கொள்கை (Racial Theory)
6. படிமலர்ச்சி கொள்கை (Evolution Theory)²⁹

என்ற பிரிவுகளின் அடிப்படையில் சாதிகள் தோற்றம் கொண்டன என்கிறார்.

மனுதர்ம சாஸ்திரம் குறிப்பிடும் நால்வருணப் பாகுபாடும் தொழில் முறைகளும்:

பார்ப்பனர்	- வேதம் ஓதுதல், வேள்வி செய்தல்
சத்திரியர்	- படைக்கலமேந்தி நாட்டைக்காத்தல்
வைசியர்	- உழவு, வணிகம், கால்நடை வளர்ப்பு
சூத்திரர்	- மூன்று வருணத்தாருக்கும் ஊழியம் செய்தல் ³⁰

என்ற நால்வருண அமைப்பே இன்றைய பல்லாயிரக்கணக்கான சாதி அமைப்பு முறையின் முன்னோடியாகும். இன்று சாதிமுறைகளில் உயர்வு, தாழ்வு என்றும் மனச்சார் தீங்குகளையும் பல்வேறு அவலங்களையும் காண்கின்றோம். ஆனால் தொடக்கத்தில் நால்வருணமுறையில் எவ்விதக் கட்டுப்பாடுமில்லை. ஒரு வருணத்தைச் சேர்ந்தார் பிற வருணத்தோடு தொழில்புரிய மண உறவு வைத்துக் கொள்வதில் எந்தவிதக் கட்டுப்பாடுகளும் இல்லை என்பதை, “பலர் பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டனர். பிராமணர்கள் வணிகத்திலும் சிற்பத் தொழிலிலும் ஈடுபட்டனர், சத்திரியர் பலர் வாணிகம் செய்துள்ளனர். சூத்திரர் என்னும் பிரிவில் வேற்றுமைகளும் புதுச்சாதிகளும் தோன்றின. தட்டார், தச்சர் போன்றோர் தம்முள் மணவறவினால் கலந்தனர். எட்டாம் நூற்றாண்டுப் பாண்டியர் கல்வெட்டுக்களில் வைத்திய குலத்தார் அரசியலில் உயர்ந்த பதவிகளை வகித்தமைக் குறிக்கப்படும். இவர்கள் கலப்பு வகுப்பினர் என்பர். கரணர் என்னும் வகுப்பினர், வைசிய ஆடவர்க்கும் சூத்திரப் பெண்கட்கும் பிறந்தவர் என்பர். இவர்கள் கணக்கர்களாகப் பணியாற்றினர் என்பர்”³¹ என்று அ.தட்சணாமூர்த்தி குறிப்பிடுகிறார். இதிலிருந்து ஆரம்ப காலத்தில் சாதி வேறுபாடு இன்றி அனைவரும் தொழில் செய்துள்ளனர். மேலும், திருமண முறையிலும் கலப்புமணம் இருந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

கி.மு.600க்குப் பிறகு நால்வருண அமைப்பு முறையில் உடன்பாடுகள் விலக்கப்பட்டு செய்தொழில் மணஉறவுமுறையில் கட்டுப்பாடுகளும் விதிமுறைகளும் ஏற்பட்டன. வருணங்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட கலப்புதான் பல்வேறு சாதிப்பிரிவுகள் தோன்றக் காரணமாய் இருந்துள்ளன. அக்கலப்பினால் பிறந்தவர்கள் வருணக் கலப்பிற்கேற்பத் தனித்தனிப் பிரிவுகளாய் பிரிந்தனர். அப்பிரிவுகளுக்குள் மேலும் நிகழ்ந்த கலப்பானது எண்ணிக்கையற்ற பிரிவுகளாய் ஒவ்வொன்றும் ஒரு சாதியாய் உருவானது. இந்த சாதி அமைப்புகள் யாவும் நிலைத்திருப்பதற்குக் காரணம் கடவுள் மற்றும் கடவுள் சார்ந்த சாத்திரங்களுமே ஆகும். நான்கு வருணங்களைப் படைத்தவன் நானே என்று கண்ணபிரான் சொன்னதாகக் கூறும் செய்தியைச் சுட்டலாம். “பிராமணன், சத்திரியன், வைசியன், சூத்தரன் என்ற நான்கு வருணத்தாரும் என்னால் படைக்கப்பட்டதே, அவரவர்களுக்குரிய கர்மங்களை அவரவர் மீறாமல் செய்ய வேண்டும்.”³²

இந்த நால்வகை வருணத்தாரிடையே எவ்வளவு வேற்றுமைகள் பாராட்டப்பட்டன என்பதை மனுதரும சாத்திரச் செய்திகளின்வழி அறியலாம். “பிராமண குலத்தில் பிறந்த கர்ம விதிகளை பின்பற்றாததில்லாத

பிராம்மணனேனும் அரசன் செய்யவேண்டிய தீர்மானங்களைச் செய்யலாம். சூத்திரன் ஒரு போதும் தீர்மானம் செய்யக்கூடாது”³³ சொற்குற்றங்களுக்கான தண்டனை குறித்த பகுதியில் பிராமணன் சத்திரியனை அந்நியமாய்த் திட்டினால் ஐம்பது பணத்தையும், வைசியனைத் திட்டினால் 25 பணத்தையும், சூத்திரனைத் திட்டினால் 12 பணத்தையும் தர வேண்டும்.

சூத்திரன் துவிஜர்களைக் (பிராமணர்களை) கொடுமையாகத் திட்டினால் அவன் தாழ்ந்தவிடமான காலில் பிறந்தவனாகையால் அவன் நாக்கை அறுக்க வேண்டும். கம்பியைக் காய்ச்சி நாக்கில் வைக்க வேண்டும். “சண்டை தொடங்கி மனைவியல்லாத பிற பெண்களுடன் உறவு கொள்ளுதல், வன்புணர்ச்சி செய்தல் ஆகிய குற்றங்கள் வரை மேல் வருணத்தாருக்கு மென்மையான தண்டனையும், சூத்திரனுக்கு மட்டும் உடலுறுப்புக்களைக் குறைத்தல் முதலாக மரண தண்டனை வரை மிகக் கொடுமையான தண்டனையை வகுத்திருக்கிறது மனுதர்மம்”³⁴

கடவுளின் பெயராலும் புனித நூல்களின் பெயராலும் மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையிலான சாதியினர், சமுதாயச் சொத்துக்களைக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டு சுகபோகம் அனுபவித்ததுடன் பெருந்திரலான மக்களை அடிமையாக்கி, அவர்களின் உழைப்பைச் சுரண்டியதோடு, இழிவாக நடத்தியமையை அறிய இயலுகிறது.

3.3.2.1 சித்தர்களின் சாதி மறுப்புச் சிந்தனை

மனித சமுதாயத்தில் சாதியப்பிரிவுகள் சாதியக்கொடுமைகள் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வருகின்றன. இது மனிதனின் முன்னேற்றத்தையும் மனிதத்தன்மையையும் மனிதனின் சம உரிமையையும் தடுக்கிறது. ஒவ்வொருவரும் தொழில் செய்து பிழைப்பதற்காகவே சாதிகள் தொகுக்கப்பட்டன. பின்னாளில் பிரிவுகளை ஏற்படுத்தி, ஏற்றத்தாழ்வுகளை உருவாக்கிக் கொண்டனர். சித்தர்கள் பிறப்பினால் சாதிகள் தோன்றுவதில்லை என்று வலியுறுத்தியுள்ளனர். மேலும், உழைப்பதற்காகவே சாதிகள் தோன்றியுள்ளன. சாதியின் பெயரால் இழிவான செயல்களைச் செய்பவர்கள் இழிவானவர்கள். தன்னையறிந்தவர் இத்தகைய இழிவான செயல்களைச் செய்யமாட்டார்கள். சாத்திரச்சடங்கு முதலானவை சாதி உயர்வை வலுப்பெறச் செய்கின்றன. அதனால் அவற்றை விலக்குங்கள் என்றும் சித்தர்கள் அறிவுறுத்துகின்றனர்.

சமூகச்சூழலில் மக்கள் புழங்கும் தெருக்கள்கூட சாதிய மேலாண்மையை நிலைநாட்டும் ஆதிக்கத்தளமாக விளங்குகின்றன. இத்தகைய நிலை மனித

சமுதாயத்தில் இடையில் புகுந்ததே, ஆரம்ப காலத்தில் தோன்ற வாய்ப்பில்லை என்பதை,

“ஆதி பரம்பிரமம் ஆக்குமக் காலையில்

சாதிகள் இல்லையடி”

(குதம்.சித்.பா.142)

என்ற வரிகளால் சாதி இடையில் வந்தமையைத் தெளிவாக்குகிறார்.

இடைக்காலத்தில் தோன்றிய சாதி என்னும் தீயசக்தி மனித சமுதாயத்தை ஆட்டிப்படைப்பதைச் சித்தர்கள் விரும்பவில்லை. இதனை, “காலம் செல்லச்செல்லச் சாதி வளர்ந்து கொண்டே தானிருக்கும் சோழர்காலமும் நாயக்கர்காலமும் சாதியின் வளர்ச்சிக்கு வழி செய்தன. சாதிப்பூசல்கள் வளர்ந்தன. இந்நிலையில் சான்றோரின் குரலும் சற்றுக் கடுமையாக ஒலித்தது. இதன் எதிரொலியை சித்தர் பாடல்களில் காண முடிகிறது”³⁵ என்கிறார் அ.தட்சணாமூர்த்தி.

சித்தர்கள் சாதியை ஒழிப்பதில் ஓங்கிய குரலுடன் வெகுண்டேழுந்துள்ளனர். இதனை,

“சாதிப் பிரிவினில் தீயை மூட்டுவோம்”

(பாம்.சித்.பா-123)

என்று பாடி பாம்பாட்டிச்சித்தர் சாதி ஒழிப்பில் சமூகப் போராளியாகத் திகழ்கிறார்.

உலகில் வழிவழியாகக் குலத்தொழில் பயிலப்பட்டு சமூகம் ஒற்றுமையாக இருந்தது. இதில் ஆரியர்களின் சூழ்ச்சியால் உயர்வு, தாழ்வு கற்பிக்கப்பட்டு இன்னார் இந்த தொழில்தான் செய்யவேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன. இதனால் தான் சித்தர்கள் சமூகத்தில் சொல்லப்படும் சாதிப் பெயர்கள் அனைத்தும் பிரிவுகளை ஏற்படுத்தவோ இனங்கண்டு விலகிக்கொள்ளவோ தோன்றியதல்ல தன்னலக்காரர்கள் தங்கள் வயிற்றுப்பிழைப்புக்காக ஏற்படுத்தினர் என்பதை,

“தொல்லுலகில் நால்சாதி அநேகம்சாதி

தொடுத்தார்கள் அவரவர்கள் பிழைக்கத்தானே”

(வால்.பா.8)

என்ற பாடல்வரிகளின் வழி எதன் காரணமாகச் சாதிகள் தோற்றம் பெற்றன என்பதை வால்மீகி கூறுகிறார்.

“நான் என்றும் நீ என்றும் சாதி பலயென்றும்

நாட்டினர் உலகத்தோர் பிழைக்கத் தானே”

(அகத்.ஞா.3)

என்ற பாடலில் அகத்தியர் பிறர் பிழைக்கவே சாதிகள் தோற்றம் பெற்றன என்று பதிவு செய்துள்ளார்.

“பற்பல சாதியாய்ப் பாரிற் பகுத்தது

கற்பனை ஆகுமடி”

(குதம்.சித்.பா.39)

என்ற பாடலில் சாதி கற்பனையானது. அது மனித சமுதாயத்தைப் பிரித்துப் பிளவுபடுத்துகிறது என்பதைக் குதம்பைச்சித்தர் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

பிராமணன், சத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் என்ற வருண தருமம் சமூக வாழ்க்கை செம்மையாக இயங்குவதற்காக உருவாக்கப்பட்ட ஒரு தொழில் பங்கிட்டு அமைப்பாகும். இதில் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லை என்று சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதி, காந்தி, மகாகவி போன்றோர் குறிப்பிடுகின்றனர். பிறந்த குலத்தாலும் அணியும் சின்னத்தாலும் புனைகின்ற வேடங்களாலும் மனிதனுக்கு உயர்வு தாழ்வு கற்பிப்பது பொருந்தாது. அறிவும் மனத்தூய்மையும் நல்லொழுக்கமும் மனிதனுக்கு உயர்வையும் ஆன்மப் பயனையும் தரும் என்பதையே சித்தர்கள் வலியுறுத்துகின்றனர்.

பிறப்பைக் கொண்டு ஒருவருக்கு உயர்வு தாழ்வு கற்பிப்பது அறிவுக்குப் பொருந்தாததாகும். எந்தநாட்டில் எந்தக்குடியில் எப்பொழுது பிறக்க வேண்டும் என்று எவரும் தீர்மானித்துக் கொண்டு பிறக்கமுடியாது என்பதே நிதர்சன உண்மையாகும்.

3.3.2.2 ஏற்றத் தாழ்வுகளைச் சாடுதல்

சாதிப்பிரிவுகளால் சமுதாயம் பிளவுப்பட்டு மேல், கீழ் என்று பேதப்படுகிறது. மேல்சாதியினர் கீழ்சாதியை ஒதுக்கி விலக்குகின்றனர். இந்தப் பேதங்களை நீக்கி சமநிலைக்குப் பாடுபட்டவர்கள் சித்தர்கள், இதனை,

“பார்ப்பார்கள் மேலென்றும் பறையர்கள் கீழென்றும்

தீர்ப்பாகப் படைத்தாரடி”

(குதம்.சித்.பா-138)

என்ற பாடலில் குதம்பைச்சித்தர் பாகுபாடுகள் நீங்க வேண்டும் என்று பாடுகிறார். சித்தர்கள் அன்றைய சமுதாயத்தில் நிலவிய வைதீக சமயமும் வருணாசிரமத் தருமமும் அடக்குமுறையாகவும் அருள் வாழ்க்கைக்குத் தடைக்கற்களாகவும் இருந்தமையால் அவற்றை எதிர்த்துப் புரட்சி செய்தனர்.

மாடுகளில் ஒன்றான எருதுகளின் காளையும் பசுவையும் இணையச் செய்தால் இனக்கலப்பால் வேறு உயிர் தோன்றலாம். ஆனால் வேதம் ஓதும் பிராமணனையும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியான புலைச்சியையும் இணையும்படி செய்தால் எந்தவித மாறுபாடுமின்றி கரு உண்டாகும். மனித குலத்திற்குள் சாதி என்பது துளியும் இல்லை. இதனை,

“மேதியோடும் ஆவுமே விரும்பியே புணர்ந்திடில்

பேதமாய்ப் பிறக்கிலாதவாறதென்ன பேசுமே”

(சிவ.பா.473)

என்று பாடுகிறார் சிவவாக்கியர். மேலும், மனித சமுதாயம் முழுவதும் ஒரே மாதிரியான உடல்களையே பெற்றுள்ளன. அதில் சாதிப்பிரிவுகள் ஏதும் இல்லை. இதனை,

“பறைச்சியாவது ஏதடா பணத்தியாவது ஏதடா

பறைச்சியும் பணத்தியும் பகுத்துப்பாரும் உம்முளே”

(சிவ.பா-40)

என்று வினாத் தொடுக்கிறார். உடற்பாகம் அனைவருக்கும் ஒரே அளவினதாக இருக்கும். இதில் சாதிப்பிரிவிற்கென உடலில் ஏதேனும் இலக்கம் இடப்பட்டுள்ளதா? என்று கேட்கிறார் சிவவாக்கியர். ஒருவன் பிறப்பதற்கு முன்னமே கருவில் இருக்கும் பொழுதே சாதி தீர்மானிக்கப்படுகிறது. பிறப்பு என்பது பிறப்புக்கு உரியவனின் உரிமையால் நிகழவில்லை. பிறப்பிற்குரியவனின் பெற்றோரின் உரிமையாலும் நிகழவில்லை. பிறப்பு எனும் செயலைச் செய்யவோ, மாற்றவோ, நிறுத்தவோ பிறப்பிற்குரியவனுக்கு உரிமையில்லை என்பதை அறியமுடிகிறது. இதனால் பிறப்பினால் எந்தச் சாதியில் பிறந்தார் என்று கூறி உயர்வு தாழ்வு கற்பிப்பது அறிவீனமான செயலாகும். வளரும் போது மட்டும் தான் ஒருவன் தனது செயலுக்கு உரிமையும் பொறுப்பும் ஏற்கிறான். இதனால் மனிதனின் பிறப்பின் காரணமாக மதிக்கப்படாமல் அவனது பண்பு, ஒழுக்கம் ஆகியவற்றைக் கொண்டே மதிக்கப்பட வேண்டும் என்பதே பொருத்தமான சிந்தனையாகும். கவிமணியின் பின்வரும் கருத்து இங்கே சுட்டத்தக்கது.

“ஓடும் உதிரத்தில் - வடிந்து

ஒழுகும் கண்ணீரில்

தேடிப் பார்த்தாலும் சாதி

தெரிவ துண்டோ - அப்பா

எவர் உடம்பினிலும் - சிவப்பே

இரத்த நிறமப்பா

எவர் விழி நீர்க்கும் - உவர்ப்பே

இயற்கை குணமப்பா!

நெற்றியில் நீறும் - மார்பில்

நீண்ட பூணுலும்

பெற்று இவ் உலகுதனில் எவரும்”³⁶

பிறக்கும் போது எல்லோரும் வெற்றுடலோடுதான் பிறக்கின்றனர். யாரும் பூணூல், குடுமி, கோவணம் போன்றவற்றோடு பிறப்பதில்லை. வேதசாத்திரங்களை அறிந்து கொண்டும் யாரும் பிறப்பதில்லை எல்லோருடைய மனமும் வெறுமையாகவே இருக்கிறது. இதனால் பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு என்பதில்லை என்று சித்தர்கள் வலியுறுத்துகின்றனர்.

சித்தர் பாடல்கள் சாதீய சித்தாந்தங்களையும் செயல்பாட்டையும் முழுமூச்சாய் எதிர்ப்பது என்ற குறிக்கோளைக் கொண்டமைந்துள்ளன. இதனால் சாதீய ஒடுக்குமுறைக்குப் பலியான அடிமட்ட சமூகங்களிலிருந்து மக்களை மீட்பது சித்தர்களின் நோக்கமாகும். சாதிய எதிர்ப்புக் குறித்து, ‘சமூக அமைப்புகளுக்கு எதிராய்ப் புரட்சி நிகழ்த்தியவர்கள் சாதிமறுப்பு பழைய தமிழ்நூல்களில் ஆங்காங்கே தென்பட்ட போதிலும் சித்தர்களைப்போல பெருங்குரலிட்டு சாதிப்பிரிவுகளை மறுத்தவர்கள் யாருமில்ர். இது தொடர்பாகச் சித்தர்களிடம் 20ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய விழிப்புணர்ச்சியைக் காணும் க.கைலாசபதி சித்தர்களைக் “கிளர்ச்சியாளர்கள்” (Rebels) என்று குறிப்பிடுகிறார்.”³⁷ எனவே, மனிதர்களுக்குள் பேதம் என்பது இல்லை. சாதி, மத, இன வேற்றுமை உண்டென்று கூறுவது பொய் என்ற உண்மையை சித்தர்கள் உணர்த்துகின்றனர். மனிதசாதி என்பது ஒன்றுதான் இதை உணராதவர்களே சாதிபேதம் பாராட்டுவர் என்பதை,

“ஒவ்வாதென் றேபல சாதி - யாவும்

ஒன்றென் றறிந்தே யுணர்ந்துறஓதி”

(கடு.சித்.பா-33)

என்ற பாடல் வரிகளில் பற்பல சாதிகள் இல்லை சாதிகள் அனைத்தும் ஒன்றே என்னும் கருத்தினை கடுவெளிச்சித்தர் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், உலகில் ஆண் சாதியென்றும் பெண்சாதியென்றும் இரண்டு மட்டுமே மற்றவையெல்லாம் வீணானவை என எடுத்துரைக்கிறார் குதம்பைச்சித்தர்.

“ஆண்சாதி பெண்சாதி யாரும் இருசாதி

வீண்சாதி மற்றவெல்லாம்”

(குதம்.சித்.பா-137)

என்ற பாடலால் அறிவுறுத்துகிறார். இதனையே ஒளவையாரும்

“சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை”³⁸

என்ற பாடலில் கொடுப்பவர் உயர்ந்த சாதியாகவும் கொடாதவர் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியாகவும் குறிப்பிடுகிறார்.

சித்தர்கள் சமுதாயத்தில் மலிந்து கிடக்கும் சாதி சமயப் பிணக்குகளைப் போக்கியவர்கள். சாதி பேதத்தினை எதிர்க்கும் சித்தர்களுக்குள் சாதி பேதம் இல்லை என்பதை,

“காணப்பா சாதிகுலம் எங்கட்கு இல்லை

கருத்துடனே என்குலம் சுக்கிலம்தான் மைந்தா!

தோணப்பா தோணாமல் சாதிபேதம்

சொல்லுவான் சுருக்கமாய் சுருண்டு போவான்”

(காக.பா-66)

என்ற பாடலில் சாதிபேதம் கூறுபவரைச் சுருண்டு போவான் என்று காகபுசண்டர் எச்சரிக்கிறார். சாதிபேதங்கள் மனிதர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதனால் அதனை எதிர்க்கும் வகையில் சித்தர்கள் முழக்கமிட்டனர். சித்தர்களின் சாதியப்புரட்சி குறித்த ஏ.வி.சுப்பிரமணிய அய்யர் கூறுகையில், “சாதிகளையும் சமய வழிபாடுகளையும் மறுத்து இன்று பேசுவதற்குப் பெரிய வீரம் தேவைப்படவில்லை. ஆனால் சித்தர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் இவற்றை எல்லாம் எதிர்த்துப்பாட வேண்டுமானால் அதற்கு அளவு கடந்த வீரம் வேண்டும். சித்தர்களின் சாதனை எளிமையானதல்ல”³⁹ என்று கருத்துரைக்கிறார்.

சித்தர் வரிசையில் வந்த வள்ளலார் சாதிபேதத்தைப் பல இடங்களில் கண்டிக்கிறார். சான்றாக,

“சாதியும் மதமும் சமயமும் தவிர்ந்தேன்

சாத்திரக் குப்பையும் தணந்தேன்”⁴⁰

என்ற பாடல்வரிகளால் அறியமுடிகிறது. சாதிபேதத்தைக் கண்டித்துக் குரல் கொடுத்துள்ளனர். நவீனச்சித்தர் பாரதி,

“சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா”⁴¹

என்று இளைய தலைமுறைக்கு அறிவுறுத்துகிறார்.

“இருட்டறையில் உள்ளதா உலகம்

சாதி இருக்கின்ற தென்பானும் இருக்கின்றானே”⁴²

என்று சமூகத்தை நினைத்து வருந்திப் பாடுகிறார் பாரதிதாசன்.

சாதியப் பிரிவுகளை அடியோடு ஒழிப்பதில் முழுமூச்சாக செயல்பட்டவர் தந்தை பெரியார் ஒரு சாதியினர் உயர்ந்தவர் ஒரு சாதியினர் தாழ்ந்தவர் எனக் கூறுவது இழிவானது என்கிறார். அவர் கூறுகையில், “சாதி வேற்றுமை பிரிவு ஆகியவை ஒழிந்தால்தான் சமுதாய வாழ்க்கையில் சமதருமமாய் மனிதன்

வாழமுடியும்”⁴³ சாதி வேற்றுமைகள் மறைந்தால் மட்டுமே சமதருமமாய் மனிதன் வாழமுடியும் என்று கூறுகிறார்.

3.3.2.3 தீண்டாமை

சமுதாயத்தில் எத்தனையோ கேடுகள் நுழைந்துவிட்டன. அத்தகைய கேடுகளுக்கெல்லாம் தலைமையானது தீண்டாமை என்னும் கேடாகும்.

“தீண்டாமை ஒரு பாவச்செயல்

தீண்டாமை ஒரு பெருங்குற்றம்

தீண்டாமை ஒரு மனிதத் தன்மையற்ற செயல்”⁴⁴

என்ற வாசகங்கள் பள்ளிகளில் ஏட்டளவில் மட்டுமே இருக்கின்றன. நடைமுறையில் தீண்டாமை ஒழிந்தபாடு இல்லை. உயர்ந்தவர், தாழ்த்தப்பட்டவர் என்று மனிதனுக்கு மனிதன் தொடக்கூடாது. கண்ணில் படக்கூடாது. மேல்சாதியினர் இருக்கும் தெருக்களில் தாழ்த்தப்பட்டவர் நடக்கக்கூடாது, கோயிலுக்குள் தாழ்த்தப்பட்டவர் போகக்கூடாது. குளத்தில் தண்ணீர் எடுக்கக்கூடாது என்பது போன்ற தீண்டாமைக் கொடுமையை இன்றைய நவீன உலகிலும் காண இயலுகிறது. தீண்டாமை குறித்து,

“ஒங்க தலைவன் பொறந்தநாளு போட்டர்

ஒட்டவும் - ஒங்க

ஊர்வலத்தில் தர்ம அடியை வாங்கிக்கட்டவும்

எங்க

முதுகு நீங்க ஏறும் ஏணியாகவும் - நாங்க

இருந்த படியே இருக்கணுமா

காலம் பூராவும்?

சதையும் எலும்பும் நீங்கவச்ச தீயில் வேகுதே

உங்க

சர்க்காரும் கோர்ட்டும் அதில எண்ணையை

ஊத்துதே

எதை எதையோ சலுகையினு அறிவிக்கிறீங்க

நாங்க

எரியும் போது எவன்மசுரைப் பிடுங்கப்

போனீங்க?”⁴⁵

என்கிற இன்குலாப்பின் மனுசங்கடா பாடல்வரிகள் சாதிய சமூகத்தைப் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளனர்.

பல தலைவர்கள் இருந்தாலும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தங்கள்மீது திணிக்கப்பட்டு இருக்கும் சாதிய இழிவோடு வாழ்கின்றனர். காலம் மாறினால் தீண்டாமை மாறும் என்ற நம்பிக்கை இருந்தாலும் உண்மையில் கால மாற்றத்திற்கேற்ப சாதியும் தீண்டாமையும் புதிய வடிவத்துடன் உருவாவதே யதார்த்தமாக இருக்கிறது. இன்றும் இந்தியாவில் பல ஊர்களில் தலித்மக்கள் பொதுக்குழாய்களில் தண்ணீர் பிடிக்கக்கூடாது பொதுஇடங்களில் (மொபைல்போன்)அலைப்பேசி பேசக்கூடாது, (பைக்)உருளுந்து ஓட்டக்கூடாது என்று நவீன வடிவங்களில் சாதிவேறுபாடு இருக்கின்றன. பணிபுரியும் இடங்களிலே வேறுமாதிரி புதிய வடிவங்களில் சாதிய ஒடுக்குமுறை இருந்துகொண்டிருப்பதை நவீனத்தீண்டாமைகளாகக் காண இயலுகிறது.

இறைவனின் படைப்பில் அனைவரும் சமம் மனிதருக்குள் வேறுபாடு காண்பது அவனுடைய அடிப்படை உரிமையையே(Constitutional rights) பறிப்பதாகும். ஒரு மனிதன் மற்றொரு மனிதனைப் பார்த்து “தீட்டு”(Pollution) ஒதுங்கிக்கொள் என்று கூறுவது உரிமையைத் தடைசெய்வதாகும். இத்தீண்டாமை உணர்வு சித்தர்களின் கண்டனத்திற்கு உள்ளானது. இதனை,

“சாதி யானதேதடா சலந்திரண்ட நீரெலாம்

பூதவாச லொன்றலோ பூதமைந்த மொன்றலோ?

காதில் வாவி காரை கம்பி பாடகம் பொன் ஒன்றலோ?

சாதிபேத மோதுகின்ற தன்மையென்ன தன்மையே! (சிவ.பா.47)

என்ற பாடலில் சாதிபேதங்களே தீண்டாமைக்கு அடிப்படையாகும். தங்கத்தால் ஆன பொருள்கள் பல இருப்பினும் (வாவி, காரை, கம்பி, பாடகம்) அனைத்திற்கும் ஆதாரமானது தங்கமாகும்.

மக்களினத்தைச் சாதியின் பெயரால் பாகுபாடு செய்வதைச் சித்தர்களைப் போன்றே கன்னடக்கவிஞர் சர்வக்கஞர் சாடுகிறார். “வாழும் நிலமும் பருகும் நீரும் இறுதியில் எரித்து சாம்பலாக்கும் நெருப்பும் சாதிக்கேற்ப வேறுபடுவதில்லை. எல்லா மனிதர்களும் ஒரே மாதிரியான உடலையும் உடலுறுப்புகளையும் பெற்றிருந்தும் பாவி என்றும் பக்தன் என்றும் உயர்ந்த சாதி தாழ்ந்த சாதி என்றும் வேறுபடுத்துவது பொருந்தாது. எரியும் விளக்கின் ஒளி தாழ்ந்த சாதியினர் வீட்டில் குறைந்த ஒளியையும் உயர்ந்த சாதியினர் வீட்டில் மிகுந்த ஒளியையும் தருவதில்லை”⁴⁶ என்று கூறுகின்றார்.

இதைத் தொடர்தே, இது எச்சில், இது தீட்டு, என்று சொல்வது அறியாமையின் விளைவாகும். எதுவும் எச்சிலில்லை. எதுவும் தீட்டு அல்ல. பார்க்கும் பார்வையிலும் எண்ணும் எண்ணத்திலும் தான் பழுதிருக்கிறதே தவிர எதுவுமே தீண்டத்தகாததாகப் படைக்கப்படவில்லை. அறிவினால் இதை உணர்ந்து செயல்படும்படி அறிவுறுத்துகின்றார்கள் சித்தர்கள். இதனை,

**“வாயிலே குடித்தநீரை யெச்சிலென்று சொல்லுநீர்
வாயிலே குறிப்புவேதம் வரமெனக் கடவதோ?
வாயிலெச்சில் போகவென்று நீர்தனைக் குடிப்பீர்கள்
வாயிலெச்சில் போனவண்ணம் வந்திருந்து சொல்லுமே”** (சிவ.பா.41)

என்ற பாடலில் வாயில் ஊரும் உமிழ்நீர் எச்சில் என்றால் வாயினால் ஓதுகிறவேதமும் எச்சில்தான் என இங்கே சொல்லப்படுகிறது. மேலும், ஒருவரை ஒருவர் தீண்டுவதால் தீட்டு ஏற்படுவதாகவும் அதனை நீக்கிக்கொள்ள மேல்குடியினர் காலை, மாலை குளிக்கின்றனர். அப்படியானால் நீரிலேயே கிடந்து உழலுகின்ற தேரையானது எத்தகைய புண்ணியத்தைப் பெறும் என சிவவாக்கியர் வினா எழுப்புகிறார்.

**“காலைமாலை நீரிலே முழுகுமந்த மூடர்கள்
காலைமாலை நீரில் கிடந்த தேரை என்பெறும்”** (சிவ.பா-126)

என்ற பாடலால் அறிய முடிகிறது. இதிலிருந்து தீண்டாமைக் கொடுமை ஒழிய வேண்டுமானால் ஆதிக்கசாதியினரின் மனம் மாற வேண்டும். இதனை, “சாதி என்பது இறுகிப்போன ஒரு சமுதாய அமைப்பு. சாதி வேற்றுமை, தீண்டாமை ஆகியவற்றைச் சட்டத்தால் களைய முடியாது மேட்டுக்குடி மக்களிடத்தில் ஏற்படும் உண்மையான மனமாற்றத்தினால் தான் சாதிகள் அழியும் தீண்டாமை ஒழியும்”⁴⁷ என்று ஆய்வாளர் கூறுகிறார். இதனால் சாதி வேறுபாடுகள் செயற்கையாக உருவாக்கப்பட்டதே, இயற்கையானதல்ல என்பது உறுதியாகும். மனிதர்கள் அனைவரும் இறைவன் முன்னிலையில் சமமானவர்களே. ஆனால் ஒரு சிலரை உயர்ந்தவர்கள் இறைவனுக்கு அணுக்கமானவர்கள் என்றும் பிறரைத் தாழ்ந்தவர்கள் இறைவனை அணுகத் தகுதியற்றவர்கள் என்றும் உயர்த்தியும் தாழ்த்தியும் உரைப்பது அறிவீனமாகும்.

பிராமணர்கள் தங்களை உயர் சாதியினர் என அழைத்துக்கொண்டு முரண்பாடான தீட்டுக்கொள்கைகளைப் பின்பற்றியுள்ளனர். ஆள்வோர் வணிகர் ஆகிய இருவரின் ஆதரவினைப் பெற்ற பிராமணர்கள் சமுதாயத்தின்

பெரும்பான்மை மக்களைத் தாழ்த்தித் தம்மை உயர்த்திக் கொண்டனர். பிராமணர்கள் எந்த தொழிலையும் செய்யாமல் பிற இனத்தாரைச் சார்ந்து வாழ்ந்துள்ளனர். காலப்போக்கில் சாத்திரத்தைக்காட்டி சடங்குகளைச் செய்து பிறமக்களின் வருவாயில் வாழ்ந்துள்ளனர். உழைக்காமல் வாழ்வது தங்கள் உரிமை, கடவுள் தந்த வரம் என்று பெருமை பேசினர். தங்கள் வாழ்வை வளப்படுத்திக்கொள்ள ஏற்ற புராணக் கதைகளையும், புதுவிதச் சடங்குகளையும் தாமே புனைந்து கொண்டு அவையெல்லாம் கடவுளால் அருளப்பட்டவை எனப் பொய்யுரைத்தனர். இதனால் புறத்தில் மட்டும் சுத்தமாக வாழும் ஆதிக்கசாதியினரைக் கடுமையாகச் சித்தர்கள் சாடியுள்ளனர். சித்தர்களைப் போன்றே தெலுங்குக்கவிஞர்,

“சாதி பாகுபாட்டைக் காட்டி மக்களின் ஒருமைப்பாட்டைக் குலைத்துத் தம்மை உயர்த்திக் கொள்ளவும் வளமாக்கிக் கொள்ளவும் தம் அறிவையும் திறமையையும் பயன்படுத்த முனைகின்றவர் தன்னலக்காரர்கள் என்பது மட்டுமல்லர். சமூகக் குற்றவாளிகளும் ஆவர். உண்மையான பிராமணர்கள் தம் அறிவையும், திறனையும், சமுதாயத்தில் அறியாமை இருளிலும் வறுமையிலும் தாழ்ந்து, உழலும் மக்களை உயர்த்திட பயன்படுத்த வேண்டும். அவர்கள் சமூக அந்தஸ்தையும் பாராட்டுதல்களையும் பெறும் தகுதியுடையோர் ஆவர்”⁴⁸ என்கிறார் வேமனா.

ஆதிக்கசாதியினர் சுயநலமுடையவர்கள் அதனால் சமுதாயத்தில் தீண்டாமைக் கொடுமையை அதிகப்படுத்தினர். தீண்டாமையை அடியோடு ஒழிப்பதற்கு அரும்பாடுபட்டுள்ள அம்பேத்கர் கூறுகையில், “தீண்டாமை அடிமைத்தனத்தைவிட ஆபத்தானது. தீண்டாமை மதத்தை மட்டுமல்லாமல் பொருளாதாரத்தையும் அடிமை கொண்டுள்ளது”⁴⁹ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

தீண்டாமை குறித்து, வைரமுத்து,

“கிட்ட கிட்ட இருந்தும்
தொட்டுக் கொள்ள முடியாத
தண்டவாளங்களாய்
நாம்
தனியானதற்கா?”⁵⁰

என்று கிட்ட இருந்தும் சகமனிதரைத் தொட்டுக்கொள்ள முடியாத தீண்டாமையின் இழிநிலையை எடுத்துரைக்கிறார்.

இதனால் சமுதாய உயர்வுக்குப் பெருந்தடையாக இருக்கும் தீண்டாமையை ஒழிக்கச் சித்தர்கள் முதல் நவீனக் கவிஞர்கள்வரை பலர் குரல் எழுப்பியுள்ளனர். தீண்டாமையும் சாதியும் உள்ளவரை மக்களினம் முன்னேற்றம் காணமுடியாது. சக மனிதனை மனதளவில் கூட சமமாகப் பார்க்க இயலாமல் தள்ளி வைக்கும் பழைமையான மூடத்தனம் மறைய வேண்டும் என்பதே சித்தர்களின் எண்ணமாகும்.

3.3.3 உருவவழிபாட்டு மறுப்பு

ஆதிமனிதன் புதிதாகக் கண்ட ஒவ்வொன்றையும் வணங்கினான். நெருப்பு, சூரியன், விலங்குகள் என அவனை அச்சுறுத்திய அனைத்து இயற்கை வளங்களையும் வணங்கத் தொடங்கினான். போரில் ஈடுபட்ட நாள்முதல் போரிலே வீரமரணம் அடைந்தவனுக்கு நடுகல் வைக்கும் வழக்கம் தோன்றியது. நடுகல் வைக்கப்பட்ட வீரனை வணங்குவதால் அவனது வீரம் தனக்கு கிடைப்பதாகவும் போரிலே வெற்றி கிடைக்கும் என்றும் நம்பினர். இதனால் கல் உருவங்களை வழிபடும் வழிபாட்டுமுறை நிலைபெற்றன.

இயற்கையைப் பரந்தவெளியை வழிபடும்பொழுது மனதை ஒருமுகப்படுத்தப்படுவதைக் காட்டிலும் உருவங்களை மனதில் இறுத்தி வழிபடுவதால் மனதை எளிதில் ஒருமுகப்படுத்த இயலும். இதனால் இறைவனைச் சிலைவடிவில் வணங்கும் பழக்கம் தொன்றுதொட்டு இருந்து வந்துள்ளது. சிலைகள் நீடித்துநிலைபெற கற்களைச் சிலையாகச் செய்துள்ளனர். கற்சிலையைக் கடவுளாக வணங்கும் போக்கும் அதற்குப் பூசை முதலிய சடங்குகள் செய்யும் ஆடம்பரப்போக்கும் மலிந்து கிடக்கின்றன. சிலைவணக்கத்தின் உண்மைத் தன்மையை உணராமல் போலித்தனம் மிகுந்திருப்பதை எதிர்த்துச் சித்தர்கள் புரட்சி செய்தனர். “சமூகத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் கடவுள் என்ற பெயரில் கலாட்டாக்களையும், சாமி என்ற பெயரில் சண்டைகளையும் கோயில் என்ற பெயரில் கொலைகளையும் கொள்ளைகளையும் தான் நாம் இவ்வுலகில் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். ஆனாலும் காடு, மலை, நதி என்று எங்கும் அலைந்து தேடி அங்கு இருக்கும் உருவங்களை வழிபடுகின்ற நிலை மாறவில்லை”⁵¹ என்கிறார் க.ஆ.ஆனந்தரவிசாஸ்திரி.

பகுத்தறிவுள்ளவர்கள் உருவ வணக்கத்தை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. உருவவழிபாடு ஒரு மூடநம்பிக்கை அதனால் மக்களின் அறிவுவளர்ச்சி தடைபடுகின்றது. சித்தர்கள் உருவவணக்கத்தை ஒத்துக்கொள்ளாமல் அவை மூடநம்பிக்கை என்றே மொழிகின்றனர். இறைவன் எல்லாவற்றிலும் உள்ளான்

அவன் உள்ளும் புறமும் எங்கும் எவ்விடத்திலும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் இயல்பினன் என்று சித்தர்கள் பாடியிருக்கின்றனர்.

கல்லினை இரண்டாக்கி ஒன்றைப்படியில் மிதிபடும் கல்லாக்கி மற்றொன்றை சிலையாக்கிப் பூசிப்பதும் முரணாக உள்ளது என்பதை,

**“ஓசையுள்ள கல்லைநீர் உடைத்திரண்டாய் செய்துமே
வாசலில் பதித்தகல்லை மழுங்கவே மிதிக்கிறீர்
பூசனைக்கு வைத்தகல்லில் பூவும் நீரும் சாத்துநீர்
ஈசனுக்கு உகந்தகல் எந்தக்கல்லு சொல்லுமே”** (சிவ.பா.424)

என்று சிவவாக்கியர் இறைவனுக்கு உகந்தகல் எது? என்று கேள்வி கேட்கிறார். தனக்குள் இருக்கும் இறைவனை அறியாது கல்லுக்குள் இருப்பதாக எண்ணி பூசிக்கும் வழக்கத்தினைச் சித்தர்கள் கடுமையாகச் சாடினர். இதனை,

**“நட்டகல்லைத் தெய்வமென்று நாலுபுட்பஞ் சாத்தியே
சுற்றிவந்து மொணமொணென்று சொல்லும் மந்திரமேதடா”** (சிவ.பா.520)

என்ற பாடலில் கல்லை நட்டு வைப்பதும் அதிலே தெய்வம் இருப்பதாக நம்பி ஆராதனை செய்வதும் அறியாதார் செயல் என்று சிவவாக்கியர் கருத்துரைக்கிறார்.

சமுதாயத்தை அறித்துக் கொண்டிருக்கும் நோய்களாக சாதி, சமயம், தீண்டாமை, உருவவழிபாடு, சடங்குசாத்திரம் போன்ற மூடப்பழக்கங்கள் இருந்துள்ளன. இதனை, “மூடப்பழக்கம் எனும் முடைநாற்றம் வீசும் காடாகிய சமுதாயத்தில் வேருன்றி இருந்த உருவவழிபாட்டைக் கடுமையாகக் கண்டிக்கின்றன. கல்லைத் தெய்வமாக வணங்கும் முறையையும் பொருள் தெரியாத மந்திரங்களை முணுமுணுப்பதையும் சடங்குகளையும் ஏளனம் செய்கின்றனர்”⁵² என சித்தர்கள் குறித்த ஆய்வாளரின் கருத்து இங்கு கருதத்தக்கது. மேலும், எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் பரம்பொருளைக் கல்லிலும் செம்பிலும் இரும்பிலும் மரத்திலும் இருப்பதாக உருவமைத்துக் காட்டுவது கடவுளை அவமதிப்பதாகும். சிவவாக்கியர் கூறுகையில்,

**“கல்லு வெள்ளி செம்பிரும்பு காய்ந்திடும் தராக்களில்
இல்லை இல்லை இல்லை ஈசன் ஆணை இல்லையே”** (சிவ.பா-546)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

**“கல்லினைச் செம்பினைக் கட்டையைக் கும்பிடல்
புல்லறிவாகுமடி”** (குதம்.சித்.பா-14)

என்று குதம்பைச்சித்தர் பாடி அறிவுறுத்துகிறார். கல், செம்பு, மரம் ஆகியவற்றால் செய்த வடிவங்களை வணங்குவது அற்ப அறிவாகும் என்கிறார். இதுகுறித்துப் பகுத்தறிவுவாதியான பெரியார், “கல்லைக் கடவுள் எனக் கற்பனை செய்துகொண்டு மக்களிடையே தவறான பிரச்சாரம் செய்து ஏமாற்றும் கபோதிகளைக் கடுகளவும் நம்பக்கூடாது”⁵³ என்றும், “பல்லிக்கடவுள், பாம்புக்கடவுள், அரசமரம், வேப்பமரம் என கண்டதெல்லாம் கடவுள் என்றால் இது பைத்தியக்காரத்தனம்”⁵⁴ என்றும் உருவவழிபாட்டைச் சித்தர்களைப் போன்று கடுமையாக விமர்சித்துள்ளார்.

உளியால் செய்த கருங்கல் சிலைக்கு உயிரும் உணர்ச்சியும் உண்டோ? சிலையை வணங்கும் மூடர்களுக்கு அறிவுண்டோ? என்பதை,

“உளியிட்ட கற்சிலையில் உண்டோ உணர்ச்சி
உலகத்தில் மூடர்களுக்கு உண்டோ வளர்ச்சி
புளியிட்ட செம்பில் குற்றம் போமா? அஞ்ஞானம்
போகாது மூடர்க்கென்று ஆடாய் பாம்பே” (பாம்பு.சித்.பா-92)

என்ற பாடலில் சிலையை வணங்குவதால் அறிவற்றோரின் அறியாமை போய்விடாது என்கிறார் பாம்பாட்டிச்சித்தர். மேலும்,

“கல்லிலும் செம்பிலுமோ யிருப்பான் எங்கள் கண்ணுதலே” (பட்டி.பா-90)

என்ற பாடலில் கல்லிலும் செம்பிலும் மனிதரால் தெய்வ நிலையைக் காண முடியுமா? என்ற கேள்வி கேட்கின்றார். எங்கும் பரிபூரணமாக நிறைந்து விளங்கும் இறைவனை சிலைவணக்கத்தால் அடைய முடியாது என்கிறார். இதனை சிவவாக்கியரும்,

“செங்கலும் கருங்கலும் சிவந்த சாதிலிங்கமும்
செம்பிலும் தராவிலும் சிவனிருப்பான் என்கிறீர்” (சிவ.பா-33)

என்ற வரிகளில் சமயக்கொள்கைப்படி சிலைவடித்து வணங்குவதும், செங்கல், கருங்கல்லில் இருப்பது சிவன் என்று வழிபடுவதும் அறிவீனம், உண்மையில் ஈசன் உள்ளத்தில் உள்ளான் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

இறைவனைப் பல்வேறு உருவங்களில் தேடி அலைந்தவர்கள் தேடித்தேடி வாழ்க்கையையே தொலைத்தார்கள். கோடிக்கணக்கான மனிதர்கள் பரம்பொருளை உணராமல் வெற்றிருவங்களை நம்பியே மாண்டு போயினர். இதனை,

“ஓடி ஓடி ஓடி ஓடி உட்கலந்த சோதியை
நாடி நாடி நாடி நாடி நாள்களும் கழிந்துபோய்
வாடி வாடி வாடி வாடி மாண்டு போன மாந்தர்கள்
கோடி கோடி கோடி கோடி எண்ணிறந்த கோடியே” (சிவ.பா.2)

என்ற சிவவாக்கியர் பாடல்வரிகளால் அறியலாம்.

பெரிய பெரிய கட்டிடங்களைக் கட்டி கல், செம்பு, இரும்பு, மரத்தால் ஆன உருவங்களை வழிபடுவதைக் கடுமையாகச் சித்தர்கள் விமர்சித்துள்ளனர். பொருளற்ற இவ்வுருவ வழிபாட்டில் மக்கள் தங்கள் பொருளைச் செலவழித்துக் காலத்தை வீணாக்குகின்றனர்.

மனிதனுக்குச் சமயவெறியைத் தூண்டி உயிர்பலி ஏற்படுவதற்கு இவ்வுருவவழிபாடு காரணமாக அமைகின்றது. வழிபாடு என்பது மன அமைதிக்குத்தானே தவிர மனித வெறிக்கு அடிப்படையாக மாறக்கூடாது என்பதற்காகவே உருவவழிபாடு என்னும் முடப்பழக்கத்தைச் சித்தர்கள் வெறுத்தொதுக்கினர். மனத்தில் கோயில் கொண்டிருக்கும் இறைவனை அறிவால் உணர்ந்து அகத்தே வழிபடுவது சிறந்த வழிபாடு என்று சித்தர்கள் அறிவுறுத்துகின்றனர்.

3.3.4 ஆகம, வேத, புராண, சாத்திர மறுப்புச் சிந்தனைகள்

சித்தர்கள் சமுதாய மேம்பாட்டை விரும்பியவர்கள் ஆவர். சாதிசமய பேதத்தைக் கண்டித்ததோடு சாத்திரங்களையும் கடுமையாகச் சாடுகின்றனர். சமயத்தாலும் சாதியினாலும் தீமையேயன்றி கடுகளவும் நன்மை இல்லை. அதுபோலச் சாத்திரங்களாலும் நன்மை இல்லை என்பது சித்தர்களின் கருத்தாகும்.

ஆகம, வேத, புராண, சாத்திரம் எல்லாம் இறைவனை அடையாளம் காட்டத் தோன்றியவை. ஆனால் அவை இறைவனை விடுத்துத் தானே முதலிடம் பிடித்துக் கொண்டன. எண்ணற்ற சடங்குகளையும் கட்டுக்கதைகளையும் தானே ஏற்றுக் கொண்டு சமுதாயத்தில் கடவுள்குறித்த போலித்தனம் மலிவதற்குக் காரணமானது. இதனை, “மதச்சடங்கு சாத்திரம் கடவுளின் கோபம் என்ற போர்வையில் சமயவாதிகள் அப்பாவி மக்களை அறியாமை இருளில் அமிழ்த்தினர் உயிர்பலியிடுதல் போன்ற கொடிய பழக்கங்களைச் சமூகத்தில் உண்டாக்கினர்”⁵⁵ என சி.எஸ்.முருகேசன் குறிப்பிடுகிறார்.

வேதசாத்திரங்கள் எல்லாம் மக்களை அறியாமைக்குள் ஆழ்த்த ஏற்படுத்தப்பட்டவை. சோம்பேறிகள் வயிறு பிழைக்கவே சாத்திரபுராணங்கள் உண்டாக்கப்பட்டன.

“பலவேத சாத்திரமும் பாருபாரு

ஏய்ச்சலவே யவர் பிழைக்கச் சொன்னமார்க்கம்”

(அகத்.ஞா.பா-9)

என்றும்

“சாத்திரங்களைச் சுட்டு எரிப்பவனே சித்தன்”

(அகத்.ஞா.பா-5)

என்றும்

“சாத்திரமாங் குப்பையெல்லாம் தள்ளிப்போடு”

(அகத்.ஞா.பா-43)

என்றும் அகத்தியர் பாடுகின்றார். சாத்திரங்களும் வேதங்களும் அப்பாவி மக்களை ஏமாற்றிப் பிழைப்பதற்காகச் சில சுயநலவாதிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டவையாகும். மேலும், சாத்திரங்களைக் குப்பை என்றும் கடிந்துரைக்கிறார்.

சாத்திரங்களைக் கற்பதனால் தாங்கள் உயர்ந்தவர் என்று எண்ணமிட்டுப் பிதற்றுகின்ற மக்களைக் கண்ட கொங்கணர்,

“சாத்திரம் பார்த்தாலும் தானுமென்ன வேதந்

தானுமே பார்த்திருந் தாலுமென்ன?”

(கொங்.சித்.பா-6)

என்ற பாடலில் சாத்திரங்களால் எந்தப் பலனும் இல்லை என்கிறார். மேலும், சாத்திரங்கள் ஓதும் மனிதர்களுக்கு வேதங்கள் எந்தவித உதவியும் செய்யாது, மக்களை மடமைக்குள் தள்ளும் ஆகம, புராண, சாத்திரங்களை மறுப்பதோடு அவற்றை வெறுத்தொதுக்கவும் அறிவுறுத்துகின்றனர் சித்தர்கள்.

கடவுளை அறிதல் பிறவிப்பயன் ஆகும். ஆனால் அதற்கு வேத, ஆகம, புராண, சாத்திரங்கள் எதுவும் தேவையில்லை. கடவுளை அறிந்தோர்க்கு ஆகமம் புராணம் அனைத்தும் பயனற்றவையாகும். இதனை,

“சிட்டரோது வேதமும் சிறந்த வாகமங்களும்

பெட்டதாய் முடிந்ததே பிரானையனறிந்த பின்”

(சிவ.பா-141)

என்று சிவவாக்கியர் பாடியுள்ளார்.

வேதசாத்திரங்கள் யாவும் பயனில்லாப் புத்தகங்களே. அவையாவும் கற்பனைக்கதைகள் என்றுரைக்கிறார் குதம்பைச்சித்தர்.

“பற்பலமார்க்கம் பகர்ந்திடும் வேதங்கள்
கற்பனை ஆகமடி குதம்பாய்”

(குதம்.சித்.பா-152)

என்றும்,

“வேதியர் கட்டிய வீணான வேதத்தைச்
சோதித்து தள்ளடியோ குதம்பாய்”

(குதம்.சித்.பா-199)

என்றும் பாடுகிறார். வேத ஆகமங்கள் அனைத்தையும் பகுத்தாராய்ந்துப் பார்த்தால் அவை வீணான கட்டுக்கதைகள் ஆகும் என்கிறார் குதம்பைச்சித்தர்.

வேத ஆகமங்களை எவ்வளவு நாட்கள் எத்தனைமுறை ஒதினாலும் ஒரு பயனும் ஏற்படாது. வேதங்களை ஒதுவதால் இறைவனைக் காணமுடியாது என்பதை,

“நூறுகோடி மந்திரம் நூறுகோடி ஆகமம்
நூறுகோடி நாளிருந் தூடாடினாலு மென்பயன்”

(சிவ.பா-429)

என்றும்,

“இருக்குநாலு வேதமு வெழுத்தையற வோதினும்
பெருக்கற்று பூசினும் பிதற்றினும் பிரானிரான்”

(சிவ.பா-38)

என்றும் சிவவாக்கியர் பாடுகின்றார். மந்திரங்களை நூறுகோடி முறை சொல்வதாலோ ஆகம விதிமுறைகளை நாள்தோறும் கடைபிடிப்பதாலோ எந்தப் பலனும் இல்லை என்கிறார். நால்வகையான வேதங்கள் அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் ஒதினாலும் இறைவனை அடையமுடியாது என்று சிவவாக்கியர் குறிப்பிடுகிறார். இதுகுறித்துப் பெரியார் கூறுகையில், “நமது சித்தர்களெல்லாம் எவ்வளவோ தெளிவாய்ப் பார்ப்பனர்களின் அக்கரமங்களை எடுத்துச்சொல்லி இருக்கிறார்கள். அதனால்தான் நமது பார்ப்பனர்கள் சித்தர் நூல்களை ஒழித்து சித்தர் உபதேசங்களை எல்லாம் மறைத்து இராமாயணம், பாரத, அரிச்சந்திரபுராணம் முதலிய நூல்களைப் பார்ப்பவர்களுக்கு அனுகூலமாக எழுதி அவைகளுக்குச் செல்வாக்கு உண்டாக்கி அவற்றைப் படித்தால் மோட்சம் என்று ஏமாற்றிவிட்டார்கள்”⁵⁶ என்ற தம் சொற்பொழிவில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மக்களை ஏமாற்றி பொருள் பறிக்கவே சடங்குகள் தோற்றம் பெற்றன என்பது சித்தர்களின் கருத்தாகும். அதனால்தான் பூசை சடங்குடன் தொடர்புடைய வேத புராண சாத்திரங்களையும் சித்தர்கள் பழிக்கின்றனர். சித்தர்களின் குரல் பெரியாரிடமும் எதிரொலிக்கிறது.

“வேதம் சூது நிறைந்தது
இதிகாசம் என்பது சதிமோசமானது
புராணம் என்பது புளுகுமூட்டை
சாத்திரம் என்பது மோசடிக்குவியல்”⁵⁷

என்று பெரியார் விளக்கம் தருகிறார் சாத்திரங்கள் குறித்து,

“சாத்திரம் இல்லையடி - அகப்பேய்
சலனம் கடந்ததடி”

(அகப்.சித்.பா-16)

என்று அகப்பேய் சித்தரும்,

“சாத்திரத்தைச் சுட்டு சதுர்மறையைப் பொய்யாக்கிச்
சூத்திரத்தைக் கண்டு துயர் அறுப்பது எக்காலம்”

(பத்ர.பா.156)

என்று பத்ரகிரியாரும் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

சாத்திரங்கள் அனைத்தும் பொருளற்றன. மன ஒருமைப்பாட்டிற்காக ஏற்படுத்திய சடங்குகள் ஒதிய சாத்திரங்கள் யாவும் பொருளற்றதாகக் காணப்படுகின்றன. இதனை,

“சதுர்வேதம் ஆறுவகை சாத்திரம்பல
தந்திரம் புராணங்களைச் சாற்றும் ஆகமம்
விதம்விதம் ஆனதான வேறுநூல்களும்
வீணான நூல்கள் என்ற ஆடாய்பாம்பே”

(பாம்.சித்.பா-98)

என்று பாம்பாட்டிச்சித்தர் பாடுகின்றார். நான்கு வேதங்கள், ஆறுவகை சாத்திரங்கள், தந்திரம், புராணங்களில் சொல்லப்படும் ஆகமச்சடங்குகள் போன்ற விதவிதமான நூல்கள் அனைத்தும் வீணான நூல்கள் என்கிறார் பாம்பாட்டிச்சித்தர். உள்ளத்தின் உள்ளே இருக்கும் இறைவனை அடைவதற்குப் பொருளற்ற நூல்கள் பயன்படாது. சாத்திர புராணங்கள் மூலம் இறைவனை அடைய முடியாது. கடவுளைக் காட்டும் சாத்திரங்கள் என்று எதுவுமே இல்லை. அதனால்தான் சித்தர்கள் வேத, புராண, சாத்திர ஆகமங்கள் முதலான புறவழிபாட்டினை விட்டொழிக்க அறிவுறுத்துகின்றார்கள்.

3.3.5 கோயில், குளம், தீர்த்தம், தலயாத்திரையைப் பழித்தல்

தனிமனிதனின் ஆன்மீக வெளிப்பாடுகளின் தொகுப்பாக சமயம் என்ற சமுதாய அமைப்பு உருவெடுத்தது. வாழ்க்கையில் துன்பங்களில் இருந்து இன்பம் காணவும், அமைதி ஏற்படவும், வாழ்வியல் உண்மைகளை அறியவும் மனிதனின்

மனம் ஏங்குகிறது. இதுகுறித்து, “உள்வூற ஏற்படும் இவ்வுணர்வுகளை ஆன்மீகம் என்றும் இவ்வுணர்வுகள் வெளிப்பட்டுச் சமுதாயத்தில் பரவிச் சமூக அமைப்பாக உருவெடுத்து இயங்குவதைச் சமயம்”⁵⁸ என்றும் கருத்துரைக்கப்படுகிறது.

கோயில், குளம், தீர்த்தம், உருவம், தலயாத்திரை ஆகியன சமய நம்பிக்கையின் வடிவங்களாக உருவாயின. காலப்போக்கில் சடங்குகள் முக்கியத்துவம் பெற்றன. பரம்பொருளை அடைவதற்குப் பயன்படுத்திய புறவழிபாட்டுக் குறியீடுகள் யாவும் இறைவனின் உண்மைத்தன்மையைக் காட்டாமல் மக்களை கற்பனையான மாயைக்குள் தள்ளியது. மூடப்பழக்கங்களும் கற்பனைக் கதைகளும் புனைந்துரைக்கப்பட்டன. இதனால் சமயங்கள் கூறும் கோயில், குளம், உருவங்கள், தீர்த்தங்கள், தலயாத்திரை முதலான புறவழிபாட்டுக் குறியீடுகளைச் சித்தர்கள் வெறுத்துரைக்கின்றனர்.

ஒவ்வொரு கடவுளுக்கும் ஒவ்வொரு விதமான கோயில்கள் அதற்குரிய சடங்குமுறைகள், தீர்த்தங்கள் எனக் குறியீடுகளை வரையறுத்து வழிபடுவதைச் சித்தர்கள் கண்டிக்கின்றனர். இதனை,

**“தீர்த்தலிங்க மூர்த்தியென்று தேடியோடுந் தீதரே
தீர்த்தலிங்க முள்ளிநின்று சிவனைத் தெளியுமே”** (சிவ.பா-499)

என்ற பாடலில் கடவுளுக்குரிய கோயில், தீர்த்தம், உருவம், விருட்சம் என்று ஓடும் அறிவிலிகளைப் பார்த்து, உன்னுள் இருக்கும் இறைவனை அறியாமல் தீர்த்தங்களில் காண்பது அரிது என்கிறார்.

**“கோயிலாவ தேதடா குளங்களாவ தேதடா
கோயிலும் மனத்துளே குளங்களும் மனத்துளே”** (சிவ.பா-35)

என்ற பாடலில் கோயில் குளங்களைத் தேடி அலையும் மக்களை மனத்துள் இருக்கும் இறைவனை அறியாமல் வெளியில் தேடி அலையும் அறிவிலிகள் என்றுரைக்கிறார் சிவவாக்கியர்.

இறைவனை உணராமல் அறியாமையில் மூழ்கிய மனிதர்களே நாட்டில் பல இடங்களில் புதிய புதிய கோயில் கட்டிடங்களைக் கட்டிக்கொண்டு வழிபடுகின்றனர் என்பதை,

**“நாட்டுக்கு ஒருகோயில்கட்டி நாளும் பூசித்தே
நாதன் பாதம் காணார்களென் றாடாய் பாம்பே”** (பாம்.சித்.பா-94)

என்று பாம்பாட்டிச்சித்தர் பாடுகின்றார்.

“சிற்பர்கள் எடுக்கும் திருக்கோயில் உள்ளாகத்

தற்பரம் வாழ்வதுண்டோ?”

(குதம்.சித்.பா-179)

என்று குதம்பைச்சித்தர் சிற்பக்கலைஞர்களால் கலைக்காகக் கோயில்கள் எழுப்பப்பட்டன. அதனுள் இணையில்லாத கடவுள் வாழ்வதாகக் கூறுவது மடமை என்கிறார்.

தலயாத்திரை, தீர்த்தயாத்திரை என்று புண்ணிய நகரங்களுக்குச் சென்று அங்குள்ள நதிகளில் நீராடி வருவதால் இறைவனைக் காணலாம் முக்தி கிடைக்கும் என்பதெல்லாம் வெறும் பிதற்றல்களாகும். இதனால் பரம்பொருளை அடைய முடியாது. காடு, மலை, ஆறு, குளம், கடல் என்று ஓடித்திரிவதனால் பயன் இல்லை என்பதைக் (கடு.சித்.பா-15)கடுவெளிச்சித்தர் கங்கையில் நீராடுவதாலோ காசி செல்வதாலோ தீவினை நீங்கி நல்வினை கிட்டுமா? என்று கேள்வி எழுப்புகிறார். அறிவில்லாத மக்களே கடவுளைக் காண கடல்தாண்டி மலைமேல் ஏறிச்செல்வர் என்பதை,

“காண வேண்டும் என்றுநீர் கடல்மலைகள் ஏறுவீர்

ஆணவம் அதல்லவோ அறிவில்லாத மாந்தரே”

(சிவ.பா.476)

எனச் சிவவாக்கியரும்

“காடுமலை நதிபதி காசி முதலாய்க்

கால்கடுக்க ஓடிப் பயன்காணலாகுமோ?”

(பாம்.சித்.பா-88)

என்று பாம்பாட்டிச்சித்தரும் பாடுகின்றனர். காடு, மேடு. குன்று, பள்ளம் என அலைவதால் இறைவனைக் காணமுடியாது என்பதை உறுதிப்படக் கூறுகிறார்கள்.

தலயாத்திரை செல்வதற்கான காரணம் கூறுகையில், “பல மக்களுடன் தொடர்பு கொள்ளலாம் ஒற்றுமையுணர்ச்சியும் கலாச்சாரப் பரிமாற்றமும் பழக்கவழக்கக் கலப்பும், ஏற்பட வாய்ப்பண்டு. அதனால் பண்டைக் காலத்தினர் தலயாத்திரை, தீர்த்த யாத்திரை போன்றவற்றைப் புனிதமான செயல்களாக வைத்தனர் என்பதில் ஐயம் இல்லை”⁵⁹ என்று சாமி.சிதம்பரனார் கூறுவதில் இருந்து தலயாத்திரை முதலான செயல்கள் ஒற்றுமையுணர்ச்சிக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டதே இறைவனைக் காண்பதற்காக அல்ல என்பது புலனாகிறது.

மக்கள் இறைவன் பெயரால் தூரத்தில் உள்ள இடங்களுக்கும் புண்ணிய தீர்த்தங்கள் உள்ள இடங்களுக்கும் செல்வதால் எந்தப் பயனும் இல்லை பல்வேறு இன்னல்களையும் துன்பங்களையும் அடைகின்றனர். பக்தர்கள்

தலயாத்திரை செல்லும்போது விபத்துக்குள்ளாகின்றனர். சிலர் நோய்வாய்பட்டு இறக்கின்றனர். சுற்றுச்சூழலை மாசுபடுத்துகின்றனர். சிலர் பொருட்களை இழக்கின்றனர். இதனால் இன்பத்தை விரும்பிய மக்களுக்குத் துன்பமே கிடைக்கிறது. மேலும், பாவம் தொலையும் புண்ணியம் பெருகும் எண்ணிய எண்ணங்கள் நிறைவேறும் என்பன யாவும் கற்பனையேயாகும். எனவே அறியாமைத்தனத்தோடு இறைவனை வெளியே தேடியலையாமல் தமக்குள் இருக்கும் இறைவனைக் கண்டு வழிபடுவதே சிறந்த வழிபாடாகும்.

3.3.6 பொய்யான சமயவாதிகளைப் புறக்கணித்தல்

போலிச்சமயவாதிகள், போலிமதகுருமார்கள் ஆகியோர் மதகுருமார்கள், சமயவாதிகள் எனும் போர்வைக்குள் இருந்து கொண்டு மக்களை அறியாமைக்குள் ஆழ்த்துகின்றனர். சுயமாக அவர்களைச் சிந்திக்க விடுவதில்லை. அவர்களின் உழைப்பைச் சுரண்டிப் பிழைக்கிறார்கள். மக்கள் ஒன்றுபட்டு முன்னேறவோ மூடநம்பிக்கையற்று வாழவோ சமயவாதிகள் வழிகாட்டுவதில்லை. சமயவாதிகள் குறித்து, “பொய்யைப் போதனை செய்வோர் அந்தக் காலத்திலும் உண்டு, பொய்யைப் போதனை செய்வோர் சுயநலவாதிகள் அவர்கள் உலக மக்களை ஒன்றுபடாமல் பிரித்துவைத்து அவர்கள் உழைப்பைச் சுரண்டி வாழும் உயர்தர வர்க்கத்தாரின் கையாட்கள்.”⁶⁰ என்று சாமி. சிதம்பரனார் குறிப்பிடுகிறார்.

பொய்க்குருமார்களை நம்புவதால் எந்த நன்மையும் பெறமுடியாது, துன்பத்திலிருந்து விடுபடமுடியாது என்பதைப் பாம்பாட்டிச்சித்தர்,

“பொய்ம்மதங்கள் போதனைசெய் பொய்க்குருக்களைப்

புத்தி சொல்லி நல்நெறியில் போகவிடுக்கும்

மெய்ம்மதந்தான் இன்னதென்று மேவ விளம்பும்

மெய்க்குருவின் பதம்போற்றி ஆடாய்பாம்பே” (பாம்பி.சித்.பா.11)

என்ற பாடலில் பொய்க்குருமார்களையும், அவர்களின் போதனைகளையும் நம்பாதீர் என்று அறிவுரை கூறுகிறார்.

குருமார்கள் என்பவர்கள் வேசதாரிகள், உண்மையான பரம்பொருளை அவர்கள் அறிந்தவர்களில்லை. உண்மையைப் பேசினால் பழித்துப்பேசுவார், ஆணவம் கொண்டவர்கள் காவி முதலான ஆடை தரித்து வேடம் பூண்பார்கள். அவர்களிடம் உண்மை இருக்காது,

“குறியென்ற உலகத்தில் குருக்கள் தானும்

கொடியமறை வேதம் எலாம் கூர்ந்துபார்த்து

அறியாமல் பிரமத்தைப் பாராமல் தான்

அகந்தையாய்ப் பெரியோரை அழும்புபேசி

விரிவான வேடம் இட்டுக்காவி பூண்டு”

(காக.பா.34)

என்று காகபுசண்டர் பொய்யான குருமார்கள், வேத சாஸ்திரம் என்ற பெய்மைகளை வைத்துக்கொண்டு அழும்பு பேசுபவர்கள் என்கிறார். இதனை, “குருமார்கள் - புரோகிதர்கள் என்பவர்கள் வெறும் வேதசாரிகள் புளுகுமுட்டையை கற்பிக்கும் ஆசாமிகள் என்கிறார்”⁶¹ பெரியார்.

பொய்க்குருமார்கள் தனக்குத்தான் அனைத்தும் தெரியும் என்ற ஆணவத்துடன் பிறர் கண்டு அஞ்சத்தக்க, மயங்கத்தக்க வேடங்களைப் பூண்டிருப்பர். எப்பொழுதும் ஒருவித மந்திரங்களை உச்சரித்துக் கொண்டு கையிலே யோகதண்டம் ஏந்தித் திரிவார்கள். இவர்கள் அப்பாவி மக்களிடம் பணம் பறிப்பதிலேயே குறியாக இருப்பர் என்பதை,

“பாரப்பா சீடர்களை அழைப்பான் பாவி

பணம் பறிக்க உபதேசம் பகர்வோம் என்பான்”

(காக.பா.35)

என்கிறார் காகபுசண்டர்.

பெரும்பாலான மதகுருமார்கள் மக்களின் அறிவுக்குச் சுதந்திரம் அளிக்கமாட்டார்கள், மக்களுடைய சுயசிந்தனைகளை மட்டந்தட்டுவதாகவே அவர்களுடைய உபதேசம் இருக்கும். அதற்காகப் பல சடங்குகளைச் செய்வார்கள். ஏழைமக்களின் உழைப்பைச் சுரண்டிப் பிழைப்பார்கள். எந்தத் தவமுமின்றி தாங்களே கடவுளின் பிரதிநிதி என்று தங்களைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டு மக்களுக்குப் பொய்யான மதபோதனைகளைச் செய்கின்றனர். மக்கள் ஒன்றுபட்டு முன்னேறுவதற்கும் மூடநம்பிக்கையற்று வாழ்வதற்கும் குருமார்கள் வழிகாட்டுவதில்லை. இதனால் இத்தகைய கயவர்களைக் கடுமையாகச் சாடியுள்ளனர்.

போலிச்சாமியார்களை நம்பிப் பகுத்தறிவு இழந்து நிற்கும் மக்களை இன்றும் உலகில் உலவுவதைக் காண இயலுகிறது. மக்களை ஏமாற்றி கோடிக் கணக்கில் பணம் பார்த்த போலிச்சாமியார்கள் குறித்த செய்திகளையும், நரபலி கொடுத்தல்? பெண்களை ஏமாற்றுதல் போன்ற கொடிய செயல்களில் ஈடுபடும்

மதவாதிகளையும் செய்திதாள்கள் மற்றும் ஊடகங்களில் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றனர்.

3.4 மூடநம்பிக்கைகளைப் பழித்தல்

நம்பிக்கைகள் மக்களால் உருவாக்கப்பட்டு அம்மக்கள் சமுதாயத்தால் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. மனிதனின் தன்னல உணர்வும் சமுதாய உணர்வுமே நம்பிக்கைகளை வளர்த்து வருகின்றன. நம்பிக்கைகள் காலங்காலமாகத் தொடர்ந்து வரக் காண்கின்றோம். “காரணகாரியத் தொடர்புகளுக்கு உட்பட்டுச் சான்றுகளின் வாயிலாக நிறுவமுடிவதை நம்பிக்கை (Belief) என்றும். சான்றுகளின் அடிப்படையிலோ, காரணகாரியத்தொடர்பின் வாயிலாகவோ விளக்க முடியாதவற்றை மூடநம்பிக்கை(Superstition)”⁶² என்றும் வகைப்படுத்துகிறார் சு.சக்திவேல். காரணகாரியத் தொடர்பின்றி சான்றுகளின்றி வழங்கப்படும் மூடநம்பிக்கைகளைச் சித்தர்கள் சாடினர். சமயச்சடங்குகள், புற பூசைகள் சமுதாயத்தில் மூடநம்பிக்கைகளையே பரப்பின இத்தகைய மூடத்தனங்களைச் சித்தர்கள் பழித்துரைக்கின்றனர்.

3.4.1 சகுன மறுப்பு

சகுனம் பார்க்கும் நம்பிக்கை உலகெங்கிலும் காணப்படுகின்றன. பண்டைத்தமிழர் இதனை விரிச்சி, நிமித்தம் ஆகிய சொற்களால் குறிப்பிட்டுள்ளனர். சகுனங்கள் என்பது வாழ்வில் நிகழவிருக்கும் நன்மை, தீமைகளைச் சில குறியீடுகளின் வாயிலாக உணர்த்துவதாகும். சகுனங்கள் அனைத்தும் நம்பிக்கையின் பாற்பட்டதாகும். “சகுனங்கள் அவற்றின் செயற்பாட்டு விளைவுகருதி இருவகையாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. நற்செயலையும் நற்பயனையும் அறிவிக்கும் குறியினை நன்னிமித்தம் என்றும் தீச்செயலையும் தீமையையும் அறிவிக்கும் குறியினைத் தீநிமித்தம் என்றும் வகைப்படுத்துகிறார்.”⁶³ சு.சக்திவேல். நல்ல சகுனம் தோன்றினால் அச்செயல் நன்மையில் முடியும், தீயசகுனம் தோன்றினால் அச்செயல் தோல்வியில் முடியும் என காரணகாரியத் தொடர்பு இல்லாமல் முன்னோர்களால் வழங்கப்பட்டு கடைபிடிக்கப்படுகிறது.

சகுனங்கள் பழங்காலம் முதற்கொண்டு வழங்கியமையை,

“நாளும் புள்ளும் பிறவற்றின் நிமித்தமும்”⁶⁴

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவின்வழி அறியலாம்.

**“மறுவில் நூவிச் சிறுகருங் காக்கை
அன்புடை மரபினன் கிளையோடார”⁶⁵**

என்ற குறுந்தொகை அடிகளில் காகம் கரைந்தால் விருந்தினர் வருவர் என்பது நம்பிக்கையாகும். இன்றும் காகம் கரைவது குறித்தும் இடவலம் பறப்பது குறித்தும் நம்பிக்கைகள் நிலவுவதைக் காணியலுகிறது.

முன்னோர்கள் சகுனம் பார்ப்பதையும் பார்ப்பனர்கள் கூறும் நல்நிமித்தங்களையும் சித்தர்கள் மூடநம்பிக்கையின் பாற்பட்டது என்கின்றனர். இதனை,

**“சாற்றும் சகுனங்கள் சந்தியா வந்தனம்
போற்றும் அறிவீனமே”**

(குதம்.சித்.பா.204)

என்றும்,

**“ஆனதோர் நாள் என்றல் ஆகாதநாள் என்றல்
ஞானம் இல்லாமையடி”**

(குதம்.சித்.பா.205)

என்றும் குதம்பைச்சித்தர் குறிப்பிடுகிறார். சுபமான முடிவு கிடைக்க நல்லசகுனம் பார்த்துச் செய்கின்றனர். இவையாவும் அறிவில்லாதவர்கள் செய்யும் செயல் என்கின்றனர் சித்தர்கள்.

3.4.2 அபிசேக மறுப்பு

பால், தேன், தயிர், மஞ்சள், குங்குமம் முதலான சுத்தமான நீரினைக் கொண்டுச் சிலைகளை அபிசேகம் செய்வதைச் சித்தர்கள் கடிந்துரைக்கின்றனர். வாழ்வில் துன்பம் நேரும்போது இறைவனிடம் முறையிட்டு அபிசேகம் செய்தால் இறைவனின் படிமமான விக்ரகங்கள் குளிர்ச்சி அடைந்து துன்பத்தை நீக்கி அருளைப் பெறமுடியும் என மக்கள் நம்புகின்றனர்.

மனத்தூய்மை இல்லாமல் செய்கின்ற அபிசேகம் தேன்(வண்டின் எச்சில்) பால் (கன்றின் எச்சில்) வேதம்(வாயில் எச்சிலுடன் சொல்லப்படும் மந்திரம்) இவையாவும் தேவையற்றவை என்று கூறுகின்றனர் சித்தர்கள்.

3.4.3 சடங்கு மறுப்பு

சித்தர்கள் இறைவனுக்குச் செய்கின்ற சடங்குமுறைகள் அனைத்தும் தேவையற்றவை என்று கருத்துரைக்கிறார்கள். நீர்ச்சடங்கு, காவடி எடுத்தல், தேர்த்திருவிழா என பலவகைச் சடங்குகளை மக்கள் பின்பற்றுகின்றனர்.

“சடங்கென்பது நிர்ணயிக்கப்பட்ட விரிவான நடத்தைகளின் வடிவமாகும். இது தனிமனிதனின் சுயமான ஆக்கமாகவோ பண்பாட்டினுடைய தனிச்சிறப்புக் கூறாகவோ அமையும்”⁶⁶ என்கிறார் ரூத் பெனிடிக்ட். “புனிதப் பொருள்களின் முன்னால் மனிதன் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் எனக்கூறும் ஒழுக்கவிதிகளே சடங்குகள்.”⁶⁷ என்கிறார் குர்கைம்.

புனிதமான பொருட்களின் முன்னால் நடந்து கொள்ளும் முறைகள் சடங்கு முறைகளாகும். பிராமணர்கள் அன்றாடம் செய்யும் சடங்குகளில் ஒன்று நீரினைக் கையில் அள்ளி மந்திரம் சொல்லி மீண்டும் தண்ணீரில் விடுவது. இதனை,

“நீரிலே பிறந்திருந்து நீர்சடங்கு செய்கிறீர்
அரையுன்னி நீரெலாம் அவத்திலே இறைக்கிறீர்” (சிவ.பா.45)

என்றும்,

“நீரையள்ளி நீரில்விட்டு நீ நினைத்த காரியம்
ஆரையுண்ணி நீரெலாம் அவத்திலே இறைக்கிறீர்” (சிவ.பா.28)

என்றும் பாடியுள்ளார். சிவவாக்கியர் உள்ளுக்குள் உறைந்துள்ள இறைவனை மனதால் போற்றவேண்டும். அதைவிடுத்து வெளியில் நீரை அள்ளி செய்யும் சடங்கு தேவையற்றது என்பதை வலியுறுத்துகிறார்.

3.4.4 காவடி எடுத்தல் மற்றும் தேர்இழுத்தல் மறுப்பு

இறைவனுக்குக் காவடி எடுத்தல், தீச்சட்டி ஏந்துதல், தீ மிதித்தல் போன்ற சடங்குகள் பக்தர்களால் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. இவையாவும் உணர்ச்சிப் பெருக்கால் செய்யப்படுவதாகும். சித்தர்கள் இச்சடங்குகளைக் கடுமையாகக் கண்டிக்கின்றனர்.

“மண்கிடாரமே சுமந்து மலைமேளறி மறுகுநீர்
எண்படாத காரியங்கள் இயலுமென்று கூறுகிறீர்” (சிவ.பா.20)

என்ற பாடலில் சிவவாக்கியர் காவடி எடுப்பதையும் மலைமேல் ஏறுவதையும் வெற்றுச் சடங்காகக் கூறுகிறார்.

தேர்த்திருவிழாவில் இறைவடிவச் சிலையைத் தேரில் வைத்து இழுத்து மக்கள் கொண்டாடுகின்றனர். இவ்விழாக்களில் பல மூடநம்பிக்கைகள் கடைபிடிக்கப்படுகின்றன. உதாரணமாகப் பெண்கள் இழுக்கக்கூடாது, நாள் பார்த்தல், சகுனம் பார்த்தல், இன்னார் இழுக்க வேண்டும், இன்னார்

இழுக்கக்கூடாது என பல்வேறு கட்டுப்பாடுகள் இருக்கின்றன. தேர் இழுப்பதற்கு ஒரு சாதி மக்களுக்கு மட்டுமே அனுமதி உண்டு மற்றவர்களுக்கு அனுமதி கிடையாது என்பதால் இருதரப்பினரிடையே மோதல் ஏற்பட்டு உயிர்ப்பலிகள் நடக்கின்றன. இதனால் பல கிராமங்களில் தேர்த்திருவிழாவிற்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது. இத்தகைய ஏற்றத்தாழ்வினை ஏற்படுத்தும் தேர்த்திருவிழாவிற்குச் சித்தர்கள் மறுப்புத் தெரிவிக்கின்றனர்.

“ஊரிலுள்ள மனிதர்கள் ஒருமனதாய்க் கூடியே

தேரிலே வடத்தையிட்டு செம்பை வைத்து இழுக்கிறீர்” (சிவ.பா.39)

என்ற பாடலில் மக்கள் மூடத்தனமாகச் செய்யும் வெற்றுச் சடங்குகளைக் கடவுள் ஏற்பதில்லை என்பதை, சித்தர்கள் தெளிவுபடுத்துகிறார்கள். சகமனிதனின் கண்ணீரைத் துடைப்பதை விடுத்து இறைவனுக்குச் செய்யும் சடங்குசார்ந்த கொண்டாட்டங்கள் எதற்கு என்று கேள்வி எழுப்புகின்றனர்.

குலதெய்வங்கள் மற்றும் கிராமப்புறங்களில் வழிபடப்படும் அம்மன், ஐய்யனார், கருப்புசாமி முதலான சிறுதெய்வங்களுக்கு எடுக்கப்படும் சடங்குகள் அனைத்தையும் சித்தர்கள் சாடுகின்றனர். சிறுதெய்வங்களுக்கு எடுக்கும் சடங்குகளுள் பொங்கல் வைத்தல், ஆடு, கோழி போன்ற விலங்குகளைப் பலியிடுதலைக் கண்டிக்கும் வகையில்,

“தங்கள்தேகம் நோய்பெறின் தனைப்பிடாரி கோயிலிற்

பொங்கல்வைத்தும் ஆடுகோழிப் பூசைப் பலியை இட்டிட

நங்கச்சொல்லு நலிமிகுந்து நாளுந்தேய்ந்து முஞ்ஞாயம்” (சிவ.பா.536)

என்று சிவவாக்கியர் பாடுகின்றார். மேலும் பேய் பிடித்துவிட்டதாகக் கூறிப் பேய்களுக்கு விரும்பியதைச் செய்வதையும் கடிந்துரைக்கிறார். சாதி, சமயம்சார்ந்த சடங்குகளைக் காலங்காலமாகப் பின்பற்றியதோடு மூடப்பழக்கவழக்கங்களைக் கடைபிடித்த மக்களை எதிர்த்துச் சித்தர்கள் புரட்சி செய்துள்ளனர்.

3.5 வாழ்வியல் அறம்

வாழ்க்கையை எப்படி வேண்டுமானாலும் வாழலாம் என்றில்லாமல் இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்பதை வரையறுத்துக் கொண்டு வாழ்வதே சிறந்ததாகும். அவ்வாழ்க்கைக் கலையினை அறிந்து வாழ்ந்தால் மண்ணுலகம் நமக்குப் பொன்னுலகமாகத் திகழும். சித்தர்கள் மனித சமுதாயத்திற்கு வாழும் விதத்தை, வாழ்வியல் அறத்தைப் போதித்துள்ளார்கள். மனிதன் வாழ்க்கையைச்

சிறப்பாக வாழவும் கற்றுத் தந்துள்ளார்கள். சித்தர்கள் பாடிய பாடல்களில் மனிதனின் வாழ்வியல் கூறுகளையும் பதிவு செய்துள்ளார்கள். சித்தர்கள் மனிதன் அன்றாட வாழ்வில் கடைபிடிக்கவேண்டிய ஒழுக்கலாறுகள் மற்றும் அறநெறிமுறைகளைத் தொகுத்து வழங்கியுள்ளனர். மனிதப் பழக்கவழக்கங்களை மாற்றியதோடு தனிமனிதத் தூய்மையை உருவாக்கியவர்களாவர்.

மனிதனின் மனம் செம்மையடைய அன்பு, அறிவு, ஈகை போன்ற குணநலன்களைக் கூறுகின்றனர். வாழ்வின் பயனை அடையவிடாமல் தடமாற்றும் தவறுகளை மனித மனத்திற்குச் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். வாழ்வின் மேன்மைக்கான கூறுகளாகக் கள்ளுண்ணாமை, புலால் மறுத்தல், சினம் தவிர்த்தல், ஆசை கொள்ளாமை ஆகியவற்றை அறிவுறுத்துகின்றனர் சித்தர்கள்.

3.5.1 மனத்தூய்மை

மனதைத் தூய்மையாக வைப்பதே அனைத்து அறங்களிலும் தலைசிறந்த அறமாகும்.

**“மனத்துக்கண் மாசில னாதல் அனைத்தறன்
ஆகுல நீர பிற”⁶⁸**

என்றார் வள்ளுவர். இதற்கேற்ப சித்தர்களும் மனத்தூய்மையே சிறந்த அறமாகக் கருதுகின்றனர். சித்தர்கள் உடலுக்கும் உயிருக்கும் தந்த முக்கியத்துவத்தைக் காட்டிலும் மனத்திற்குத் தந்துள்ளார்கள். மனமேம்பாடே அறிவிற்குத் தெளிவைத் தரும் என்பதில் உறுதியாக இருந்துள்ளனர். தூய மனத்தில் விருப்பு வெறுப்பு என்ற வேறுபாடு இருக்காது. மனத்தூய்மை உடைய மக்கள் நிறைந்த சமுதாயத்தில் பொதுமை உணர்வும் அமைதியும் நிலவுவது உறுதி. **“குளங்கள் தோறும் மூழ்கி உடல் அழுக்கைப் போக்குவதாலும் குண்டலங்கள் அணிந்து உலா வருவதாலும் பயனில்லை. மனத்தில் படியும் மாசுக்களைத் துடைத்து அகத்தூய்மை பெற்றால்தான் இறையின்பம் கிட்டும்”**(பா-494) என்கிறார் சிவவாக்கியர்.

அக அழுக்கைப் போக்கினால்தான் இறையின்பம் கிடைக்கும். மனத்தூய்மைக்கு நல்லெண்ணம் உருவாவது அவசியமாகும். மனத்தை மாசுபடுத்தும் தீய எண்ணங்கள் தேவையில்லை. மனத்தை அடக்கும் மகிமை குறித்து,

**“மனமென்னும் மாட்டங்கிற் றாண்டவக்கோனே! முத்தி
வாய்த்ததென றெண்ணேடா தாண்டவக்கோனே!”** (இடை.சித்.பா.73)

என்ற பாடலில் இடைக்காட்டுச்சித்தர் மனத்தை மாடாக உருவகப்படுத்துகின்றார். மனமென்ற மாடு கட்டுப்பாடுடன் இருந்தால் மட்டுமே முக்தி கிடைக்கும் பிறருக்கு தீங்கினை விளைவிக்காது என்கிறார்.

“மனமது செம்மையானால் மந்திரஞ் செபிக்க வேண்டா” (அகத்.ஞா.பா.2)

என்று அகத்தியரும் மனச்செம்மையால் ஏற்படும் பலன் குறித்து விளக்குகிறார்.

“மன்மனத் துள்ளே மகிழ்ந்திருப் பார்க்கு

மன்மனத்துள்ளே மனோலய மாமே”

(திரு.பா.60)

என்கிறார். மனமடங்கியோர் இறைவன் திருவடியை எளிதில் அடைய முடியும் என்கிறார். தனிமனிதன் நலனில் சமுதாய நலன் அமைந்திருக்கிறது. தனிமனிதன் நல்லவனாக இயங்க நல்ல எண்ணங்கள் நிலைக்களனாக இருக்க வேண்டும் என்கிறார்.

3.5.2 அன்பு

மக்களிடத்தில் அன்புகாட்டி வாழ்வதே ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்கு துணைசெய்யும் வாழ்க்கையாகும். அன்பில்லா வாழ்க்கை ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்கு உதவாது. இதை அறியாதவர்கள் உண்ணும் உணவிலும் உடுத்தும் உடையிலும் புணையும் வேடங்களிலும் மட்டுமே நாகரிகத்தைக் காட்டுகின்றனர். அன்பில்லா வாழ்க்கை குறித்து, “நீரில்லாப் பாலைநிலத்தில் பட்டமரம் துளிர்ப்பது அரிது, அதுபோல அகத்திலே அன்பில்லா உயிர்வாழ்க்கை சிறக்காது”⁶⁹ என்ற வள்ளுவரின் வாக்கிற்கு ஏற்ப உள்ளத்தில் ஊறுகின்ற அன்பே மானுடவாழ்வின் உயிர்நாடியாகும்.

மனிதர்கள் வாழ்வில் செய்யத்தக்கவற்றுள் முதன்மையானது அன்பு. எல்லோரும் ஓரினம், எல்லோரும் ஓர் குலம் என்ற சமத்துவ சகோதரத்துவ உணர்வு பூத்திட வேண்டுமானால் மனதில் அன்பு மலர வேண்டும். இறைவன் அன்பு வடிவமாய்த் திகழ்கின்றான். என்பதை,

“அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பார் அறிவிலார்

அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிகிலார்

அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிந்தபின்

அன்பே சிவமாய் அமர்ந் திருந்தாரே”

(திரு.பா.270)

என்ற பாடலில் அன்பு வேறு இறைவன் வேறு இல்லை அன்பே இறைவன் என்று தெளிவுபடுத்துகிறார் திருமூலர். இறைவனை அடைய முதன்மையாக

வேண்டப்பெறுவது அன்பு. அன்பு இல்லாதவர்கள் முக்தி பெறுவதே இல்லை (பாம்.சித்.பா.270) கடுந்தவம் புரிந்தாலும் அன்பகத்தில் இல்லையெனில் இறைவனை அடையமுடியாது எனப் பாம்பாட்டிச்சித்தர் அரிதியிட்டுக் கூறுகிறார். வாய்வார்த்தைகளில் மட்டும் அன்பு என்பதைக் கூறாமல் வாழ்க்கையிலும் அன்புடன் வாழ்ந்தால் மனிதநேயம் மலரும். இதுவே சித்தர்களின் விருப்பமாகும்.

3.5.3 ஈகை

செல்வம் உடையவர் இல்லாதவர்க்கு வழங்குவது உலகத்தார் போற்றும் அறங்களுள் காலத்தால் அழியாதது கருத்தால் மாறாதது ஈகை. ஈகைப்பண்பு மனிதநேயத்தின் அடிப்படையான தன்மையினை உணர்த்துகிறது. பிறருக்குக் கொடுத்து தானும் உண்டு புகழோடு வாழ்வதே சிறந்த வாழ்க்கை. அத்தகைய சிறந்த வாழ்வில் மனித நேயத்தை வெளிப்படுத்துவது ஈகையாகும். இதனை,

**“ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு”⁷⁰**

என்று திருக்குறளும்,

“செல்வத்துப் பயனே ஈதல்”⁷¹

என்ற புறநானூற்று அடியும் குறிப்பிடுகின்றன.

அறியாமையின் காரணமாக மக்கள் நிலை இல்லாதவற்றை நிலையானது என்று கருதிப் பொருள் கிடைத்தால் மகிழ்ந்தும் கிடைக்காவிட்டால் துவண்டும் போகின்றனர். வாழ்க்கைக்குப் பொருள் அவசியம். ஆனால் பொருளே வாழ்க்கை ஆகிவிடமுடியாது. தன்னிடம் இருக்கும் பொருளை இல்லாத பிறருக்குக் கொடுத்து மகிழ்வதே உண்மையான இன்பமாகும். அதனால்தான் சித்தர்கள் ஈகையறம் குறித்துப் பாடியுள்ளனர். இருப்பவர்கள் இல்லாதவர்களுக்குத் தருவது கடவுளுக்குக் கொடுப்பதற்குச் சமமாகும். அதனால்தான் மக்கள்தொண்டே மகேசன்தொண்டு என்று முன்னோர்கள் கூறியுள்ளனர். பசியினால் வாடும் ஒருவருக்கு உதவுவது இறைவனுக்கு கொடுத்ததற்குச் சமமாகும் என்று திருமூலர் கூறுகிறார். இதனைப் பின்வரும் பாடலின்வழி அறியலாம்,

**“படமாடக் கோயிற் பகவற் கொன்றியில்
நடமாடக் கோயில் நண்பர்க்கங் காக
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கொன் ரீயில்
படமாடக் கோயில் பகவற்கு தாமே”**

(திரு.பா.1857)

மேலும்,

“மிகவும் சிறியவராகிய என் சகோதரரான இவர்களின் ஒருவனுக்கும் நீங்கள் எதைச் செய்தீர்களோ அதை எனக்கே செய்தீர்கள் என்று மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்.”⁷² என்ற விவிலிய வாக்கும் முற்கூறிய கருத்தை மெய்ப்பிக்கின்றன.

மண்ணுயிர்களின் பசியைப் போக்குவதும் தன்னிடம் உள்ளதைப் பிறர்க்குத் தந்துதவ்வதும் ஒவ்வொருவரின் தலையாய கடமையாகும்.

“நீர் இன்றி அமையா யாக்கைக்கு எல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே”⁷³

என்ற புறநானூற்றின் கருத்தும் இங்கே ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

“தாவாரம் இல்லை தனக்கொரு வீடில்லை
தேவாரம் ஏதுக்கடி? - குதம்பாய்
தேவாரம் ஏதுக்கடி?”

(குதம்.சித்.பா.30)

என்ற பாடலில் ஏழை எளியவர்கள் துன்பப்படுகையில் சடங்காசாரங்கள் எதற்கு என்ற வினவுகிறார் குதம்பைச்சித்தர். இறைவனுக்குச் சடங்கு, கொண்டாட்டங்கள் எதுவும் தேவையில்லை. உண்மையான அன்பு, கருணை, ஈகை, எளிமை. இதுவே கடவுளுக்கு உகந்ததாகும். இதனை, “கண்தாரை நோக்கி கண்ணின்றும் வழியும் அவலக்கண்ணீரை உருக்கத்தோடு பார்த்து, அவர்க்கு உதவுவதாகும். கண்ணுக்கு அணிகலன் கண்ணோட்டம் இவ்வருட்பெருக்காம் கொண்டாட்டத்தையே இறைவன் வேண்டுகிறான். அதைவிடுத்து வேறு எதுவும் அவனுக்கு உவகை தராது”⁷⁴ என்று கருத்துரைக்கிறார் இரா.கலாவதி.

நாம் சேர்த்து வைக்கின்ற பணமோ, பொருளோ, துன்பத்தில் தன்னை காப்பாற்றாது நாம் செய்கின்ற தர்மமே துணையாகும். “தர்மம் தலைக்காக்கும்” என்ற முன்னோர்களின் வாக்கின்படி நாம் வாழ்கின்றபொழுது துணையாக வருவது தர்மம் மட்டுமேயாகும்.

“ஆடி நாடு தேடினும் ஆணைசேனை தேடினும்
கோடிவாசி தேடினும் குறுக்கே வந்து நிற்குமோ?
ஓடியிட்ட பிச்சையுமுகந்து செய்த தர்மமும்
சாடிவிட்ட குதிரை போல் தாமும் வந்து நிற்குமே”

(சிவ.பா.241)

என்றும்,

“அன்னமிட்ட பேரெலா மனேககோடி வாழ்கவே”

(சிவ.பா.191)

என்றும் சிவவாக்கியர் அன்னமிட்டவர்களைப் பல நூறாண்டு வாழ்க என வாழ்த்துகின்றார். பிறருக்குக் கொடுத்துதவுவதால் மனதில் வேற்றுமை நீங்கி ஒற்றுமை மலருகிறது. மனமுவந்து ஒருவன் செய்கின்ற ஈகை அவனை உயர்ந்தவனாக்குகிறது.

“ஏழை பனாதிக ளில்லை யென் றாலவர்க்

இருந்து லன்னங் கொடுக்க வேண்டும்”

(கொங்.சித்.பா.85)

என்ற பாடலில் கொங்கணர் இல்லாதவர்களுக்குக் கொடுத்துதவும் ஈகைக்குணத்தை வலியுறுத்துகிறார். மேலும், “ஒருவர் தம் உலகியல் வாழ்க்கையில் தாம் செய்த அறச்செயல்களின் பயனை அவர்தம் ஆன்மப்பயணத்தின் இறுதிவரை துணையாக வரும். மாடு, மனை, மக்கள், சுற்றம் ஆகியவற்றைக் கோடிக்கணக்கில் தேடினும் அவை உலகியல் வாழ்வைக் கடந்த போது உறுதுணையாகாது”(சிவ.பா-235) என்ற கருத்தினைச் சிவவாக்கியர் பதிவு செய்துள்ளார். இதிலிருந்து நிலையில்லாத பொருளைக் கொண்டு அறம் செய்தும் பிறர்க்கு அன்பு காட்டுவதுமே நிலைத்த பயனைத் தரும் என்ற உட்பொருளை அறியமுடிகிறது. பட்டினத்தார் கூறுகையில் “காயக்காதமரம், நீரில்லா குளம், பால்கறவாத கற்பசி ஆகியவற்றால் உயிர் வாழ்க்கைக்குப் பயனில்லை. அதுபோல ஈகை உணர்வு இல்லாதவரின் உலகியல் வாழ்வால் பயனில்லை”(பட்டி.பா-24) என்கிறார். மேலும், “பொருட்செல்வம் எதையும், மனிதன் பிறக்கும் போது கொண்டு வருவதில்லை. இறக்கும்போது எதையும் கொண்டு போவதுமில்லை. இதுவே அனுபவ உண்மை. பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் இடையே இறையருளால் கிடைக்கும் செல்வத்தை வறியவர்க்கு ஈந்து அறப்பயன் அடையாதவர்களை அறிவிலிகள்(பட்டி.பா-7) என்கிறார்.

எனவே ஏழை எளியவர்களுக்குக் கொடுக்காமல் தான் மட்டும் நலமாக இருக்கலாம் என்று எண்ணுவது தவறாகும். பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு பெருகப் பெருக வன்முறைகள் தோன்றும். அதனால் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுவைக் குறைத்தால் உலகில் சமுதாயச் சமன்மை தோன்றும் நாட்டில் அமைதி நிலவும் என்பது உறுதியாகும். இதுவே சித்தர்களின் விழைவாகும்.

3.5.4 கள்ளுண்ணாமை

சமுதாயத்தில் மக்கள் சீரழிவதற்குக் காரணமான தீயபழக்கங்களுள் ஒன்று கள் உண்பதாகும். மனிதன் தனது மகிழ்ச்சியைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கும்

வெற்றியைக் கொண்டாடுவதற்கும், துக்கத்தில் இருந்து தன்னை மீட்டுக்கொள்வதற்கும் கள்ளுண்பதாகக் காரணம் சொல்லப்படுகிறது. அரசாங்கமும் தனது வருமானத்தைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்கு மதுக்கடைகளுக்கு ஆதரவு நல்குகிறது. பழங்கால சமுதாயமும் கள்ளுண்டு களித்ததை,

**“சிறியகட் பெறினே எமக்கீயும் மன்னே
பெரியகட் பெறினே யாம்பாடத் தான் மகிழ்ந்து
உண்ணும் மன்னே”⁷⁵**

என்ற பாடல் அடிகளால் அறியலாம். சான்றோர்கள் கள்ளுண்டு களித்தலைப் பெருமித வாழ்வாக இருந்த மரபுகளை தூற்றினர். இதை திருவள்ளுவர், ‘கள்ளுண்ணாமை’ என்ற அதிகாரத்தில்,

**“ஈன்றாள் முகத்தேயும் இன்னாதால்”⁷⁶ ,
“உண்ணற்க கள்ளை”⁷⁷**

என்றும் கடிந்துரைக்கிறார். கள்ளுண்பதால் ஏற்படும் தீமையை உணர்த்தி, தனிமனித வாழ்வு சிறக்கும் நெறிகளைச் சித்தர்கள் சுட்டுகின்றனர். இதனை, திருமூலர் குடியைக் கெடுக்கும் கொடிய விடமாகக் கள்ளினைக் கருதுகின்றார்.

**“காமமும் கள்ளும் கலதிகட் கேயாரும்
பாமல முஞ்சமயத்துள் மயலுறும்”** (திரு.பா.21)

என்றும்,

“வாமத்தோர் தாமும் மதுவுண்டு மாள்பவர்” (திரு.பா.32)

என்றும் குறிப்பிடுகிறார். குடியானது மயக்கம் தந்து மதியைக் கெடுத்து பொருளையும் அழியச்செய்து நரகத்தில் தள்ளுகிறது. கள் அருந்துபவர்கள் முடிவில் சாவைத்தான் சந்திப்பீர்கள் என்கிறார். திருமூலர் “உலக போகங்களை விரும்பாமல் அறிவைக்கெடுக்கும் சமுதாயத்தில் வாழ்வின் நலனைக் கெடுக்கும் கள்ளைப் பருகாமல் கொள்ளாமல் வாழவேண்டும் என்பது திருமூலர் நமக்கு வலிவுறுத்தும் சிந்தனைகள் ஆகும்”⁷⁸ என்கிறார்.

கடுவெளிச்சித்தர் கள் உண்ணாதே என்பதை,

“வெறிகாட்டி மயக்கியே கள்குடியாரே” (கடு.சித்.பா.29)

என்றும்,

“கள்ளுண்டு வாடாமல் பஞ்சாமிரத்ததைப் பருகுவது” (பத்ர.பா.35)

என்றும் பாடுகின்றார். கள்ளுண்பதால் பல்வேறு தீமைகள் விளைவதைச் சித்தர்கள் சுட்டுகின்றனர். கள்ளினால் உருவாகும் கேடுகளைச் சமுதாய மக்களுக்கு கூறுவதோடு கள்ளுண்ணாமையை வலியுறுத்துகின்றனர் சித்தர்கள்.

3.5.5 சினம்

கோபம்(சினம்) மனிதனை அழிக்கும் வித்தாகும். கோபம் நம் உள்ளத்தில் இருக்கும்வரை நாம் எந்தச் செயலிலும் வெற்றி காணமுடியாது. எனவே கோபத்தை அழிக்க வேண்டும். அழித்தால் தான் எண்ணியதைச் சாதிக்க முடியும் என்பது உறுதி. அதனால் சினத்தைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்று திருவள்ளுவர் “வெகுளாமை” என்ற அதிகாரத்தின் வழி அறிவுறுத்துகிறார். இதனை,

**“நகையும் உவகையும் கொல்லும் சினத்தின்
பகையும் உளவோ பிற”⁷⁹**

என்று குறிப்பிடுகிறது திருக்குறள். ஒருவரின் முகமலர்ச்சியையும் அகமலர்ச்சியையும் கொல்லக் கூடியது. ஒருவனை கொல்லும் அளவிற்கு மிகவும் கொடிய பகையை உருவாக்குவது சினம் என்று கூறுகிறார். சித்தர்களும் சினத்தைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகின்றனர். இதனை,

**“சினம் என்னும் பாம்பிறந்தால்
தாண்டவக் கோனே! - யாவும்
சித்தி என்றே நினையடா
தாண்டவக்கோனே!”**

(இடை.சித்.பா.20)

என்று இடைக்காட்டுச்சித்தர் பாடியுள்ளார். இவர் கோபத்தை ஒவ்வொரு மனிதனும் மனதில் இருந்து தூக்கியெரிய வேண்டும் என அறிவுறுத்துகிறார். மேலும்,

“ஆங்காரக் கோபத்தை அறுத்துவிட்டே

ஆனந்த வெள்ளத்தைத் தேக்கிக் கொண்டே”

(பாம்.சித்.பா.116)

என்ற பாடலில் பாம்பாட்டிச்சித்தர் கோபத்தை விட்டொழித்தால் ஆனந்தம் கிட்டும் என்கிறார். கோபத்தினால் ஏற்படும் விளைவுகளை அறிந்தபின்னும் அதனை விட்டொழிக்காமல் வாடும் மக்களைக் கண்டு,

“கோபம் தொடுத்திடலாமோ?”

(கடு.சித்.பா.1)

என்று கேள்வி கேட்கிறார் கடுவெளிச்சித்தர். மேலும்,

“பொல்லாச் சண்டாளக் கோபத்தைச் சாதித்துக் கொல்லு”

(கடு.சித்.பா.8)

என்று அறிவுரையும் கூறுகின்றார்.

மனிதனுக்கு மிகப்பெரிய பகையாக சினம் அமைகிறது. ஒருவனின் உயிரிழப்பிற்கும் பொருள் இழப்பிற்கும் உறவுகளை குழைப்பதற்கும் சினமே காரணமாகிறது. இதனால் சமுதாயத்தில் இழிநிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றான். எனவே சமுதாயத்தில் மனிதன் சிறந்து விளங்கக் கோபம் கடியப்பட வேண்டும் எனச் சித்தர்கள் அறிவுறுத்துகின்றனர்.

3.5.6 ஆசை

புத்தர் ‘ஆசையே துன்பத்திற்குக் காரணம்’ என்கிறார். எனவே எந்தப்பொருளுக்கும் பேராசைப்படுதல் கூடாது. மனிதனின் பெரும்பாலான துன்பத்திற்குக் காரணம் ஆசையாகும். எனவே, ஆசையை விட்டொழிக்க வேண்டும் என்று சித்தர்கள் அறிவுறுத்துகின்றனர். ஆசையைக் கட்டுக்குள் வைத்துக் கொள்ளாவிட்டால் உண்மைப்பொருளை அடையமுடியாது. எனவே, இறைவனை அடைவதற்கான எளியவழி ஆசையைத் துறப்பதே ஆகும். இதனை, இடைக்காட்டுச்சித்தர்,

“ஆசையென்னும் பசுமாடின தாண்டவக் கோனே!

அண்டம்எல்லாம் கண்டறிவாய் தாண்டவக்கோனே!” (இடை.சித்.பா.15)

என்ற பாடலில் ஆசையைத் துறந்தால் அகிலத்தை அறியலாம் என்கிறார்.

“ஆசை வலைக்குள் அகப்பட்டதும் வீடு

அப்போதே வெந்தே அழிந்திட்டதும்” (கொங்.சித்.பா.51)

என்ற பாடலில் கொங்கணச்சித்தர் ஆசை வலையுள் அகப்பட்டால் வீடுபேறு அழிந்துவிடும் என்று கூறுகிறார். மேலும், பாம்பாட்டிச்சித்தர் கூறுகையில்,

“ஆசை அற்றவிடம்”

(பாம்ப்.சித்.பா.41)

என்றும்

“ஆசையற்ற காலத்தில் ஆடு பாம்பே”

(பாம்ப்.சித்.பா.100)

என்றும் பாடுகிறார்.

நவீன நுகர்வுக் கலாச்சாரத்தில் மனிதன் தனது தேவைகளைக் காட்டிலும் மிகுதியான வசதி வாய்ப்போடு வாழ ஆசைப்படுகிறான். இதனால் அடுத்தவரின் உடைமைகளையும் தனதாக்கிக் கொள்ளும் எண்ணம் தோன்றுகிறது. அடுத்தவனின் பொருளாதார ஏற்றத்தைக் கண்டு பொறாமை கொள்கிறான். இதனால் ஏமாற்றுதல், திருட்டு, கொள்ளை, கொலை போன்ற தீயசெயல்களில்

ஈடுபடுகிறான். ஆகவே, மனிதனுக்கு அறிவுறுத்தும் வகையிலும் சமூக அமைதிக்காகவும் சித்தர்கள் பேராசையைத் துறக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகின்றனர்.

3.5.7 உயிர்ப்பலி வேண்டாமை

உயிர்ப்பலியிடும் வழக்கத்தை சித்தர்கள் கடுமையாக எதிர்த்தனர். மனிதர்கள் தான் வணங்கும் இறைவனை சந்தோசப்படுத்தவும் தனது எண்ணங்கள் ஈடுறுவதற்கும் தன் அன்பை வெளிப்படுத்தவும் நன்றிக்கடனாகவும் ஆடு, மாடு, கோழி, பன்றி முதலான விலங்குகளைப் பலியிடுகின்றனர். இன்றும் அம்மன் கோயில்களில் திருவிழாக்களின்போது ஆடு, கோழிகளைப் பலியிடுவதைக் காண இயலுகிறது.

எல்லாச் சமயங்களிலும் பலிகொடுக்கும் வழக்கம் பரவலாக இருந்துவருகிறது. எகிப்து நாட்டைச் சேர்ந்த ஆப்ரகாம் தன் மகனை கிறிஸ்துவுக்குப் பலி கொடுக்க முற்பட்டார் என்பதைப் பழைய ஏற்பாட்டின்வழி அறியலாம். சைவசமயக் கடவுளான சிவன் தன்பக்தர் சிறுதொண்டரிடம் பிள்ளைக்கறி கேட்க, அதனால் தன் மகன் சீராளனைப் பலிகொடுத்து பின் பெற்றதாகப் பெரியபுராணம் கூறுகிறது. சில சமயங்கள் ஆதரித்த உயிர்ப்பலியை சித்தர்கள் கடுமையாகச் சாடினர்.

“பொல்லாக் கொலைகளவுகள் செய்யாதே”

(கொங்.சித்.பா.91)

எனக் கொங்கணச்சித்தரும்

“மோகமுடன் பொய்களவு கொலை செய்யாதே”

(அகத்.ஞா.பா.2)

என அகத்தியரும் உயிர்க்கொலை பாவம் என அறிவுரை பகர்கின்றனர்.

மண்ணில் வாழ்கின்ற அனைத்து உயிர்களையும் தன் உயிர்போல் எண்ணி வாழ வேண்டும் என்பதைப் பத்கிரியார்,

“மன்னுயிரைக் கொன்று வதைத்து உண்டுஉழலாமல்

தன்னுயிர்போல் எண்ணித்தவம் முடிப்பது எக்காலம்”

(பத்ர.பா.14)

என்ற பாடலில் மனிதன் அனைத்து உயிர்களையும் நேசிக்க வேண்டும். பிற உயிர்களை வதைத்து உண்டு வாழக்கூடாது என்கிறார். பகுத்தறிவுடைய மனிதன் பிற உயிர்களைக் கொல்லாமல் அவ்வுயிர்களைக் காக்க வேண்டும் அவ்வுயிர்களின் துன்பத்தை நீக்க வேண்டும் என்பதை,

**“புரைசேரும் கொலை கொலைநெறியும் புலைநெறியும் சிறிதும்
பொருந்தாமல் எவ்வுயிரும் புரிந்துவத்தல் வேண்டும்”⁸⁰**

என்று இராமலிங்க அடிகளார் குறிப்பிடுகிறார். எனவே உயிர்ப்பலி இல்லாமையை வலியுறுத்துகின்றனர் சித்தர்கள்.

3.5.8 விருந்தோமல்

உறவோர்க்கு உதவுவதையும் விருந்தினர்க்கு விருந்தளிப்பதையும் அறமென சித்தர்கள் கூறுகின்றனர். விருந்து பேணுதல் தமிழரின் தலையாய பண்பாடாகும். சுற்றத்தார்க்கு மட்டுமின்றி முன்பின் தெரியாத அயலவருக்கும் தம்மிடம் உள்ள சிறந்த உணவை விருந்தாக அளித்து மகிழ்ந்துள்ளனர். தமிழரின் இல்லறவாழ்வின் இயல்பினை அளக்க உதவும் அளவுகோலாக விருந்தோம்பல் திகழ்கின்றது. உண்ணும் உணவு எதுவாயினும் அதனை விருந்தினர்க்கும் கொடுத்துத்தாமும் உண்டு மகிழ்ந்தனர் என்பதை, ‘**மருந்தே ஆயினும் விருந்தொடு உண்**’ என்கிறது ஔவையின் அமுதமொழி. இல்லறமகளிரின் இன்றியமையாப் பண்புகளுள் ஒன்று விருந்தோம்பல். அதனால் பெண்ணின் இலக்கணம் கூறும் தொல்காப்பியர் இல்லறத்தலைவியின் கடமைகளைக் கூறும்போது விருந்தோம்பல் பண்பாட்டையும் இணைத்து, ‘**விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றமோம்பலும்**’ எனச் சுட்டுகிறார்.

அன்று விருந்து என்பது புதியவர்களுக்கானது. இன்று விருந்து என்பது அறிந்தவர்களுக்கானதாக மாறிவிட்டது. விருந்தினர்கள் அதியனைத்தேடி ஒரு நாள் சென்றாலும் அதற்கு அடுத்தநாள் சென்றாலும் அதற்கு அடுத்து தொடர்ந்து பல நாட்கள் சென்றாலும் முதல்நாள் எத்தகைய அன்போடு வரவேற்றானோ அதுபோல எல்லா நாளிலும் விருந்தினரை வரவேற்று உபசரித்தான். இதனை,

**“ஒருநாள் செல்லலாம் இருநாள் செல்லலாம்
பலநாள் பயின்று பலரோடு செல்லினும்
தலைநாள் போன்ற விரும்பினன் மாதே”⁸¹**

என்ற புறப்பாடல் எடுத்துரைத்துள்ளது.

சித்தர்களும் விருந்தோம்பல் பண்பினைப் போற்றியுள்ளனர். ஒருசில ஆய்வாளர்கள் கருத்துரைக்கையில் சித்தர்கள் இல்லறவாழ்க்கையை முழுமையாக எதிர்த்தவர்கள் என்றனர். இது உண்மையில்லை, “**பெண்களையும் அவர்தம் துணையில் நடத்தும் இல்லறத்தையும் சித்தர்கள் வெறுத்தனர் எனப்**

பொதுவாகக் கூறுவது பொருந்தாது. உடற்கூறுகளையும் மருத்துவத்தையும் நன்கறிந்த சித்தர்கள் இல்லறம் இன்றேல் மானுட உலகியல் வாழ்வே இல்லை என்ற உண்மையை உணர்ந்தவர்கள் ஆவர்”⁸² என்ற க.நாராயணன் கருத்து இங்கே சுட்டத்தக்கது.

சிவவாக்கியர் விருந்துபசரித்தல் என்னும் உயர்குணத்தாலேயே ஈசனை அடையலாம் என்கிறார். அவரது பாடலில்,

“வருவிருந்தோ டுண்டுத்தி வளர்மனை சுகிப்பீரேல்
வருவிருந்தோ வீசனாகி வாழ்வளிக்கும் சிவாயமே” (சிவ.பா.532)

என்று குறிப்பிட்டு விருந்தோம்பலை வலியுறுத்தியுள்ளார். நம்முன்னோர்கள் கடைபிடித்த விருந்தோம்பல் பண்பினைச் சிவவாக்கியரும் கடைபிடிக்கச் சொல்கிறார். இறைவனின் அருளைப்பெற சிறந்தவழி விருந்தோம்பும் அறமாகும் என்கிறார்.

“கொல்லாவிரதம் குளிர்பசி நீக்குதல்
நல்ல விரதமடி” (குதம்.சித்.பா.120)

என்ற பாடலில் குதம்பைச்சித்தர் பிறர் பசிநீக்குதல் நல்ல விரதம் என்று குறிப்பிடுகிறார். திருமூலர் கூறுகையில்,

“யாவர்க்கு மாம் உண்ணும் போதொரு கைப்பிடி” (திரு.பா.252)

என்ற வரியில் உண்ணும்போது உபசரித்து உண்ண வழிகாட்டுகிறார்.

3.5.9 உணவுமுறைகள்

சித்தர்கள் எளிய வாழ்க்கையை வற்புறுத்துகின்றனர். எளிய உணவும் இயற்கை உணவுமே உடல்நலத்திற்கு உகந்தது என்கின்றனர். இன்று உலகில் நடக்கும் அனைத்துப் போராட்டங்களும் உணவை மையமிட்டே நடக்கின்றன. உணவு இன்று மாபெரும் வர்த்தகமாக மாறிவிட்டது. அத்தகைய சூழலில் உணவில் எவ்வகை உணவு உடலுக்கு நல்லது எனச் சுட்டப்பட வேண்டும். சித்தர்கள் மிதமான உணவு முறையானது செரிமானத்திற்கு இலகுவானது நோய்க்கு இடம் கொடுக்காது என்பதை,

“அற்றால் அளவறிந்து உண்க அ.துடம்பு
பெற்றான் நெடிதுய்க்கும் ஆறு”⁸³

என்று திருக்குறளும் உணர்த்துகிறது.

பல்கவையான உணவு பலகாரம் தின்று நீ உடலை வளர்த்தாலும்
உயிர்போனபின் அந்தவாய் மண்ணைத் தின்னும் இதை உணர்வாய் என்பதை,

“முக்கனியுஞ் சர்க்கரையும் மோதகங்களும்
முதிர்ச் சுவைப் பண்டங்களும் முந்தி யுண்டவாய்
மிக்கவுயிர் போனபின்பு மண்ணை விழுங்க
மெய்யாகக் கண்டோமென்றாடு பாம்பே” (பாம்பி.சித்.பா.46)

என்ற பாடலில் பாம்பாட்டிச்சித்தர் உணவு குறித்துப் பாடுகிறார். பட்டினத்தார்
தன்னை நாடிவரும் உணவையே உண்ணப்போவதாகக் கூறுகின்றார். இதை,

“இருக்கு மிடந்தேடி யென்பசிக்கே யன்னம்
உருக்கமுடன் கொண்டு வந்தாலுண்பேன் - பெருக்க
அழைத்தாலும் போகேன் அரனே! எந்தேகம்
இளைத்தாலும் போகேன் இனி” (பட்டி.பா.9)

என்றும் கூறுவது கவனிக்கத்தக்கதாகும். மேலும், தேரையர் எழுதிய அற்புத
சிந்தாமணியாம் பதார்த்தகுண சிந்தாமணியில் பதார்த்தங்களின் குணங்களையும்
பயனையும் எடுத்தியம்பியுள்ளார். எந்த உணவு உடலுக்கு ஏற்றது, எவ்வித
விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் என்பது தொடர்பான விவரங்களை விளக்கியுள்ளார்.

3.6 கல்வி

உலகத்தில் உள்ள உயிரினங்களில் மனித இனம் தலைசிறந்தது.
ஏனெனில் மற்ற உயிரினங்களுக்கு இல்லாத ஆயந்தறிவும் பகுத்தறிவும் மனித
இனத்திற்கு மட்டுமே உண்டு. அத்தகைய அறிவின் வளர்ச்சிக்கு
அடிப்படையானது கல்வி ஆகும். அத்தகைய கல்வி குறித்து சித்தர்கள்
கருத்துரைக்கின்றனர்.

3.6.1 கல்வியின் சிறப்புகள்

“கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே
பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே”⁸⁴

என்று அதிவீரராம பாண்டியனும்,

“உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிறற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே”⁸⁵

என்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனும் கல்வியின் முக்கியத்துவம் குறித்துக்
கூறியுள்ளனர். எனவே கல்வி என்பது எல்லாருக்கும் பொதுவானது. எந்தத்

தனிப்பட்டவருக்கும் சொந்தமானது அன்று. அதனால்தான் எல்லாரும் கற்க வேண்டும். பிச்சைப்பெரினும் கற்றல் நன்று என்று கூறியுள்ளனர் நம் முன்னோர்கள்.

முன்னைப் பழங்காலத்தில் கல்வி என்பது அனைவருக்கும் பொதுவானதாக இருந்துள்ளது. எந்த தொழில் செய்து வந்தாலும் எக்குடியில் பிறந்திருந்தாலும் எந்தவிதத் தடையும் இன்றி கல்வி கற்று வந்தனர். ஆரியரின் வருகைக்குப் பிறகே நிலைமை தலைகீழாக மாறியது எனலாம். நால்வகை வருணப்பாகுபாடுகள் தோன்றியதன் அடிப்படையில் கல்வி என்பது ஒரு சாராருக்கு உரியதாக மாறிப்போனது.

“ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன”⁸⁶

என்ற தொல்காப்பிய அடிகளின் வழி உரையாசிரியர்கள் விளக்குகையில், “அம்முன்றனுள் ஓதற்பிரிவும் தூதிற்பிரிவும் அந்தணர் முதலிய மூவரிடத்தன என்ற வாறு. எனவே ஒழிந்த பகைவரின் பிரிவு அரசர்க்கே உரிததென் மேலே கூறிய உயர்ந்தோரெனக் கூறிலின் வேளாளரை ஒழித்தாரென்றுணர்க”⁸⁷ என்று நச்சினார்க்கினியார் உயர்ந்தோர் எனக் கருதுவது அந்தணர், அரசர், வணிகரையே குறிக்கும். உயர்க்கல்வி கற்கவும் வெளிநாடு செல்லவும் தகுதி படைத்தவர்கள். நான்காம் சாதியினருக்கு அவ்வுரிமை கொஞ்சமும் இல்லை எனத் தெரிகிறது.

நாலாம் சாதியாம் சூத்திரர்கள் உழைக்கும் வர்க்கத்தினரான அவர்கள் படிக்கவே கூடாது எனத் தடைபோடப்பட்டது. அப்படி மீறிப் படித்தவர்களுக்குக் கடுமையான தண்டனை வழங்கப்பட்டதாக மனுதர்மவிதி கூறுகிறது. இதனை, “சூத்திரன் படித்தால் நாவை அறுக்க வேண்டும் படிக்கக் கேட்டால் காதில் ஈயத்தைக் காய்ச்சி ஊற்ற வேண்டும்”⁸⁸ என்ற வரிகளின் வழி அறியலாம். ஒருவன் படிக்கக் கூடாது என அறிவுக்குத் தடைபோடும் மனுநீதிக்கு எதிராக முழக்கம் இட்டவர்கள் சித்தர்கள் ஆவர். இவர்கள் கூறும் கல்விமுறை ஒழுக்கத்தையும் மெய்ஞ்ஞானத்தையும் குறிக்கிறது. ஆனால் சித்தர்களின் காலகட்டத்தில் குருகுலக்கல்வி முறை பயிலப்பட்டதை, “மூங்கிலை வெட்டிநார் உரித்துப் பதப்படுத்தி நூல்களைத் தயாரித்தனர். அவை புத்தகம் என்று அழைக்கப்பட்டன. அரசகுடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்களும் அந்தணர்களும் மற்றும் வசதிபடைத்தவர்களுமே கல்வி கற்றனர். கல்வியும் வேதங்கள், சாத்திரங்கள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள் முதலானவற்றைக் கற்பிப்பதாகவே அமைந்திருந்தது.

நாட்டில் வேதபாடசாலைகள் இருந்தன. குருகுலமுறையில் கல்வி கற்பிக்கப்பட்டது”⁸⁹ என்பதின்வழி அறியலாம்.

கல்வி முறையானது மக்களின் அறிவை வளர்க்காமல் அறியாமை நிலைக்கு இட்டு செல்வது அர்த்தமற்றது, பொய்யானது என்று சித்தர்கள் சாடினர். மேலும், பிராமணர்கள் மட்டுமே படிக்க வேண்டும் என்ற நியதியைக் கண்டு சீற்றம் கொண்டனர். சித்தர்கள் பிராமணர்கள் தவிர மற்றவர்கள் கல்விபயில் மறுக்கப்பட்டதையும் கல்வியாக கற்பிக்கப்பட்ட வேதபுராண சாத்திரங்களையும் கடுமையாக விமர்சித்தனர். ஏட்டுக்கல்வியானது பொய்க்கல்வி என்பதை,

“ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்கிங் கெய்திடாது” (பாம்.சித்.பா.94)

என்ற வரியில் ஏட்டுக்கல்வி வாழ்க்கைக்கு உதவாது என்பதை உணர்த்துகிறது. இதனை நாம் நடைமுறைக் கல்வி வாயிலாக நன்கு அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. இன்றைய இளைஞர்களில் பலர் செய்யும் பணிக்கும் படித்த படிப்புக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்பதை அறியலாம். மேலும்,

“பொய்யான கல்விகற்றும் பொருண்மயக்கம் கொள்ளாமல்

மெய்ஞானக் கல்வி விரும்பவாய் கன்மனமே” (இடை.சித்.பா.241)

என்ற வரிகளில் பகுத்தறிவு கொண்டு எதனையும் ஆராய்ந்து கூறும் மெய்க்கல்வியைக் கற்றால் மட்டுமே வாழ்வில் ஈடேற்றம் கிடைக்கும் என்று இடைக்காடர் அறிவுறுத்துகின்றார்.

“சதுர்வேதம் அறுவகைச் சாத்திரம் பல

வீணான நூல்களே யென்றாடு பாம்பே” (பாம்.சித்.பா.98)

என்ற பாடலில் பாம்பாட்டிச்சித்தர் நால்வகை வேதம், சாத்திரம், புராணம் அனைத்தும் வீணான நூல்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார். இவையாவும் பிதற்றல்கள் என்ற சிவவாக்கியரும் குறிப்பிடுகின்றார்.

“நட்ட தாவரங்களும் நவின்ற சாத்திரங்களும்

கட்டி வைத்த புத்தகம் கடும் பிதற்றிதற்கெலாம்” (சிவ.பா.177)

என்ற பாடலின் மெய்ஞ்ஞானமாம் இறைவனின் அருளை அடைந்தவர்களுக்கு மற்ற அனைத்தும் பிதற்றல்கள் என்று சாடுகின்றார். இதனால் சித்தர்கள் கூறுவது வேத புராண சாத்திரக் கல்வி அன்று மெய்ஞானக்கல்வி என்பதை அறியலாம்.

சித்தர்களில் முதன்மையானவராகக் கருதப்படும் திருமூலர் கல்வி, கேள்வி, கல்லாமை, என்ற தலைப்பின்கீழ் கல்வி குறித்துக் குறிப்பிடுகிறார், இதனை,

“தமிழ் இலக்கியத்தில் சொல்லப்படும் கல்வி, கேள்வி, கல்லாமைக்கும் திருமூலர் சொல்வதற்கும் வேறுபாடுகள் சற்று மிகுதி. அவர்கள் எல்லாம் லோகாதயத்தை (பொருள் முதல் வாதம்) சொன்னார்கள் என்றால், திருமூலர் மெய்ஞானத்தைச் (கருத்தியல் வாதம்) சொல்கிறார்”⁹⁰ என்று மு.அண்ணாமலை குறிப்பிடுகிறார். திருமூலர் குறிப்பிடும் கல்வி அனுபவக் கல்வியாம் மெய்ஞானக் கல்வியே இறைவனை அடைய உதவும். மெய்ஞானமே உண்மையான கல்வி என்று கூறுகிறார்.

“கணக்கறிந் தார்கல்வி கற்றறிந்தாரே”

(திரு.பா.316)

“துணையது வாய்வருந் தூயநற் கல்வியே”

(திரு.பா.294)

என்ற அடிகளால் அறியலாம்.

சித்தர்கள் கூறும் கல்வி அனுபவக்கல்வி ஆகும். உண்மைப்பொருளை உணர்ந்தறியும் மெய்ஞானக் கல்வியைக் குறிக்கிறது. வேத, புராண, சாத்திரக் கல்வியைக் கடுமையாக எதிர்த்துள்ளனர்.

சித்தர்களின் கல்வி குறித்த சாடல்களும் ஏசல்களும் நவீன உலகிற்கும் பொருந்தும். இன்றைய கல்விமுறை குறித்துக் கவிஞர்கள்,

“புத்தகங்களே

சமர்த்தாய் இருங்கள்

குழந்தைகளைக்

கிழித்து விடாதீர்கள்”⁹¹

என்றும்,

“குழந்தைகளே பாடப்புத்தகங்களாக

இருக்கிறார்கள்

அவர்கள் கையில் ஏன்

காகிதக் குப்பைகளைத் தருகிறார்கள்”⁹²

என்றும் அப்துல்ரகுமான் புத்தகங்களைக் காகிதக் குப்பைகள் என்று கூறுகின்றார். எதிர்கால வாழ்க்கையைச் சரியாக அமைத்துக் கொள்ள ஏட்டுக் கல்வி வழிகாட்டவில்லை என்பதைக் கூறுவதன்வழிச் சித்தர்களின் கருத்தை நவீனக் கவிஞர்களும் ஏற்றுக்கொள்வதை அறியலாம்.

3.7 தொகுப்புரை

- இலக்கியமும் சமூகமும் இருகண்களைப் போன்றது. ஒன்றையொன்று பிரிக்க இயலாது. சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக இலக்கியங்கள் உள்ளன. இதனால் சமூகம் குறித்த அறிஞர்களின் கருத்துக்கள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.
- இலக்கியம் தோன்றுவதற்கான பின்புலங்களாக இருக்கின்ற சமுதாயம், அரசியல், பொருளாதாரம் மற்றும் பண்பாட்டுக் கூறுகள் குறித்தும் சித்தர் இலக்கியம் தோன்றிய காலச்சூழல் பின்னணி குறித்தும் இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.
- மனிதனையும் கடவுளையும் இணைக்கும் பாலமாகத் தோன்றிய சமயங்கள் பின் சமயவாதிகளால் அறிவுக்குப் பொருந்தாத செயற்கைச் சடங்குகளான சமயங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இதனால் சமயப்பூசல்களும் வன்முறைகளுமே வளர்ந்தன. ஆகவே, சித்தர்கள் சமயப்பூசல்களுக்குக் காரணமானவற்றைக் களைவதில் முன்நின்றனர்.
- சமயப்பொறையை விரும்பிய சித்தர்கள் அன்பை மட்டுமே வலியுறுத்தும் சமய உணர்வையும் சண்டை சச்சரவு இல்லாத சமயத்தையும் விரும்பினர்.
- பிறப்பில் உயர்வு தாழ்வு இல்லை என்றும் சாதிப்பிரிவுகள் செயற்கையானவை என்றும் சித்தர்கள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளனர். மனிதன் தன் பண்பாட்டாலும் ஒழுக்கத்தாலும் உழைப்பாலுமே சமூக மதிப்பைப் பெற முடியும் என்று கூறிச் சாதிப்பிரிவினையும் அதன் விளைவுகளையும் எதிர்த்துப் புரட்சி செய்துள்ளனர்.
- தீண்டாமையை எதிர்த்து முதலில் குரல் கொடுத்தவர்கள் சித்தர்களாவர். பிறப்பினால் உயர்ந்தவர் தாழ்த்தப்பட்டவர் என்பது அறியாமையாகும். மனிதனை மனிதன் தொடுவதே தீட்டு என்பதையும் தீட்டிற்குக் காரணமாகச் சொல்லும் நடைமுறைகளையும் சித்தர்கள் சாடியுள்ளனர்.
- உருவவழிபாட்டில் ஏற்படும் பூசல்கள் பலவாகும். சித்தர்கள் உருவவழிபாட்டில் உள்ள போலித்தனத்தைச் சாடுகின்றனர். கல், மண், செம்பு, மரம் ஆகியவற்றினால் செய்யும் உருவங்கள் உண்மையில் கடவுளாவதில்லை. எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பரம்பொருளை(வடிவத்தில்) எல்லைக்குள் வரையறுப்பது அறிவீனம் என்று உரைத்துள்ளனர்.

- ஆகமம், வேதம், புராணம், சாத்திரம் ஆகியவற்றில் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகள் அனைத்தும் பொய்யானவை. பரம்பொருளை அறிந்தவர்களுக்கு வேதபுராணங்கள் அனைத்தும் பயனற்றவை. அவையாவும் வீணான நூல்கள் என்று கூறியுள்ளனர்.
- இறைவன் மனத்துள் இருக்கின்றான். இதனை உணராமல் கோயில், குளம், தீர்த்தம், தலயாத்திரை என்று செல்லுகின்ற மக்களையும், புறவழிபாட்டு முறைகளையும் பழித்துரைத்துள்ளனர்.
- காரணகாரியமில்லாமல் சமுதாயத்தில் கடைபிடிக்கப்படும் மூடநம்பிக்கைகளைப் பழித்துரைத்துள்ளனர். சகுனம் பார்ப்பது, நல்ல நாள் பார்ப்பது, அபிசேகம் செய்தல், காவடி எடுத்தல், தேர் இழுத்தல், பொங்கல் வைத்தல், உயிர்ப்பலி கொடுத்தல் போன்ற மூடநம்பிக்கைகளைச் சித்தர்கள் சாடியுள்ளனர்.
- மக்களைச் சுயமாக சிந்திக்க விடாமல் கடவுளின் பெயரைச் சொல்லி ஏமாற்றும் வேடதாரிகள், காவி உடைதரித்து திரியும் சமயவாதிகள், பல வேடம்புனைந்து திரியும் போலிச்சாமிகள், பொய்யான குருமார்கள் என சித்தர்கள் கடிந்துரைத்துள்ளனர்.
- வாழ்க்கையை அறநெறிசார்ந்து வாழ சித்தர்கள் அறிவுறுத்துகின்றனர். மனத்தூய்மை, அன்பு, ஈகை, விருந்தோம்பல், கள்ளுண்ணாமை, சினம் தவிர்த்தல், ஆசை தவிர்த்தல், புலால் மறுத்தல், உயிர்ப்பலி இல்லாமை, போன்ற நற்சிந்தனைகளை எடுத்துரைத்துள்ளனர். மக்கள் மனிதநேயத்துடன் இன்புற்று வாழ விழையும் சித்தர்கள் பகுத்தறிவாளர்களாக, சீர்திருத்தச் சிந்தனையாளராக, சமுதாயச் சிற்பிகளாகத் திகழ்கிறார்கள்; திகழ்ந்துள்ளனர் என்பதை இவ்வியலின்வழி அறியலாம்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. திருவள்ளுவர்.,திருக்குறள், கு.140.
2. ஓளவையார்.,ஆத்திச்சூடி., பா.104
3. தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார்.,வாழ்வியல் களஞ்சியம்., ப.588
4. மு.முருகையன்., சாதீயம்., ப.4
5. ஜெ.நாராயணன். தமிழ்க்குமுகாயம்., ப.12
6. Davit Drashlar., Sociology P-33
7. இரா.செல்வகணபதி., தமிழ்க்குமுகாயம்., ப.7
8. Davit Drashlar., Sociology P-25
9. தமிழண்ணல்., புதிய நோக்கில் தமிழிலக்கிய வரலாறு., ப.66
10. கே.கே.பிள்ளை., தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், பக்.421-22
11. ஏ.கே.நீலகண்ட சாஸ்திரி., சோழர்கள்., ப.35
12. விவேகானந்தர்., ஞானதீபம்,சுடர் 8, ப.400
13. கருணாநிதி(ப.ஆ.), சித்தர் பாடல்களில் சமூகமுரண்-தீர்வு ப.49
14. மீ.ப.சோமசுந்தரம்., சித்தர் இலக்கியம்., ப.61
15. மனோண்மணி(ப.ஆ.), சித்தரீயல் ஆய்வுமாலை., ப.137
16. குன்றக்குடி அடிகளார்.,நமது நிலையில் சமயம் சமுதாயம், ப.2
17. பெ.சுயம்பு., இந்தியாவில் சமயங்கள்., ப.7
18. ஆனந்த ரவி சாஸ்திரி, சித்தர்களின் சமுதாயச்சிந்தனை ப.57
19. மேலது., ப.54
20. கே.கே.பிள்ளை., தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்., ப.221
21. க.கைலாசபதி., ஒப்பியல் இலக்கியம்., ப.190
22. மார்க்ஸ்., கருத்தியல் சாதி,மதம்,பெண்., ப.99
23. தாயுமானவர், தாயுமானவர் திருப்பாடல் திரட்டு., பா.25
24. மேலது., பா.44
25. வள்ளலார்., திருவருட்பா., பா.3766
26. A.V.Subrmania Aiyar., The poetry and the Philosophy of The siddhas., P-7
27. பக்தவத்சல பாரதி., பண்பாட்டு மானுடவியல்., ப.318
28. J.H.Hutton., Caste in India. P54
29. பக்தவத்சல பாரதி., பண்பாட்டு மானுடவியல்., ப.320
30. மேலது., ப.324

31. அ.தட்சணாமூர்த்தி., தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும் பக்.518-19
32. பகவத்கீதை 4ஆம் அத்தியாயம்13ஆம் சுலோகம்
33. மனுதர்ம சாஸ்திரம் 8ஆம் அத்தியாயம் 20 ஆம் சூத்திரம்
34. மேலது., மனு 8ஆம் அத்தியாயம் 413 சூத்திரம்
35. அ.தட்சணாமூர்த்தி., தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்., பக்.523.24
36. கவிமணி., ஆசியஜோதி., பக்.48-49
37. கைலாசபதி.க., ஒப்பியல் இலக்கியம்., ப.191
38. ஓளவையார்., நல்வழி., பா.2
39. Subrmania Aiyar. The poetry and the Philosophy P-82
40. வள்ளலார்., திருவருட்பா பா.6:55:7
41. பாரதியார்., பாப்பா பாட்டு., பா.2
42. பாரதிதாசன்., பாரதிதாசன் கவிதைகள்., பா.23
43. சா.மருதவாணன்., பெரியாரின் சிந்தனைக் கதிர்கள்., ப.57
44. தமிழ்நாடு பாடநூல் புத்தகம் ப.1
45. இன்குலாப் மனுசங்கடா(ஆனந்தவிகடன்) 03.08.2011
46. அறவேந்தன் (ப.ஆ.), பெரியாரும் உலகப்பகுத்தறிவாளர்களும் ப.49
47. மேலது., அம்பேத்கார்., ப.179
48. ஈஸ்வரப்பிள்ளை.தா., சித்தர்களும் வேமனும்., ப.14
49. பி.ஆர்.அம்பேத்கார்., சாதியை ஒழிக்கவழி., ப.181
50. வைரமுத்து., திருத்தி எழுதிய தீர்ப்புகள்., ப.112
51. ஆனந்த ரவி சாஸ்திரி, சித்தர்களின் சமுதாயச்சிந்தனை., ப.92
52. இரா.கலாவதி., சித்தர் பாடல்களில் நடப்பியல்., ப.111
53. சா.மருதவாணன்.,பெரியாரின் சிந்தனைக் கதிர்கள்., ப.57
54. மேலது., ப.53
55. சி.எஸ்.முருகேசன்., சித்தர்கள் கண்ட இறைமை., ப.17
56. பெரியார்., சொற்பொழிவு குடியரசு 15,1926
57. சா.மருதவாணன்., பெரியாரின் சிந்தனைக் கதிர்கள்., ப.57
58. தா.ஈஸ்வரப்பிள்ளை.,பண்பாட்டு நோக்கில் திருமுறைகள்., ப.12
59. சாமி.சிதம்பரனார்., சித்தர்கள் கண்ட விஞ்ஞானம் தத்துவம் ப.56
60. மேலது., ப.47
61. சா.மருதவாணன்.,பெரியாரின் சிந்தனைக் கதிர்கள்., ப.54
62. சு.சக்திவேல்., நாட்டுப்புறவியல் ஓர் ஆய்வு ப.189
63. மேலது., ப.190

64. தொல்காப்பியம்., பொருளதிகாரம்., நூ-91
65. குறுந்தொகை., பா-391
66. சு.சக்திவேல். நாட்டுப்புறவியல் ஓர் ஆய்வு., ப.180
67. மேலது.,ப.182
68. திருக்குறள், கு-34
69. மேலது கு-78
70. மேலது கு-231
71. புறநானூறு பா.181
72. விவிலியம் மாத்தேயு 25 அதிகாரம் ப.40
73. புறநானூறு.,பா.18
74. இரா.கலாவதி. சித்தர் பாடல்களில் நடப்பியல் ப.109
75. புறநானூறு., பா.123
76. திருக்குறள்.,கு-923
77. மேலது கு.922
78. ஆனந்த ரவி சாஸ்திரி, சித்தர்களின் சமுதாயச்சிந்தனை ப.139
79. திருக்குறள்., கு.304
80. வள்ளலார்., திருவருட்பா.,பா.1167
81. புறநானூறு., பா.11
82. க.நாராயணன், சித்தர் சிவவாக்கியர்.,ப.198
83. திருவள்ளுவர்.,திருக்குறள்.,கு-946
84. அதிவீரராமபாண்டியன்.,நறுந்தொகை. ப.35
85. புறநானூறு., பா.183
86. தொல்காப்பியம். பொருளதிகாரம்.,நூ.26
87. மேலது ப.54
88. மு.அண்ணாமலை.,தமிழ்நாட்டில் கல்வி அன்றும் இன்றும். ப.49
89. க.இளமதி., சித்தர் இலக்கியம்., ப.211
90. மு.அண்ணாமலை.. தமிழ்நாட்டில் கல்வி அன்றும் இன்றும் ப.130
91. அப்துல் ரகுமான்., பித்தன்., ப.80
92. அப்துல் ரகுமான்., பித்தன்., ப.80

சித்தர்களின் பாடல்களில் இறைமை

சித்தர்கள் தூய அறச்சிந்தனையை மேற்கொண்டு துறவறத்தோடு ஒன்றிய வாழ்வினை வாழ்ந்தார்கள். எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பரம்பொருள் என்ற ஒன்று உண்டு எனக் கருதினர். தெய்வம் குறித்த சிந்தனைகளை மறுப்பதைவிட தெய்வத்தைக் கொண்டு நடத்தப்படும் பூசைமுறைகளையே மறுத்தனர். சித்தர்களைப் பொறுத்தவரை தெய்வம் என்பது புறவெளியிலே இல்லை அகத்திலேயே உண்டு என எண்ணினர். ஆகவே சித்தர்களின் இறைமை குறித்த கருத்துக்களையும் அவர்களின் வழிபாடு சார்ந்த நிலைப்பாடுகள் குறித்த கருத்துக்களையும் சித்தர்களின் பாடல்களின் வழியாக முன்வைத்து ஆய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

4.1 இறைக்கொள்கை

இறையின் பண்பே இறைமையாகும். இறைமைவேறு. இறைவேறு அல்ல. இறை என்பதற்குத் தமிழ்ப் பேரகராதி பின்வருமாறு விளக்குகிறது. “இறை என்பதற்குத் தலை, கடவுள், திரு, சிவன், மேன்மை, அரசன், தலைமை (Head, Supreme, God, Siva, Eminence, Greatness, King, Sovereign, Monarch)”¹ஆகும். தலைமை பொருந்திய சக்தியாக அல்லது இயற்கையின் முதன்மையான சக்தியாக இறைவனைக் கருதலாம். கொள்கை என்பதற்குத் தமிழ்ப் பேரகராதி “கோட்பாடு, ஒழுக்கம், நிகழ்ச்சி, இயல்பு, தன்மை, தரம், முன்மாதிரி, நடத்தை (Principle, Doctrine, Confirmity to moral principle, Event, Quality, Nature Build).”² என்று உரைக்கிறது. மேற்கண்ட கருத்துகளின் அடிப்படையில் இறைக் கொள்கைக்குரிய பொருளாக இறைத்தன்மை என்பதாகக் கொள்ளலாம். அதாவது இயற்கையின் முதன்மையான சக்தியின் இயல்பு மற்றும் தன்மையை எடுத்துரைப்பதாகக் கருதலாம்.

இறைவன் என்பவன் அன்பே உருவானவன் அமைதியானவன். படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்ற முத்தொழில்களைச் செய்யக்கூடியவன். உலகில் நடக்கும் நிகழ்வுகளுக்குக் காரணமானவன். அவனின்றி அணுவும் அசையாது என்பன இறைவன் குறித்துப் பெரும்பான்மையினரின் கருத்தாகும். “இறை எனப்படுவது அறிவே வடிவானது. எல்லா ஆற்றலும் உடையது எல்லாம் உடையது எல்லாவற்றையும் படைப்பதும் அதுவே காப்பதும் அதுவே அழிப்பதும்

அதுவே தன்னை நமக்குத் தோன்றாதவாறு மறைப்பதும் அதுவே, எல்லாவற்றையும் அருளுவதும் அதுவே, அதனால் ஆகாதது ஒன்றும் இல்லை யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்திலங்கும் அதுவே, நாம் வேண்டுவதைச் செவியில்லாமலேயே கேட்கவல்லது. இதனால் தான் ‘அதற்கு ஆயிரம் தலைகள் உண்டு ஆயிரம் கண்கள் உண்டு ஆயிரம் கால்கள் உண்டு என்று அருமறைகள் கூறும் ‘இவ்வாறு கூறியிருப்பதன் கருத்து அ.து எல்லாம் அறியவல்லது யாதும் அருளவல்லது என்பதே”³ என இயம்புகிறார் துரையாங்கசாமி.

தமிழ் இலக்கியங்களில் சிவன், முருகன், திருமால், இந்திரன், சக்தி வழிபாடுகள் இருந்தமையை அறியமுடிகிறது. தொல்காப்பியம் முதல் பக்தி இலக்கியக் காலம் வரை கடவுள் குறித்த அற்புதக் கதைகள் சொல்லப்படுகின்றன. இவற்றிலிருந்து மாறுபட்டு சித்தர்களே முதன்முதலாக இறைமைக் கருத்தாகப் புரட்சிகரமாக உண்மைப் பொருளை வெளிப்படுத்தியவர்களாவர்.

4.1.1 இறைநம்பிக்கை

இயற்கையின் பேராற்றலைக் கண்டு அச்சமும் வியப்பும் கொண்ட மனிதன் அதன் சீற்றத்திற்கு ஆளாகாமல் இருக்க அவற்றை வழிபடத் துவங்கினான். பெரும் காற்று, கடும் மழை, இடி, மின்னல் இவற்றைப் பார்த்து உடல் நடுங்கிய மனிதன் இவற்றை வணங்குவதால் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாம் என நம்பிக்கையுற்றான்.

இறைநம்பிக்கையின் தோற்றம் குறித்து உளவியல் அறிஞர் சிக்மண்ட் பிராய்டு (Sigmund Freud) கூறுகையில் “இயற்கையிடமும் மரணத்திற்குப் பின்வரும் நிலையிடமும் மனிதன் கொண்ட அச்சமே இறைவழிபாட்டிற்கு அடிப்படைக் காரணம்”⁴ என்கிறார். எனவே, ஆதிமனிதன் இயற்கையோடியெய்ந்த வாழ்வு நடத்தினான். இயற்கையின் சீற்றத்தால் பாதிக்கப்பட்டான். அதனால் இயற்கையின்மீது நம்பிக்கை கொண்டு அவற்றை வழிபட்டுக் கொண்டாட ஆரம்பித்தான். “இயற்கையில் தோன்றிய கதிரவன், மதி, மழை, மின்னல் முதலான பொருள்களைக் கண்டு ஏற்பட்ட வியப்பு, அதிர்ச்சி, அச்சம் என்றும் உள்ளத்து உணர்வுகளே சமயம் தோன்றக் காரணமாயின”⁵ என்ற மாக்ஸ் முல்லரின் கருத்தின்வழி இறைநம்பிக்கையின் காரணமாக மனிதன் முதலில் இயற்கையை வழிபட்டுள்ளான் என்பதை அறியலாம்.

பண்பாட்டு மானுடவியல் என்ற நூலில் இறை நம்பிக்கையின் தோற்றம் குறித்து, “இயற்கையின் பாதிப்புக்குள்ளான ஆதிமனிதன் அவற்றின் தாக்குதல்களில் இருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முயன்ற நிலையில் கடவுள் கோட்பாடும் வழிபாடும் தோன்றின. இயற்கையின் அச்சம் ஊட்டும் செயல்களே மனிதனைக் கடவுள்நெறிக்கு இட்டுச்சென்றது”⁶ என்ற கருத்து இடம்பெற்றுள்ளது. ஆரம்பத்தில் இறை நம்பிக்கை என்பது இயற்கையின்மீது கொண்ட நம்பிக்கையாகவே இருந்தது. மக்களின் வாழ்க்கை முறை, அறிவியல் வளர்ச்சி நாகரிக மேம்பாடு ஆகியவற்றிற்கு ஏற்ப இறைநம்பிக்கை பல்வேறு எண்ணங்களையும் கற்பனைகளையும் உருவாக்கியது. சமயங்களும் தத்துவ விளக்கங்களும் தோன்றியதற்கு ஏற்ப இறைநம்பிக்கையும் மக்கள் மனதில் பதிந்து விட்டது.

இறை குறித்து பலகுழுக்களின்வழி பல்வேறு கருத்துக்கள் உருவாக்கப்பட்டு உள்ளன. அனைத்துக் குழுக்களும் அன்பை மையமாகக் கொண்டு இயங்கினும் உயர்வு தாழ்வு கற்பித்தலால் பூசல்கள் தோன்றலாயின. இதிலிருந்து மக்களை மீட்டெடுத்தவர்கள் சித்தர்களாவர். மனத்தை அடக்கி, அதனை இறைவனிடம் செலுத்தியவர்கள் சித்தர்கள். இறைவனைக் காண முயன்றவன் பக்தன் என்றால் கண்டு தெளிந்தவன் சித்தன் எனலாம். உலகியல் வாழ்வை விட்டு ஒதுங்கித் தனித்து வாழ்ந்து தன் ஆன்ம விடுதலையையே குறிக்கோளாகக் கொண்டவர்கள் சித்தர்களாவர். ஆனால், அவர்களின் பாடல்களை ஆழ்ந்து நோக்கும்பொழுது அவை அறியாமையை அகற்றுபவையாகவும், கடவுள் குறித்த மூடநம்பிக்கையை ஒழிப்பவையாகவும் இருக்கின்றன.

சித்தர்கள் எல்லாவகையிலும் சமுதாயத்தின் இடர்களைத் துடைத்திடவும், மக்களின் அறியாமையை அகற்றி அவர்தம் உள்ளங்களில் விழிப்புணர்வை விதைத்திடவும் பாடுபட்டவர்களாவர். “சித்தர்கள் சமுதாயத்திற்குச் செய்த மிகப்பெரிய தொண்டு ஒன்று உண்டு என்றால் அது கடவுள் பற்றிய கொள்கையை விளக்கியது ஆகும். ஆலயங்களில் மட்டும் இறைவன் இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் கண்மூடித்தனமான சம்பிரதாயங்களில் தமது பொழுதையும் பொருளையும் விரயம் செய்து வந்த காலத்தில் மிக அரிய கொள்கையை உலகுக்கு உணர்த்தினார்கள்”⁷ சித்தர்களின் கருத்துக்களால் கடவுள் குறித்த விழிப்புணர்வும், புதிய பார்வையும் தோன்றியமையை அறியலாம். இறைநெறி சார்ந்த உண்மைகள், சீர்திருத்த கருத்துக்கள் யாவற்றையும்

எல்லோரும் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் விளக்கியுள்ளனர். இத்தகைய உண்மைச் செய்தியை அறிந்து மக்கள் விழிப்பும் தெளிவும் பெற வேண்டுமென்பதே சித்தர்களின் விருப்பமாகும். எனவே, இறைவனின் தன்மையை விளக்குதல், உண்மையான இறைநெறியை மனிதர்கள் உணர்ந்து பின்பற்ற வேண்டுமெனில் சிந்தனைக்கும் சொல்லுக்கும் அப்பாற்பட்டு விளங்கும் இறைவனின் இயல்புகளை மக்கள் உணர்ந்து கொள்வது கட்டாயமாகிறது. ஆனால் சமய இலக்கியங்கள் யாவும் இறைவனின் இயல்புகளைத் தெளிவுபடுத்துவதற்குப் பதில் குழப்பத்தையே உண்டாக்கியுள்ளன. இதனை இராமலிங்க அடிகளார், “நாம் முன்பார்த்தும், கேட்டும் லட்சியம் வைத்துக் கொண்டிருந்த வேதம், ஆகமம், புராணம், இதிகாசம், கலைகள், எதனிலும் லட்சியம் வைக்க வேண்டாம். ஏனென்றால் அவைகள் ஒன்றிலாவது குழஉக்குறியின்றித் தெய்வத்தை இன்னபடி என்றும் தெய்வத்தினுடைய உண்மை இன்னதென்றும் கொஞ்சமேனும் புறங்கவியச் சொல்லாமல் மண்ணைப்போட்டு மறைத்துவிட்டார்கள். அனுமாத்திரமேனுந் தெரிவிக்காமல் பிண்ட லட்சணத்தை அண்டத்தில் காட்டினார்கள் யாதெனில் கைலாசபதி என்றும் வைகுண்டபதி என்றும், சத்தியலோகாதிபதி என்றும் பெயரிட்டு இடம், வாகனம், ஆயுதம், வடிவம், ரூபம் முதலியவையும் ஒரு மனுஷ்யனுக்கு அமைப்பது போல் அமைத்து உண்மையாக இருப்பதாகச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். தெய்வத்திற்குக் கைகால் முதலியன இருக்குமா? என்று கேட்பவர்களுக்கு பதில் சொல்லத் தெரியாது விழிக்கிறார்கள். இஃது உண்மையாக இருப்பதாகவே முன்னும் உள்ள பெரியவர்கள் என்று பெயரிட்டுக் கொண்டு இருந்தவர்களும் உண்மையை அறியாது அப்படியே கண்ணை மூடிக்கொண்டு கூறியிருக்கிறார்கள்”⁸. என்று மகாஉபதேசப் பகுதியில் கருத்துரைக்கிறார். இக்கருத்துக்களில் இருந்து இறைநம்பிக்கையைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு சிறுசிறு குழுக்கள் உருவாக்கிய விளக்கங்களும், வழிப்பாட்டு முறைகளும் உருவ அமைப்புகளையும் கொண்டு சமயம் என்றதொரு அமைப்பினை மக்கள் பின்பற்றியமையையும் சமயம்சார்ந்த சடங்குகளும் உருவவழிபாடுகளும் பூசைகளும் தோன்றின என்பதனையும் அறியலாம்.

மனிதன் கலை, கலாச்சாரம், ஆறு, கடல் மொழிகளால் பிரிந்திருந்தான். மேலும் சாதிச்சடங்குகளும் சமயங்களும் அவனது பிரிவினைகளை அதிகப்படுத்தின. சைவம், வைணவம், சமணம், பௌத்தம், கிறித்தவம், இஸ்லாம் என்று பல சமயங்களுக்கு எனத் தனித்தனி கொள்கைகளை வகுத்துள்ளன.

மேலும், ஒவ்வொரு சமயமும் இறைவனுக்குத் தனி உருவமும் பெயரும் சுட்டி வழிபட்டு வருகின்றன. சமயங்களின் எண்ணிக்கைக்கும் வழிபாட்டின் முறைகளுக்கும் ஏற்ப இறைவனின் எண்ணிக்கையும் வளர்ந்துள்ளன. ஒரே சமயத்துக்குள்ளேயே பல கடவுள்களையும் காண இயலுகின்றன.

4.2 அடியவர்களும் சித்தர்களும்

பக்தி இலக்கியங்களைப் பாடிய நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் தனக்கென ஒரு பக்திமார்க்கத்தைப் பின்பற்றிய அடியவர்களாவர். நாயன்மார்கள் சிவனையும் ஆழ்வார்கள் திருமாலையும் வழிபட்டுத் தங்களது கடவுளே மெய்க்கடவுள், மூத்தகடவுள், உயர்ந்த கடவுள் என்றும் மற்றவை தங்கள் கடவுளைவிட உயர்வானவர்கள் அல்ல என்றும் தங்கள் பாடல்களில் துணிச்சலாகச் சொல்லியுள்ளனர். தீவிர சமயப்பற்றினால் உயிரையும் கொடுத்துள்ளனர். பிறரது உயிரையும் எடுத்துள்ளனர் என்பதை இலக்கியச் சான்றுகளின்வழி அறியலாம். இவர்களிலிருந்து சித்தர்கள் முற்றிலும் மாறுபட்டவர்கள். பக்தி மார்க்கத்தைக் கடந்து ஞானமார்க்கத்தைப் பின்பற்றியவர்கள் ஆவர். ஞானம் குறித்து கூறுகையில் “ஞானம் என்பது இறைவனை வழிபடுவது அல்ல. இறைவனை உணர்வது தன்னை அறிவது பிரபஞ்சத்தை அறிவது, சிருஷ்டியின் நுண்மையையும் பிரம்மாண்டத்தையும் அறிவது. இதைத்தான் வள்ளுவர் மெய்யுணர்தல் என்று கூறுகிறார்”⁹ சைவ, வைணவ அடியார்களின் பக்திமார்க்கம் குறுகிய சிந்தனையைப் பெற்று விளங்குகின்றது. பக்தியில் இறைவனின் புகழைப் பாடுவதையே அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைகிறது. சித்தர்களின் ஞானயோகம் பரந்த விரிந்த விசாலமான எல்லையைக் காட்டுகிறது. ஞானயோகம் என்பது தன்னையுணர்தல், வெட்டவெளியறிதல், அதாவது இருப்பதில் இருந்து இல்லாததையும் இல்லாததில் இருந்து இருப்பதையும் தேடுதல் போன்ற அடிப்படைகளைக் கொண்டதாகும்.

4.3 சித்தர்களின் இறைக்கொள்கைகள்

சித்தர்களின் இறை குறித்த அடிப்படைக் கொள்கைகளாகப் பின்வருவனவற்றைக் கொள்ளலாம்.

1. இறைவன் என்பவன் ஒருவனே
2. சிவபெருமானை வணங்கியமை
3. சக்தி வழிபாடு செய்தமை

4. உள்ளத்தில் உறையும் இறைவனைக் காண வலியுறுத்தல்
5. இறைவனைக் குருவழி உணர்தல்
6. யோகத்தின் வழி இறைவனை அடைதல்
7. புற வழிபாட்டைக் கடுமையாக மறுத்தல்
8. புறவழிபாட்டுச் சின்னங்களை மறுத்தல்
9. சிறதெய்வ வழிபாட்டைக் கண்டித்தல்

4.3.1 இறைவன் என்பவன் ஒருவனே

உயிர்கள் அனைத்தும் ஒன்றுதான் அதேபோல அவ்வுயிர்களைப் படைத்த இறைவனும் ஒருவன் என்பதே உண்மையாகும். உலக உயிர்கள் அனைத்திற்கும் காரணமாக, ஆதாரமாக இருப்பது பரம்பொருள் ஒன்றே என்ற கருத்தில் திடமாக உள்ளவர்கள் சமயச் சார்பற்ற மெய்யறிவாளர்களாவர். எங்கும் நிறைந்துள்ள பரம்பொருள் ஒன்றே என மக்களை உணரச் செய்வதன் மூலமே சமுதாயத்தில் நிலவும் பகைமையைக் களைந்திட முடியுமெனச் சித்தர்கள் ஓர் இறைக் கோட்பாட்டை வலியுறுத்தினர்.

சமயச் சார்பின்றி ஒற்றைக் கோட்பாட்டை முதன்மைப்படுத்தியவர் திருவள்ளுவரே,

**“தனக்குவமை இல்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது”¹⁰**

என்று திருக்குறளில் தனக்குவமை இல்லாதவனாக உலகத்திற்கு முதற்காரணமாக, தூய அறிவாக, விருப்பு வெறுப்பு அற்றவனாக இறைவனின் பொதுமைப்பண்புகள் சுட்டப்படுகின்றன. இத்தொடர்கள் யாவும் சமயச் சார்பின்றி பரம்பொருளாகிய இறைவனைக் குறிப்பனவாக அமைந்துள்ளன.

சைவமும், வைணவமும் இந்து சமயத்தின் இரண்டு பிரிவுகளாகும். சிவனும் திருமாலும் வெவ்வேறு கடவுளாகக் கருதப்பட்டாலும் ஒன்றிலொன்று கலந்த பரம்பொருளாகவே கருதுகின்றனர். இதனை பொய்கையாழ்வார்,

**“அரண் நாரணன் நாமம் ஆன்விடை புள்வூர்தி
உரைநூல் மறையுறையும் கோயில் - வரைநீர்
கருமழிப் பளிப்பும் கையதுவேல் நேமி
உருவமெரி கார்மேனி ஒன்று”¹¹**

என்ற பாடலில் ஆகமாமாகிய சிவனும் வேதமூர்த்தியாகிய கருடாழ்வானும் ஒரு சேரக் காணுங்கால் அரன் உடலாகவும், நாரணன் அந்த உடம்பினுள்ளே உள்ள உயிராகவும் உள்ளான். இருவரும் ஒருவராகவே காட்சித் தருகின்றனர் என்கிறார். மேலும்,

“ஏற்றான் புள்வூர்ந்தான் வாயிலெரிந்தான் மார்விடந்தான்
நீற்றான் நிழல்மணி வண்ணத்தான் - கூற்றொருபால்
மங்கையான் பூமகளான் வார்சடையான் நீண்முடியான்
கங்கையான் நீள்கழலான் காப்பு”¹²

என்ற பாடலில் ஒருபுறம் சிவனும், ஒரு புறம் திருமாலும் காட்சித் தருவதும் சிவனின் ஆன்மாவாக திருமாலே காட்சித் தருகிறான். இருவரும் ஒன்றாக அடியவர்களைப் பாதுகாத்தருளும் பேரிறைவன் என்கிறார்.

“தாழ்சடையும் நீண்முடியும் ஒண்மழுவும் - சக்கரமும்
சூழரவும் பொன்னாணும் தோன்றுமால் -சூழும்
திரண்டருவி பாயும் திலைமலைமேல் எந்தைக்கு
இரண்டுருவு மொன்றாய் இசைந்து”¹³

என்ற பாடலில் பேயாழ்வார் தாழ்ந்த சடைமுடியும் மற்றொரு பக்கம் நீண்ட திருமுடியும், ஒருபுறம் சுற்றியிருக்கிற நாகம், மறுபுறம் பொன்னாலான அரைஞாண் கயிறு என சிவனும் திருமாலும் ஒரே கோலமாக அமர்ந்து அடியவர்களுக்கு அருள்பாலிக்கின்றனர் என்ற இதே கருத்தை வலியுறுத்தி காரைக்கால் அம்மையாரும்,

“ஒருபால் உலகளந்த மாலவனாம் மற்றை
ஒருபால் உமையவளாம் என்றால் - இருபாலும்
நின்னுருவமாக நிறந்தெரிய மாட்டோமால்
நின்னுருவோ மின்னுருவோ நேர்ந்து”¹⁴

என்ற பாடலில் இறைவனின் திருவுருவம் ஒருபக்கம் உலகளந்த மாலவனாம் மற்றொரு பக்கம் உமையவளாம் எப்படிப் பார்க்கினும் நின்னுருவே காட்சித் தருகின்ற பான்மையன் என்கிறார். எனவே, சிவனும் திருமாலும் ஒருவரே இறைவன் என்பவரும் ஒருவரே,

“தில்லை நாயகன்னவன் திருவரங்கனும் அவன்
எல்லையான புவனமும் ஏகமுத்தி யானவன்
பல்லு நாவும் உள்ளபேர் பகுத்துகூறி மகிழுவார்
வல்லபங்கள் பேசுவார் வாய்புழுத்து மாய்வரே”

(சிவ.பா.56)

என்ற பாடலில் தில்லை நாயகனும் திருவரங்கனும் ஒருவனே. இவ்வுலகைக் காப்பவனும் ஒருவனே என்ற சமயப்பொதுமையைச் சிவவாக்கியர் வலியுறுத்துகிறார். சைவ, வைணவம் என்ற சமயப் பிரிவுகளை ஒன்றாக்கிக் கடவுள் எல்லார்க்கும் பொதுவானவர் என்று பாடியுள்ளார். சமயப் பகைமையைக் களைந்திட இறைவன் ஒருவனே என்று கூறுகிறார் திருமூலர்,

**“ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்
நன்றே நினைமின் நமன் இல்லை நாணமே
சென்றே புகும்கதி இல்லை நும் சித்தத்து
நின்றே நிலைபெற நீர் நினைந்து உய்மினே”** (திரு.பா.2066)

என்ற பாடலில் மக்கள் அனைவரும் ஒன்றுபட்டு உய்ய வேண்டுமானால், மக்கள் எண்ணத்திலும் போக்கிலும் ஒன்றே மனிதகுலம், உலகிற்கு ஒருவனே இறைவன் என்ற எண்ணம் உருவாக வேண்டும்.

அகத்தியர் தனது ஞானம் ஒன்பது என்ற பாடலில்,

“சத்தியே பராபரமே ஒன்றே தெய்வம்” (அகத்.ஞா.பா.4)

“ஒருவனென்றே தெய்வத்தை வணங்க வேணும்” (அகத்.ஞா.பா.4)

என்றும் பாடியுள்ளார். ஆதிசக்தியாகிய (பராபரம்) பரம்பொருள் ஒன்று என்றும் ஒருவனாகிய இறைவனைப் போற்றி வணங்க வேண்டும் என்றும் கூறுகிறார்.

சிவவாக்கியர் பல பாடல்களில் இறைவன் ஒருவனே என்று பாடியுள்ளார். பரம்பொருளின் தன்மை, எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பொதுமை, ஒருமை நிலை என இறைவனின் கூறுகளைச் சுட்டுகிறார். மக்களிடையே உள்ள சமயக் காழ்ப்புகளைக் களைந்து பரம்பொருள் என்பதன்கீழ் ஒன்று படுத்தும் முயற்சியைச் சிவவாக்கியர் செய்துள்ளார். இதனை,

**“எங்கள் தெய்வம் உங்கள் தெய்வம் என்றிரண்டு பேதமோ
உங்கள் பேதம் அன்றியே உண்மை இரண்டும் இல்லையே”** (சிவ.பா.224)

என்ற பாடலில் கடவுளைப் பிரித்துப் பார்க்கும் அறியாமையைக் கண்டிக்கிறார். உங்கள் தெய்வம், எங்கள் தெய்வம் என்று பிரித்துப் பார்ப்பது அறிவீனமாகும் என்கிறார். மேலும்,

**“அங்குமிங்கு மாகிநின்ற ஆதிமூர்த்தி ஒன்றலோ
வங்கவாரம் சொன்னபேர்கள் வாய்புழுத்து மாள்வரே”** (சிவ.பா.133)

என்ற பாடலில் இருவேறு தெய்வம் என்ற பேதங்கள் இருக்க முடியாது. எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் ஆதிமுர்த்தி ஒருவனே! இதில் பிரிவினைகளை ஏற்படுத்துபவர் வாய்ப்புழுத்துமாள்வர் என சபிக்கவும் செய்கிறார் சிவவாக்கியர்.

சிவவாக்கியரின் ஓரிறைக் கோட்பாட்டினை, “வரையறைக்கட்கு உட்பட்ட சமயங்கள் கற்பித்துக் கொண்ட கடவுளர்களிடமிருந்து பரம்பொருளைச் சிவவாக்கியர் வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறார். உருவும் பெயரும் தாங்கிய கடவுள் பலராதல் கூடும், இக்கடவுள் அனைவருக்கும் மூலமாயும் பொதுவாயும் விளங்கும் பரம்பொருள் ஒன்றேயாகும் என்று உறுதிபடுத்துகிறார் சிவவாக்கியர்”¹⁵ என எடுத்துரைக்கிறார் க.நாராயணன்.

இறைவன் ஒருவனே என்பதைக் கூறும்போது,

“ஒன்றும் ஒன்றும் உலகனைத்தும் ஒன்றுமே

அன்று மின்றும் ஒன்றுமே அனாதியானது ஒன்றுமே”

(சிவ.பா.183)

என்ற பாடல் வரிகளில் இறைவன் ஒன்றுமே ஒருவனே அவனைப் பிரிக்க இயலாது என சிவவாக்கியர் வலியுறுத்துகிறார். இதனையே உலக உயிர்கள், உலகியல் பொருள்கள் ஆகிய யாவற்றையும் படைத்து இயக்கி அழிப்பவன் இறைவன், அவன் துன்பம் இல்லாத வடிவினன், தனக்குச் சமமாகவோ மேலாகவோ வேறொன்று இல்லாதவன் என்ற சீத்தலை சாத்தனாரின் கருத்து நினைக்கத் தக்கது.

“கட்டிநிற் போனும், கலை உருவினோனும்

படைத்து விளையாடும் பண்பினோனும்

துடைத்துத் துயர்தீர் தோற்றத்தோனும்

தன்னில் வேறு – தான் ஒன்று இலோனும்

அன்னோன் - இறைவன் ஆகும் என்று உரைத்தனன்”¹⁶

என்ற பாடலில் எல்லாமுமாக இருப்பவன் இறைவன். அவனே பரம்பொருள் என்ற கருத்தினை வலியுறுத்துகிறது.

இறைவன் ஒருவனே என்பதைப் பிரித்ததே சமயங்கள், ஒவ்வொரு சமயப்பிரிவினரும் தனக்கெனக் கொள்கைகளை வகுத்துக் கொண்டனர். தனது சமயமே உயர்ந்தது, அதில் உள்ள கடவுளரே சிறந்தவர்கள் என்று வாதம் செய்தனர். இதனை எதிர்த்துக் கடவுள் ஒருவனே என்ற கோட்பாட்டினை வலியுறுத்துபவர்கள் சித்தர்கள். வேதம், மந்திரம், தந்திரம், சடங்கு ஆகியவற்றை எதிர்த்துக் குரல் கொடுத்தவர்கள் சித்தர்களாவர்.

**“எம்மதநிலையையும் நின்னருள் நிலையில் இலங்குதல்
எல்லாம் சம்மதமாக்கிக் கொள்ளுகின்றேன்”¹⁷**

என்ற பாடலில் சித்தர்களின் வழிவந்த வள்ளலார் எல்லா சமயங்களையும் ஒன்றாகப்பார்க்கும்பொழுது பரம்பொருள் ஒன்றே என்பது விளங்கும்.

விடுதலைப் போராட்டத்தின்போது இந்திய மக்கள் சமயங்களால் பிரிந்திருப்பதை ஒருங்கிணைக்கும் ஒருமையை வற்புறுத்தியவர் பாரதியார்,

“தீயினைக் கும்பிடும் பார்ப்பார் -நித்தம்

திக்கை வணங்கும் துருக்கர்

கோயிற் சிலுவையின் முன்னே -நின்று

கும்பிடும் ஏசு மதத்தார்

யாரும் பணிந்திடும் தெய்வம் -பொருள்

யாவினும் நின்றிடும் தெய்வம்”¹⁸

என்ற பாடலில் ஒரு தெய்வக் கோட்பாட்டை வற்புறுத்துகிறார். மேலும் தன் புதிய ஆத்திச்சூடியில் சிவன், திருமால், ஏசு. அல்லா அனைவரும் ஒருவரே என்று பாடியுள்ளார்.

எனவே, எந்த ஒரு சமயக் கருத்தும் பிற சமயங்களின் கருத்துக்களை முற்றிலுமாகப் புறக்கணித்துவிட முடியாது. சமயவாதிகள் தரும் கடவுள் பற்றிய விளக்கங்கள் பரம்பொருளின் ஒருசில கூறுகளே தவிர, அவை பரம்பொருளின் முழுமையினைக் காட்டாது. இவ்வுண்மையை உணராமல் சமயவாதிகள் தத்தம் கடவுளரும் சமயங்களும் உண்மையானவை எனக் கூறி, பிற சமயங்களை இழித்துரைத்து பகைத்துக் கொள்கின்றனர். சமூகப் பூசல்களுக்கு வித்திட்டனர். மெய்ஞ்ஞானிகளான சித்தர்கள் பரம்பொருள் தன்மையை அனைவரும் ஏற்கும்படி கூறினர். அனுபவப்பொருள் ஒன்றே என்பதை வலியுறுத்தினர்.

சமயங்கள் தோறும் கடவுளின் பெயரும், விளக்கங்களும் வேறுபட்டாலும் பரம்பொருள், பரம் பொருள் அனுபவம் என்பதில் பொதுக்கருத்துக்களே இழையோடுகிறது. எனவே எல்லோர்க்கும் பொதுவான ஒரே பரம்பொருள் எல்லாவிடத்தும் நிறைந்திருக்கிறது என்பதே சமய வேறுபாடுகளின் பின்புலத்தில் மறைந்திருக்கும் உண்மையாகும். சித்தர்களும் இக்கருத்தினையே வலியுறுத்துகின்றனர். பல பெயர்களில் கடவுளை வழிபடுவதைக் கண்டித்து இறைவன் ஒருவனே என்பதில் நம்பிக்கை கொண்டு மக்களிடம் பரப்பினர் என்பதை அறியலாம்.

4.3.2 சிவபெருமானை வணங்கியமை

சமய எல்லைகளைக் கடந்து பரம்பொருள் அனுபவம் கைவரப் பெற்றவர்கள் சித்தர்கள். இவர்கள் எந்த ஒரு சமயத்திற்கும் உரியவர்கள் அல்ல. எனினும் தம்முடைய பரம்பொருள் அனுபவத்தையும் எண்ணங்களையும் பிறர்க்கு எடுத்துரைக்கவும், மக்களை ஆற்றுப்படுத்தவும் சைவ சமயத்தின் கடவுளர் பெயரையும் கருத்துகளையும் கையாளுகின்றனர்.

4.3.2.1 சங்க காலத்தில் சிவன்

பழங்காலத்தில் வழக்கத்தில் இருந்த கடவுளின் பெயர்கள் பின்னர் சமயங்களாக மாறின. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நிலத்தின் இயற்கைச் சூழலுக்கேற்ப சேயோன், மாயோன், வேந்தன், வருணன் ஆகிய நான்கு தெய்வங்களும் (தொல்-அகம்-நூ-5) கொற்றவையும் பழந்தமிழரின் வழிபடு தெய்வங்களாக இருந்தன. “இயற்கையோடியைந்த வாழ்வு நடத்திய தமிழர்கள் ‘இயற்கைசார் இறையியலைப்’ பின்பற்றினர். சமயத் தெய்வங்களாக இப்பெயர்கள் அமையவில்லை”¹⁹ என்பதால் கடவுளின் பெயர்கள் இயற்கையைச் சார்ந்து இருந்தமையை அறியலாம். பதினெண் மேல்க்கணக்கு நூல்களில் பரம்பொருளின் உருவ வருணனையைக் கூறும் பல சொற்றொடர்கள் காணப்படுகின்றன. தாழ்ந்து நீண்ட சடை உடையவன்²⁰, கொன்றைமாலை அணிந்தவன்²¹, தலைமேல் கங்கையைத் தாங்கியவன்²², முக்கண்ணன்²³, வேதத்தை அந்தணர்க்கு உரைத்தவன்²⁴, கழுத்தில் நச்சுக்கறை உடையவன்²⁵, கையில் மழு ஏந்தியவன்²⁶, உமையொரு பாகத்தன்²⁷, காளையைக் கொடியாகவும் ஊர்தியாகவும் கொண்டவன்²⁸, ஆலமரத்தடியில் அமர்ந்தவன்²⁹ என்பன பரம்பொருளுக்குரிய அடையாளங்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. “சங்க இலக்கியங்களில் யாண்டும் ‘சிவன்’ என்ற கடவுளர் பெயரோ ‘சைவம்’ என்ற சமயப்பெயரோ குறிக்கப்படவில்லை. குறிப்பிட்ட உருவம், பெயர், வழிபாடு, வழிபடுவோர் சேர்ந்து சமயம் என்ற ஓர் அமைப்பு பின்னர் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்”³⁰ என்கிறார் க.நாராயணன்.

திருமூலர் சிவனை ஒரு குறியீடாகவே(குருவாக) வழிபட்டுள்ளார். இதனை,

“சிவனை வழிபட்டார் எண்ணிலாத் தேவர்

அவனை வழிபட்டாங்கு ஆமாறுஒன் நில்லை

அவனை வழிபட்டாங்கு ஆமாறு காட்டும்

குருவை வழிபடின கூடலும் ஆமே”

(திரு.பா.2119)

என்ற பாடலின்வழி அறியலாம். மேலும், திருமுலரின் பல (பா.1771,1772,1807,1882, 1905,2710,2975,2718) பாடல்களில் சிவன்பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன.

**“நவ்விரண்டு காலதாய் நவின்ற மவ் வயிறதாய்
சிவ்விரண்டு தோளதாய் சிறந்தவவ்வு வாயதாய்
யவ்விரண்டு கண்ணதாய் அமர்ந்துநின்ற நேர்மையில்
செவ்வையொத்து நின்றதே சிவாயம் அஞ்செழுத்துமே”** (சிவ.பா.97)

என்ற பாடலில் ந என்பது இரண்டு கால்களாய், ம என்பது வயிறதாய் சி என்பது இரண்டு தோள்களாய் வ என்பது வாயதாய், ய என்பது இருகண்களாய் உடலுறுப்புகளையும் அவற்றிடையே இயங்கும் யோக ஆதாரச் சக்கரங்களையும் சுட்டுவதன் மூலம் திருவைந்தெழுத்தின் உருவ நிலையைச் சிவவாக்கியர் கூறுகிறார்.

“பரியுழவைத் தோலுடுத்தப் பாதந் தூக்கி” (சுட்டை.பா.36)

என்றும்,

“விளக்கியதோர் புலித்தோலை யிடையித் கட்டி” (சுட்டை.பா.76)

என்ற பாடலில் இறைவன்(சிவன்) இடையில் புலித்தோலை அணிந்து ஆடுவான் என்கிறார்.

“மூவராலு மறியொணாத முக்கணன்” (சிவ.பா.131)

“ஆலமுண்ட கண்டனார்” (சிவ.பா.16)

என்ற பாடல்களில் சிவவாக்கியர் இறைவன்(சிவன்) ஆலகால விசத்தை உண்டதையும் மூவராலும் அறியமுடியாத முக்கண்ணன் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். இவர் சிவபெருமான் குறித்துப் பல பாடல்களில் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். யானையின் தோலைப் போர்த்திருப்பவன் என்றும், எண்திசைக்கும் கடந்து நிற்பவன் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், உமையொரு பாகனைப் போற்றும்போது,

“நாட்டிலாத நாதனை நாரிபங்கர் பாகனை” (சிவ.பா.32)

என்ற பாடலில் மங்கையொரு பாகன் என்று சிவபெருமானைப் பாடுகிறார். இதேபோன்று சுட்டைமுனியும்(பா.37) கூறுகின்றார்.

“கங்கைதனைப் பூண்டானே” (காக.பா.5)

என்ற பாடலில் கங்கையைத் தலையிலே சூடியவன் என்று பாடியுள்ளார்.

சிவம் என்பது குறித்து, “சிவம் என்ற சொல்லுக்குத் தான் மங்கலமாய் இருந்து தன்னை அடையும் பொருள்களையும் மங்கலமாக்கும் என்பதே பொருள் எனவே சிவம் ஆய பரம்பொருளை ‘நமசிவாய’ எனும் ஐந்தெழுத்தால் ஓதினால் நன்னிலைக் கிட்டும்”³¹ எனப் பதிவு செய்கிறார் க.நாராயணன். எனவே சிவவாக்கியர் சிவத்தையும்(அருவம்) சிவனையும்(உருவம்) ஐந்தெழுத்து ஒலியிலேயே காண்கிறார்.

சித்தர்களின் பாடல்களின்வழி உழுவைத்தோலுடுத்தல்(சட்டைமுனி), முக்கண்ணன்(சிவவாக்கியர்), ஆலமுண்டகண்டன், நாரிபங்கர் பாகன்(சிவவாக்கியர்) கங்கைதனைப் பூண்டவன்(காகபுசண்டர்) போன்ற சிவபெருமானின் உருவத்தைப் பாடியுள்ளதால் சித்தர்கள் சிவனை வழிபட்டுள்ளனர் என்பதை அறியலாம். திருமூலர், சிவவாக்கியர் தம் பாடல்களில் சுமார் 50க்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் சிவனை உருவ அருவ நிலைகளில் பாடியுள்ளார்.

4.3.3 சக்தியை வழிபட்டமை

மனித மனத்தால் கற்பிக்கப்பட்ட சமயக் கடவுள்கள் பரம்பொருளின் கூறுகளாக அமைகின்றனர். சமயங்களின் தோற்றம், வளர்ச்சி, மனிதனின் அனுபவம், கற்பனைத் திறன் ஆகியவற்றுக்கேற்பக் கடவுளுக்கு உருவமும் பெயரும் உருவாக்கப்பட்டன. கற்பனையின் நீட்சிக்கு ஏற்ப காலந்தோறும் கடவுளுக்குப் புதிய வடிவங்கள், புதிய பெயர்கள் மற்றும் புதிய கதைகள் புனையப்பட்டன. ‘பழங்காலத்தில் ஆறுவகையான சமயங்கள் இருந்ததாகக் குறிப்புகள் உள்ளன. அவை சைவம்-சிவன், வைணவம்-திருமால், சௌரம் - சூரியன், கௌமாரம் -முருகன், சாக்தம்-சக்தி, காணபத்யம்-கணபதி என்று ஆறு சமயங்களும் சமயத்திற்குரிய கடவுள் குறித்தும் ³² சுயம்பு குறிப்பிடுகிறார்.

சக்தியை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டு வழிபடும் முறை ‘சாக்தம்’ என்று அழைக்கப்படுகிறது. பழங்காலத்தில் தாய்தெய்வவழிபாடு முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. தாய்தெய்வத்திற்கு இடத்திற்கு இடம் பெயர் வேறுபட்டிருந்தது. கொல்லிப்பாவை, கானமர்செல்வி, குமரி, கொற்றவைவழிபாடு போன்ற பல பெயர்களிலிருந்தன. அதன்பிறகு பக்தி இலக்கியக் காலத்தில் முழுமுதற் கடவுள்களையே வழிபட்டுள்ளனர். சித்தர்கள் காலத்தில் சக்தியை ‘வாலை’ என்று வழிபட்டனர். ஆரம்பத்தில் சக்தி வழிபாடாக இருந்ததைச் சித்தர்களே வாலை வழிபாடாக மாற்றி வழிபட்டனர்.

4.3.3.1 வாலை வழிபாட்டிற்கான காரணம்

வாலை என்பதன் பொருளாக, “இளையது, ஒரு சக்தி, சுத்தம், பன்னிருவயதிற தூய பெண், இருதுவாகாத பெண்”³³ என்று தமிழ்பேரகராதி பொருள் தருகிறது. எனவே, வாலை வழிபாடு என்பது இளவயதுப் பெண்ணை, பன்னிருவயதிற்குரிய கன்னியை வழிபடுவதைக் குறிக்கிறது.

திருமூலர் சக்தியை வழிபடும் தன்மையை,

“ஆதி பரந்தெய்வம் அண்டத்து நற்றெய்வஞ்

பாதியுள் மன்னும் பராசக்தி யாமே”

(திரு.பா.1737)

என்ற பாடலில் சிவனின் ஆற்றலே சக்தியாய் பரிணமித்து உலகைக் காப்பதாகப் பல பாடல்களில் பாடியுள்ளார்.

சக்தியை முழுமுதற்பொருளாகவும், சிவனுக்கு இணையாகவும் வைத்துப் போற்றியுள்ளனர். சித்தர்கள் தெய்வவழிபாட்டில் பெண்களை வழிபடுவதற்கும் கன்னிப் பெண்களை (வாலை-11வயது) மட்டுமே வழிபட்டுள்ளனர். இதனை,

“வாலைக்கு மேலான தெய்வமில்லை

கும்மிக்கு மேலான பாடலில்லை”

(கொங்.பா.74)

என்ற பாடலில் வாலையே எல்லாவற்றிற்கும் முதன்மையானவள். அவளைப் போற்றி பாடுவதே மேன்மையானதாகும். ஒருவர் சித்தராவதற்கு வாலையைப் பணிவதுதான் ஒரே வழி என்கின்றனர். இதனை கொங்கணர்,

“வாலையைப் பூசிக்கச் சித்தரானார் வாலைக்

கொத்தாசையாய்ச் சிவகர்த்தரானார்”

(கொங்.பா.73)

சிவகர்த்தர் ஆவதற்கும் சித்தராவதற்கும் வாலையை வழிபட வேண்டும் என்கிறார்.

சக்தியானவள் சிவனுக்கு இணையானவள். சிவனுக்குரிய யாவும் சக்திக்குரியன என்பதைச் சித்தர்கள் சுட்டியுள்ளனர். சக்தியின் கன்னித்தன்மை குறித்து,

“காணாது சிறுபிள்ளை கன்னி கன்னி”

(கருவு.பா.1)

என்ற பாடலில் கருவூரார் வாலையின் கன்னித் தன்மையை அடையாளப்படுத்துகிறார். ‘குழந்தையும் தெய்வமும் ஒன்று’ என்பது மூத்தோர் சொல். இதனால் சிறு பெண் குழந்தையைத் தெய்வமாகக் கருதியுள்ளனர் என்பதை அறியலாம்.

காகபுசண்டர் கூறுகையில்,

“கன்னியிவள் சிறுவாலை கன்னி தானே”

(காக.பா.29)

என்று காகபுசண்டரும் வாலையின் கன்னித்தன்மையைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்.

இவ்வாறாக திருமூலர்(சக்தி), கொங்கணர், சட்டைமுனி, கருவூரார், காகபுசண்டர், பத்ரகிரி போன்றோர் பாடல்களில் வாலையாகிய சக்தி முழுமுதற் கடவுளாகப் போற்றியமையைக் காண முடிகிறது. எனவே வலை வழிபாடு சித்தர் பாடல்களிலே முதலிடம் பெறுகிறது.

4.3.4 உள்ளத்தில் உறையும் இறைவனைக் காண முயலல்

சரியை, கிரியை என்ற புறவழிபாட்டு நெறிகளால் பொய்மையும் மூடப்பழக்கங்களும் மலிந்து கிடப்பதைக் கண்டு சித்தர்கள் அவற்றைச் சாடினர். புறவழிபாடுகளான உருவவழிபாடுகளில் உள்ள குறைகளைக் கூறுவதோடு, மக்கள் அனைவரும் ஆன்ம விடுதலை பெற உள்ளத்தில் உறைந்திருக்கும் இறைவனைக் காண அறிவுறுத்துகின்றனர். யோகம், ஞானம் ஆகியன அகவழிபாட்டு நெறிகளாகும். இந்நெறி இறைவனை உள்ளத்தில் அருவநிலையில் வழிபடுபவர்களுக்குத் துணையாகிறது. அகவழிபாடு குறித்து, “பரம்பொருள் அனுபவமும் அவற்றால் சமூக இயையும் மறுமலர்ச்சியும் காண அகவழிபாடு எனும் மாற்று வழியைச் சித்தர்கள் கூறுகின்றனர். அகவழிபாட்டு நெறிகள் தனிமனித அனுபவங்களால் ஆனவை. இந்நெறிகளில் பிறர் புகுந்து பொய்மைகளைக் கலக்க இயலாது”³⁴ இறைவனைப் பெரிய கோயில்களிலோ, பல்வேறு உருவங்களிலோ காண வேண்டியதில்லை. இறைவனை எங்கும் தேடித்திரிந்து காணவேண்டாம். ஒவ்வொருவரும் தன் உள்ளத்தின் உள்ளேயே இருக்கும் இறைவனைக் கண்டு ஆனந்திக்க வேண்டும் என்பதை,

“கோயில் பள்ளி ஏதடா? குறித்து நின்றது ஏதடா?

வாயினால் தொழுதுநின்ற மந்திரங்கள் ஏதடா?

ஞானமான பள்ளியில் நன்மையாய் வணங்கினால்

காயமான பள்ளியில் காணலாம் இறையையே”

(சிவ.பா.186)

என்ற பாடலில் சிவவாக்கியர் புறவழிபாட்டு அமைப்புகளான கோயில்கள், பள்ளிவாசல்கள் மந்திரங்களால் இறைவனை அடைய முடியாது. ஞானத்தை வாயிலாகக் கொண்டு காயத்திலேயே (உடம்பிலே) இறைவனைக் காணமுடியும் என்கிறார்.

நமது உடம்பே நாம் வழிபாடு செய்ய வேண்டிய திருக்கோயிலாகும். கோயிலில் உள்ள அனைத்தையும் உடம்பிலே காட்டுகின்றார், திருமூலர் கூறுகையில்,

**“உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம் பாலயம்
வள்ளல் பிரானார்க்கு வாய்கோபுரவாசல்
தெள்ளத் தெளிவார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்தும் காளா மணி விளக்கே”** (திரு.பா.1823)

என்ற பாடலில் புறவழிபாட்டுச் சின்னங்களான கோயில்களில் இறைவன் இல்லை. உள்ளமே பெருங்கோயில், ஊனுடம்பே ஆலயம், சீவனே சிவலிங்கம், புலன் ஐந்தும் மணிவிளக்கு என்கிறார். உள்ளத்துள் இருக்கும் இறைவனை வெளியில் தேடுவதால் எந்த பயனும் இல்லை என்றுரைக்கிறார். இதனையே சிவவாக்கியரும் குறிப்பிடுகிறார்.

சித்தர்கள் குறிப்பிடும் உள்ளத்து இறைவனை அடைவதற்கு உள்ளத்தூய்மை அவசியமாகும். இதனை,

**“மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்
ஆகுல நீர பிற”³⁵**

என்று கூறுகிறார் திருவள்ளுவர்.

இறைவனை அடைவதற்கு உள்ளத்தூய்மையே அவசியமாகும். ஆனால் வேதியர்கள் புறத்தூய்மையைப் பெரிதாகக் கருதுகின்றனர். இதனை சிவவாக்கியர், வாயில் பட்ட நீரை எச்சில் என்று இழிவுபடுத்துவர், ஆனால் வாயால் சொல்லப்படும் வேதம் புனிதமாகுமா? என்கிறார். மேலும் காலையும் மாலையும் நீரில் மூழ்குவதால் இறைவனைக் காணமுடியும் என்று கூறும் அறிவிலிகளுக்கு காலமெல்லாம் நீரில் விரைவாகவும் எளிதாகவும் இறைவனைக் காண முடியும் என்கிறார்.

**“காலைமாலை நீரிலே முழுகுமந்த மூடர்காள்
காலைமாலை நீரிலே கிடந்ததேரை என்பெறும்
காலமே எழுந்திருந்து கண்கள் முன்றில் ஒன்றினால்
மூலமே நினைப்பிராகில் முத்திசித்தி யாகுமே”** (சிவ.பா.41)

என்று சிவவாக்கியர் பாடுகின்றார். எது அழுக்கு எது தூய்மை என்று அறியாது அறிவிலிகள், புறவழிபாடுகளிலும் சடங்குகளிலும் தன்னை ஈடுபடுத்துகின்றனர்.

எனவே அகவழிபாடே சிறந்தது. அதுவே அறிவுவழிபட்டது. அதற்கு மனத்தாய்மை அவசியமாகும்.

**“கோயிலாவது ஏதடா குளங்களாவது ஏதடா
கோயிலும் குளங்களும் கும்பிடும் குலாமரே
கோயிலும் மனத்துளே குளங்களும் மனத்துளே”** (சிவ.பா.35)

என்ற சிவவாக்கியர் பாடலில் மனம் சுத்தமாக, மாசற்றதாக இருக்க வேண்டும். கோயில், குளங்கள் என்ற புறவழிபாட்டுச் சடங்குகளைக் களைந்து அகத்தில் வழிபடும் அகநிலை வழிபாட்டினைக் குறிப்பிடுகிறார். உள்ளத்தில் தான் அறிவென்னும் இறைவன் கோயிலாகக் கொண்டிருப்பான் என்கிறார். உள்ளத்தில் இறைவன் இருப்பதைக் குறித்து, “சித்தர்கள் சிலை வழிபாட்டினையும் பூஜா அனுஷ்டானங்களையும் ஏற்காத ஞானிகள் இறைவன் ஒவ்வொருவர் உள்ளேயும் இருக்கிறான். வெளியே இல்லை என்று தீர்மானமாகச் சொன்னவர்கள்”³⁶ என்று கலைஅரசு சித்தர்கள் குறித்துக் குறிப்பிடுகிறார். சித்தர்களுள் சிவவாக்கியர் இறைவன் உள்ளத்தில் உறைந்திருப்பதாகப் பாடியுள்ளதைக் காண முடிகிறது. இக்கருத்தையும் (சிவ.பா.எண்.263, பத்ர.பா.30,47,76). சித்தர்கள் வலியுறுத்துகின்றனர்.

4.3.4.1 அன்பே கடவுள்

உள்ளத்தில் எழும் உணர்வுகளுள் உயர்ந்ததும் நிலைத்துப் பயன் தருவதும் அன்புணர்வாகும். உயிரின்றி உடலில்லை என்பது போல அன்பின்றி வாழ்க்கை இல்லை என்றும் அன்பில்லா உயிர்வாழ்க்கை ஒருபோதும் சிறக்காது என்றும் அன்பே உயிர் வாழ்க்கைக்கு அடிப்படை என்றும் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார். இதனை,

**“அன்பகத் தில்லா உயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
என்புதோல் போர்த்த உடம்பு”³⁷**

என்றும் திருக்குறள் குறிப்பிடுகிறது.

உலகம் முழுமைக்கும் மூல ஊற்றாக இருப்பது அன்புணர்வே ஆகும். அன்பால் மட்டும் பரம்பொருளை அடைய முடியும். இதனால் திருமூலர் ‘அன்பே சிவம்’ என்ற கொள்கையை வலியுறுத்துகிறார். மேலும்,

“அன்பில் இறைவனை யாம் அறிவோம்” (திரு.பா.289)

என்கிறார். எனவே அன்பு இல்லையென்றால் மனத்துள் இருக்கும் இறைவனை அடைய முடியாது. இதனை,

“ஆதி பகவனையே - பசுவே

அன்பாய் நினைப்பாயேல்”

(இடை.சித்.பா.33)

என்று இடைக்காட்டுச்சித்தர் பாடுகின்றார்.

“எள்ளளவும் அன்பகத்தில் இல்லாதார் முத்தி

எய்துவது தொல்லுலகில் இல்லை யெனவே”

(பாம்ப.சித்.பா.89)

என்று பாம்பாட்டிச்சித்தர் பாடுகிறார். சிறிதளவேனும் அன்பு இல்லையெனில் முக்தி எய்துவது அரிதாகும். எனவே முக்தி அடைவதற்கான வாயிலே அன்பு ஒன்றுதான் என்கிறார். இதனை,

“ஆருயிர்க்கெல்லாம் நான்

அன்பு செயல் வேண்டும்”³⁸

என்று வள்ளலார் அனைத்து உயிர்களிடமும் அன்பு செய்ய வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறார்.

“அன்பென்று கொட்டு முரசே”³⁹

என்று பாரதியார் அன்பே சிறந்தது என்று கூறுகிறார்.

4.3.4.2 அறிவே கடவுள்

அகத்தில் இருக்கும் இறைவனை அறிவால் அறிதல் வேண்டும். “உள்ளம் என்ற கோயிலின் ஒளிவிளக்கு பகுத்தறிவு என்றும் உலகத்தின் உண்மையை அறியக் கடவுள் நமக்குத் தந்துள்ள ஒரே ஒரு கருவி பகுத்தறிவு என்கிறது பாரசீகப் பழமொழி.”⁴⁰ இறைவனை அறிவென்னும் அகக்கண்களால் காண வேண்டும் என்பதைப் பழமொழி அறிவுறுத்துகிறது. திருவள்ளுவர்,

“எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்

மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு”⁴¹

என்ற திருக்குறள் ஒரு பொருள் எத்தன்மையதாக இருப்பினும் அதன் உண்மையைக் காண்பதே அறிவு என்கிறது. இதனை,

“தன்னை யறியத் தனக்கொரு கேடில்லை

தன்னை யறியாமல் தானே கெடுகின்றான்”

(திரு.பா.2355)

என்று திருமூலர் பாடுகின்றார். தன்னை அறிவு இருந்தால் மெய்ப்பொருளை அறியமுடியும் என்கிறார். மேலும்,

“அறிவு வடிவென் றறியாத என்னை

அறிவு வடிவென்று அருள்செய்தான் நந்தி

அறிவு வடிவென்று அருளால் அறிந்தே

அறிவு வடிவென்று அறிந்திருந் தேனே”

(திரு.பா.2357)

என்ற பாடலால் இறைவனாகிய மெய்ப்பொருள் அறிவு வடிவினை அறியாமல், பின் அறிவின் வடிவினை அறிவதற்கு வாய்ப்பாக இருந்தவனை நான் அறிந்துகொண்டேன் என்று பாடுகின்றார்.

அறிவால் பரம்பொருளை அடையும் திறம் குறித்துப் பட்டினத்தார்,

“அறிவாகி நின்ற அளவறியேன் பூரணமே”

(பட்டி.பா.60)

என்று பாடுகிறார். மேலும்

அறிவே தெய்வம் என்பதை,

“மாடனைக் காடனை வேடனைப் போற்றி

மயங்கும் அறிவிலிகாள் -எத

னூடு நின்றோங்கும் அறிவொன்றே தெய்வமென்

றோதி அறியீரோ?”⁴²

என்ற பாரதியின் வரிகளால் விளங்கலாம்.

எனவே உலகை அனைத்தும் படைத்து, படைத்த அனைத்திலும் உள்ள இறைவனை, ஊனுக்குள் உறைந்திருக்கும் ஆனந்தப் பேரொளியை அன்பு மற்றும் அறிவால் அறிய முடியும் என்று சித்தர்கள் பதிவுசெய்துள்ளனர். இறைவனை முகக்கண் கொண்டு காண்பது அறிவீனம், அகக்கண்ணாகிய அன்பு, அறிவால் காண்பதே பேரின்பமாகும். இறைவனைக் கறுப்பு, வெளுப்பு என்றும் ஒன்று, பல என்றும் கூறுபோடுவது பரம்பொருளைச் சிறுமைப்படுத்துவதாகும். எனவே உள்ளத்தில் இருக்கும் இறைவனை உணர்வால் உணர்ந்து அன்பாலும் அறிவாலும் பரவ வேண்டும்.

4.5 இறைவனைக் குருவழி அடைதல்

சித்தர் மரபில் குருவிற்குத் தனிச்சிறப்பிடம் வழங்கப்படுகிறது. சித்தர் மரபுப்படி யோகம் மற்றும் ஆன்மீகப் பயிற்சிகளைக் குருமுகமாக மட்டுமே கற்று உணரத்தக்கவையாகும். சித்தர்கள் இறைவனைக் குருவழி அடைதல் என்றும்

இறைவனையே குருவாகக் கொள்ளுதல் என்றும் இருநிலைகளில் பாடியுள்ளனர். சித்தர்கள் தங்களுடைய குருபரம்பரைக் குறித்தும் பேசுகின்றனர்.

சித்தர்களின் கொள்கைகளையும் பின்புலங்களையும் கொண்டு அவர்களின் குருபரம்பரையைப் பிரித்துக் கூறுகிறார். ஆர்.வெங்கட்ராமன், “சித்தர்கள் பின்பற்றிய குருபரம்பரையை மூலவர்க்கம், பாலவர்க்கம், கைலாய வர்க்கம் என்று பிரிக்கிறார். இதில் மூலவர்க்கத்தில் கணபதியோ, திருமூலரையோ மூலகுருவாகக் கருதப்படுகிறார், பாலவர்க்கத்தில் முருகனே மூலகுருவாக விளங்குகிறான். கைலாய வர்க்கத்தில் சிவவெருமானே குருநாதனாகத் திகழ்கின்றான்”⁴³.

சித்தர்கள் தங்கள் குருவைப் போற்றியும் புகழ்ந்தும் பாடல்கள் இயற்றியுள்ளனர். திருமூலர் திருமந்திரத்தில் குருபரம்பரையைப் பற்றிப் பாடியுள்ளார். இதனை,

“நந்தி அருள் பெற்ற நாதரைநாடின
நந்திகள் நால்வர் சிவயோக மாமுனி
மற்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்ரமர்
என்றிவர் என்னோடு எண்மரும் ஆமே”

(திரு.பா.129)

என்ற பாடலில் நந்தி முதலாகத் திருமூலர் இறுதியாக எண்மரை குரு பரம்பரையாகக் கூறுகிறார். மேலும் திருமூலர் தான் கைலாயம் பரம்பரையில் தோன்றியவர் என்று குறிப்பிடுகிறார்(பா.91). எனவே குருவே மோட்சத்தை(ஞானத்தை) அடைவதற்கான வழிகாட்டி என்றும் விளக்குகின்றனர் சித்தர்கள். அந்த வகையில் குரு என்பவர் மிகவும் இன்றிமையாதவராக விளங்குகிறார். குரு என்பதன் விளக்கம் குறித்து, ‘குரு’ என்னும் சமஸ்கிருதச் சொல் ‘கு’ என்ற, ‘ரு’ என்ற இரண்டு சொற்களின் அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். ‘கு’ என்றால் இருள். ‘ரு’ என்றால் ஒளி. குரு தன் சீடனின் அறியாமை இருளை அகற்றி உண்மை ஒளியைத் தோற்றுவிப்பவர். ஆன்மீகக் கண்களைத் திறந்து வைப்பவர்”⁴⁴ என்று டி.என்.கணபதி விளக்கமளிக்கிறார்.

திருமந்திரத்தில் குருவிற்கு விளக்கம் கூறுவதைக் காண முடிகிறது. திருமூலர்,

“குருவென் பவனே வேதாக மங்கூறும்
பரஇன்ப னாகிச் சிவயோகம் பாவித்து
ஒரு சிந்தை இன்றி உயர்பாச நீக்கி
வருநல் குரவன்பால் வைக்கிலும் ஆமே”

(திரு.பா.2057)

என்ற பாடலில் குரு என்பவன் வேதாகமங்கள் கூறும் பரம்பொருள், இறைவனின் திருவுருவை பாவித்து, சீடர்களின் சிந்தை தெளிவித்து, பாச வினை நீக்கும் சான்றோனாவான் என்கிறார் திருமூலர்.

திருமூலநாயனார் ஞானம் என்ற நூலில் கடவுளைக் குருவாக உணர்ந்து வழிபடுவோர் முக்தி இன்பத்தைப் பெறுவார்கள் என்று கூறுகிறது.

“ஆசானு மீசானு மொன்றே யாகும்”

(திரு.பா.6)

என்ற பாடலில் குருவும் ஈசனும் ஒன்றே என்கிறது. சித்தர்கள் ஈசனையே மூலகுரு என்கிறார்கள். குரு உபதேசம் பெருமையுடையது. குரு தன் மாணவனுக்கு மெய்ப்பொருளை நோக்கவும், சோதிக்கவும், சிந்திக்கவும், தியானிக்கவும், பயிலவும் அனுபவித்து உணரவும் உதவி செய்கிறார்.

காகபுசண்டர்,

“தானென்ற குருவினுப தேசத்தாலே

தனுசுரண அவித்தை யெல்லாம் தவறுண்டேபோம்”

(காக.பா.1)

என்ற பாடலில் குருவின் உபதேசத்தால் குற்றங்கள் நீங்கப்பெறும் என்கிறார்.

குருபரம்பரை குறித்து, “குரு என்பவர் மானுட நிலைக்கு அப்பாற்பட்டவர், சூ.பிகளிடையே உள்ள ‘பீர்’களைப்போலவும் இந்துக்களிடையே உள்ள ஆச்சார்யர்களைப் போலவும் பௌத்தர்களின் கல்யாணமித்திரர்களைப் போலவும் குரு என்பவர் மனித உடம்பில் தோன்றியவராகவும் விளங்கலாம், அல்லது பரம் பொருளாகவே அமையலாம், அல்லது குரு பரம்பரையே குருவாக வரிக்கப்படலாம்”⁴⁵ என்று டி.என்.கணபதி கருத்துரைக்கிறார். இதன்படி சட்டைமுனி குருபரம்பரையைப் பட்டியலிடும் பொழுது,

“ஆட்டான கைலாயப் பரம்பரை வந்த

ஆச்சரிய மூலகுரு வாரகுங் கேளே

கேளப்பா மூலர்க்கு கா லாங்கி பிள்ளை

கெடிலான காலாங்கி மைந்தர் போகர்

நீளப்பா போகர் பிள்ளை கொங்கணர்தான்

நேராக நான்குமுறை பேரானாகித்

தாளப்பா மருவிலே தபசு பண்ணிச்

சாதகமாய்க் கைலாய வர்க்க மானார்”

(சட்டை.பா.8-9)

என்று பட்டியலிடுகிறார். கைலாயப் பரம்பரையில் வந்த திருமூலர், காலங்கிநாதர், போகர், கொங்கணர் என்று பட்டியலிடுகையில் குருமார்களுக்கு எல்லாம் மூலமானவர் இறைவனே என்கிறார். ஒவ்வொரு சித்தரும் தனக்குரிய குருவைப் பின்பற்றியமை அவர்களின் பாடல்களின்வழிப் புலனாகிறது. பாம்பாட்டிச்சித்தர் பாடுகையில்,

“அருளான மூலகுரு வையர் செயலால்

ஆனந்தங் கண்டோமென் றாடாய் பாம்பே”

(பாம்பி.பா.67)

என்று இறைவனே மூலகுரு எனப் பாடுகிறார். அவனாலே ஆனந்தம் கண்டோம் என்று ஆடுபாம்பே என்கிறார்.

குருவின் அருளால் சாதாரண நிலையில் இருந்து ஒருவன் உயர்நிலையை அடைய முடியும். புத்தி, வித்தை, ஆனந்தம் எல்லாம் குருவின் அருள் இருந்தால் மட்டுமே கிட்டும் என்பதை,

“புத்திதரும் வித்தைதரும் பொல்லாப்பில்லாமல் நெஞ்சே

சித்திமுத்தி பேரின்பம் சேர்ந்திடலாம் -நித்தநித்தம்

தானந்த மானதொரு சற்குருவோடே பழகி

ஆனந்தம் உண்டிருந்தக் கால்”

(பட்டி.பா.67)

என்ற பாடலில் பட்டினத்தார் சற்குருவோடு இருப்பதால் நற்புத்தி, வித்தை அறியலாம், பேரின்ப நிலையை அடையவும் வழிகாட்டுபவர் என்று குருவோடு கூடிய உறவின் பெருமையைப் பாடுகிறார். க.இளமதி கூறுகையில் “குருக்கள் எனப்படுவோரின் பெருமை சித்தர்பாடல்களில் மிக அதிகமாகவும் அடிக்கடியும் பேசப்படுகின்றது. மேலும், ‘குரு’ என்னும் சொல்லைப் பல்வேறு பொருள்களில் சித்தர்கள் கையாண்டுள்ளார். மருத்துவம் சார்ந்த நிலையிலும் யோகம் சார்ந்த நிலையிலும் அச்சொல் வெவ்வேறு பொருள்களைத் தருவதற்கான சான்றுகளைச் சித்தர் பாடல்களில் காண முடியும்”⁴⁶ என்று கருத்துரைக்கிறார். மேலும், குருவினால் யோகம் பயின்ற சாதகன் மேன்மையடையும் நிலையை சிவவாக்கியர்,

“குருவினால் தெளிந்து கொண்டு கோதிலாத ஞானமாய்

பருவமான போதலோ பரப்பிரம்ம மானதே”

(சிவ.பா.239)

என்ற பாடலில் பதிவு செய்கிறார்.

குருவின் அருளால் சீடர்களுக்குப் பழைய தொடர்புகள் குற்றங்கள் முற்றிலும் துறக்கப்படுகின்றன. குரு உபதேசத்தால் புத்தொளி கிடைக்கிறது.

ஞானம் அடைகிறான். திருமந்திரத்தின் ஒன்பதாவது தந்திரம் குருவைப் பற்றி எடுத்துரைக்கிறது. திருமூலர்,

“தெளிவு குருவின் திருமேனி காண்டல்

தெளிவு குருவின் திருநாமஞ் செப்பல்

தெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல்

தெளிவு குருவுரு சிந்தித்தல் தானே”

(திரு.பா.183)

என்ற பாடலில் குருவை நோக்குவதாலும், குருவின் நாமத்தை ஓதுவதாலும், குருவின் நெறியில் செல்வதாலும் ஒரு சீடன் ‘தெளிவை’ அடைந்துவிடலாம் என்று உணர்த்துகிறார். குரு உபதேசத்தால் சீடனுக்கு ஞானம் வழங்கப்படுகிறது. இதனால் கீழான உணர்ச்சிகளும் எண்ணங்களும் மறையச் செய்கிறது. மேலும் குரு உபதேசத்தால் சீடனுடைய மனநிலையில் ஒரு புதிய பரிமாணத்தை அடைவதற்கான வழி பிறக்கிறது.

இதனால் சித்தர்கள் பரம்பொருளையும் குருபரம்பரையினரையும் ஞானகுருவாகக் கொண்டு வணங்கியமைப் புலனாகிறது. மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப குரு வழியாக இறைவனை(தெய்வத்தை) அடையும் முறையை சித்தர்கள் கூறுகின்றனர். மேலும், இறைவனையே குருவாகக் கொண்டு மோட்சம் அடைந்துள்ளதால் குருவானவர் இறைவனுக்கு சமமானவர் என்பதையும் உணர்த்தியுள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

4.3.6 யோகத்தின் வழியில் இறைவனை அறிதல்

“சரியை கிரியை யோகம்தான் ஞானம் பெறாமல்

பரிதிகண்ட மதியதுபோல் பயனழிந்தேன் பூரணமே”

(பட்டி.பா.17)

என்கிறார் பட்டினத்தார். இறைவனை அடைய உதவும் நெறிகளில் ஒன்று யோக நெறியாகும். சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பதில் யோகம் மூன்றாவது நிலையில் இருக்கின்றது.

சரியை: இறைவனுக்கு உடலால் செய்ய வேண்டிய தொண்டுகள் செய்து இறைவனை அடைவது இவ்வாறு இறை உலகில் வாழ்வதை ‘சாலோகம்’ என்பர்.

கிரியை: இறைவனை எண்ணி மலர் சாத்துதல், மந்திரங்கள் சொல்லுதல், பூசை முறைகளில் ஈடுபடுதல். இதனால் இறைவனுக்கருகாமையில் சேர்வதை ‘சாமீபம்’ என்று கூறுவர்.

யோகம்: மனம், மொழி, உடலால், யோக சாதனைகளில் செய்து அட்டாங்க யோகம் பயின்று இறைவன் 'உருவை' அடைவது இதனை 'சாரூபம்' என்பர்.

ஞானம்: அனைத்திலும் அறிவு நிரம்பியவராக விளங்குவது ஞானத்தால் இறைவனுடன் கலப்பது 'சாயுச்சியம்' என்று கூறுவர்.

என்ற இந்நான்கு நெறிகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடையனவாகும். இதனைச் சிவவாக்கியர்,

**“தெளிந்தநற் சரியை தன்னில் சென்றசா லோகம்பெறும்
தெளிந்தநற் கிரியைதன்னில் சேரலாஞ் சாமீபமே
தெளிந்தநல் யோகந்தன்னில் சேரலாகுஞ் சாரூபந்
தெளிந்த ஞானம் நான்கினுள் சேரலாஞ் சாயுச்சியமே”** (சிவ.பா.534)

என்ற பாடலில் சரியை நெறியில் நிற்கும் மனிதன் இறக்கும்பொழுது சாலோகத்தையும், கிரியை செய்வதற்காக உடலெடுப்பதையும், கிரியைநெறியில் இறப்பவர் மீண்டும் உடலெடுத்து யோகம் புரிவதையும், யோக நிலையில் இறப்பவர் ஞானநிலையில் உடலெடுப்பவர் பின் ஞானத்தால் இறையாக விளங்குவர் என்று பாடுகிறார். யோகம் என்பது தன்னிலை பெறுவதாகும். ஆன்மா இறைவனோடு கலப்பதைக் குறிக்கிறது. இதனை தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரம் கூறுகையில் **“யோகம் என்பது முதலில் மனிதனின் உடலையும் உள்ளத்தையும் இறுதியில் இயற்கை முழுவதையும் தன்வயப்படுத்துவதற்கான நெறிகளைப் புகட்டும் விஞ்ஞானம். ஆன்மா விடுதலைப்பெறும் வழியாகும்”**⁴⁷ என்று கருத்துரைக்கிறார். **“மனிதனை அகப்புறக் கருவிகரணங்களினின்றும் வேறாக்கி இம்மை, மறுமையினின்றும் விடுவித்து இறையுடன் ஒன்றுவிப்பது யோகமாகும்”**⁴⁸ என்றார். எனவே யோகம் என்பது இறைவனை அடைவதற்குப் பயன்படும் பயிற்சி முறையாகும். மனித உடலே யோகம் செய்ய இயலாது. யோகம் செய்யவில்லை என்றால் ஞானம் கிடைக்காது. ஞானத்தை அடையாது போனால் ஞான வடிவான இறைவனை அடைய முடியாது. எனவே யோகத்தின் குறிக்கோளே தூய மெய்யுணர்வை (இறைவனை) அடைவதாகும். இதனைச் சிவவாக்கியர்,

**“சித்தம்ஏது சிந்தைஏது சீவன்ஏது சித்தரே
சத்திஏது சம்புஏது சாதிபேதம் அற்றதேது
முத்திஏது மூலம்ஏது மூலமந்திரங்கள் ஏது
வித்திலாத வித்திலே இன்னதென்று இயம்புமே”** (சிவ.பா.45)

என்ற பாடலில் புறப்பார்வையைக் கடந்து அகப்பார்வையைப் பெறுவதே யோகமாகும். ஒருமுகச் சிந்தனையால் இறைவனை எளிதில் அடையமுடியும் என்கிறார் சிவவாக்கியர்.

“யோகம் பயிற்சிகள் உடலை அடிப்படையாகக் கொண்டவை, மனத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை என இருவகைப்படும். இவை ஒன்றுக்கொன்று துணை செய்வனவே தவிர முரணானவை அல்ல”⁴⁹ என்கிறார் க.நாராயணன். உடலை அடிப்படையாகக் கொண்ட யோகப் பயிற்சிகள் அகயோகம் என்றும் புலக்கட்டுப்பாடு மனக்கட்டுப்பாடு, மன ஒருங்கிணைப்பு, உள் முகச்சிந்தனை ஆகியன இராசயோகம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. ஆன்மாவை இறைவனோடு இணைக்க எடுத்த முயற்சியே யோகாவாகும். ஆனால் இன்று வெறும் உடற்பயிற்சியாக மாறிவிட்டது. உடலை வளப்படுத்தி, இளமையோடு, வலிமையோடு இருக்கச் செய்யப் பயன்படும் யோகப்பயிற்சியாகக் கருதப்படுகிறது.

மனிதர்கள் யோகத்தின் வழியே இன்ப நிலையை அடைகின்றனர். யோகத்திற்கு அடிப்படை உடம்பு. உடம்பு இல்லையெனில் இறைநிலையை அறிதல் முடியாது என்பதை

“காலென்னப் பிராணாய முன்னே செய்யில்

குணக்காகப் பூரகங்கும் பகமே நாலு

கோலென்ன ரேசகந்தா னென்று மூன்று

குறையாமற் சரபீசங் கூட்டித் தீரே”

(உரோ.சித்.பா.7)

என்கிறார் உரோமரிஷி யோகத்தைச் சரியாகப் பயன்படுத்துவதால் இறைவனுடன் கலக்க முடியும். யோகமே தெய்வீகஒளியைக் காட்டவல்லது என்கின்றனர் சித்தர்கள்.

4.3.7 புற வழிபாட்டை மறுத்தல்

இறைவனை அடைவதற்குச் சிறந்த நெறிகளுள் ஒன்று எதுவென்று அறியாமல் புறவழிபாட்டுநெறிகளை மக்கள் பின்பற்றினர். புற வழிபாட்டில் பல்வேறு போலிமைகள் இருப்பதைச் சித்தர்கள் சுட்டிக்காட்டினர். புறவழிபாட்டுக்களங்களாக கோயில், உருவங்கள், தீர்த்தங்கள், சமயச்சடங்குகள், பூசைமுறைகள் ஆகியவற்றைப் பின்பற்றினர். இதனைக்கண்ட சித்தர்கள் புற வழிபாட்டை மறுத்தனர்.

சித்தர்கள் சமயத்தின் கட்டமைப்பை நன்கு உணர்ந்தவர்களாவர். இவர்களின் சமய அனுபவத்தை இரு கூறுகளாக டி.என்.கணபதி குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

1. புறநிலைக் கூறு

2. அகநிலைக் கூறு⁵⁰

புறநிலைக் கூறு சமய நிறுவனமாகவும் சடங்காசாரங்களையும் கொண்டுள்ளது. இது உருவ வழிபாட்டை மையமாகக் கொண்டுள்ளது. இதில் தேவையற்ற விதிமுறைகளை மக்களுள் புகுத்தி, அவர்களை அடிமைகளாக்கி விடுகின்றன. அகநிலைக் கூறு என்பது நேரடியான அனுபவமாகவும் தனிப்பட்ட அனுபவமாகவும் அமைகிறது. அகநிலை அனுபவத்தை மையமாகக் கொண்டு மரபுவழிப்பட்ட வழிபாட்டு அமைப்புகளுக்கு முக்கியத்துவம் தராதது. இதுவே சித்தர்கள் பின்பற்றிய அனுபவமாகும்.

சித்தர்கள் புறநிலைக்கூறில் உள்ள சடங்காசாரம் மற்றும் உருவ வழிபாட்டை எதிர்த்து (சரியை, கிரியை) அகநிலைஅனுபவத்தைக் (யோகம், ஞானம்) கைக்கொண்டவர்களாவர். உருவ மற்றதை வழிபடுவதைக் காட்டிலும் உருவ முடையதை வழிபடுவது எளிது. கற்பனையாக இருந்தாலும் அவ்வுருவம் மனித மனத்திற்கப் பற்றுக் கோடாக அமைகிறது. உருவ வழிபாடு குறித்து, “உளவியல் ரீதியாக மனிதன் இயற்கை ஆற்றல் கட்டுத் தன்னையொத்த உருவும் பெயரும் தந்து அவற்றை வழிபாட்டிற்குரிய காட்சிப் பொருளாக அமைத்துக் கொண்டான் அச்சத்தை விளைவிக்கும் ஆற்றல்கட்குக் கொடிய வடிவங்கள் படைத்தும் நன்றிக்குரிய ஆற்றல்கட்கு இனிய வடிவங்கள் படைத்தும் வழிபாடு செய்யத் தொடங்கினான்”⁵¹.

நுட்பமான கருத்தினைச் சொல்லும்போது கேட்பவர்க்கு எளிதில் புரியும் வண்ணம் பருப்பொருட்களைக் காட்டி விளக்குவது மரபாகும். பரம்பொருளின் இயல்பினை எல்லாரும் எளிதில் புரிந்துகொள்ளும்படி சமயங்கள் இறைவனுக்கு உருவங்களைக் கற்பிக்கின்றன. அந்த உருவங்களில் பல்வேறு கற்பிதங்களைக் கற்பித்துவிடுகின்றன. இதனால் மக்கள் அறியாமையில் மூழ்கிக் கிடக்கின்றனர். இதனை ஒழிக்கவே சித்தர்கள் உருவவழிபாட்டை வன்மையாகக் கண்டித்தனர்.

இறைவன் எல்லாவற்றிலும் உறைந்துள்ளான். தூணிலும் இருப்பான் துரும்பிலும் இருப்பான் என்பர். அவ்வாறிருக்க கல்லை இரண்டாக்கி ஒன்றைப்

படிக்கல்லாகவும், மற்றொன்றைக் கடவுளாகவும் வழிபடுவதும் முரண்பாடாய்க் கருதுகிறார் சிவவாக்கியர்.

“ஓசையுள்ள கல்லைநீர் உடைத்திரண்டாய் செய்துமே

ஈசனுக்கு உகந்தகல் எந்தக்கல்லு சொல்லுமே”

(சிவ.பா.434)

என்று குறிப்பிடுகிறார். இறைவனுக்கு உகந்தகல் படிக்கல்லா? சிலைக்கல்லா? என்று கேள்வி எழுப்புகிறார். மேலும் தனக்குள் இருக்கும் இறைவனை அறியாது கல்லுக்குள் இறைவனைத் தேடுவது அறிவீனம் என்கிறார். **“நட்டக்கல்லைத்”**(சிவ.பா.521)என்ற பாடலில் நட்டக்கல்லை சுற்றுவதாலோ, பூக்களை சாத்துவதாலோ எந்தப்பயனும் இல்லை, நாதன் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் இருக்கிறான். அடுப்பில் வைக்கப்பட்ட சட்டியும், சட்டுவமும் (கரண்டி) உணவின் ருசியை அறியாதது போலப் புற வழிபாட்டினால் இறைவனை அறிய முடியாது என்கிறார் சிவவாக்கியர். கல், செம்பு, வெள்ளி, இரும்பு முதலான பல்வேறு உருவங்களில் கடவுள் உருவங்கள் செய்து வழிபடப்படுகிறது. இதில் எதிலும் கடவுள் இல்லை(சிவ.பா.546) எங்கும் நிறைந்திருக்கும் இறைவனை கல், செம்பு, வெள்ளி, இரும்பில் இருப்பதாக கூறுவது இறைவனையே அவமதிப்பதாகும். மேற்கண்ட சித்தரகளின் கருத்துக்களிலிருந்து மாறுபட்டு போகர்மட்டும் நவபாசாண சிலை செய்து (சிலை)உருவ வடிவத்தை வணங்கியுள்ளார்.

4.3.7.1 கல்லுக்கு உணர்ச்சி இல்லை

உளியால் செய்யப்பட்ட கற்சிலைக்கு உணர்ச்சி என்பது கிடையாது. இதனை பாம்பாட்டிச்சித்தர்,

“உளியிட்ட கற்சிலையில் உண்டோ உணர்ச்சி”

(பாம்பா.92)

என்று பாடுகிறார். உளியால் செதுக்கிய கற்சிலைக்கு உணர்ச்சி இல்லாததுபோல், அதனை வணங்கும் மூடர்களுக்கும் உணர்ச்சியே இல்லை என்கிறார். சிலைகளை வணங்கும் அறிவற்றோர்க்கு அறியாமை அகலாமல் மூடத்தன்மை இருக்கும் என்றுரைக்கிறார் பாம்பாட்டிச்சித்தர். மேலும், குதம்பைச்சித்தர்(பா.147), கணபதிதாசர்(பா.15) எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பரம்பொருளுக்கு உருவத்தை கொடுத்து குறுகிய வடிவத்தில் அடக்குவது சிற்றறிவுச் செயல் என்கின்றனர். கல், செம்பு, கட்டையில் இறைவனை வழிபடுவது சிறுபிள்ளைதனமாகும். கற்பனையாக உருவாகிய உருவவழிபாட்டிற்கு முக்கியத்துவம் தருவது அறிவீனமாகும்.

இறைவனை அடைய நினைப்பவர், இறைவன் வடிவமாக இருக்கிறான் எங்கே இருக்கிறான் என்று தேடி அலைய மாட்டார்கள், இதனை,

“வாடுவார் நாமென்றும் ரூபமென்றும்

வையகத்திற் கற்செம்பைத் தெய்வமென்று

நாடுவார் பூரணத்தை யறியார் முடர்”

(அகத்.ஞா.பா.5)

என்று அகத்தியர் குறிப்பிடுகிறார். எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பூரணத்தை அறியாத முடர்களே உருவத்தைக் கல்லிலும், செம்பிலும் செய்து, உருவங்களைப் போற்றுவர் என்று சாடுகிறார். “மனிதனுக்குள் கடவுளைப் புகுத்துவது மனிதனை முட்டாளாக்கும் டானிக் ஆகும்”⁵² என்று கூறுகிறார். கல், படம், பட்சி, மிருகம், மரம், சாணி மற்றும் பல்வேறு வடிவங்களை வணங்குவது மனிதனின் அறியாமையைக் காட்டுகிறது என்ற பெரியாரின் கருத்து இங்கே ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

கணபதிதாசர் உருவ வழிபாடு குறித்து கூறுகையில்

“உருப்படும் கல்லும் செம்பும் உண்மையாய்த் தெய்வம் என்றே

மருப்புனை மலரைச்சூட்டி மணியாட்டித் தூபம் காட்டி

விருப்பமுற் றலைந்தாய்! அந்த வினைமயல் விட்டுநின்னுள்

இருப்பவர் நாகைநாதர் இணையடி பூசி நெஞ்சே!”

(கணபதி.பா.63)

கல், செம்பினால் செய்த உருவங்களே உண்மையான தெய்வம் என்று நம்பி, மலர்ச்சூட்டி, மணியாட்டித் தூபம் காட்டல் போன்ற தேவையற்ற மாயைகளை விட்டு மனத்துள் இருக்கும் இறைவனின் திருவடிகளை பூசிப்பதே சிறந்தது என்கிறார்.

சித்தர்களின் பாடல்களின்வழி உருவ வழிபாடும் அது தொடர்பான பிற சடங்குகளும் பரம்பொருளை அடைவதற்குத் தடையாக இருக்கின்றன என்கின்றனர். மேலும் மெய்ஞ்ஞானிகள் கடவுள் இடத்தைப்பற்றி கவலைப்படமாட்டார்கள், கடவுளின் வடிவத்தைப் பொருட்படுத்தமாட்டார்கள் என்று கருத்துரைக்கின்றனர். கடவுளின் பெயரால் கல், செம்பு, பொன், முதலான உலோகங்களில் உருவங்களைச் செய்து, அதற்குத் தினசரி பூசைகள் செய்து வணங்குவதைச் சிவவாக்கியர், அகத்தியர், பாம்பாட்டிச்சித்தர், குதம்பைச்சித்தர், கணபதிதாசர் போன்றோர் துணிச்சலாக எதிர்த்துள்ளனர். உருவ வழிபாட்டினால் எந்தப் பயனும் இல்லை என்ற கருத்தினை, சமய நம்பிக்கைகள் உருவ வழிபாடுகள் செழிப்புற்று விளங்கிய காலத்தில் எதிர்த்துப் பேசி புரட்சி

செய்துள்ளனர் சித்தர்கள் என்றால் அது மிகையாகாது. இதுகுறித்துக், குன்றகுடி அடிகளார் கூறுகையில், “இறைப்பணி என்பது இறைவனுக்காகச் செய்வதன்று. கற்பது அறிவுக்குச் செய்யும் பணியன்று, நாம் அறிவைப் பெறுவதற்குரிய பணி. உண்பது உணவுக்குச் செய்யும் பணியன்று, நாம் உயிர்வாழச் செய்யும் பணி அவற்றைப் போலத்தான் இறைப்பணி என்பதும் இறைநலத்தை உயிர்கள் பெறச்செய்யும் பணி”⁵³ இறைப்பணி உடல்வருத்தி செய்வதன்று மக்கள் நன்மைபெற நல்லுணர்வுபெற நல்லொழுக்கம் பெற இருப்பதாக இருக்கவேண்டும் என்கிறார்.

சமய எல்லைகளைக் கடந்து சடங்கு முறைகளைக் கடந்து அனைத்து மக்களுக்கும் பொதுவாக இல்லாத புற வழிபாட்டு முறைகள் அனைத்தும் தேவையற்றவை. தமிழகத்தில் ஐவகை நிலப்பிரிவுகளின் இயற்கைச் சூழல்கட்கு ஏற்ப மக்கள் திருமால், முருகன், வேந்தன், வருணன், கொற்றவை எனும் தெய்வங்களை வழிபட்டனர். திருமால் வழிபாட்டில் பாற்பொங்கல் படைத்து ஆண்களும் பெண்களும் கைகோத்துக் குரவையாடி மகிழ்ந்தனர். முருக வழிபாடு வெறியாடி மறியறுத்து வழிபட்டனர். இந்திரனை வழிபட்டவர்கள் பொங்கல் வைத்து விழா எடுத்துள்ளனர். வருணனைத் தாழை நிழலில் சுறாக்கொம்புகள் வைத்து ஆடிப்பாடி வழிபட்டனர். கொற்றவையை வழிபாடு வீரர்களும், வேடர்களும் பலி கொடுத்து வழிபட்டுள்ளனர். “சங்ககாலம் முதற்கொண்டே அனைத்துச் சமயக் கருத்துகளும் தமிழக மக்களிடையே இடம் பெற்றிருந்தமைக்குப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன”⁵⁴ என்ற மு.வரதராசனாரின் கருத்தும் இங்கே ஒப்பு நோக்கத்தக்கதாகும்.

தொன்மையான வழிபாட்டில் மக்கள் சாதி சமய வேறுபாடற்ற வழிபாட்டு முறையினைக் கடைபிடித்துள்ளனர். வழிபாட்டு முறையில் கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையில் தடுப்பேதும் இல்லாமல் இருந்துள்ளது. “காலமாற்றத்தால் வழிபாட்டிற்குரிய தெய்வத்திற்கும் வழிபடும் மக்களுக்கும் இடையில் பூசாரி என்ற ஒருவர் வழிபாடுகளை நடத்துவதற்காக உருவானார். இனக்குழு சமுதாயத்தில் தொடக்கத்தில் பெண்களே பூசாரிகளாக இருந்துள்ளனர். பின்னர். ஆணாதிக்கம் ஓங்கிய நிலையில் ஆண்களே பூசாரிகளாக இடம் பெற்றனர். திருமுருகாற்றுப்படை குன்று தோறாடலில் பழமுதிர்ச்சோலை பகுதிகள் இச்செய்திகளுக்கு இடமளிக்கின்றன”⁵⁵ இடைக்காலத் தமிழகத்தில் வேற்றரசர்கள் ஆட்சியின்போது வேதியர் குடியேற்றங்கள் பெருமளவில் ஏற்பட்டன. தமிழக ஆலயங்களில் வேதியர் ஆதிக்கமும், சாதிய வேறுபாடுகளும் சாத்திரச்

சடங்குகளும் விரிவுபடுத்தப்பட்டன. இதனால் மக்களின் பக்தி நிலையிலும் வழிபாட்டு முறைகளிலும் குழப்பங்கள் ஏற்பட்டன. இதுகுறித்து, “பக்திக்கு இடமாகும் மூர்த்தி, அவனிருக்கும் தலம், அவனுடைய புனிதத் தீர்த்தம், பல்வேறு கதைகளும் கற்பனைகட்கும், புராணப் புனைவுகட்கும் அறிவுக்குப் புறம்பான செயல்கட்கும் இடமளித்தன. பக்திப் பெருக்கின் காரணமாகப் புராணங்களும் அந்தந்த தலங்களுக்கே உரிய தலப் புராணங்களும் பல்கிப் பெருகின”⁵⁶ என்று க.நாராயணன் கூறுகிறார்.

திருத்தலங்கள், திருக்கோயில்கள், இறைவன் திருமேனி, இறைவன் அருட்செயல்கள், புராணப்புனைவுகள், சடங்குகள், திருவிழாக்கள் அனைத்தும் பக்திக்கு உரியனவாயின. இறைவனுக்குச் செய்யப்படும் புறச்சடங்குகள் அனைத்தும் முறைப்படி செய்யத் தங்களுக்கு மட்டுமே உரிமை உண்டு என்றும் முறை தவறிச் செய்யும் வழிபாடு தீமை பயக்கும் என்றும் வேதியர்கள் பயமுறுத்தினர். ஆலயங்களிலும் சமூக அமைப்பிலும் வேதியர் ஆதிக்கம் அதிகரித்தது.

வேதியர்களின் பொய்யுரையும் சமூக செல்வாக்கும் கண்டு மனம் வருந்திய சுவாமி விவேகானந்தர், “முன்னேற்றம் அடைந்த ஒரு வகுப்பு தனக்குரிய உரிமைகளைத் தனக்கே உரியதாக வைத்துக்கொள்ள இயல்பாகவே முயலும், ஆகவே மேற்சாதியர்கள் சிறப்பாக பிராமணர்கள் அரசர்களது உதவி பெறுதற்குச் சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படும் போதெல்லாம் தாழ்ந்த வகுப்பினர் கொண்ட அத்தகைய உரிமை விருப்பத்தை நசுக்கவே முயன்றனர்”⁵⁷ என்று வருந்தி குறிப்பிடுகிறார். வேதியர்களின் ஆதிக்கத்தால் புறவழிபாடுகளான உருவவழிபாடு, சமயச்சடங்கு, தலயாத்திரை ஆகியன தன் தூய்மையை இழந்தது என்று கருதலாம். வேதியர்கள் சமயக் கடவுளர்களிடையே உயர்வு தாழ்வு கற்பித்து அக்கடவுளை வழிபடும் மக்களிடையே பகைமையை வளர்த்தனர். மேலும், வெவ்வேறு பிரிவினருக்கு வெவ்வேறு சமயச் சடங்குகளையும் சாத்திரங்களையும் கற்பித்தனர். அன்பில் மலர வேண்டிய பக்தி நெறி வேதியர்களின் தன்னலச் செயல்களால் காலப்போக்கில் சமயப்பூசல்கட்கும் போர்கட்கும் வன்முறைச் செயல்கட்கும் இடம் தந்து சமுதாய சீரழிவிற்கும் காரணமானது. இதனால் சமய எல்லைகளை உடைப்பதும் சமயச் சடங்குகளுக்கு ஆதாரமாக இருக்கும் சாத்திரங்களை எதிர்ப்பதும் அவசியமாகிறது. இதனால், சித்தர்கள் புற வழிபாட்டினை வெறுத்துரைத்தனர்.

4.3.8 புற வழிபாட்டுக் கூறுகளை மறுத்தல்

சித்தர்கள் ஆகம, புராண, வேத, சாத்திர, சடங்குகளை மறுப்பதில் முன்னிலை வகுக்கின்றனர். கடவுளின் பெயரால் விக்கிரகங்கள் செய்து வைத்து வணங்குவதும் வானளாவிய கோபுரங்களைக் கட்டுவதும் அதற்கு சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் செய்வதும் ஆண்டாண்டு காலமாக நடைபெறுவதையும் மக்கள் இவற்றில் அதிக நம்பிக்கை கொண்டுள்ளதையும் காண இயலுகிறது. இவ்வாறு மக்களிடையே நம்பிக்கையும் ஆதரவும் கொண்டு நடைபெற்று வரும் சமயச்சடங்குகளை எதிர்த்து சித்தர்கள் கருத்துரைத்தனர். மக்களை மடைமைக்குள் தள்ளும் சமயச்சடங்குகளை ஒதுக்கவும் அறிவுறுத்துகின்றனர் சித்தர்கள். இதனை,

“சாத்திரங்க ளோதுகின்ற சட்டநாத பட்டரே

வேர்த்திரைப்பு வந்தபோது வேதம் வந்துதவுமோ”

(சிவ.பா.14)

என்ற அடிகளில் சிவவாக்கியர் சாத்திராளங்களை ஒதுவதால் எந்த பயனும் இல்லை. உயிர் போகும் தருணத்தில் உடன் வராது என்கிறார் மேலும்,

“நட்டகல்லைத் தெய்வமென்று நாலுபுஷ்பந் சாத்தியே

சுற்றிவந்து முணமுணென்று சொல்லு மந்திரம் ஏதடா”

(சிவ.பா.521)

என்ற பாடலில் கற்சிற்பங்களான தெய்வங்களுக்கு பூக்களை அணிவித்தல், சுற்றிவருதல், மந்திரம் சொல்லுதல் போன்ற சடங்காசாரங்கள் அனைத்தும் தேவையற்றவை என்கிறார் சிவவாக்கியர். “சித்தர்களின் பாடல்கள் அவர்கள் காலத்தில் எவையெல்லாம் புனிதமானதாக மதிக்கப்பட்டனவோ, அவற்றையெல்லாம் பழித்துரைப்பனவாகவே உள்ளது”⁵⁸ என்று ஏ.வி.சுப்ரமணிய ஐயர் கூறுகிறார்.

பக்தராகவும் சித்தராகவும் கருதப்படும் பட்டினத்தார்,

“நேமங்கள் திட்டைகள் வேதங்கள் ஆக நீதிநெறி

ஓமங்கள் தர்ப்பணம் சந்திசெபமந்திர யோகநிலை

நாமங்கள் சந்தனம் வெண்ணிறு பூசி நலமுடனே

சாமங்கள் தோறும் இவர் செய்யும் பூசைகள் சர்ப்பணையே” (பட்டி.பா.44)

என்ற பாடலில் ஆலயங்களில் நடைபெறும் பொருந்தாப் பூசனைகளையும் போலி வழிபாடுகளையும் கண்டு வருந்துகிறார். சந்தனமும், வெண்ணீரும் பூசி வேடமிட்டு

மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தாமல் புறந்தே செய்யும் பூசனைகளாலும் சடங்காலும் பயனில்லை என்கிறார். மேலும்,

**“கையொன்று செய்ய, விழியொன்று நாடக் கருத்தொன்று எண்ணப்
பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்று பேசப் புலால் கமழும்
மெய்யொன்று சாரச் செவியொன்று கேட்க விரும்பும்பான்
செய்கின்ற பூசைஎவ்வாறு கொள்வாய்? வினைதீர்த்தவனே! (பட்டி.பா.4)**

என்றும் பட்டினத்தார் பாடுகின்றார். ஐம்புலன்களையும் கட்டாமல் அலையவிட்டுச் செய்யப்படும் உணர்வற்ற வெற்றுப் பூசனைகளை இறைவன் ஒருபோதும் ஏற்க மாட்டான் என்று பட்டினத்தார் பாடுகிறார்.

பத்ரகிரியார் பாடுகையில்,

**“சாத்திரத்தைச் சுட்டுச் சதுர்மறையைப் பொய்யாக்கிச்
சூத்திரத்தைக் கண்டு துயரறுப்ப தெக்காலம்” (பத்ர.பா.157)**

என்று பாடுகின்றார். சாத்திர குப்பைகளைக் சுட்டெரித்து நால்வகை வேதங்கள் கூறும் சடங்குகளைப் பொய்யாக்கி உண்மையறிவது எக்காலம்? என்று வினவுகிறார். இவருடைய வெறுப்பில் வேதியர் செயலே முதன்மை பெறுகிறது. இதனால் வேதியர்கள் உயர்வு தாழ்வு கற்பித்தும், சடங்காசாரம் உள்ள தெய்வம் உயர்வானது போன்ற கருத்துக்களை ஏற்படுத்தியிருப்பதைக் காணியலுகிறது. இத்தகைய ஏற்றத்தாழ்வுகளை நீக்க, “இறைத்தன்மைகளில் உயர்வுதாழ்வு என்பதில்லை என் தெய்வம் உயர்ந்தது, உன் தெய்வம் தாழ்ந்தது எனும் பேச்செல்லாம் வீணர்களின் பேச்சே. சாதிப்பிரிவுகளும் சடங்கு முதலான சம்பிரதாயங்களுமே இறை உணர்வை இருக்கும் இடம் தெரியாமல் ஆக்கிவிட்டன”⁵⁹ என்று க.இளமதி குறிப்பிடுகின்றார். சித்தர்கள் சமயவரையறைகளைக் கடந்து புறவழிபாடுகள் அனைத்தும் பொய்யெனச் சாடியவர்கள். இறைவனின் உருவவழிபாடுகள் தோற்றப்பொழிவுகள், குறியீட்டு சின்னங்களான சந்தனம், குங்குமம் திருநீறு பூசுதல் போன்றன யாவும் மக்களை அறியாமைக்குள் புகுத்தும் மாயை என்கின்றனர். கோயில்களுக்கு வழங்கப்படும் பல்வேறு கற்பனை புராணக் கதைகள் தேவையற்றவை என்றும் சாடுகின்றனர்.

4.3.9 சிறுதெய்வ வழிபாட்டை மறுத்தல்

சிறுதெய்வ வழிபாடு என்பது தமிழர் மரபில் சிறு சிறு குழுக்கள் வணங்கி வந்த தெய்வ வழிபாடாகும். கிராமப்புறத் தெய்வங்களைத்தான் சிறுதெய்வங்கள் என அழைக்கிறோம். சிறுதெய்வ வழிபாடு குறித்து, “நாட்டுப்புறத் தெய்வங்கள்

சிறுதெய்வங்களாகும். குடும்பத் தெய்வ வழிபாடும், குலதெய்வ வழிபாடும், ஊர்த் தெய்வவழிபாடும் இவற்றில் அடங்கும். வீட்டில் யாரேனும் துன்புற்றாலும் நோய்வாய்ப்பட்டாலும் குடும்பத் தெய்வத்திற்குப் பூசை செய்வர்”⁶⁰ என்கிறார் சு.சக்திவேல். சிறுதெய்வங்கள் வேதக்கடவுளோடு தொடர்பு இல்லாதவை. மனிதர்களாகப் பிறந்து இறந்தவர்களை காவல் தெய்வமாக, சிறுதெய்வமாக வழிபடப்படுகின்றனர். இத்தெய்வங்களுக்குப் பூசை, திருவிழா முதலியவற்றில் திட்டவட்டமான வரையறை கிடையாது. இத்தகைய சிறுதெய்வங்களை வணங்கக் கூடாது என சித்தர்கள் அறிவுரை கூறுகின்றனர். மேலும், சிறுதெய்வங்களுக்குச் செய்கின்ற தேர்த்திருவிழா, பூசை முறைகளைக் கடுமையாகக் கண்டிக்கின்றனர்.

சிறுதெய்வங்களான குலதெய்வத்துக்குச் செய்கின்ற சடங்குகள், பூசைமுறைகள், உயிர்பலியிடுதல் முதலானவை தேவையற்றவை என்று சித்தர்கள் கூறுகின்றனர். இதனை,

“பொங்கல் வைத்தும் ஆடுகோழிப் பூசைப்பலியை இட்டிட

நங்கச்சொல்லு நலிமிகுந்து நாளுந் தேய்ந்து முஞ்சராய்” (சிவ.பா.536)

என்ற பாடலில் சிறு தெய்வங்களுக்குச் செய்தும் வழிபாடுகளான பொங்கல் வைத்தல், ஆடு கோழியைப் பலியிடுதல் போன்றவை தேவையற்றவை என்று கூறுகிறார்.

“பூசைபூசை என்றுநீர் பூசைசெய்யும் பேதைகள்

பூசையுள்ள தன்னிலே பூசை கொண்டது எவ்விடம்

ஆதிபூசை கொண்டதோ அனாதிபூசை கொண்டதோ” (சிவ.பா.37)

என்ற பாடலில் சிறுதெய்வங்களுக்குச் செய்கின்ற பல்வேறு பூசைகளைச் சாடுகின்றார் சிவவாக்கியர். இந்த பூசைகள் யாவும் எப்பொழுது தோன்றியது ஆதியிலா? அனாதியிலா? என்று பூசைதோன்றுவதற்கான அடிப்படைகளே இல்லாத நிலையில் கற்பனை கலந்து பூசைகளைச் செய்வது முறையாகாது என்கிறார்.

உருவ வடிவங்களுக்கு எடுக்கும் தேர்த் திருவிழாக்களும், கொண்டாட்டங்களும் கண்டிக்கத் தக்கது என்றனர் சித்தர்கள். இறைவடிவச் சிலையைத் தேரில் வைத்து இழுத்து விழா எடுப்பது இறையுண்மையை அறியாதவர்களின் செயல் என்பதை,

“ஊரிலுள்ள மனிதர்கள் ஒருமனதாய்க் கூடியே

தேரிலே வடத்தையிட்டு செம்பைவைத்து இழுக்கிறீர்” (சிவ.பா.39)

என்ற பாடலில் ஊரில் உள்ள மக்கள் எல்லாம் கூடி செம்புவடிவ உருவங்களை வைத்து தேரிலே வடத்தையிட்டு இழுப்பதைப் பழித்துரைக்கின்றனர்.

சிறுதெய்வ வழிபாட்டில் ஒன்று ஆவி வழிபாடு ஆகும். வீட்டில் இறந்த முன்னோர்களுக்கு வழிபாடு செய்வது, பேய்களுக்குப் பயந்து வழிபாடு செய்வதைச் சித்தர்கள் கடுமையாக விமர்சிக்கின்றனர். ஆவி வழிபாடு குறித்து, “சமயத்தின் தொடக்கம் ஆவிகளின்பால் ஏற்பட்ட நம்பிக்கைகளிலிருந்து தோன்றியது என்கிறார். Anima என்ற இலத்தீன் சொல்லுக்கு ஆவி என்று பொருள் தருகிறார்”⁶¹ டைலர். ஆதிமனிதன் ஆவியின் சீற்றத்தைத் தணிக்க ஆவியை வழிபட ஆரம்பித்தான். ஆவிகள்தான் அவர்களது செயல்களைக் கட்டுப்படுத்துவதாக ஆதிமனிதன் நம்பினான். அதனால் முன்னோரது ஆவியை வழிபட ஆரம்பித்தான். சித்தர்கள் ஆவிகளை, பேய்களை வழிபடுவது அறிவீனமாகும் என்கிறார்கள், இதனை,

“செத்துப்பிறக்கின்ற தேவைத் துதிப்போர்க்கு

முத்திதான் இல்லையடி குதம்பாய்

முத்திதான் இல்லையடி”

(குதம்.சித்.பா.3)

என்ற பாடலில் குதம்பைச்சித்தர் தங்களைத் தாங்களே காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாத சிறுதெய்வங்கள் எப்படி பிறரைக் காப்பாற்றும்? சிறுதெய்வ வழிபாடு கண்மூடித் தனமான வழிபாட்டு முறைகளைக் கற்பிப்பதன் அவையும் தேவையற்றவை என்கின்றனர் சித்தர்கள். சிவவாக்கியர்,

“பேய்கள் பேய்க் ளென்கிறீர் பிதற்றுகின்ற பேயர்காள்

பேய்கள் பூசை கொள்ளுமோ பிடாரிபூசை கொள்ளுமோ

ஆதிபூசை கொள்ளுமோ அனாதிபூசை கொள்ளுமோ

காயமான பேயலோ கணக்கறிந்து கொண்டதே”

(சிவ.பா.40)

என்ற பாடலில் பேய்கள் என்ற கருத்துக்களின்வழி அப்பாவி மக்களை அச்சுறுத்தி செய்கின்ற சடங்குகளைக் கண்டிக்கின்றார். சமயச் சடங்குகள் சம்பிரதாயங்கள் என்ற மாயையில் சமயவாதிகள் அப்பாவி மக்களை அறியாமை இருளில் ஆழ்த்தினர். நரபலியிடுதல், பேய்களுக்கு இரவில் பூசை செய்தல், பிடாரிகளுக்கு பூசை செய்தல், சுடுகாட்டில் மயான பூசையிடுதல் போன்ற கண்மூடிதனமான பழக்கங்களைச் சமூகத்தில் உண்டாக்கியுள்ளனர். பொய்யான மூடப்பழக்கங்களுக்கு அப்பாவி மக்கள் பலி ஆயினர். இதுபோன்ற போலிச் சடங்குகளால் போலிச் சாமியார்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தோடு குற்றங்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்தது.

4.4. தொகுப்புரை

- இறைமை என்றால் கடவுள், திரு, சிவன், மேன்மை, தலைமை ஆகிய பொருளைக் கொண்டது. இயற்கையின் முதன்மையான சக்தியாக இறைவன் திகழ்கிறான்.
- மனிதன் இயற்கைமீது கொண்ட அச்சத்தின் காரணமாக இறைநம்பிக்கை தோன்றியது. இதனால் பல்வேறு நம்பிக்கை தோன்றியது. கடவுள் வழிபாடும் பல்கடவுள் வழிபாடும் தோன்றியது. இந்நிலையில் சித்தர்களின் கடவுள் குறித்த விழிப்புணர்வும் புதிய பார்வையும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.
- அடியவர்கள் பணிதல், பாடுதல், பூசைசெய்தல், வழிபடுதல் எனப் பல்வேறு வழிபாட்டுமுறைகளைப்(சரியை, கிரியை) பின்பற்றுவவர்கள். சித்தர்கள் தன்னையுணர்தல், வெட்டவெளியறிதல் ஆகிய யோகம் மற்றும் ஞானவழியைப் பின்பற்றியவர்கள் என அடியவர்களுக்கும் சித்தர்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு விளக்கப்பட்டுள்ளன.
- இறைவன் என்பவன் ஒருவனே. திருவரங்கனும் தில்லைநாதனும் ஒருவனே என்ற சமயப்பொதுமையைச் சித்தர்கள் வலியுறுத்தியுள்ளனர். திருமூலர், அகத்தியர், சிவவாக்கியர், பட்டினத்தார், வள்ளலார் போன்றோர் பாடல்களில் இறைவன் ஒருவனே என்ற கருத்து வெளிப்பட்டுள்ளது.
- சித்தர்கள் சிவபெருமானை முழுமுதற்கடவுளாக வணங்கியுள்ளனர். சிவத்தை (அருவம்) சிவனை (உருவம்) என்ற நிலையில் வழிபட்டுள்ளனர். சிவவாக்கியர் (முக்கணன், ஆலமுண்டகண்டன்), சட்டைமுனி (உழுவைத் தோலுடுத்தல்), காகபுசண்டர் (கங்கைதனைப் பூண்டவன்) என சிவபெருமானைப் போற்றியுள்ளனர்.
- சித்தர்கள் சக்தியை பராசக்தி, வாலை, மனோன்மணி என வழிபட்டுள்ளனர். சக்தியை வாலையாக (11வயது கன்னியாக) உருவகித்து போற்றியுள்ளனர். கொங்கணர், திருமூலர், கருவூரார், காகபுசண்டர் போன்றோர் பாடல்களில் வாலையாகிய சக்தியை முழுமுதற் கடவுளாகப் போற்றியுள்ளனர்.
- சித்தர்கள் இறைவன் உள்ளத்தில் உறைந்திருக்கிறான் என்றனர். உள்ளத்தில் உறைந்திருக்கும் இறைவனை அறிய தன்னையறிதல், வெட்டவெளியினை(மண், விண் முதலான ஐம்பூதமாக) அறிதல் வேண்டும்.

உள்ளத்தில் இருக்கும் இறைவனை அன்பால், அறிவால் அறிதல் வேண்டும் என சித்தர்கள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளனர்.

- சித்தர்கள் இறைவனை குருவழி அடைதல் வேண்டும் என்றும் இறைவனையே குருவாகக் கொண்டும் பாடியுள்ளனர். குருவே மோட்சத்தை அடைவதற்கான வழிகாட்டி என்றும் விளக்கியுள்ளனர். சித்தர்கள் குருவே தன் மாணவனுக்கு மெய்ப்பொருளை நோக்கவும் சோதிக்கவும் சிந்திக்கவும் தியானிக்கவும் அனுபவித்து உணரவும் உதவுபவர் என்று கூறியுள்ளனர்.
- சித்தர்கள் இறைவனை யோகத்தின்வழி அடைவதற்கு வழிகாட்டியுள்ளனர். யோகத்தின் குறிக்கோளே தூய மெய்யுணர்வை(இறைவனை) அடைவதாகும். யோகத்தின் அடிப்படை உடம்பு, உடம்பு இல்லையெனில் இறைநிலையை அறிதல் முடியாது என சித்தர்கள் வலியுறுத்தியுள்ளனர்.
- இறைவனை வழிபடுவதில் புறநிலை, அகநிலை என இருநிலைகள் உள்ளன. புறநிலை வழிபாட்டுக் களங்களாகத் திகழும் கோயில், உருவவழிபாடு(சிறுதெய்வம், பெருந்தெய்வம்), ஆகம, புராண, வேத மந்திரங்களை ஓதுதல், பல்வேறு சடங்குகளைக் கடைபிடித்தல். இவையாவும் தேவையற்றவை என்று சித்தர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். சித்தர்கள் இறைவனை கல், செம்பு, இரும்பு எனப் பல்வேறு உருவங்களை வழிபடுவதை எதிர்த்துள்ளனர். இறைவனை சரியை மற்றும் கிரியை மார்க்கத்தில் வழிபடுவதை எல்லையில்லாப் பரம்பொருளை வரையறைக்குள்ளாக்குவதாகும் என்றுரைத்துள்ளனர்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தமிழ்ப்பேரகராதி., ப.139
2. மேலது., ப.401
3. துரையாங்கசாமி., அன்பு நெறியே தமிழர் நெறி., ப.33
4. த.ஏ.சண்முகம்.,உளவியல்., ப.49
5. பக்தவத்சல பாரதி., பண்பாட்டு மானுடவியல், ப.180
6. மேலது., ப.181
7. சி.எஸ்.முருகேசன்.,சித்தர்கள் கண்ட இறைமை., ப.26
8. வள்ளலார்., திருவருட்பா - மகாஉபதேசப்பகுதி., ப.131
9. கலைஅரசு., சித்தர்கள் சொல்லும் திராவிட ஆன்மீகம்.,ப.19
10. திருக்குறள்., கு.7
11. நாலாயரத்திவ்ய பிரபந்தம்., பொய்கையாழ்வார்.,பா.2086
12. மேலது., பா.2155
13. பேயாழ்வார்., பா.2344
14. பதினொறாம் திருமுறை., காரைக்கால் அம்மையார்., பா.84
15. க.நாராயணன். ,சித்தர் சிவவாக்கியர்.,ப.79
16. மணிமேகலை.,காதை-27., அடிகள். 91-95.
17. வள்ளலார்., திருவருட்பா., பா.3637.
18. பாரதியார்., பாரதியார் கவிதைகள்., ப.269
19. க.நாராயணன்.,சித்தர் சிவவாக்கியர்.,ப.70
20. புறநானூறு பா.1
21. மேலது., பா.55,166
22. ஐங்குறுநூறு., பா.207
23. கலித்தொகை.,பா.1, பரிபாடல் பா.9
24. பரிபாடல் பா.2, கலித்தொகை 6,15.
25. புறநானூறு பா.1.
26. புறநானூறு பா.1,56,பரிபாடல் பா.9
27. கலித்தொகை ,பா.1
28. புறநானூறு பா.1,55, திருமுருகாற்றுப்படை. பா.156
29. புறநானூறு பா.1, ஐங்குறுநூறு பா.1, கலித்தொகை. பா.101
30. க.நாராயணன்.,சித்தர் சிவவாக்கியர்.,ப.88

31. மேலது., ப.93
32. பெ.சுயம்பு., இந்தியாவில் சமயங்கள்.,ப.7
33. தமிழ்ப்பேரகராதி., ப.839
34. சி.எஸ்.முருகேசன்., சித்தர்கள் கண்ட இறைமை., ப.38
35. திருக்குறள்., கு-34.
36. கலைஅரசு., சித்தர்கள் சொல்லும் திராவிட ஆன்மீகம்.,ப.28
37. திருக்குறள்., கு.78.
38. வள்ளலார்., திருவருட்பா., பா.1.
39. பாரதியார்., பாரதியார் கவிதைகள்., ப.231,பா.18
40. ஆனந்த ரவி சாஸ்திரி., சித்தர்களின் சமுதாயப்பார்வை ப.175
41. திருக்குறள்., கு.355
42. பாரதியார்., பாரதியார் கவிதைகள்., ப.254
43. Venkatraman.R., A History of Tamil Siddha Cult.,P.34
44. டி.என்.கணபதி., தமிழ்ச்சித்தர் மரபு ப.174
45. மேலது., ப.173
46. க.இளமதி., சித்தர் இலக்கியம், ப.131
47. தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரம்., கலைக்களஞ்சியம்.,ப.624
48. க.இளமதி. சித்தர் இலக்கியம்., ப.159
49. க.நாராயணன்., சித்தர் சிவவாக்கியர்., ப.149.
50. டி.என்.கணபதி., தமிழ்ச்சித்தர் மரபு ப.319
51. த.ஏ.சண்முகம்.,உளவியல்.,ப.145
52. சா.மருதவாணன்.,பெரியாரின் சிந்தனைக் கதிர்கள் ப.54
53. குன்றக்குடி அடிகளார்.,நமதுநிலையில் சமயம் சமுதாயம் ப.23
54. மு.வரதராசனார்., தமிழ் இலக்கிய வரலாறு., ப.35
55. திருமுறுகாற்றுப்படை., குன்றுதோராடல்., பா.33
56. க.நாராயணன்.,சித்தர் சிவவாக்கியர்.,ப.109
57. விவேகானந்தர்., ஞானதீபம்.,சுடர் ப.419
58. Subramaniaya Aiyar.A.V, The poetry and the Philosophy of The siddhas., P.48
59. க.இளமதி., சித்தர் இலக்கியம் ப.118.
60. சு.சக்திவேல், நாட்டுப்புறவியல் ஓர் ஆய்வு ப.185
61. மேலது., ப.186

இயல் - 5

சித்தர்களின் பாடல்களில் பெண்கள்

அறிவியல் தொழில்நுட்பம் வளர்ச்சியடைந்த இன்றைய சூழலில் பெண்கள் பல துறைகளிலும் முன்னேறியிருக்கிறார்கள். சமூகத்தின் தேவைகளுக்கான நவீன பொருளுற்பத்தியில் ஆண்களோடு போட்டியிட்டு பெண்களும் பங்காற்றுகின்றனர். வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். இன்றைய சூழலில் கல்விநிலையங்கள், அரசு அலுவலகங்கள், தொழில் நிறுவனங்கள், நவீனத் தொழில் நுட்பத்துறைகள் என அனைத்திலும் பணிபுரிந்து வருகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பல சாதனைகள் புரிந்து வந்தாலும் சமூகத்தில் பெண்கள் குறித்த கருத்தாக்கங்களில் பெரிய அளவிலான மாற்றம் எதுவும் நிகழ்ந்து விடவில்லை. வெளியிலே சென்று பணி புரிந்தாலும் குடும்ப வேலைப்பளு அனைத்தும் பெண்கள்மீதே விழுகின்றன. இவ்வாறு ஒட்டுமொத்த பெண்களின் சூழல் இரண்டாம் தரப்பட்ட நிலையிலேயே இருக்கிறது.

ஒருபுறம் பெண்கள் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிற சூழலில் மற்றொருபுறம் பெண்களுக்கு எதிரான செயல்பாடுகளும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. பெண்சிசுக்கொலை, வரதட்சணைக் கொடுமை, பாலியல் வன்முறைகள் ஆகியவை தொடர்ந்து நிகழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன. இன்றே இப்படி இருக்கும் நிலையில் சித்தர்கள் வாழ்ந்த காலக்கட்டத்தில் (கி.பி. 14 – 16ஆம் நூற்றாண்டு) இன்னும் ஒடுக்கப்பட்டே இருந்திருக்கும். ஆகவே அக்காலக்கட்டத்தில் வாழ்ந்த பெண்களின் நிலையை சித்தர்களின் பாடல்கள் வழியே விளக்குவதாக இவ்இயல் அமைகிறது.

5.1 பெண்களின் நிலை

5.1.1 தாய்வழிச்சமுதாயம்

மனிதன் காட்டுமிராண்டி நிலையினின்று படிப்படியாகவே வளர்ச்சியடைந்துள்ளான். மனித சமுதாயத்தின் தொடக்க காலம் தாய்வழிச் சமுதாயமாகவே இயங்கி வந்திருக்கிறது. அக்காலக்கட்டத்தில் மக்கள் குழுக்களாக வாழ்ந்துள்ளனர். அக்குழுக்களைத் தலைமை தாங்கி வழி நடத்துவதும், முடிவெடுப்பதும், அக்குழுவில் தலைவியாக இருந்த தாயாகிய பெண்ணையே சாரும். தாயின் துணையால்தான் உறவுமுறைகள் அடையாளம் காணப்பட்டன. உரிமைகளும் சலுகைகளும் கூடத் தாய்வழி உறவினாடாகவே

பேணப்பட்டன. தாயின் தலைமையை ஏற்ற சமுதாயமுறை நிலவிய காலமே தாய்வழிச் சமூகக் காலமாகும்.

திருமணம் என்பதே இல்லாத அக்காலக்கட்டத்தில் கருவுற்றுக் குழந்தைபெறும் பணியினால் பெண் தாய் என்ற நிலையில் வியப்புற்றுப் பார்க்கப்பட்டாள். அக்காலக்கட்டத்தில் உணவு, உடை, உறையுளுக்குப் பொறுப்பேற்ற தாய் வலிமையான சக்தியாக விளங்கினாள். “ஆதிப்பெண் வேட்டையாடினால், குருதிகண்டு அஞ்சுவாளோ? இவள் உடலின் பகுதியாகக் கருவைச் சுமந்து அதை வேறாக்கிப் பாலூட்டி மகிழ்ந்து உலகை உய்வித்தவள் அல்லவோ? மனித குலத்துக்கு ஏற்பட்ட மரண இழப்புக்களை ஈடுசெய்து சமுதாய அழிவைத் தடுத்து நிறுத்தியவள்”¹ இக்காரணங்களால் ஆணுக்குப் பெண் தலைமைமீது அச்சம் ஏற்பட ஆரம்பித்தது. குழுவாக வாழ்ந்த மக்கள் இயற்கையை வணங்கியது போலக் குழுவின் மூலத்தாயையும் சக்தியாகப் போற்றி வணங்கினர். குழுவின் சொத்துக்களுக்கு உரிமை உடையவளாக மூலத்தாயே இருந்தாள். அதனால் அவளது பொருளாதார நிலை உயர்ந்ததாகவும் சுதந்திரமுடையதாகவும் இருந்தது புலனாகிறது. “பெண் உடல் பாரமானவள், ஓர் ஆணின் ஆன்மீக ஏற்றத்தைத் தடுத்து நிறுத்தி, அவனை வலிமையற்றவனாக்கக் கூடியவள் என்றும், அத்தகைய சக்திவாய்ந்த அப்பெண் சுதந்திரமாக இருக்க விடுவது அழிவைக் கொண்டு வரும்”² என்றும் கூறப்பட்டதால் பெண் நிலை படிப்படியாக ஒடுக்கத்திற்குள்ளாகியது. ஆண் வலிமைகொள்ளத் தலைப்பட்டான்.

5.1.2 தந்தைவழிச் சமுதாயம்

பழங்காலத்தில் வேட்டையாடுதல், கால்நடைகளை மேய்த்தல், வயல்வெளிகளில் உழைத்தல், மீன்பிடித்தல் எனப் பொருளாதாரத் தேவைகளை நிறைவுசெய்யத் தொழில்முறைகள் உருவாகி ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் உழைப்புப் பகிர்வு செய்யப்பட்டன. “இந்த உழைப்புப் பகிர்வு நிலையே தாய்வழிச் சமுதாயத்திலிருந்து தந்தைவழிச் சமுதாயம் உருவாக மூலக் காரணமாயிற்று”³. சமூகமாற்றத்தின் காரணமாக மனிதஉறவுகளிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டன. வரையறையற்ற பாலுறவு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு திருமணமுறை உருவானது. இந்நிலையில் கூட்டுச்சொத்தாக இருந்தவை எல்லாம் தனிக்குடும்பத்தில் ஆணின் சொத்தாக மாறியது. இதனால் ஆண் தலைமையிலான சமூகங்கள் இயங்கலாயின. “ஆடவனுடைய எதையும் கைப்பற்றும் ஆர்வம், சொத்துரிமை, ஆதிக்கம் போன்ற காரணங்களால்

கணவனின் செல்வாக்கும் அதிகாரமும் மேலோங்கி நிற்கக்கூடிய ஒருதாரமண உறவினைக்(Monogamous) கொண்ட தந்தை தலைமைக்குடும்பம் உருவாகியது.”⁴ என்ற வெல்டர் மார்க் தந்தைவழிச் சமுதாயத் தோற்ற உருவாக்கத்தை எடுத்துரைக்கிறார். “தனக்கென ஒரு வாழிடம் என்ற கொள்கையை மனதில் விதித்த வேளாண் சமூகமே பெண்ணை இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளியது. பெண்ணின் செயல்படுப் பரப்புகள் சுருங்கி குடும்பம் என்ற எல்லைக்குள் அடைப்பட்டு உற்பத்திப் பெருக்கமே பெண்ணின் முதன்மை நோக்கமாக வரையறுக்கப்பட்டது. ஒரு தாய் பல குழந்தைகளைப் பேணத்துவங்குகிறாள். கலப்பை என்ற கருவி கண்டுபிடிக்கப்பட்டு மானிட வாழ்வில் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது”⁵. அம்மாற்றங்களின் உடனிகழ்வாகப் பெண் வீட்டிற்குள் அடைபட ஆரம்பித்தாள். ஆதிகாலத்தில் தாய்வழிச் சமுதாயம் நாகரிக வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டது. இதில் பெண்கள் சுதந்திரமாகவும் சமமாகவும் வாழ்ந்துவந்தனர். தந்தைவழிச்சமுதாயத்தில் முதலாளித்துவப் போக்கினாலும் சொத்துரிமை இன்மையாலும் இரண்டாம்தரநிலையினராகவும் சார்புநிலை மாந்தராகவும் மாறினர். அதன் தொடர்ச்சியாகப் பெண் வீட்டிற்குள் முடக்கப்பட்டதும் பிள்ளைபெறும் இயந்திரமாக உருவெடுத்ததும் நிகழ்ந்து முடிந்தன என்பதை அறியலாம்.

5.1.3. வேதகால மகளிர்நிலை

இயற்கையோடு தொடர்பு கொண்டு இயற்கையோடு இயைந்தவளாகப் பெண் கருதப்பட்ட ரிக்வேத காலத்தில் பெண்களின் நிலை போற்றப்பட்டதாக இருந்துள்ளது. பெண்கள் கல்வி, உழவு, நெசவு, வழிபாடு போன்றவற்றில் ஈடுபட்டுள்ளனர். போர்க்கலையிலும் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர். வேதகாலத்தில் பெண்படைப்பாளிகளும் விவாதிகளும் பிரம்மசாரணி, பிரம்மவாதினி, பெண்முனிவர்களும் இருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. இதனால் பெண்களுக்கு ஆன்மீகவாழ்வில் இடமிருந்ததையும் விவாதத்திறமை, கல்வி, இலக்கியப்படைப்புகளில் தங்களை ஆப்படுத்துதல், வேதமந்திரங்களை இயற்றல், வேள்வி செய்தல் போன்ற உரிமைகள் இருந்ததால் பெண் ஆணுக்குரிய மதிப்பைப் பெற்று ஆணுக்கு நிகராகக் கருதப்பட்டாள். “வேதகாலத் துவக்கம், தாய்வழிச் சமூகமாகவும், வேதகாலப்பின்பகுதி தந்தைவழிச் சமூகத்தின் தொடக்கக் காலமாகவும் இருந்துள்ளது. இனப்பெருக்க வாய்ப்பைப் பெண்கள் ஆணினிற்றித் தனியாகப் பெறமுடியாது என்ற உண்மை உணரப்பட்ட நிலையில் தந்தைவழிச்சமூகம் தோற்றம் பெற்றது எனக்கொள்ளலாம். மேலும், திருமணம்,

கற்பு, பரத்தமை முதலான பெண்களுக்கான கட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்தும் மரபும் தோற்றம் பெற்றுப் பெண்ணுரிமையைக் கேள்விக்குறியாக்கிவிட்டது.”⁶ என்ற கருத்தினால் வேதகாலத்துவக்கம் தாய்வழிச் சமூகமாகவும் பின் தந்தைவழிச் சமூகமாக உருவெடுத்ததையும் அறியலாகிறது.

5.1.4 சங்க காலம்

சங்ககாலத்திலும், “ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக்கடனே”⁷ என்ற பாடலில் பெண் இல்லறத்திற்கு மட்டுமே உரியவள் என குறுக்கப்பட்டு எல்லைக்கோட்டுக்குள் வாழ வைக்கப்பட்டாள். பெண்களுக்கு இரண்டாம் நிலை என்பது வழக்கத்தில் வந்துவிட்ட காலமாகும். பண்பு நலன்கள் கூட பால் வேறுபாட்டிற்கு ஏற்ப மாறுபட்டன. ஆண்களுக்கு வீரமும் பெண்களுக்குக் காதலும் எனப் பகுக்கப்பட்ட காலம் சங்ககாலம். கற்பு, குழந்தை மணம், கைம்மை, பரத்தமை, உடன்கட்டை ஏறுதல், ஆண்மகவைப் போற்றுதல் முதலான பெண்ணடிமைக் கூறுகள் சங்க காலத்திலேயே பெருமளவு இடம் பெறத் தொடங்கிவிட்டன.

5.1.5 அறஇலக்கியக் காலம்

சங்ககாலத்திற்குப் பிறகு களப்பிரர்கள் ஆட்சியில் சமணமும் பௌத்தமும் செல்வாக்குடன் இருந்தன. இக்காலக்கட்டத்தில் பெண்கள் சமயத்திற்குள் வராமல் அப்புறப்படுத்தப்பட்டனர். இந்நிலை குறித்து அ.தட்சணாமூர்த்தி கூறுகையில், “சமணம் பெண்ணை இழித்தது. இல்லறத்தைவிடத் துறவறத்தைப் போற்றிய இச்சமயம் பெண்ணுக்கு வீடு பேறில்லை என்றதோடு ஆடவர் வீடுபேறடைய இவர்கள் தடையாவர் என்றது. பெண்ணைப் பாவப்பிறவி என்று கூறியது.”⁸

5.1.6 காப்பியக் காலம்

சிலப்பதிகாரம் கணவனைக் கேள்வி கேட்காமல் பின்பற்றும் மனைவியைப் படைத்து, பெண்களுக்கு முன் மாதிரியாக்கிக் கற்பு நெறியைப் பறைசாற்றியது.

“கற்புக்கடம் பூண்ட தெய்வமல்லது

பொற்புடை தெய்வம் யாங் கண்டிலமால்”⁹

என கணவனின் பிழையைப் பொறுப்பவள் பதிவிரதை என்கிறது. காப்பியங்களில் பெண்மாந்தர்கள் அழகுப்பதுமைகளாகவும் கலையறிவு மிக்கவர்களாகவும் பண்பாட்டினைப் பாதுகாப்பவர்களாகவும் (கண்ணகி, மணிமேகலை, சீதை, திரௌபதி) படைத்துக்காட்டுகிறது. “கல்லானாலும் கணவன் என்னும்

கொள்கைக்கு மாறானதால் குண்டலகேசி வழக்கிழந்து போயிற்று. அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு, முதலான குணங்கள் பெண்களின் சுயச்சிந்தனைக்குக் கடிவாளமாகப் புகுத்தப்பட்டன.”¹⁰ என்ற ஆர்.ரகுநாதனின் கருத்தால் பெண்கள் மெல்ல மெல்ல அடிமை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட நிலையினைக் காணமுடிகிறது.

5.1.7 பக்தி இலக்கியக் காலம்

பக்தி இலக்கியங்களில் ஆண் தெய்வ வழிபாட்டை மட்டுமே பார்க்க முடிகிறது. ஆண்களுக்குப் பெண்கள் பணிவிடைகளும் சேவையும் செய்ய வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப் பட்டுள்ளது. ஆண் தன் ஆதிக்க கட்டமைப்பை வலுப்படுத்திக் கொள்வதற்கு ஆன்மீகம் கருவியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“பக்தி இலக்கியக் காலமான பல்லவர் காலத்தில் தோன்றிய தேவதாசி முறை சோழர் மற்றும் பாண்டியர் காலத்திலும் தொடர்ந்தது. ஆலயப் பணிகளில் தளிச்சேரிப் பெண்களும் (இறைவனுக்கு அடிமைத்தொழில்) தேவராடியார்களும் ஈடுப்படுத்தப்பட்டனர். கோவில் தூய்மைப்பணியுடன் தேவார, திருவாசகம் ஓதுதல், நடனம் ஆடுதல், நாடகம் நடத்தல், பலவகைக் கூத்துகள் நிகழ்த்துதல் ஆகியவற்றையும் செய்தனர். பதிகமுறை பாடும் உரிமையை விலைபேசி விற்றுவந்தனர். இவ்வாறு வழிபாட்டிடம் விழாக்காலத்துக் களியாட்டயரும் இடமாக இருந்து வந்துள்ளது. கோயில்களுக்கு அடிமைகளாகத் தங்காளையே விற்றுக்கொள்ளும் வழக்கமும் இருந்தது. கோயிலில் பணியாற்றச் சில பெண்கள் குடும்பத்துடன் விற்கப்பட்டனர். தலைமுறை தலைமுறையாகப் பணி செய்துவரவும் பெண்கள் விற்கப்பட்டுள்ளனர்”¹¹ என்று கே.கே.பிள்ளையின் கருத்தும் இங்கே சுட்டத்தக்கது.

சில புராணக்கதைகளில், நாயன்மார்களின் வரலாறுகளைப் படிக்கும்போது பெண்களை அடிமைகளாக விற்கும் வழக்கம் இருந்ததென்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. தான் கொண்ட கொள்கையின் உறுதியை நிலைப்படுத்துவதற்காக ஆண்கள் பெண்களைச் சாதாரணமாக விற்பதும், வாங்குவதும் நடந்துள்ளன.

கைகேயியும், சத்யபாமாவும் போர்க்களத்திலே அவரவர் கணவருக்கு உதவியாய் இருந்தவர்கள், ஆனால் அவர்கள் வீராங்கனைகளாக நம்மனதில் தோன்றாமல் வெறுப்பைத் தூண்டும் சூழ்ச்சிக்காரியாக கைகேயியையும், பொறாமை பிடித்தவளாக சத்யபாமாவையும் பதியவைத்துள்ளனர். அவர்களை

உயர்த்திப் பேசுவதைவிட அவர்களுடைய குறைகளை மிகைப்படுத்துவதாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

ஒளவையார் இளமைப் பருவத்திலேயே தமக்கு முதிய வடிவத்தை அருளும்படி வேண்டிக் கொண்டதால்தான் எங்கும் சென்று அச்சமில்லாமல் அறிவுரை கூற இயலும் என்பதைக் கூறுகிறார். எனவே இளம்பெண் எவ்வளவு அறிவில் சிறந்தவளாயிருந்தாலும் அவளுடைய அறிவை மதிக்க ஆண்வர்க்கம் முன் வரவில்லை என்பதை அறியலாம். “ஆண் சமூகம் பெண்களுடைய இளமையையும் அழகையுமே கசக்கத் தயாராயிருந்தது. வாய்ப்புக்கிடைத்தால் அவளுடைய பெண்மையைப் பாழ்படுத்தவும் தயங்காது”¹² என்ற ஆர்.ரகுநாதனின் கருத்தால் அக்கால ஆண்களின் மனநிலையை அறிய முடிகிறது.

5.1.8 சிற்றிலக்கியக் காலம்

சிற்றிலக்கியங்கள், பெரும்பாலும் ஆண்களின் பெருமையைப் பேசும் இலக்கியங்களாகத் திகழ்கின்றன. பரணி ஆயிரம் ஆனைகளைக் கொன்ற வீரனுக்கும், உலாவானது அழகு, தெய்வீகம், தலைமைத்துவம் கொண்ட ஆண்களை முதன்மையாகக் கொண்டும் உருவாக்கப்பட்டதாகும். பிள்ளைத் தமிழ் ஆண், பெண் இருவருக்கும் பருவங்களில் பேதம் கற்பித்து ஆண்களுக்கு வன்மையையும், பெண்களுக்கு மென்மையையும் கற்பித்தது. சிற்றிலக்கியங்களில் பெண்கள் ஆண்களை மயக்குபவர்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளதைச்,

“செக்கச் சிவந்த கழுநீரும்
செகத்தில் இளைஞர் ஆருயிரும்
ஒக்கச் செருகும் குழல் மடவீர்
உம் பொற்கடாபம் திறமினோ”¹³

என்ற கலிங்கத்துப் பரணி பாடல் அடிகளால் அறியலாம். சிற்றிலக்கியங்கள் ஆணைத் தலைமைப்படுத்தி பெண்ணை இரண்டாம் நிலையிலேயே பதிவு செய்தது. பெண்ணைப் போகப்பொருளாகவும் அழகுப்பதுமைகளாகவும் சுட்டுவதோடு ஆடவனையும் ஆடவனின் அழகையும் கண்டு மயங்குபவளாகவும் ஆடவனுடன் இணைந்து வாழத்துடிக்கும் பெண்களாகவும் பதிவு செய்துள்ளதை அறியஇயலுகிறது.

5.1.9 தற்கால இலக்கியங்கள்

தற்கால இலக்கியங்கள் ஆணாதிக்கத்தை எதிர்த்து பெண்ணியச் சிந்தனைகளைத் தூவி, விதைக்கும் களமாக அமைகிறது. பெண்விடுதலை,

பெண்கல்வி, பெண்ணுரிமை, பெண்சமத்துவம், பெண்ணின் பாலுணர்வு, சம உரிமை முதலான பெண்முன்னேற்றக் கருத்துக்களை விவேகத்துடன் பதிவுசெய்து வருகின்றன.

எனவே, காலந்தோறும் தோன்றிய இலக்கிய வகைகளில் இருந்து பெண்கள் குறித்து வரையறை செய்கையில் பெண்கள் ஆண்களுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களாகவும், பேரின்பத்திற்குத் தடையாக இருப்பவர்களாகவும் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். காலம் காலமாக அடக்குமுறைக்கு ஆளாகித் தமது வாழ்வை இருட்டிலும் இல்லறம் பேணுவதிலும் கழித்த பெண்சமூகம் இன்று அடக்குமுறையில் இருந்து நீங்கி சுதந்திர உலகில் உலவுவதைக் காணியலுகிறது.

5.2. சித்தர்கள் பார்வையில் பெண்கள்

பெண்கள் குறித்த கருத்துக்களைப் பதிவுசெய்ததின் அடிப்படையில் சித்தர்களை பெண்களைப் போற்றியவர்கள், பெண்களைத் தூற்றியவர்கள் என இருவகைப்படுத்தலாம்.

சித்தர்கள் பெண்களைப் பலவாறாக இழித்தும், உடலமைப்புகளைப் பழித்தும் பாடியுள்ளனர். பெண்களைப் பார்ப்பதே பாவம் என்று, அவர்களின் கண்களில் படாமல் காட்டில் வாழ்ந்தனர். பெண்களின் நினைப்பை வேரறுக்க அவர்களை விட்டுவிலகி நின்றனர். ஏனெனில் பெண்கள் துறவுக்கான முட்டுக்கட்டைகள் என்று தூற்றினார்கள். பட்டினத்தார், பத்திரகிரியார், பாம்பாட்டிச்சித்தர் போன்றோர் பாடல்களில் இத்தகைய கருத்துக்களைக் காணமுடிகிறது.

சித்தர்களில் சிலர் பெண்களைச் சக்தியாகப் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளனர். பெண்ணைச் சக்தியாக வழிபட்டுள்ளனர். பெண்மையைப் போற்றியதுடன் பெண்களே வீடுபேற்றிற்கான வாயில்கள் என்றும் பெண்ணின்றி ஆணில்லை என்றும் ஆண், பெண் சமம் என்றும் வலியுறுத்தியுள்ளனர். சிவவாக்கியர், கொங்கணர் போன்றோர் பாடல்களில் பெண்மையைப் போற்றும் பாங்கினைக் காணமுடிகிறது.

5.3 சித்தர்களும் சிற்றின்பமும்

உயிரினங்கள் தோன்றி பன்னெடுங்காலத்திற்குப் பிறகு பரிணாம வளர்ச்சியினால் குரங்கிலிருந்து மனிதன் தோன்றியதை அறிஞர்களின் கூற்றுகளின்வழி அறியலாகிறது. முதலில் விலங்குகளோடு விலங்குகளாக

வாழ்ந்து, பின் ஓரிடத்தில் நிலையாகத் தங்கி, எதிர்காலத் தேவையின் பொருட்டு வேளாண்மை செய்யத் தொடங்கினான். நாடோடி வாழ்க்கை வாழ்ந்தபோது விலங்குகளைப் போன்று பாலுணர்வுத் தேவையை நிறைவு செய்துக்கொள்ள கட்டுப்பாடின்றி உறவு கொண்டான். பின் நாகரிக வளர்ச்சியின் காரணமாகச் சமூகத்தில் திருமணம் என்ற அமைப்பின் வழி கட்டுப்பாட்டோடு கூடிய உறவினை மேற்கொண்டான்.

சமுதாயத்தில் வயது ஒத்த ஆண், பெண் இருவருக்கும் திருமணம் செய்து ‘ஒருவனுக்கு ஒருத்தி’ என்ற கோட்பாட்டினைச் சான்றோர்கள் உருவாக்கினர். திருமணத்தின் அடையாளமாகத் தாலி, மெட்டி போன்ற அணிகலன்களை அணிந்தனர். சான்றோர்கள் சமூக நலன் கருதி உருவாக்கியது திருமணம் என்பதை,

**“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”¹⁴**

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவழி அறியலாம்.

இல்லறத்தில் சரியான பாலியல் புரிந்துணர்வு இல்லாமை, பாலியல், திருப்தியின்மை, ஆணின் எல்லையற்ற சுதந்திர மனப்பான்மை, விலைமாதர் சேர்க்கை, வன்புணர்ச்சி, ஆடவர் பல பெண்களுடன் உறவு கொள்ளுதல் போன்ற சமூக ஒழுக்கக் கேடுகள் நடந்தன. இத்தகைய ஒழுக்க கேடுகளை ஒழிக்கவே நீதிநூல்கள், சித்தர்களின் நல்லுரைகள் சமூகத்தில் தோன்றின. இளம்தலைமுறையினர் போதிய பாலியல் விழிப்புணர்வு இல்லாமல் சிறுவயதிலேயே பாலியல் தொடர்பான குற்றங்களில் ஈடுபடுகின்றனர். இதனால் பலர் பலவிதத் துயரங்களை அனுபவித்து வருகின்றனர். இதனைத் தவிர்க்கவே சித்தர்கள் மனிதன் உடலின் வழியே பெறக்கூடிய பாலியல் இன்பமாகிய சிற்றின்பம் கூடாது. சிற்றின்பத்திற்குக் காரணமான பெண்களைக் குறிப்பாக இழிமகளிர், விலை மாதர்களை இழிவுபடுத்தியுள்ளனர்.

5.3.1 சிற்றின்பம்

திருவள்ளுவர் வெ.காமை என்ற அதிகாரத்தில் சிற்றின்பத்தை நிலையில்லாத இன்பம் என்கிறார்.

**“சிற்றின்பம் வெ.கி அறன்அல்ல செய்யாரே
மற்று இன்பம் வேண்டுபவர்”¹⁵**

என்ற குறளின்வழி புலப்படுத்தியுள்ளார். மேலும்,

“புறத்தில் பொறிகள் வாயிலாகவரும் போகசுகங்கள் நிலையற்றவைகள். அவைகள் சிற்றின்பம் எனப்படுகின்றன. அகத்தில் சுத்தியடைந்த அந்தக்கரணம் ஆத்மனந்தத்தை அனுபவிக்கிறது. அது தேயாது தெளிவடைகிறபடியால் அதற்கும் பேரின்பம் என்று பெயர்”¹⁶ என்கிறார் பானுகுமார். “இக்காலத்தில் பாலியல் பெண்மையோடு தொடர்புபடுத்தப்பட்டு பெண்ணைக் காமப்பிசாசு, மாயப்பிசாசு என்றும் பெண்ணுடனான பாலியல் உடலின்பம் சிற்றின்பம் இது நிலையற்றது. உடலற்ற இறைவனை உடல் கடந்து அடையும் பேரின்பமே நிலையானது. இந்தப் பேரின்பத்தை அடைய பெண்ணுடல் தடையாக இருப்பதான சிந்தனை சித்தர்களின் வலுப்பெற்றிருந்ததைச் சித்தர்பாடல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன”¹⁷ என்று தே.ஞானசேகரன் கருத்துரைக்கின்றார்.

அறிஞர்களின் கருத்துக்களின்வழி சிற்றின்பம் பெண்களின் உடல்வழிக்கிடைப்பது, பேரின்பம் என்பது மனதால் அனுபவிக்கும் இறையின்பத்தைக் குறிக்கிறது. எனவே சிற்றின்பத்திற்குக் காரணமான பெண்ணைப் பழிப்பது. அவளது உடல் உறுப்புக்களை இழிவுப்படுத்துவது என்ற நிலையில் சித்தர்கள் பாடியுள்ளனர்.

5.3.2 உடல் பழிப்பு

உலகில் ஒவ்வொரு உயிரினத்திற்கும் ஒரு தனிப்பட்ட உடலமைப்பு காணப்படுகிறது. மனிதர்களில் கூட ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் உடலமைப்பில் பல மாற்றங்கள் உள்ளன. இலக்கியங்களில் பெண் உடல் என்பது காமத்தைத் தருவிக்கும் ஒரு பொருளாகவே சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. இலக்கியங்களில் பெண்ணுடல் பற்றியே அதிகப்படியான வருணனை காணப்படுகிறது. பெண் உடல் பேசப்படுகின்ற அளவிற்கு இங்கு ஆண் உடல் பேசப்படுவதில்லை என்பது சற்று கேள்விக்குட்படுத்த வேண்டியதாகிறது. பெண் உடல் மரபுக்குள்ளும், ஆண் உடல் மரபுக்குப் புறம்பாகவும் இருக்கிறது.

சங்க இலக்கியம் முதல் அனைத்து இலக்கியங்களிலும் பெண் உடல் முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. பெண்ணின் உடல் உறுப்புக்களைப் புகழ்வதையே கவிஞர்கள் (ஆண்கள்) குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளனர். பெண்ணுடல் வர்ணிப்பின் வழியே ஆண்கள் இன்பநுகர்வைப் பெற்று வந்தனர். பெண்களை அதீதமாக வருணித்த காரணத்தை ஆராய்கையில் இலக்கியத்தைப் படைப்பவனும் படிப்பவனும் பெரும்பாலும் ஆண்களாக இருப்பதைக் கண்டுணரலாம். பெண்ணானவள் ஆணாதிக்கச் சூழலில் உடலுக்காக மட்டுமே

படைக்கப்பட்டு காட்சிப்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறாள் என்பதை உணரமுடிகிறது. “பெண் உடல் வெறும் ‘நுகர்விற்கானது’ என்ற ஆணாதிக்கப்போக்கின் வெளிப்பாடே அவளை வெறும் ‘உறுப்புகளின் குவியலாகச் ‘சதைப்பிண்டமாக - எண்ண வைத்திருக்கிறது”¹⁸ என்ற ஆய்வாளரின் கருத்தும் இங்கே ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

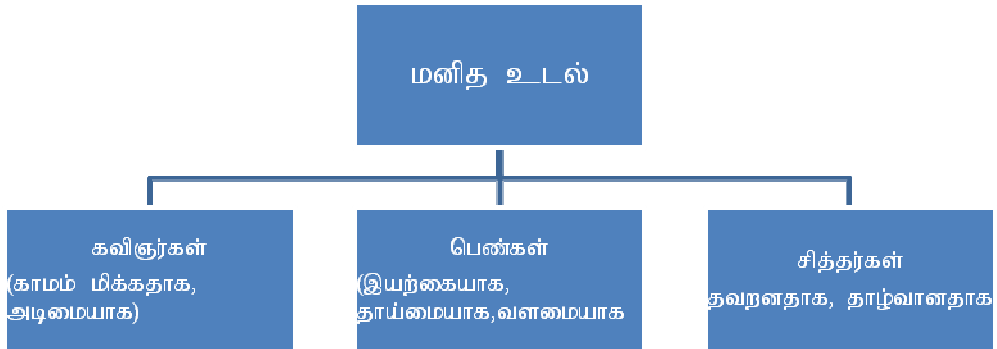
பெண்களின் உடல் உறுப்புக்கள் யாவும் ஆணின் விருப்பப்படியே வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை முதன் முதலில் கண்டித்தவர்கள் சித்தர்களே. பெண் உடல் வருணிப்பைக் கண்டித்து, நிலையில்லாதது என்று அறிவுறுத்துகின்றனர். மேலும் பெண்ணுடலைக் கடுமையாகச்சாடி இழிவுப்படுத்தி உள்ளனர். பெண்ணுடலைச் சாடிய சித்தர்கள் இயல்பாக (இயற்கையாகப்) கூறாமல் இழிவாகக் கூறியது கேள்விக்குறியாக அமைகிறது. மேலும், ஆண்களால் வருணிக்கப்பட்ட பெண்குறித்த புனைவுகள் யாவும் ஆண்களால் படைக்கப்பட்டவை. இத்தகைய பெண்புனைவுகளில் மூழ்கிய ஆண்களை மீட்பதற்குப் பெண்புனைவுகளைச் சாடுவது என்பது ஆண் ஆதிக்கச்சமூகத்தின் அடக்குமுறையை எதிர்ப்பதாகும்.

சித்தர்கள் பெண்ணின் உடல்அழகும் வனப்பும் நிலையற்றது என்றும் தாழ்வானது என்றும் கருதினர். மக்கள் உலக இன்பத்தைத் துறந்து, பற்றற்ற வாழ்க்கையை வாழ வலியுறுத்துகின்றனர். புற அழகைப் பேணுவது முக்கியமல்ல என்ற நிலையை உணர்த்தி, இறையுணர்வைப் பெறத் தூண்டுவதே சித்தர்களின் நோக்கமாகும்.

சித்தர்களின் பெண் உடல் பழிப்புக் குறித்து ஆய்வாளர்கள் கருத்துரைக்கையில், “பெரும்பாலும் அனைத்து மகளிரைப் பற்றியும் பொதுவாகப் பேசாது, ஆடவரைத் தவறான வழியில் இழிக்கும் ஒழுக்கம் தவறிய பெண்டிரையே குறிக்கின்றன.”¹⁹ என்று மைக்கேல் பாரடே கூறுகிறார். “சித்தர்கள் பெரும்பாலும் பொதுமகளிரையே வெறுத்தொதுக்கிப் பழித்துள்ளனர்.”²⁰ என்று சை.சற்குணன் கூறுகிறார்.

சித்தர்கள் பெண்ணின்பத்தின் இழிவையும் கேட்டையும் விளக்குவதற்குப் பெண் உடலைப் பழித்துப் பாடுகின்றனர். சித்தர்கள் சிற்றின்பமே பேரின்பத்திற்குத் தடை அதனால் சிற்றின்பத்திற்குக் காரணமான பெண்ணை வெறுத்துள்ளனர். அவர்களின் உடல் பழிக்கப்பட்டுள்ளது.

பெண் உடல்	கவிஞர்கள்	சித்தர்கள்
கூந்தல்	கொண்டல், இருள், முகில், வண்டினம்	பேன் விளையும் சிக்கின் மயிர்
கண்	வண்டு, தாமரை, கழுநீர்	பீளை ஒழுகும் கண்
காது	வள்ளை, ஊசல்	குறும்பி ஒழுகுவது
மூக்கு	குமிழ்	நீரும் சளியும் ஒழுகுவது
வாய்(உமிழ் நீர்)	குமுதம்,வாரிசம் (பால்,தேன் கலந்தது)	வெப்பு, ஊத்தை (நாறிவரும் எச்சில்)
கழுத்து	சங்கு, கமுகு	வேர்வை, அழுக்கு
அங்கை	செங்காந்தள்,பதுமம், மாந்தளிர்	தசையும் எலும்பும் உள்ள கை
கொங்கை	தாமரைமொட்டு, கும்பம்	பருத்துவற்றும்,சீழ்நீர் நிறைந்தது
இடை	தாடி இடை	நெடுஉடல் தாங்கியது
பெண்குறி	மான்சுளம்பு, அல்குல், தேர்த்தட்டு, பிடியின் முகம்	காமபாழி, கருவிளைக்கழனி, தூமைக்கடவழி, செழும்புண்
தொடை	கதலி, பிடியின்கை, தண்டு	எலும்பும் சதையும்
வயிறு	ஆலிலை	மலமும் சலமும்
கால்	கமலம், இலவம், தளிர்	முள்ளும் கல்லும் மிதிக்கும் கால்

பெண்ணின் உடல் உறுப்புகள் அழகியலாக வர்ணிக்கப்பட்டவை அனைத்தும் சித்தர்களால் பழிக்கப்பட்டுள்ளன. இலக்கியத்திலும் சமூகத்திலும் ஆண்கள் ஒழுக்கம் தவறுவதற்குத் தானே காரணமாக இருப்பினும் அதனை

மறைப்பதற்காக தன் ஆதிக்கத்தால் பெண்ணைக் கொடிய சொற்களால் குற்றவாளியாக ஆக்கும் ஆணின் வஞ்சகப்போக்கினைக் காணியலுகிறது.

5.3.3 பாதாதிகேசம், கேசாதிபாதம் சாடல்

சங்ககாலம் முதல் காப்பியங்கள் மற்றும் சிற்றிலக்கியம் என அனைத்திலும் பெண்களின் உடல் உறுப்புகள் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. இதற்கு மாறாகச் சித்தர்கள் பெண்களின் உடலை இழிவுப்படுத்தியுள்ளனர்.

பட்டினத்தார் பாடிய ‘கச்சித்திருவகவல்’ என்ற தலைப்பில் அமைந்த எழுபதுவரிகளில் பெண் உறுப்புக்களைப் பாதாதிகேசம், கேசாதிபாதம் என தலைமுதல் கால்வரை - கால்முதல் தலைவரை வருணிக்கப்பட்டவை அனைத்தும் கடுமையாகச் சாடப்பட்டுள்ளன.

பாம்பாட்டிச்சித்தர் பாடிய ‘பெண்ணாசை விலக்கல்’ என்ற தலைப்பின் கீழ் உள்ள பாடல்களில் பெண்ணையும் பெண் உடல் உறுப்புகளையும் கடுமையாகப் பழித்துள்ளார்.

“நாறிவரும் எச்சில்தனை நல்லமுதென்றும்

நண்ணுஞ்சளி நாசிதனை நற்குமிழென்றும்

கூறுவார்கள் புத்தியில்லாக் கூகைமாந்தர்

கோனிலையை யறியாமென் நாடாய் பாம்பே”

(பாம்ப.சித்.பா.55)

என்ற பாடலில் பெண்களின் உமிழ்நீரைப் புகழ்பவர்களை மூடர்கள் எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். கவிஞர்கள் பெண்களின் இதழையும் உமிழ்நீரையும் ரோஜாமலருக்கும், கற்கண்டு, தேன் என்று ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறியுள்ளனர். இதனை வன்மையாகக் கண்டிக்கிறார் பாம்பாட்டிச்சித்தர். மேலும் பெண்களின் உடலுறுப்புக்களைப் புகழ்பவர்களைப் புத்தியில்லா மனிதர்கள் என்றும், இறைநிலையை அறியாதவர்கள் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். பாடல்கள் தோறும் பெண்ணின் உடல் உறுப்புக்களைப் பாம்பாட்டிச்சித்தர் இழிவுப்படுத்தியுள்ளார். இதனை,

“மலக்குடம் மீதினிலே மஞ்சள் பூச்சென்றும்

மல்கும்புழு கூட்டின்மேல் வண்ணத் தோலென்றும்

சலக்குழிக் குள்ளே நாற்றஞ் சார்ந்த சேறென்றும்

தானறிந்து தள்ளினோமென் நாடாய் பாம்பே”

(பாம்ப.சித்.பா.59)

என்று பாடுகின்றார் அழகியல் ரீதியாகப் பெண் உடல் உறுப்புக்களை வருணிப்பதில் இருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டு பெண்உடல் உறுப்புகள் மலக்குடம், புழுக்கூடு என்று இழிவுபடுத்தியதைக் காணியலுகிறது.

பட்டினத்தார் பாடுகையில் பெண்ணின் உச்சந்தலை முதல் உள்ளங்கால் வரை அனைத்தும் அழியக்கூடியது. இழிவுக்குரியது, பழிப்புக்குரியதாகப் பாடுகிறார். தமிழிலக்கிய உலகில் பட்டினத்தாரைப் போன்று பெண் உடல் உறுப்புக்களை இழிவுப்படுத்தியது வேறு யாருமில்லை என்று கூறலாம். இதனை,

“கண்ணைப் பார்த்துக் கழுநீர் என்றும்

உள்ளங் குறும்பி ஒழுகுங் காதை

வள்ளைத் தண்டின் வளம் என வாழ்த்தியும்

கையும் எண்ணெயும் கலவாது ஒழியில்

வெய்ய அதிரும் பேனும் விளைபத்

தக்க தலையோட்டில் முளைத்து எழுந்த

சிக்கின் மயிரைத் திரள்முகில் என்றும்”

(பட்டி.பா.36-42)

என்ற பாடலில் கண், மூக்கு, காது என அனைத்தும் கழிவுகளை வெளியேற்றும் உறுப்புகள் என்றும் தலையானது சிக்கு, பேன் நிறைந்தது. அதை முகில் என்று வருணிப்பது மூடத்தனம் என்றும் உள்ளங்காலைப் பஞ்சாகவும், கணைக்காலை வரால் என்றும் இடையை உடுக்கை என்றும் கூறித்திரிகின்ற மாந்தர்களைக் காமத்தால் கண்ணிழந்த குருடர் என்றும் சாடுகின்றார்.

பெண்களைப் புகழ்ந்து அவர்களின் பிடியில் அகப்பட்டுவிடும் பேதையர்களைப் பட்டினத்தார் கடிந்துரைத்து உள்ளார். சங்ககாலத்திலும் பிற்காலத்திலும் காமக்கிழத்தியர், பரத்தையர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டவர்கள் பொருளுக்காகவும் உடல் சுகத்திற்காகவும் கற்புநெறியிலிருந்து விலகி விரும்பியபடி வாழ்ந்து வந்ததாகவும் இவர்களைப் புகழும் மாந்தர்களையே பட்டினத்தார் கடிந்துரைத்துள்ளார். “சிவபதம் குறுகாது மாதரைக்கூடி மகிழ்ந்து காதல்கொண்டாடும் மானிடரை மாக்கள் என்றும் பெண்களின் உடல் உறுப்புகளை வருணித்துப் பொழுதுபோக்கும் மனிதர்களைப் பேதையர் என்றும் பட்டினத்தார் கூறுகிறார்”.²¹ என்பது பட்டினத்தாரின் மனநிலையை அறியத் துணை செய்கிறது. “ஒவ்வொரு வரியும் ஒரு சவுக்கடி ஆனால் அந்தச் சவுக்கடிகள் பெண்ணுக்குக் கொடுக்கப்பட்டவை அல்ல, அவளுடைய ஒவ்வொரு உறுப்புக்கும் உவமை கண்டு மயங்கிய ஆணுக்குக் கொடுக்கப்பட்டவை”²² என்றும் கருதலாம்.

பட்டினத்தாரின் பாடல்வரிகளிலிருந்து அவர் பெண்ணினத்தின் பகைவர் ஆணாதிக்கச் சிந்தனை உள்ளவர் என்பது தவறான கருத்தாகும். போதுமான பாலியல்புரிதல்கள் இல்லாமல் பெண்ணின்பமே நிலையானது என்று கருதி விழியிலா மனிதர்களாக அலையும் காழ்க்கர்களை இவர் தன்னுடைய பாடல்களின் மூலம் கண்டித்துள்ளார்.

பெண்ணின் நலம்புனைதல் அனைத்தும் ஆண்களுக்காக, ஆண்களின் வாசிப்புக்காக எழுதப்பட்டன. அதனால் ஆண்களை சிற்றின்பத்தில் இருந்து மீட்பதற்காகப் பாடப்பட்ட பாடலாக இவை அமைந்துள்ளன. சித்தர்கள் தங்கள் பாடல்களில் பெண்களைக் கடுமையாகச் சாடுவதுடன் இழிவுபடுத்தி உள்ளனர். இதற்கான காரணத்தை உளவியல் ரீதியாக ஆய்கையில் சித்தர்கள் சிற்றின்பமாகிய பெண்ணின்பத்தில் முழுகிப் பின் மீண்டும் பாடிய பாடல்களாக இருக்கலாம். மேலும் சித்தர்களின் சிற்றின்பம் மீதான பெறுப்பு சிற்றின்பத்தைத் துறப்பதை விடுத்து பெண்மீதான வெறுப்பாக படிந்துள்ளமையைக் காணியலுகிறது. இதனால் ஆண் சமூகம் மேன்மையானது பெண் சமூகம் தாழ்வானது என்று ஆதிக்கத்தாளத்திலும் சித்தர்கள் நின்றுள்ள நிலையையும் உணரமுடிகிறது.

5.3.4 பெண் பழிப்பு

சித்தர்கள் ஆன்ம விடுதலை அடைவதற்கு வழிகாட்டியவர்கள். ஆன்மவிடுதலைக்குத் தடையாக இருந்த பொதுமகளிரையும் பரத்தையரையும் கடுமையாகச் சாடியுள்ளனர். பணத்திற்காக உடலைவிற்கும் பொதுமகளிரைச் சாராமல் நல்லோர் யாவரும் விலகி இருக்க வேண்டும் என்பதை,

“இலைநல வாயினும் எட்டி பழுத்தாற்

குலைநல வாங்கனி கொண்டுணலாகா

முலைநலங் கொண்டு முறுவர்செய் வார்மேல்

விலகுறு நெஞ்சினை வெய்துகொள் ளீரே”

(திரு.பா.247)

என்று திருமூலர் எச்சரிக்கிறார். எட்டிமரம் குலைகுலையாய்ப் பழுத்திருந்தாலும் அதனுடைய பழத்தை உண்ணமுடியாது. அதுபோலத் தன்னுடைய உடலழகைக்காட்டி ஆண்களைக் கவர்வதற்காகப் புன்முறுவல்செய்யும் பொதுமகளிர்மேல் பற்றுவைக்கக் கூடாது என்று வலியுறுத்தினார். இதேபோன்று பட்டினத்தார்(பா.12,23), பத்ரகிரியார்(பா.10) ஆகியோரும் சுட்டுகின்றனர்.

பட்டினத்தார் பெண்களின் மூலம் கிடைக்கும் இன்பமாகிய சிற்றின்பத்தை வெறுக்க வலியுறுத்தியதன் நோக்கம் அறிவை மழுங்கச் செய்வதோடு, இறைச்சிந்தனைக்குத் தடையாக இருப்பதாகக் கூறுகிறார். பட்டினத்தார் பெண்ணை மாயப்பிசாசு என்று கூறுவதைப்போன்று ஜெகதா என்ற ஆய்வாளர் பெண்ணை எமனோடு ஒப்புமைப்படுத்துகின்றார். “எமனானவன் பெண்ணுருவம் தாங்கிவந்து மோகஞ்செய்ய நினைக்கின்றான். நானோ ஒரு பற்றுக்கோடுமின்றி அரக்கைப்போல உருகுகின்றேன்”²³ எனக்கூறும் கூற்றிலிருந்து எமன் பெண்ணுருவத்தில் ஆடவர்களின் உயிரை எடுக்க நினைக்கின்றான் என்பதை அறியமுடிகிறது.

பட்டினத்தார், பத்ரகிரியார் போன்றோர் பாடல்களில் பெண்களை ஒரு போகப் பொருளாகவும் மகேசன் திருவடியை அடைவதற்குத் தடைக்கல்லாகவும் இருப்பதாகப் பாடியுள்ளனர். குதம்பைச்சித்தர் பாடுகையில்,

“நல்லாய் உன் அங்கமும் நன்கு நிமிர்ந்தாலும்

வில்லாய்ப்பின் கூனிவிடும்”

(குதம்.சித்.பா.80)

என்கிறார். பொலிவுடன் காட்சியளித்தாலும் பெண்ணானவள் பின்னாளில் நலிவுற்று காணப்படுவாள். ஆதலால் சித்தர்கள் பெண்ணை மாயை என்றே வருணிப்பர். இதனை,

“காதென்று மூக்கென்று கண்ணென்று காட்டிக் கண்ணெதிரே

மாதென்று சொல்லி வருமாயை,”

(பட்டி.பா.44)

என்று பட்டினத்தாரும்,

“பெண்ணாசை கொண்டு பெருக மாளாதே”

(கடு.சித்.பா.28)

என்று கடுவெளிச்சித்தரும் பாடியுள்ளனர். மண், பொன், பெண்மீது கொண்டுள்ள ஆசைகளில் பெண்ணாசை, பல தவறான வழிகளில் செல்ல அடித்தளம் அமைத்துக் கொடுக்கிறது. இதனாலே சித்தர்கள் பெண்களை மாயை என்றும் பெண்ணாசையை விட்டு இறைவன் மீது ஆசை வைக்கவும் வலியுறுத்துகின்றனர். இதுகுறித்து, மாற்றுக்கருத்தும் உண்டு, “அறிஞரே! ஓர்மின் பெண்ணின் வயிற்றிற் பிறந்து ஞானம் பேசும் ஒருவர் பெண்ணை – மாயை – அஞ்ஞானம். பிரவர்த்தி என்று பேசுவது எத்தகைய நன்றியறிதல்! எத்தகையக் கைம்மாறு! வெட்கம்! வெட்கம்”²⁴ என்கிறார். இடைக்காலத்தில் ஆணுலகில் எழுந்த அடக்குமுறை பெண்ணுலகை மாயையாகவும் அஞ்ஞானமாகவும் கருதச் செய்திருக்கிறது.

சித்தர்களின் பாடல்கள்வழி காதல் மயக்கத்தில் பெண்ணின் புறத்தோற்றத்தில் மயங்கிப் பெண்ணின்பத்தைப் பேரின்பமாகக் கருதி உழலும் சிற்றின்ப அடிமைகளாக இருக்கும் ஆண்களுக்கு அறிவுறுத்துவதாக அமைகிறது. பெண்ணின் இளமையும் உடலும் நிலையில்லாதது என்பதை உணராமல் உழல்பவர்களை அறிவுறுத்தி மீட்கும் முயற்சியைச் சித்தர்கள் செய்துள்ளனர். மனிதன் பேரின்ப நிலையை அடையமுடியாமல் அவனது பிறவிப்பயணத்திற்கு இடையூறாக இருக்கும் சிற்றின்பத்தைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்று சித்தர்கள் விழிப்புணர்வுபூட்டுகின்றனர்.

சித்தர்கள் ஆன்மத்தேடலை விரும்பியவர்கள், பிறவிப்பயனைத் துயக்க நினைத்த காரணத்தால் சிற்றின்பத்தைப் புறக்கணித்தனர். ஆகவே சிற்றின்பத்தின் தோற்றுவாயாக இருக்கும் பெண்மையை இகழ்ந்தனர். சாகாவரம் வேண்டி சந்நியாசம் மேற்கொண்டனர். பெண்ணை அருவருக்கத்தக்க வகையில் வர்ணனை செய்து பாடல்களைப் புனைந்துள்ளனர்.

வாழ்க்கைப் பயணத்தின் முடிவு முக்தி ஆகும். இதை அடைய உடல், உயிர், மனம், காக்க வேண்டும். இச்சயக்கட்டுப்பாடு தகரும் போதுதான் நிலையில்லாப் போகங்களைத் தேடி மனம் அலையும் அதனால் சித்தர்கள்,

“மை விழியாரைச் சாராதே – துன்

மார்க்கங்கள் கூட்டத்தின் மகிழ்ந்து சோராதே”

(கடு.சித்.பா.14)

என்று பாடியுள்ளனர்.

பெண்களை வெறுத்து ஒதுக்குவதன் மூலம் நன்மார்க்கத்தை அடையமுடியுமென அறிவுறுத்துவதால் ஆண்களின் ஆதிக்க வெறியினை அறியமுடிகிறது. சித்தர் பாடல்களில் ஆண்களுக்கான நீதிகளை அறிவுறுத்திய போதும் அனைவருக்கும் பொதுவான ஒன்றாக விளங்க வேண்டிய நீதிநெறிமுறைகள் பெண்களுக்கு மட்டுமே வலியுறுத்தப்பட்டிருப்பது இலக்கிய உலகில் ஆண் படைப்பாளிகளின் ஆதிக்க முகத்தையே காட்டுகிறது.

சித்தர்கள் தெய்வ இன்பத்தைப் பேரின்பமாகவும் பெண்ணின்பத்தைச் சிற்றின்பமாகவும் வேறுபடுத்தியுள்ளனர். சித்தர்கள் சிற்றின்பத்திற்குக் காரணமான பெண்பழிப்பு குறித்து, திரு.வி.க, “ஞானியர் பெண்பிறவியை இழித்துக் கூறியதென்ன என்று சிலர் நினைக்கலாம், ஞானியர் பெண்ணுலகை இழித்துக் கூறவில்லை என்பது எனது ஆராய்ச்சியில் யான்கண்ட உண்மை. பெண்மையை நன்முறையில் தாய்மைக்குப் பயன்படுத்தி இறைமைப் பேற்றைக் காணாது

வாழ்க்கையில் வழக்கி வீழ்ந்த வரைவில் -மகளிர் தீமைகளை உலகுக்கு உணர்த்த ஞானியர் மறுப்பு மொழிகள் வழங்கியது உண்மையே அம்மறுப்புரைகளைப் பொதுவாக்குப் பெண்ணுலகின் மீது சுமத்துவது தவறு”²⁵ என்று ஞானியர் சாடியது வரைவில் மகளிரை என்பதை உணரலாகிறது.

சித்தர்களின் பாடல்களின்வழி பெண்கள் முக்திக்கு பெருந்தடையாக இருக்கிறாள் என்றும் பெண்ணுடல் இழிவானது என்று கூறுவதால் பெண்ணின் சமூக மதிப்பைப் புறந்தள்ளுவதாக உள்ளதை அறியலாம்.

5.4 சடங்குகளில்-பெண்கள்

பெண்களுக்கு நடைபெறும் வாழ்க்கைசார்ந்த சடங்குகள் அனைத்தும் பெண்ணை அடிமைப்படுத்துகின்றன. பெண் பிறப்பு முதல் புறவெளியில் பணியாற்ற அனுமதியின்றி வளர்க்கப்படுகிறாள். பின் பூப்பு நிகழ்வின் காரணமாக வீட்டிற்குள்ளேயே ஒதுக்கப்படுகிறாள்.

மகப்பேறும் குழந்தை வளர்ப்பும் பெரும்பாலும் பெண்களை வீட்டிற்குள்ளே அடிமையாகுகின்றன. ஒரு குழந்தையைப் பெற்று, வளர்த்து ஆளாக்குவதில் தனது வாழ்நாளில் பெரும்பங்கைச் செலவழிக்கிறாள். மகப்பேறு இல்லையெனில் அதைக் காரணமாகாட்டி ஆண் மறுமணம் செய்துகொள்வதும், குறைபாட்டிற்குரிய உடலியல் காரணங்களைக் கண்டறிய ஆணைச் சோதனைக்கு உட்படுத்தாமல், அவனை சோதனைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவராகக் கருதி பெண்ணை மட்டுமே சோதனைக்குள்ளாக்குவது, குற்றம் சுமத்துவது முதலான போக்கும் நீடித்து வருகின்றன.

கணவனை இழந்த பெண்ணுக்கு நடக்கும் சடங்குகள் அனைத்தும் மிகக் கொடூரமானவையாகும். பெண்கள் சார்ந்த அனைத்துச் சடங்குகளும் பெண்களை அடிமைப்படுத்துவதாக அமைகின்றன. சித்தர்களின் பாடல்களை நோக்குகையில்,

“அத்தமும் வாழ்வு மகத்து மட்டுமே விழியம்பொழுக

மெத்திய மாதரும் வீதிமட்டே விம்மிவிம்மியரு

கைத்தல மேல்வைத் தழுமைந்தரும் சுடுகாடுமட்டே”

(பட்டி.பா.13)

என்ற பாடலில் பெண்கள் அடிமைகளாக உரிமை இல்லாதவர்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். கணவனையிழந்த பெண் வீதிவரை மட்டுமே வரஇயலும் பெற்ற பிள்ளை(ஆண்) சுடுகாடுவரை வரஇயலும். இப்பாடலைப் பெண்ணியப்பார்வையில் நோக்கினால் ஆணாதிக்கச் சமூகக் கூறுகளுள் ஒன்றான சடங்குகள் பெண்ணை அடிமையாக வைத்திருந்ததைக் காண இயலுகிறது.

5.5 இல்லறமும் சித்தர்களும்

ஒருவனும், ஒருத்தியும் கூடி வாழும் அறமே இல்லறம் ஆகும். சித்தர்கள் இல்லற வாழ்வில் இருந்து மீண்டு பின் சித்தர்களாக சமுதாயப்பணியாற்றியுள்ளனர். இதனை, பி.கைலாசநாத், “சித்தபுருஷர்கள் எல்லோருமே ஏறக்குறைய இல்லறத்தில் இருந்து கொண்டே சமுதாயத்துக்கும் கடமையாற்றியவர்களே”²⁶ என்கிறார்.

சிவன் - பார்வதியோடும், அகத்தியர் - உலோபாமுத்திரையோடும், அத்திரி மகரிஷி - அனுசயா தேவியோடும், காகபுசுண்டர் - பகுளாதேவியோடும் மற்றும் சில சித்தர்கள் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட மனைவியரோடும் வாழ்ந்தும் சமுதாயப்பணிகளை செய்தமையைப் பார்க்கும்பொழுது ஞானத்தைப் பெறுவதற்கு இல்லறம் தடையில்லை என்பதை உணர்த்துவதாகவே இருக்கிறது. யோகிகளும், ரிஷிகளும் இல்லறத்தில் இருந்தாலும் தாமரை இலையும் நீரும் போல உலக வாழ்க்கையை வாழ்ந்துள்ளார்கள் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இல்லறத்தை வெறுத்து ஒதுக்குவது துறவு கிடையாது. சிற்றின்பத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் பேரின்பத்தைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. இதனை, “உறவிலே காணுகின்ற உண்மையான நிலைத்தெளிவுதான் துறவு, ஞானத்தைப் பெறுவதற்கு இல்லறம் ஒரு தடையல்ல இவைதான் சித்தர்களின் கொள்கைகள்”²⁷ என்கிறார் பி.கைலாசநாத். இதனைச் சித்தர்கள் பாடல்களின்வழி அறியலாம்.

“சித்தர்களில் நந்தீசர்க்கு எட்டுப்பெண்டிர்

சிறந்த மக்கள் ஈரெட்டே பெண் ணொன்று

சக்திமச்சர் தமக்குப் பத்துப்பெண்டிர் சேய்தான் நூறு

சட்டை முனிவர்க்கு இவர்போல் மனைவி மைந்தர்

வித்தாகமாய் அகப்பேயர்க்கு மாதம் பத்து

விளங்கிடச் சேய்தூற்றிருப தாகும்

பக்தியுள்ள பாம்பாட்டிக்கு ஈராறு மங்கை

பாலர்களும் நூற்று நாற்பத்து நான்கே

நான்கும் எட்டும் இடைக்காடர்க் காகும் மாதர்

மக்கள் தொண்ணூற்றறுவர் அழகண்ணிக்கிவ்வாறு

பான்மையுறும் குதம்பைக்கே பத்தும் ஆறும்

பாலர் நூற்று ஆறுபத்து தன்வந்திரிக்கு இவர்போல்

மேம்படு வான்மீகர்க்கு ஐந்து உயர்சேய் நூறு

இராமதேவர்க்கு இவரைவிட இரட்டிப்பு ஒவ்வல்

மாந்தளிர் கொங்கணர்க்காறு அறுபதுசேய்

கருவூரார்க்கு இவரினிலே இருபங்குண்டு

உண்டறிய சுந்தரர்க்கு மாது ஏழு பேர்

என்பதின் நால்வர் மக்கள் திறமை ஏற்றம்

துன்னிய திருமூலர்க்கு ஒன்பதாகும்

தொண்ணூறு மைந்தர்களும் உதிப்பு தீர்க்கம்

கண்ணியமாம் போகர்க்குப் பெண்டு பிள்ளை

காசினியில் பலவாகும் கணக்கோ இல்லை” (கோரக்கர்-பா.86-88)

கோரக்கர் பாடல்வழி சித்தர்களின் பெயர் மற்றும் மனைவியர் மக்கள் குறித்து:

வ.எண்.	சித்தர்	முனைவி	ஆண்	பெண்
1.	நந்தீசர்	8	16	1
2.	மச்சமுனிவர்	10	100	-
3.	சட்டைமுனி	10	100	-
4.	அகப்பேய்ச்சித்தர்	10	120	-
5.	பாம்பாட்டிச்சித்தர்	12	144	-
6.	இடைக்காடர்	32	96	-
7.	அழுகணிச்சித்தர்	32	96	-
8.	குதம்பைச்சித்தர்	60	160	-
9.	தன்வந்திரி	60	160	-
10.	வான்மீகர்	5	100	-
11.	இராமதேவர்	10	200	-
12.	கொங்கணர்	6	60	-
13.	கருவூரார்	12	120	-
14.	சுந்தரனாந்தர்	7	84	-
15.	திருமூலர்	9	90	-
16.	போகர்	எண்ணமுடியாத மனைவி மக்கள்		
17.	அகத்தியர்	10	160	-
18.	கோரக்கர்	5	60	-

இல்லறவாழ்வில் இருந்து கொண்டே தான் சமுதாயப்பணியைச் செய்துள்ளனர் என்பதை மேற்கண்ட பாடல்களின்வழி அறியலாம்.

அறன் வலியுறுத்தலில் திருவள்ளுவர், ‘அறத்தான் வருவதே இன்பம்’ என்றும் ‘அறன் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை’ என்றும் கூறுகிறார். இதனால் இல்லறம் என்பது அறத்தின் ஒரு கூறு ஆகும். பெண்ணுடன் வாழ்வது எனில் பெண்ணுடன் சேர்ந்து பிள்ளைப்பேறு பெறுவது என்பது அறியாமை. பிள்ளைப்பேறு என்பது இல்லறத்தில் ஒரு கூறாகும். எனவே இல்லறத்தில் இருந்து கொண்டு பல்வேறு அறங்களைச் செய்வதே இல்லறமாகும். ‘இல்லறமல்லது நல்லறமன்று’ என்கிறார் ஓளவையார்.

சுந்தரமூர்த்தியார் இல்லறத்தின் வாயிலாகக் கடவுள் இன்ப நிலையை இவ்வுலகில் கண்டவர். பரவையார், சங்கிலியார் என்ற இருபெண்களுடன் இணைந்து இல்வாழ்க்கை இன்பம் துய்த்த பின்பே இறைவனின் பேரின்ப நிலையை அடைந்தார்.

“பண்மயத்த மொழிப் பரவை சங்கிலிக்கும் எனக்கும்
பற்றாய பெருமானே மற்றாரை உடையேன்”²⁸

என்று தனது அனுபவத்தை உலகிற்கு அறிவுறுத்துகிறார்.

இல்வாழ்க்கையில் பெண் இன்பத்தைச் சிற்றின்பமாகக் கருதுபவர்கள் குறித்து, “பெண் என்பு தோல் போர்த்த காமக்கூடு, இவளோடு சின்னாள் தொலைத்துப் பின்னை விடுத்துத் தனியே இருத்தல் வேண்டும்” என்னும் எண்ணத்துடன் பெண்ணோடு வாழுங்காழுகர்கட்கும் பெண்ணின் நுண்மையும் விளங்காது: இன்பத்தின் இயல்புத்தெரியாது.”²⁹ என்று சிற்றின்பத்தை மட்டும் நினைத்து வாழ்பவர்க்கு இல்லறம் இல்லறமாகாது என்று கருத்துரைக்கிறார் திரு.வி.க.

இல்லறத்தை அறநெறிப்படி வாழ்ந்து சமூகக் கடமைகளைச் செய்து பின் துறவறம் மேற்கொண்டு கடமைகளை ஆற்றுவதே சிறந்த வாழ்வியல் அறமாகும். இக்கருத்தினை,

“காமம் சான்ற கடைக் கோட் காலை
ஏமம் சான்ற மக்களோடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”³⁰

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவின் வாயிலாக அறியலாம்.

துறவு என்னும் சன்னியாசம் மேற்கொள்ள மனம் ஒருவருக்குப் பக்குவமடைதல் வேண்டும். எவ்வளவு பெரிய மனிதனாக இருந்தாலும், பதவி, சமுதாய மதிப்பு, பொருளாதார பலம் இருந்தாலும் பெண்ணாசையின் காரணமாக இழி நிலைக்கு ஆளாகிறார்கள். சாமியார்களும், மடாதிபதிகளும் பாதிரியார்களும் என ஒவ்வொரு மதத்திலும் உயர்ந்த இடத்தில் இருப்பவர்கள் பெண்மீது கொண்ட மோகத்தின் காரணமாகத் தவறான செயலில் ஈடுபடுவதை நாளிதழ்களில் காண இயலுகிறது.

இத்தகைய தவறான செயலில் ஈடுபடும் மனிதர்கள் குறித்து, “உடலுக்கும் மனதுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்காத மடாதிபதிகள் உணவையும் உபவாசத்தையும் மதிக்காத யோகிகள், உணராமல் பிறருக்கு உபதேசம் மட்டும் கொடுக்கும் ஓதி உணர்த்தும் குருமார்கள் பொது ஒழுக்கம், சுய ஒழுக்கம் என்று இயம நியமங்களைக் கற்காத ரிஷிகள், வாழும் கலை இன்னதென்று அறியாமல் வாழும் கலையைப் போதிக்கும் யோகியர்கள் என்று பலரும் தன்னையறியாமல் கீழே விழுவதைப் பார்க்கிறோம்.”³¹ என்ற பி.கைலாசநாதனின் கருத்து இங்கே சுட்டத்தக்கது. பழங்காலத்தில் பல்வேறு பயிற்சிகள் கொடுக்கப்பட்டு நன்கு புடம்போடப்பட்டு தகுதி பெற்றவர்கள் மட்டுமே சந்நியாசம் மேற்கொள்வர். ஆனால் தற்காலத்தில் அரைகுறை ஆன்மீகவாதிகள் தங்களை எந்தவித பயிற்சிக்கும் ஆட்படுத்திக் கொள்ளாமல் ஆன்மீகவாதி என்ற போர்வையில் தவறான செயல்களில் ஈடுபடுவதைக் காணமுடிகிறது.

துறவிகளும், ஞானிகளும் தங்களைப் பயிற்சிக்கு உட்படுத்தி மனப்பக்குவம் அடையாமல் பெண்களைச் சாடுவது அறிவீனமாகும். பெண் மாயை காமப்பொருள் என்று காட்டுக்குள் ஓடுவதாலோ, மூக்கைப் பிடித்துத் தவம் மேற்கொள்வதாலோ, உள்ளத்தில் இருக்கும் காமநோய் போகுமா? எனில் போகாது என்பதே திண்ணம். “காமம் என்னும் எண்ணம் உள்ள மட்டும் அது மலையிலும் எரிக்கும், நீரிலும் எரிக்கும், காட்டிலும் எரிக்கும், நாட்டிலும் எரிக்கும், வீட்டிலும் எரிக்கும் அவ்வெரியால் இத்துறவோர் கூடா ஒழுக்கத்திலோ வேறு எச்செயற்கைத் துறையிலோ வீழ்ந்து ஒழியினும் ஒழிவர், வீழாதொழியினும் பெருநிலை இவருக்கும் கூடப் போவதில்லை. மனாமாசகலா ஒருவருக்கு எங்ஙனம் பெருநிலை கூடும்? இவர் மனதிலுள்ள மாசன்றே பெண்ணிடத்துள்ள கடவுட்டன்மையை மறைத்து, அதை மாயையாகக் கருதித் துறக்கச் செய்தது? அம்மாசு எவர் பாலது? பெண்ணின் பாலதா? இத்துறவோர் பாலதா? தம்பாலுள்ள மாசினைத் துடைக்க வழிதேடாது. அம்மாசு துடைக்க வந்த பெண் தெய்வத்தை

அன்பு வடிவை - மாயை என்று கருதியோடுவது அஞ்ஞானமாகாது பின்னை எஞ்ஞானமாகும்?³² என்று திரு.வி.க மனத்தூய்மையில்லாத ஞானியர் தங்களைப் பக்குவப்படுத்திக் கொள்ளாமல் பெண்களைக் சாடுவது நியாயமற்ற செயல் என்கிறார். பற்றற்ற வாழ்வினை வாழ வேண்டியவர்கள் தங்களைப் பரிபக்குவ நிலைக்குத் தடையாகப் பெண்கள் இருக்கின்றனர் எனக் கூறுவது முறையற்ற செயலாகும். எனவே பெண்சாடல் ஞானியர்களின் மன அமைதியும் அதற்கான பயிற்சியும் இல்லாமையே ஆகும்.

5.5.1 பரத்தையர் சாடல்

பழங்காலத்தில் பரத்தமைத்தொடர்பு சமூகத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகவே இருந்தது. பரத்தையர் ஒழுக்கம் பண்பாடற்ற செயலாகக் கருதாமல் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒன்றாகத் தமிழ்ச்சமுதாயம் ஏற்றிருந்தது.

சித்தர்கள் பெண்களைச் சாடுவதற்குக் காரணம் அக்காலச் சமூகத்தில் பரத்தையர்கள் அதிகமாக இருந்ததும், விலைமகளிரின் ஒழுக்கம் தவறிய செயல்களுமே என்றால் மிகையாகாது. குலமகளிரிடமிருந்து முற்ற முழுக்க முரண்பட்டவர் வாடிக்கையான தொடர்ச்சியற்ற ஏறத்தாழத் திட்டமிடப்படாத, பணம், பரிசுக்காகத் தூண்டப்பட்ட, சட்டத்திற்குப் புறம்பான, பெண்ணின் விருப்பமும் அன்பும் நெகிழ்வுணர்வும் அற்ற சூழலில் ஏற்படும் ஆணுடனான பாலியல் உறவு கொள்பவர் எனலாம். இத்தகைய பரத்தையரை சித்தர்கள் சாடுவதற்கான காரணம் பரத்தையர் இல்லத்தில் பிறந்து வளர்ந்திருக்கலாம் அல்லது சித்தர்களின் பொன், பொருள் பரத்தையரிடம் இழந்திருக்கலாம் எனக் கருதஇடமிருக்கிறது.

“சேற்றில் பிறந்த செங்கழுநீர்ப் போல

பிரமற்குக் கூத்தி வயிற்றிற் பிறந்த வசிட்டரும்

வசிட்டர்க்குச் சண்டாளி வயிற்றிற் பிறந்த சத்தியரும்

சுத்தியர்க்குப் புலைச்சிதோள் சேர்ந்து பிறந்த பராசரரும்

வேதங்கள்ஓதி மேன்மைப்பட்டு மாதவராகி வயங்கினரன்றோ”³³

என்ற பாடலில் வேதங்கள் அறிந்த முனிவர்களும் ரிஷிகளும் கூத்திக்கும் தேவதாசிக்கும் பிறந்தவர்களாகச் சான்றுகள் உள்ளன. மேலும், மணிமேகலையில்

“கடவுட் கணிகை காதலஞ் சிறுவர்

அருமறை முதல்வர் அந்தணனர் இருவரும்”³⁴

என்ற பாடலில் வசிட்டரும் அகத்தியரும் தேவகணிகைக்குப்(திலோத்தமை) பிறந்தவர்கள். பட்டினத்தார் பாடுகையில்,

“நாவார வேண்டும் விதஞ்சொல்லுவாருனை நான்பிரிந்தால்
சாவேனென்றே யிருந்தொக்க வுண்பார்கள் கைதான்வறண்டால்
போய்வாருமென்று நடுத்தலைக் கேகுட்டும் புவையர்க்கே
ஈவார் தலைவிதியோ இறைவாகச்சி ஏகம்பனே”

(பட்டி.பா.64)

என்ற பாடலில் விலைமகள் செல்வம் உள்ளவரை ஆடவனிடம் இனிமையாகப்பேசி பிரிந்தால் இறந்துவிடுவேன் என்பாள். பின் செல்வம் குறைந்தபின் இழிவுபடுத்துவாள். இதிலிருந்து சித்தர்களின் மனநிலையை அறிய இயலுகிறது.

சித்தர்கள் ஏன் விலைமகளிரை மட்டும் சாட வேண்டும். விலைமகளிர் உருவாவதற்குக் காரணமான ஆண்களால் கட்டமைக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சாடவில்லை? மேலும் எந்தவித தடையும் இன்றி விலைமகளிர் இல்லத்திற்குச் சென்றுவரும் ஆண்களைச் சாடவில்லை. நல்லாட்சி இல்லாத சமூகத்தில் மட்டுமே விலைமகளிர் தோன்ற முடியும் என்று இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. எனவே நல்லாட்சி புரியாத மன்னனை ஏன் சித்தர்கள் சாடவில்லை போன்ற கேள்விகள் தோன்றலாகிறது.

நல்லாட்சி புரியாத அரசின்கீழ் பரத்தமையும், தகாத ஒழுக்கங்களும் சமுதாயத்தில் நிகழும் என்பதை,

“ஆள்பவர் கலக்குற மயங்கிய நன்னாட்டுக்
காருக மடந்தை கணவனும் கைவிட
ஈன்ற குழுவியோடு தான் வேறாகி
மான்றோர் திசைபோய் வரையான் வாழ்வுழி”³⁵

என்ற மணிமேகலை அடிகளால் தெளிவாகிறது.

5.5.2 கெட்ட மனைவியரின் இயல்பு

பத்துவகைப் பொருத்தம் பார்த்து உறவினர்களின் முன்னிலையில் நல்லகுடியில் பிறந்தவரை மணமாகாதத் தேர்ந்தெடுக்கும்முறை இன்றளவும் திருமண நிகழ்வுகளில் காணலாம். இவ்வாறு மணமகன் மணமகளின் உறவினர்களால் கணவன் மனைவி என்ற புதிய உறவு ஏற்படுத்தப்பட்டு ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுத்து இல்லறத்தில் வாழும் நிலையில் கணவனைப்

பிடிக்காமை, பாலியல் திருப்தியின்மை ஆகிய காரணங்களால் கற்புநெறி முரண்பட்டுப் பிற ஆடவரை நாடும் நிலை பெண்களிடம் உள்ளது. இதனை,

**“கைப்பிடி நாயகன் தூங்கையிலே யவன்கையெடுத்த
தப்புறந் தன்னி லசையாமன் முன்வைத்தயல்வளவில்
ஒப்புடன் சென்று துயினித்துப் பின்புந்துறங்குவளை
எப்படி நானம்பு வேனிறை வாகச்சி யேகம்பனே”** (பட்டி.பா.49)

என்ற பட்டினத்தாரின் அடிகளால் அறிய முடிகிறது.

பிற ஆடவர் தன்னை விருப்பத்துடன் பார்க்கக்கூடாது என்பதற்காகத் தன்னுடைய முகத்தை குரங்கு முகமாக மாற்றக் கோரியவரும், பிற ஆடவர் பார்க்கக் கூடாது என்பதற்காகக் கிழக்கோலம் கொண்ட காரைக்கால் அம்மையாரின் வாழ்க்கைமுறையும் இதற்குச் சான்றாக அமைகின்றன. ஆனால் பட்டினத்தார் குறிப்பிடும் பெண்கள் கற்புநெறி தவறியவர்கள் என்பதை அறிய முடிகிறது. தீய மனைவியரின் இயல்பினைத் தமிழ்க்காப்பியமான வளையாபதி,

**“பள்ள முதநீர்ப் பழகினும் மீனிணம்
வெள்ளம் புதியது காணின் விருப்புறாஉம்
கள்ளவிழ் கோதையர் காமனோடு ஆயினும்
உள்ளம் பிறதாய் உருகலும் கொள் நீ”³⁶**

என்ற பாடலில் தீய மனைவியரின் குணநலன்களை எடுத்துரைக்கிறது. மீனானது ஆழமான நீர்நிலையில் வாழ்ந்தாலும் புதுவெள்ளம் வரும்பொழுது அதனை விரும்பிச்செல்லும் அதுபோல கற்பில்லா மகளிர் அழகிய கணவனைப்பெற்றிருப்பினும் புதிய ஆடவரைப் பார்த்ததும் மனம் உருகுவார்கள் என்கிறது. இங்கு பட்டினத்தாரின் கருத்தும் வளையாபதி பாடல் கருத்தை வலியுறுத்துகிறது.

சங்ககாலம் முதல் தற்காலம் வரை ஆண் பல பெண்களுடன் பாலியல் தொடர்பு கொண்டு வாழ்வதற்குச் சுதந்திரம் உடையவனாக சமூக கட்டமைப்பு அமைக்கப்பட்டு உள்ளது. சங்க கால ஆடவர் பரத்தையர், காமக்கிழத்தியர் எனப் பல பெண்களுடன் வாழ்ந்துள்ளதை சங்கஇலக்கியங்கள் பறைசாற்றுகின்றன. காப்பியக்காலத்தில் ஆண்கள் பரத்தையர் இல்லத்திற்கே சென்று இன்பம் துய்த்ததாக சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவகசிந்தாமணி ஆகியவை எடுத்துரைத்துள்ளன. கற்பு, நல்லொழுக்கம் இவையாவும் பெண்களுக்கே கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது. “நான் எத்தனை பெண்டாட்டி

வேண்டுமானாலும் கட்டிக்கொள்ளுவேன் நான் எத்தனை பெண்களை வேண்டுமானாலும் ஆசைநாயகிகளாக வைத்துக்கொண்டு அனுபவிப்பேன். ஆனால் பெண்ணாய்ப் பிறந்த நீ ஒரு புருஷன் தான் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும். அவன் செத்துப்போனாலும் புருஷன் என்பதாக ஒரு உயிர் உண்டு. ஆண் பெண் சேர்ந்து அனுபவிக்கும் இன்பம் என்பதாக ஒரு குணம் உண்டு என்பதை மறந்து விட வேண்டும்.”³⁷ என்கிறார் பெரியார். எனவே பெண்களுக்கு மட்டுமே கற்பு, நீதி, ஒழுக்கம் எனப் பல கட்டுப்பாடுகளை விதித்து, அவற்றில் இருந்து மீறுபவர்களைக் கடுமையாகச் சாடியது இந்த ஆணாதிக்க சமூகக்கட்டமைப்பு. இதற்குச் சித்தர்களும் விதிவிலக்கல்ல அவர்கள் பாடல்கள்வழி தவறிலைக்கும் ஆண்களைக் காட்டிலும் பெண்களையே கடுமையாக இழித்துரைத்துள்ளனர்.

5.6 பெண்களைப் போற்றுதல்

மனிதனின் தொடக்க வாழ்வு தாய்வழிச் சமுதாய அமைப்பிலே ஆரம்பமாகிறது. அங்கு தாய்தான் முதன்மையானவள். குழந்தை ஈன்றெடுக்கும் அவளைக் கண்டு ஆண் சமூகம் அச்சம் கொண்டு பிரமிப்படைந்தது. “பெண்ணின் மாதவிடாய் இரத்தத்தைப் பெண் தெய்வத்தின் கொடையென மதித்து, விதைத்தானியத்துடன் சாத்தியமான மிகச்சிறந்த உரமாகக்கருதி கலந்து விதைக்கும் வழக்கம் பண்டைய கிரேக்கத்தில் இருந்துள்ளது. பெண் தெய்வம் மேலாண்மை கொண்டிருந்த அக்காலத்தில் எல்லாப் பெண்களும் பெண்மை சம்பந்தப்பட்ட எல்லா விடயங்களும் உயர் அந்தஸ்தைப் பெற்றிருந்தனர்”³⁸ என்பதால் உலக இயக்கத்தின் மூலம் சக்தி என்பவள் பெண்ணே ஆவாள். எனவே பெண்ணைச் சக்தியாக வணங்கும் மரபு மானுடத்தின் யதார்த்தப் பிரதிபலிப்பாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

ஆதிகாலச் சமுதாயத்தில் பெண் மிகப்பெரும் இயற்கையின் குறியீடாகக் கருதப்பட்டாள். வழிபாடுகளில் பெண் தெய்வங்களே முதன்மையானவர்களாகப் போற்றப்படும் நடைமுறை இருந்துள்ளது. அதன்படி சித்தர்கள் பெரும்பாலும் மகளிரைப் பழிப்பவர்களாக இருந்தாலும் பெண்மையைப் போற்றும் சிந்தனையையும் அவர்களது பாடல்களில் காண இயலுகிறது. பெண்களைத் தாய்போல் கருதும் போக்கும் சக்தியாகப் புகழும் விதமும் கற்புள்ள பெண்டிரைப் போற்றும் விதமும் சித்தர்களின் பாடல்களில் காணக்கிடைக்கின்றன.

சித்தர்கள் பெண்களைச் சக்தியாக வழிபட்டு உள்ளனர். சக்தியை (பெண்ணை) முழுமுதற்கடவுளாக வணங்கியவர்கள். சக்தியே அனைத்தையும் படைக்க வல்லவள். அவளது திறனால் புவி அவளுக்குள் அடக்கம் என்கிறார்.

“பேதைப்பெண்ணா முதல் வலைப்பெண்ணாள் என்று

புகுந்தா ளித்தப் புவியடக்கம்”

(கொங்.சித்.பா.8)

என்று கொங்கணச்சித்தர் சக்தியின் பெருமையைப் பாடுகிறார்.

சக்தியானவள் சிவனுக்கு இணையானவள் என்றும், சிவனுக்கும் மேலானவள் என்றும் நிறுவுவதற்கான சான்றுகளைச் சித்தர்கள் தங்கள் பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளனர். சிவனுக்குரிய ஐந்தெழுத்தாகிய ‘நமசிவாய’ என்னும் மாமந்திரம் ஆதியில் சக்திக்கு உரியதாக இருந்தது என்று கூறும் கொங்கணர், தனது வலைக்கும்மியில்,

“ஆதியிலைந்தெழுத் தாயினாள் வலைப்பெண்

ஐந்தெழுத் துமென்று பேரானாள்”

(கொங்.சித்.பா.12)

என்று பாடி நிறுவுகின்றார்.

5.6.1 சக்தியின் தன்மை

சித்தர்கள் சக்தியானவள் எப்படிப்பட்டவள், என்ன தன்மையானவள் என்ற பாடல்களின்வழி வரையறையைத் தருகின்றனர்.

“கன்னியிவள் சிறுவாலை கன்னிதானே”

(காக.பா.55)

என்ற பாடலில் சக்தியை கன்னியிவள் என்று அழைக்கிறார் கொங்கணர்.

“பெண்ணு மில்லாமலே யானுமில்லை

பேணிப் பாரடி வலைப்பெண்ணே”

(கொங்.சித்.பா.7)

என்ற பாடலில் ஆணுக்கு ஆதாரம் பெண் என்பதை மெய்ப்பிக்கிறார். அவரது கொள்கைப்படி பெண் என்பவள் பராசக்தியின் அடையாளமாவாள். சக்தி பெண்ணாக வந்து பல்வேறு வடிவில் வாழ்ந்து மனித சமுதாயத்தை வாழ்விக்கிறது என்பதை,

“மாதாவாய் வந்தே அமுதந்தந்தாள் மனை

யாட்டியாய் வந்து சுகங்கொடுத்தாள்”

(கொங்.சித்.பா.64)

என்ற பாடலில் மனிதர் வாழ்வு சிறக்கவே பெண்ணாகிய சக்தி தோன்றினாள் என்கிறார். சித்தர்கள் நன்மங்கையரைப் பாராட்டுவதில் நலம் உடையவர்களாக

இருப்பதை அவர்களது பாடல்கள் சான்று பகர்கின்றன. பட்டினத்தார் பெண்ணைப் பற்றி கூறுகையில்,

“பூண்டகுழல் மாதநல்லார்”

(பட்டி.பா.25)

என்று பயன்படுத்துகிறார். பத்ரகிரியார் பாடுகையில்

“பெண்ணினல்லார்”

(பத்ர.பா.11)

என்றப் பதத்தைப் பயன்படுத்துகிறார்.

சித்தர்கள் பெண்களைத் தாயாய்ப் போற்றி காமத்தினை விளக்கும் உத்தியைக் கையாண்டுள்ளனர். பட்டினத்தார் ஞானியர் இயல்பை பட்டியலிடும் போது.

“நன்மங்கையரைத் தாய் போற் கருதி”

(பட்டி.பா.35)

என்கிறார். சட்டைமுனி தன் பாடலில்,

“கண்டபெண்ணைத் தாய்போலக் கருதிச் சென்றே”

(சட்டை.பா.96)

என்று பாடியுள்ளார். பத்ரகிரியாரும் பெண்ணைத் தாய்போல் நினைக்கும் எண்ணங்களை வழிமொழிகிறார்.

“பெண்ணைத் தாய்போ னினைத்து”

(பத்ர.பா.9)

என்று பெண்களைத் தாயாகப் போற்றி மதித்து உள்ளமை சித்தர் பாடல்களின்வழி அறிய முடிகிறது. எனவே சித்தர்கள் பெண்களைப் போற்றுவதில்கூட தனக்கு சரி நிகரான பெண்ணாகப் போற்றாமல், தெய்வமாகப் போற்றியும் தெய்வத்தையும் குழந்தையாகப்(11வயது) பாவித்து வழிபட்டனரே தவிர பெண்ணாக அல்ல என்பதை அறியஇயலுகிறது. மேலும், ஆணுக்குப் பெண் கட்டுப்பட்டவள் என்பதை நிலைநிறுத்துவதற்காகத் தெய்வங்களிலும் பெண் தெய்வத்தை ஆண் தெய்வத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவளாகவே காட்டிச் செல்கின்றனர். பெண்கள் முதன்மை உறுப்பினராகக் கருதப்படவில்லை. பெண்களின் தியாகம் எதிர்பார்க்கப்பட்டதே தவிர அவர்களின் பங்களிப்பு எல்லைக்குட்பட்டதாகவே இருந்துள்ளது.

5.6.2 சித்தர்கள் நற்குடிப்பெண்களைப் போற்றுதல்

சித்தர்களின் பாடல்களை ஆராய்கையில் சித்தர்கள் பெண்களுக்கு எதிரானவர்கள் என்றே தோன்றும். பெண்களைக் கடுமையாகச் சாடுவதும், உடல் உறுப்புகளை மிகவும் இழிவுபடுத்துவதையும் காணமுடிகிறது. ஆனால் சித்தர்கள்

கற்புநெறியோடு உயர் பண்பாட்டைக் காத்து வாழ்ந்த பெண்களைக் கடவுளாகவும், பணத்திற்காக உடலைவிற்புப் பண்பாட்டுச் சீரழிவிற்கு வழிவகுக்கும் விலைமகளிரைச் சமூகவிரோதிகளாவும் பாடியுள்ளனர். சித்தர்கள் கற்புநெறியுடைய குலமகளிரைப் போற்றினர் என்பதை,

“கற்புள்ள மாதரைக் கலக்க நினைக்கும்

வற்புள்ள பாவமடி”

(கொங்.சித்.பா.86)

என்ற பாடலில் கொங்கணர் கற்புள்ள மாதரை போற்றியதையும், கற்புள்ள பெண்களின் காவலர்களாகவும் சித்தர்கள் விளங்கியுள்ளனர். மேலும்,

“கற்புள்ள மாதர் குலம்வாழ்க நின்ற

கற்பை யளித்தவரே வாழ்க”

(கொங்.சித்.பா.89)

என்று கொங்கணர் கற்புள்ள மங்கையரை வாழ்த்துகின்றார். சித்தர்கள் பெண்களைப் பழிக்கவில்லை. இறைநிலையை அடையமுடியாததற்குத் தடையாக விளங்குகிற பெண்களை இழிவுபடுத்துகிறார்கள்.

சித்தர்கள் நற்குடிப் பெண்களையும், கற்புள்ள பெண்டிரையும் போற்றியுள்ளனர் என்பதைப் பின்வரும் கருத்து சுட்டி அமைகிறது. “சித்தர்கள் காமக்களியாட்டங்களில் ஈடுபட்ட விலைமகளிரை மட்டும் தான் இங்ஙனம் இகழ்ந்து உரைத்துள்ளனர். குலப்பெண்களை அவர்கள் எங்கும் இழிவுப்படுத்திப் பாடவில்லை என்பது கவனத்தில் இருத்த வேண்டிய செய்தியாகும்”³⁹

பட்டினத்தார் சமூகத்தில் முறைதவறி வாழ்ந்த பெண்களையே சாடியுள்ளார். ஒழுக்கத்துடன் வாழ்ந்த உயர்குடிப் பெண்களைத் தாய் போலக் கருதியதை,

“பேய்போல் திரிந்து பிணம்போற் கிடந்திட்ட பிச்சையெல்லாம்

நாய்போலருந்தி நரிபோலுழன்று நன்மங்கையரைத்

தாய்போற்கருதித் தமர்போலனைவர்க்கும் தாழ்மை சொல்லச்

சேய்போலிருப்பர் கண்பீர் உண்மை ஞானந் தெளிந்தவரே” (பட்டி.பா.114)

என்ற பாடலில் நற்குடிப் பெண்களைப் போற்றியதை அறிய முடிகிறது. உண்மை ஞானம் தெளிந்தவர்கள் நற்குடிப்பெண்களைத் தாய்போல் கருதி வழிபடுவர் எனக் கூறுகவதிலிருந்து கற்பு நெறிப்பிறழ்ந்த பெண்களையே இழிந்துரைத்துள்ளார் என்பதை அறியலாம்.

“வட்டிலிலும் தொட்டிலிலும் மார்மேலும் தோள்மேலும்
கட்டிலிலும் வைத்தென்னைக் காதலித்து – முட்டச்
சிறகிலிட்டு காப்பாற்றிச் சீராட்டும் தாய்க்கோ
விறகிலிட்டு தீமுட்டு வேன்?

(பட்டி.பா.31)

என்ற பாடல் பட்டினத்தார் தன் தாயாரின் இறப்பின்போது வருந்திப் பாடிய தகனகிரிப்பாடலாகும்.

பட்டினத்தார் பாடல்களில் பெண்களைக் கடுமையாகச் சாடுவதைக் காணமுடிகிறது. துறவு வாழ்க்கையை மேற்கொள்வதற்குப் பெண்ணாசையை துறந்தால் மட்டுமே போதுமானது. ஆனால் அவர் பெண்களை மாயை, பிசாசு என்று கடுமையாகச் சாடியுள்ளார். இவை தேவையற்றவை என்பதை உணரலாம். வாழ்வைத்துறந்த பட்டினத்தார் தாயின் இறப்பின் பொழுது தாயிற்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்துள்ளார். இதனால் தாயன்பின் உன்னத்ததை அறிய முடிகிறது. இப்படி இருவகையான கருத்துக் கூறியுள்ளார் பட்டினத்தார்.

5.6.3 பெண்ணின் பெருமையைப் போற்றல்

ஆண்களால் பெண் வீட்டடிமை ஆக்கிய காலம் முதல் பெண்மையின் தேவையை, மேன்மையை இலக்கியங்கள் சரியாகப் பதிவு செய்யவில்லை. ஆனால் திருமூலர், சிவவாக்கியர் ஆகியோர் குடும்பந்தான் பெண்மையின் பெருமையை விளக்கும் களம் என்பதைக் காட்டத் தவறவில்லை. இவை உயர்ந்த பெண்ணிய மதிப்பீடுகளாக விழுமியங்களாக நெஞ்சை அள்ளுகின்றன.

திருமூலர் பெண்மையில் தாய்மையை எண்ணுகிறார். பெண்மையில் தூய்மைமிக்க ஆழமான பேரொளியை எண்ணுகின்றார். பெண்மையை வாழ்வின் மகுடமாக்கிப் பேரொளியை உலகிற்கு உணர்த்த வேண்டி பெண்ணின் பேரன்பின் திறத்தைச் சிறப்பிக்கின்றார். பெண்மையைத் துறந்த ஆண்மை எந்த வகையிலும் ஏற்றம் கொள்ள இயலாது என்பதால் பெண்மையின் பேரெழிலை அன்பு மயமாகக் காட்டியுள்ளார். இதனை,

“புணர்ச்சியுள் ஆயிழைமேல் அன்பு போல”

(திரு.பா.283)

என்ற பாடலில் திருமூலர் பெண்ணுடன் கூடி வாழும் அன்பு மயமான வாழ்க்கை மேன்மையானது என்கிறார். பெண்ணுடன் வாழ்தல் என்பது உடலின்பத்தை மட்டும் அளிப்பதன்று. அது உயிரின்பத்தையும் அதை கடந்த அழியா இன்பத்தையும் அளிக்கவல்லது. பெண் ஒரு பொழுது பரு உடல் தாங்கி மனைவியாய்

இன்பமளிக்கிறாள். பின் அப்பெண்ணிடத்துள்ள நுண்மைத் தெய்வம் வேறு வழியில் அவ்வின்பத்தை நிலைபெறச் செய்கிறது.

**“பிறிவின்றி நின்ற பெருந்தகைப் பேதை
குறியொன்றி நின்றிடுங் கோமளக் கொம்பு
பொறியொன்றி நின்று புணர்ச்சிசெய் தாங்கே
அறிவொன்ற நின்றன ளாருயி ருள்ளே”** (திரு.பா.1182)

என்ற பாடலின்வழி திருமூலர் இம்மை மறுமை இவை கடந்த பெருநிலைகள் அனைத்தும் பெண்ணுடன் அன்றி இன்பம் எய்தல் இல்லை என்பதை உணரக் என வலியுறுத்தியுள்ளார்.

பெண்களை ஒரு போகப்பொருளாகக் கருதி மகேசன் திருவடியை அடைவதற்கான தடைக்கல்லாகக் கூறும் சித்தர்களைச் சாடியவர் சிவவாக்கியர். இவர் பெண்களைப் போற்றுகிறார். மனதை அடக்க முடியாமல் பெண்களுக்காக அஞ்சி ஓடும் சித்தர்களை எள்ளி நகையாடுகிறார். இதனை,

**“வளர்ந்தெழுந்த கொங்கைதன்னை மாயமென்றே எண்ணிநீர்
உளங்கொள் சீவராடும்பு புடைமையாகத் தேர்வீரகாள்!
விளங்குஞானம் மேவிய மிக்கோர் சொல்லைக் கேட்பீரேல்
களங்கமற்று நெஞ்சுளே கருத்துவந்து புக்குமே”** (சிவ.பா.415)

என்று பாடுகிறார். பெண்களைப் பழித்தும் அவர்களின் உடலைக் கீழாகப் பேசும் சித்தர்களைக் கண்டித்துள்ளார். பெண்ணின் உடலை வெறுத்துத் தாழ்வாகப் பேசிய பிற சித்தர்களின் சிந்தனையில் இருந்து மாறுபடுகிறார். உடல் என்பது ஒரு மாயை என்ற தத்துவக் கருத்தினை ஆணுக்கு மட்டுமல்லாமல் பெண்ணுக்கும் உரியவை என்ற உண்மையைப் புரிய வைக்கிறார். பெண்மையைச் சாடுவதாலோ அவர்களைக் கண்டு ஓடுவதாலோ இறைஞானத்தைப் பெறமுடியாது என்கிறார்.

பெண்மையைப் போற்றுவதால் மட்டுமே மெய்ஞானம் விளங்கும் என்று சிவவாக்கியர் உணர்த்துகிறார். மேலும், மனதைச் சுத்தமாக வைத்திருந்தால் பெண்ணைத் தூண்டாது. மனச்சுத்தம் இருந்தால் பெண்ணின் உடல் கவர்ச்சியாகத் தெரியாது என்பதனை வலியுறுத்துகிறார்.

சித்தர்கள் வணங்கும் இறைவன் உமையொருபாகனாக இருக்கிறான். சிவனை வணங்கும் சித்தர்கள் பெண்மையைச் சக்தியாகப் போற்றாமல் இழிவுப்படுத்துவது ஏற்கத்தக்கதன்று. ஆண் - பெண் என்ற இருகூறும் ஒரு

நாணயத்தின் இருபக்கங்கள் போன்றவை ஒன்றில்லாமல் மற்றொன்றில்லை. இரண்டும் ஒன்றிலொன்று கலந்து நிற்கின்றது. சிவவாக்கியரின் கருத்தினையே திரு.வி.கவும் குறிப்பிடுகிறார். “தன்மையை பெண் என்றும் வெம்மையை ஆண் என்றும் நம் முன்னோர்கள் கண்டனர். நீலத்தை பெண்மை நிறம் என்றும் சிவப்பை ஆண்மை நிறம் என்றும் மனோதத்துவ ஆசிரியர் வில்லியம் ஜேம்ஸ் உள்ளிட்டார் உணர்த்தியுள்ளார். இதை வலியுறுத்தப் பல சான்றுகள் தேவையில்லை கண்கூடாக உள்ள ஒன்றைக் குறித்தல் சாலும். அது நெருப்பு, நெருப்பு நாநீட்டி சுழன்று எரியும் போது அதனுடலில் செம்மையும் விளிம்பில் நீலமும் மிளிர்ந்தல் காண்கிறோம். இந்நீலமும் செம்மையும் ஒன்றினின்று ஒன்று பிரிந்து நிற்பதில்லை. அதுபோலச் சக்தியும் சிவமும் பிரிவின்றி ஒன்றோடொன்று இணைந்து நிற்கிறது”⁴⁰ என்று குறிப்பிடுகிறார், பெண்(சக்தி) ஆண்(சிவம்) என்று கடவுளை போற்றும் சித்தர்கள் ஆண்களை மதிப்பது போன்று பெண்மையை மதிக்கவும் போற்றவும் சிவவாக்கியர் அறிவுறுத்தியுள்ளார். இதனை,

“மாதர்தோள்சே ராதவர் மாநிலத்தில் இல்லையே
மாதர்தோள் புணர்ந்தபோது மனிதன்வாழ் சிறக்கும்
மாதராகுஞ் சக்தியென்று மாட்டி கொண்டதாதலால்
மாதராகும் நீலிகங்கை மகிழ்ந்து கொண்டான் ஈசனே” (சிவ.பா.530)

என்ற பாடலில் பெண்ணுடன் கூடிவாழ்ந்தால் மனிதனின் வாழ்க்கை சிறக்கும். பெண்ணின் பெருமையை உணர்த்தவே இறைவன் சக்தியுடன் காட்சி தருகிறான் என்று உணர்த்துகிறார். உலக இயல்பு ஆண் பெண் சேர்ந்து வாழ்வதே என்பதை உணர்த்தியுள்ளார் சிவவாக்கியர்.

ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் அனுபவிக்கின்ற இறை இன்பமும் அத்தகையதே என்பதை எடுத்துக்காட்ட பேரின்பத்திற்குச் சிற்றின்பத்தையே உவமையாக்கி இருக்கின்ற விதம் பெண்மையின் பெருமையையும் தேவையையும் நன்றாக விளக்குகின்றது. இதை அறியாதவர்கள், ‘முகத்திற் கண்கொண்டு காண்கின்ற (குருடர்கள்)முடர்கள்’ ஆவர். இல்லறத்தின் உயிரானவள் பெண்ணே என்பதை வலியுறுத்துவதன் மூலம் குடும்பங்கள் இயல்புறு நிலையை அடையும்போது சமூக அடிப்படையில் நெறியாக்கம் பெறுகின்றன. நிலையாக்கம் பெறுகின்றன. “பெண்மையை அடிமைப்படுத்தாத ஆண்மையும் ஆண்மையைப் புறக்கணிக்காத பெண்மையும் இணைந்து நடத்தும் குடும்பங்களே சமூக ஆணிவேர் ஆகும்”⁴¹ என்ற கருத்தும் இங்கே ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. ஒருத்திக்கு ஒருவன், ஒருவனுக்கு

ஒருத்தி என்ற கருத்தமை குடும்பங்களே நல்ல வாரிசுகளை உருவாக்கி நல்ல தலைமுறைக்கு அடித்தளமிடுகிறது.

ஒரு சமுதாயத்தின் மீட்டுருவாக்கத்தை எண்ணும்போது குடும்பச் சீர்த்திருத்தத்தையே முதன்மையாகக் கொள்ள வேண்டும். இல்லறத்தில் ஈடுபடும் ஆணும் பெண்ணும் ஈட்டும் குழந்தைச் செல்வங்களே சமூகத்தின் செல்வமாகின்றது. இதனையே, சமூகப் பாரம்பரிய வளர்ச்சியாகக் கருதலாம். இவ்வுலகத்தை இயக்குகின்ற இறைவன் ஒருத்தன் என்றாலும் அவனும் ஒருத்தியின் உறவால் ஆடிப்பாடி இவ்வுலகத்தை ஆளுகின்றான் என்று மானுட இல்வாழ்க்கை இயலை இறையியலுடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறார் திருமூலர். மானுடத்தின் இயல்பான வாழ்வியல்முறையே அனைத்திற்கும் மூலக்கூறாகும்.

“ஒருவன் ஒருத்தி விளையாடல் உற்றார்”

(திரு.பா.383)

என்ற அடியில் விலைமதிக்க முடியாத உயர்ந்த செல்வம் பெண் என்ற எண்ணத்தைச் சமூகம் வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இதை உணர்த்தவே பெண்ணினத்தின் பெருமையை இறைமையோடு சேர்த்து உயர்த்திக்காட்டி உள்ளார்கள் சித்தர்கள்.

5.6.4 இல்வாழ்க்கை

உறவோர்க்கு உதவுவதையும் விருந்தினர்க்கு உணவளிப்பதையும் அறமெனக் கூறும் இல்லறவாழ்வையும் அதற்குத் துணைசெய்யும் பெண்களையும் போற்றுகின்றனர் சித்தர்கள். அதனால் இல்லறவாழ்வையும் வாழ்க்கைத்துணையையும் திருவள்ளுவர் போற்றியுள்ளார். இதனை,

“அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை ஆற்றின் புறத்தாற்றின்

போஓய்ப் பெறுவது எவன்”⁴²

என்ற குறளில் ஒருவன் இல்லறவாழ்க்கையை அதற்குரிய அறநெறிப்படி நடத்துவானால் அவன் அதற்குப் புறம்பாகிய துறவுநெறியில் சென்று பெறத்தக்கது எது? (ஒன்றுமில்லை). மேலும், உலகத்தில் வாழவேண்டிய அறநெறியில் நின்று வாழுகிறவன் வானுலகத்தில் உள்ள தெய்வங்களுக்கு நிகராக வைத்து மதிக்கப்படுவான் என்ற வள்ளுவரின் கருத்தையே வழிமொழிகிறார் சிவவாக்கியர். அதனால் இல்வாழ்க்கையில் இருந்து வெளியேறி, மனைவி மக்களைத் தவிக்கவிட்டு, காவி உடை அணிந்து, துறவு மேற்கொள்ளும் துறவிகளைச் சாடுகிறார். காடு, மேடு எங்கும் சுற்றி திரிந்தாலும் உணவுக்காக பலவீடுகளில் இரந்து நின்றாலும் ஞானத்தைப் பெற முடியாது என்பதை,

“காவியும் சடைமுடி கமண்டலங்கள் ஆசனம்
தாவுருத் திராட்சம் யோகத்தண்டு கொண்டமாடுகள்
தேவியை அலையவிட்டுத் தேசம் எங்கும் சுற்றியே
பாவியென்ன விடைலாம் பருக்கை கேட்டலைவரே” (சிவ.பா.543)

என்ற பாடலில் இல்வாழ்க்கையில் மனைவி மக்களைத் துறந்தவர்களைப் பாவி என்று பழித்துரைக்கிறார். இது எவ்வளவு? பெரிய அறியாமைச் செயல் என்கிறார். இல்வாழ்வில் இருந்து விலகி தேசம் முழுவதும் சுற்றினாலும் காடு மலைகளில் வாழ்ந்தாலும் குகைகளில் தங்கினாலும் உணவினின்றி உடல்மெலிந்து வாடினாலும் இறைவனை அடைய முடியாது. மனைவி மக்களோடு வாழ்ந்தால் மட்டுமே இறைவனை அடைய முடியும். உண்மையான வாழ்வு இல்வாழ்க்கையில்தான் இருக்கிறது. இல்வாழ்க்கைக்குப் பயந்து காவி உடை தரிக்கக் கூடாது என்கிறார். மேலும், பெண்ணே ஞானத்தின் வாயிலாக இருக்கிறாள் என்பதை,

“சருகருந்து நீர்குடித்து சாரல்வாழ் தவசிகாள்!
சருகருந்தில் தேகங்குன்றி சஞ்சல முண்டாகுமே
வருவிருந்தோ டுண்டுத்தி வளர்மனை சுகிப்பிரேல்
வருவிருதோ வீசனாகி வாழ்வளிக்கும் சிவாயமே!” (சிவ.பா.533)

என்ற பாடலில் தவம் மேற்கொண்டு வாழும் தவசிகள், முனிவர்களுக்கு இறைஞானத்தைப் பெறுவதற்குத் தடையாக பெண் இருப்பவள் அல்ல. அறிவின் தெளிந்த நிலையை பெறுவதற்கு வழிகாட்டியாக(வாயிலாக) இருப்பவள் பெண் என்பதைச் சிவவாக்கியர் வலியுறுத்துகிறார்.

சித்தர்கள் சமூகச் சிந்தனையோடு வாழ்ந்ததையும், சமூகத்தில் மனிதர்கள் கடைபிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்கலாறுகளைக் கண்டிப்புடன் விளங்க வைத்ததையும் மறுக்க முடியாது. மேலும், சித்தர்கள் இல்லறத்திற்கு முரணானவர்கள் என்ற கருதுகோளும் ஆய்வுலகில் நிலவுகிறது. ஆனால் சித்தர்கள் இல்லறத்தைக் கடந்து இறைச்சிந்தனையில் ஈடுபட வேண்டும் என்று கூறினரே தவிர இல்லறம் கூடாது, இல்லறத்தைத் தடைசெய்ய வேண்டும் என்று கூறவில்லை. இக்கருத்தினை வலியுறுத்தும் வகையில் க.நாராயணன், “பெண்களையும் அவர்தம் துணையில் நடத்தும் இல்லறத்தையும் சித்தர்கள் வெறுத்தனர் எனப் பொதுவாகக் கூறுவது பொருந்தாது. உடற்கூறுகளின் இயல்பையும் மருத்துவத்தையும் நன்குறித்த சித்தர்கள் இல்லறம் இன்றேல் மானுட உலகியல் வாழ்வே இல்லை என்ற உண்மையை உணர்ந்தவர்கள் ஆவர்.”⁴³ என்ற கருத்து

சித்தர்கள் இல்லறத்தின் மேன்மையைப் போற்றியதை அறியமுடிகிறது. உடல்மெலிந்து காட்டில்வாழும் தவசிகளைக் காட்டிலும் வருகின்ற விருந்தினரை விருந்தோம்பி வாழும் இல்வாழ்க்கை செம்மையானது என்பதையே பல சித்தர்களும் வழிமொழிகின்றனர். கொங்கணர்,

“ஏழைபனாதிக எில்லையென் றாவர்க்

கிருந்தா லன்னங் கொடுக்க வேண்டும்”

(கொங்.சித்.பா.85)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். மேலும்,

“கொல்லாவிரதம் குளிர்பசி நீக்குதல்

நல்ல விரதமடி”

(குதம்.சித்.பா.120)

என்ற பாடலில் குதம்பைச் சித்தரும் பிறர்பசிபோக்கும் விருந்தோம்பல் நல்ல விரதம் என்கிறார். இல்வாழ்க்கையில் ஆண்களின் வெற்றிக்குப் பெண்கள் துணையாவர்கள். மோட்சத்திற்கு தடையாக இருக்க வாய்ப்பில்லை என்பதை வலியுறுத்துகின்றனர்.

5.6.5 ஆண் - பெண் சமம்

சமூகத்தில் ஆண்களுக்கு நிகராகச் செயலாற்றும் திறமை கொண்ட பெண்கள் இருப்பினும் அவர்கள் அடிமைப்படுத்தப்பட்டு அடக்கி ஆளப்பட்டனர், பெண் என்றாலே ஆண் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட அடிமை என்ற அர்த்தமற்ற போக்கு சமுதாயத்தில் காணப்படுகிறது. இதனைக் கடுமையாகச் சித்தர்கள் மறுக்கின்றனர்.

“பெண்ணுமில்லாமலே யாணுமில்லை

பேணிப் பாராடி வாலைப் பெண்ணே”

(கொங்.சித்.பா.71)

என்று கொங்கணர்பாடி ஆணுக்கு ஆதாரம் பெண் என்பதை மெய்ப்பிக்கிறார். மேலும், பெண் என்பவள் பராசக்தியின் அம்சம். சக்தி பெண்ணாய் வந்து பல்வேறு வடிவில் மனித சமுதாயத்தை வாழ வைப்பவள் என்கிறார். இதனை,

“மாதாவாய் வந்தே அமுதந்தந் தாள்மனை

யாட்டியாய் வந்து சுகங்கொடுத்தாள்

ஆதரவாகிய தங்கையா னாள் நமக்கு

ஆசைக் கொழுந்திய மாமியானாள்”

(கொங்.சித்.பா.64)

என்று பாடியுள்ளார்.

மனித சமுதாயம் சிறக்கவே பெண்கள் தோன்றியுள்ளனர். இதில் ஆண் உயர்வு பெண் தாழ்வு என்ற கருத்தினை ஏற்க மறுக்கிறார். இதனைப் பின்வரும் பாடல்களின்வழி அறியலாம்,

“அண்ணலே அனாதியே அனாதிமுன் அனாதியே

பெண்ணும் ஆணும் ஒன்றலோ பிறப்பிற்கு முன்னெலாம்” (சிவ.பா.28)

என்ற பாடலின்வழி ஆண், பெண் ஆகிய இருவரையும் சமமாகவே பார்க்கிறார். பெண்ணும் ஆணும் கருவில் உருவாகும் நாளிலும் பிறக்கின்ற பொழுதிலும் ஏற்படும் வேதனைகளும் சோதனைகளும் ஒன்றாகவே இருக்கின்றன. ஆனால் பிறந்தபின் அதில் பேதம் பார்ப்பதைக் கடிந்துரைக்கிறார். இது அறிவுக்கு ஏற்றதாக இல்லை. ஆண், பெண் பிறப்பில் வேற்றுமை இல்லாதபோது ஏன்? ஆண் உயர்வு, பெண் தாழ்வு என்ற பிதற்றுகிறீர்கள் என்று கடிந்துரைக்கிறார். மேலும், சிவவாக்கியரின் கருத்தினைப் பாரதியும் எடுத்துரைத்திருப்பதைப் பின்வரும் பாடலில் காணமுடிகிறது.

“எட்டு மறிவினி லாணுக்கிங் கேபெண்

இளைப் பிள்ளை கானென்று கும்மியடி”⁴⁴

5.7 பூப்பு(மாதவிடாய் சுழற்சி)

பெண்களின் பருவ வளர்ச்சியில் முதன்மையானதொரு இயற்கை நிகழ்வு பூப்படைதல் நிகழ்வாகும். பருவமடைந்த பெண்ணிற்கு ஒவ்வொரு மாதமும் மாதவிடாய் காலங்களில் கருமுட்டைக்கழிவு வெளியேற்றப்படும். மனித வரலாற்றில் இனவிருத்தியின் நிலமாக இருந்தவள் பெண் எனப்பட்டாள். பெண்ணின் ஆளுமையைக் கண்டு வியந்து, அச்சம் கொண்டு தலைமையை ஏற்கச் செய்து, இனக்குழு வாழ்க்கையில் பெண் தெய்வ வழிபாடு முதன்மைப்படுத்தப்பட்டது. இன்றும் சிவப்புநிறமும் நெற்றியில் இடப்படும் குங்குமச் சிவப்பும் இரத்தப் பலியிடலும் ஆகிய சடங்குகளின் காரணத்தை ஆராயப் புகுந்தால் பூப்பு என்ற சடங்கின் வேர்களை அடையாளம் காண முடியும். இதனை, மலைவாழ் மக்கள் மற்றும் பூர்வகுடியினர் பெருமையாகக் கருதினர்.

“பெரிய உலகத்தில் பெரிய மனுசியாய்

கடமைகளுடன் கால்தடம் பதிக்கிறாய் வா...

பெருமையுடனும் மரியாதையுடனும்

வலிமை பொங்க வா

இன்றுமுதல் நீ நம் மக்களின் தாய்....”⁴⁵

என்ற பாடல் பெண் பூப்படைந்தவுடன் பெருமையுடன் கொண்டாடும் அப்பச்சி (Apache) இனக்குழு மக்களின் பாடல் ஆகும். பெண் பூப்படைதல் என்பது பல்வேறு இனக்குழு மக்களின் வாழ்க்கையில் கொண்டாட்டத்திற்குரிய சடங்காகவே இருந்து வந்துள்ளது. பூப்பு என்பது தீட்டு, விலக்கு, தீண்டத்தகாதது என்று எதிர்மறையாக பார்க்கப்படவில்லை. பூப்பு என்ற சொல் தொடர்ச்சியாக வண்டு நுகர்தல், பிஞ்சு, காய், கனி என்ற பிம்பங்களை மட்டுமே உருவாக்கி அதன்வழி இனவிருக்திக்குக் காரணமான நேர்மறைச் செயலாகவே கருதப்பட்டது. பெண் மாதவிடாய் மற்றும் கருவுற்றிருந்த நாட்களில் அவளின் இயல்பான வேலைகளில் தேக்கம் ஏற்படுவது இயல்பானது. எனவே அக்காலகட்டங்களில் இல்லத்தில் இருக்க நேர்ந்தது.

பெண்களுக்கு ஆரம்பகாலத்தில் உடல்ரீதியான சுதந்திரம் மிகுந்து காணப்பட்டது. பல வீர விளையாட்டுகளில் தங்களுடைய பலத்தை நிரூபிப்பவளாய் பெண் திகழ்ந்தாள். இவ்வாறு பெண்கள் தங்கள் உடல்ரீதியான முழுமையான சுதந்திரத்தைக் கொண்டவர்களாக இருந்துள்ளார்கள். இந்த உடல்ரீதியான சுதந்திரம் ஒரு தாய்வழிச்சமூகத்தின் பாலியல் சுதந்திரத்தையும் நீடிக்க வழிகோலும் என்பதால் ஆணாதிக்கச் சமூகம் படிப்படியாகப் பெண் உடல் மீது தன் அதிகார வலுவை இறுக்கமடையச் செய்தது. அதற்காகப் பெண் உடல் மீதான அதிகாரங்களைத் திரட்டியது. பெண் உடல் அருவருப்பு என்ற எண்ணத்தைத் தன்னுள் உருவாகச் செய்து சமூகத்தைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டது. அதற்குக் கருவியாக பெண்ணின் மாதாந்திரச் சுழற்சியைப் பயன்படுத்தியது ஆணாதிக்கச் சமூகம்.

“பெண் மீது ஆண் தம் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட நடந்த நெடிய வரலாறு உண்மையில் நம்மை அதிர்ச்சியில் உறைய வைக்கிறது. ஆதியில் பெருமைக்குரியதாக இருந்த மாதவிளக்கு கருவளத்தின் குறியீடாகக் கருதப்பட்ட மாதவிலக்கு குங்குமம் செந்தூரம் என்றெல்லாம் கூட மாதவிலக்கின் குறியீடுகளாக வந்தவைத்தானே. அந்த மாதவிலக்கு அசுத்தமானதாய் பாவக்கறையாய் மாற்றப்பட்ட சோகம் பெண்ணடிமைத் தனத்தில் முக்கிய வரலாற்று முடிச்சாகும்”⁴⁶. என்ற கருத்து ஒப்புநோக்கத்தக்கது. மேலும், “ஆரிய இனப்பண்பாட்டின் தாக்கமும் வைதீகமும் ஆண் சமுதாயமும் கலந்துப் பெண்ணை அடிமைப்படுத்த முனைந்த காலத்தில்தான் பூப்பு என்ற செயல் தீட்டாகிப்போனது”⁴⁷ என்று கருத்துரைக்கிறார்.

பெண்ணுக்கு இயற்கை வழங்கியிருக்கும் மறுஉற்பத்தி, அதிகாரம் கண்டு ஆண் பொறாமை அடைந்தான். அச்சம் கொண்டான். பெண்ணின் மறு உற்பத்தியைப் பெண் மூலமாக ஆண் அடைய வேண்டி இருப்பதால் தன் அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்தத் தீவிரமாகச் சிந்திக்கிறான். தாய்வழிச் சமூகத்தில், கொண்டாடப்பட்ட பெண்ணின் பூப்பு, தீட்டாகி விலக்கி வைக்கப்படுகிறது. எதைக்கண்டு ஆண் அச்சப்பட்டானோ அதையே காரணமாக்கி பூப்பு, பெண்ணின் மறு உற்பத்தி உறவு, மகப்பேறு அனைத்தும் அவள் இரண்டாம் நிலைக்கு தள்ளப்பட சமூகக்காரணிகளாக மாறின.

பெண்களின் உடல்ரீதியான ஒரு நிகழ்வே மாதவிலக்கு ஆகும். பெண்ணைப் பெண்ணாகக் காட்டுவதோடு உலகத்து உயிரை உருவாக்குகிற உன்னதம் இரத்தப்பெருக்காகும். மேலும், ஒரு பெண் குழந்தையைச் சுமக்கத் தயாராகிவிட்டதை வெளிக்காட்டுகிற நிகழ்வு இந்நிகழ்வு. அந்த சமயங்களில் பெண்ணின் சக்தியை மீட்டுக்கொள்ள முன்னோர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஓய்வு இன்று தீட்டாக மாறி பெண்களை ஆண் சமூகம் அடிமைப்படுத்தும் நிகழ்வாக மாறிவிட்டது. “மாதவிடாய் சுழற்சி காலங்களில் பெண்ணுடல் தீட்டுபட்டிருப்பதாக சமூகம் விலக்கி வைத்திருக்கிறது. திண்ணையிலோ, தாழ்வாரத்தின் ஒரு மூலையிலோ ஒடுங்கி கிடக்க வேண்டும்”⁴⁸ என்ற கருத்தும் இங்கே சுட்டத்தக்கது.

ஒரு காலத்தில் பெண்களைப் பெண் இன்பத்தைப் பெண் உடலை நாடுவது வழக்கமாகி இருந்தன. அந்நிலையினை சிவவாக்கியர் கடுமையாகக் கண்டிக்கிறார். பெண் உடலியல் நிகழ்வான (தூமை)மாதவிடாயைத் தீட்டு என்று ஒதுக்கும் நிலைமையைக் கண்டித்துப் பாடியுள்ளார். மேலும் ஒதுங்கும் சமூகத்தைப் பார்த்து அடுக்கடுக்கான கேள்விகளை எழுப்பிக் கேலி செய்கிறார். இதனை,

“தூமைதூமை என்றுலொ துவண்டலையும் ஏழைகாள்!

தூமையான பெண்ணிருக்க தூமைபோனது எவ்விடம்

ஆமைபோல முழ்கிவந் தமகை வேதம் ஒதுகிறீர்

தூமையுந் திரண்டுரண்டு சொற்குருக்கள் ஆனதே”

(சிவ.பா.50)

என்ற பாடலில் தூமை, தூமை என்று அழையும் பேதைகாள்! தூமை திரண்டுருண்டு மனித உரு ஆனதை அறியாத முடரே என்று கடிந்துரைக்கிறார்.

“மாதமாதம் தூமைதான் மறந்தபோன தூமைதான்

மாதமாற்று நின்றலோ வளர்ந்த ரூபம் ஆனது?

நாதமேது? வேதமேது? நாற்குலங்கள் ஏதடா?

வேதம் ஓதும் வேதியர் விளைந்தவாறும் பேசடா?”

(சிவ.பா.136)

என்ற பாடலில் பெண்ணிடம் உருவாகும் (உதிரத்திரட்சி)மாதவிலக்குத்தான் பத்து மாதங்களில் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, எனும் ஐம்புலன்கள் உடைய உடலாக உருவாகி உயிர் தங்கி வாழும் இடமாகியது என்கிறார் சிவவாக்கியர்.

பெண் மாதவிலக்காவது தீட்டு என்ற சொல்கிறார்கள் அந்த இரத்தப்பெருக்கில் வருவதால்தானே ஒவ்வொரு ஆணும் பிறக்கிறான். ஒவ்வொருவருக்கும் உடல் உருவம் கொடுக்கப்படுகிறது. மானுட வாழ்க்கை உலகில் தொடர்கிறது. இரத்தப் பெருக்கால் உருவான ஒவ்வொரு உடம்பும் தீட்டா? என்று கேலி செய்கிறார். இரத்தப்பெருக்கு தீட்டு என்றால் இரத்தப்பெருக்கின் வழிவந்த மாந்தர்கள் யாவரும் தீட்டே என்கிறார். சிவவாக்கியரின் இத்தகைய அங்கதம் கலந்த நகைச்சுவைக் கேள்வி அபாரமானது. அடுக்கடுக்காக அவர் கேட்கும் வினா மாதவிடாய்(தூமை) சார்ந்த பாடல்களில் காணமுடிகிறது. “இயல்பான ஓர் உயிரியல் நிகழ்வு என்பதைக் கடந்து ஒரு மூடநம்பிக்கை போல கருதப்படும் இப்போக்கும் இது சார்ந்து பின்பற்றப்படும் நடைமுறைகளும் கைவிடப்பட வேண்டும். இந்நாட்களைக் காரணமாகக் காட்டிப் பெண்களை எவ்வித நடவடிக்கைகளில் இருந்தும் ஒதுக்கி வைப்பது தவிர்க்கப்பட வேண்டும். இப்படி ஒதுக்கி வைக்கும் நோக்கம் பற்றியே இந்நோக்கை அர்த்தப்படுத்தும் வகையில் உருவான மாதவிலக்கு தீட்டு என்கிற சொல்லாடல்கள் நீக்கப்பட்டு இந்நாட்களைக் குறிக்க அதாவது தேவை நேரும்போது விளக்கிட மாற்றுச் சொற்களை உருவாக்கிப் புழக்கத்திற்குக் கொண்டுவரவேண்டும்”⁴⁹என்ற கருத்தும் சுட்டத்தக்கது.

சமுதாயத்தில் பாதிக்குப் பாதியாக வலம் வரும் பெண்களின் மாதாந்திர பிரச்சனையை எத்தனை ஆண்கள் புரிந்து கொண்டுள்ளார்கள். எவரும் இல்லை என்பதே உண்மை. மாதவிடாய் என்ற வார்த்தையை உபயோகிப்பதையே இன்னும் சமுதாயம் கேவலமாகவே நினைக்கிறது. வீட்டுக்கு தூரம் என்ற வார்த்தையால் ஒடுக்குமுறை கொண்டு ஒதுக்குகிறது. இந்நாட்களில் பெண்களை வீட்டுவேலை செய்ய, வெளிச்செல்ல சமூகம் அனுமதிக்கிறது. ஆனால் இன்றும் குடும்பங்களில் நடக்கும் நற்காரியங்களில் அனுமதிப்பதில்லை. கோயில்களிலோ, கோயில்களில் நடைபெறும் திருவிழாக்கள் போன்ற நிகழ்வுகளில் கலந்துகொள்ளவோ அனுமதிப்பதில்லை.

கிராமங்களில் ‘முட்டுவீடு’ என்ற பெயரில் பெண்கள் தனிமைப்படுத்தி கொடுமைப்படுத்தப்படுவதை ஆதாரத்துடன் (கருத்துப்படம் - மாதவிடாய்)

காட்டும்போது பெண்கள் பாதிக்கப்படுவதை அறியமுடிகிறது. முட்டுவீட்டில் அடைக்கப்பட்டபோது பாம்பு கடித்து இறந்த பெண்களும் உண்டு.

மாதவிடாய் அசிங்கமானதோ அருவெறுப்பானதோ, புதிரோ, தீட்டோ அல்ல. தாய்ப்பாலைப் போன்று பெண்ணின் உடலில் இரத்தத்தில் ஊறும் இயற்கையான ஒன்று. ஆணுக்கு முகச்சவரம் செய்யத் தேவைப்படும் 'ரேசர்' போல பெண்களுக்கு இந்த நாப்கீன் வாங்குவதும் ஆகும். ஆனால் இதை வாங்குவதிலும் தருவதிலும் எவ்வளவு கூச்சம். அதை வாங்கி வரும்போது ஒரு செய்தித்தாளில் பேப்பரில் சுருட்டி, கருப்பு கலர் பாலிதீன் பையில் இரகசியமாகக் கொடுக்கும் பழக்கமும் இருப்பதன்வழி இன்றளவும் மாதவிடாய்ச் சுழற்சி அவலமாகப் பார்க்கப்படுவதை அறியலாம்.

இனி வரும் தலைமுறைக்கு மூடநம்பிக்கையைப் புகுத்தாமல் ஒவ்வொருவரும் அறிவியல் ரீதியான காரணமான ஓய்வினை மட்டும் சுட்டினால் போதுமானதாகும். இதனால் தீட்டு என்று ஒதுக்கும் போக்கும் மாறும் பெண்ணடிமைத்தனமும் மறைய வாய்ப்புள்ளது. மகப்பேறு, குழந்தை வளர்ப்பு போல மாதவிடாயும் பெண்களுக்கான உபாதைகள் என்று பொறுப்பு உணர்ந்து நடக்க வேண்டியது அவசியமாகும் என்பதைச் சிவவாக்கியரின் பாடல்வழி அறியலாம்.

5.8 தொகுப்புரை

- ஆதிகாலம் சமூக அமைப்பில் தாய்வழிச்சமூக அமைப்பாகவே இருந்தது. இதில் பெண் முக்கிய இடத்தினைப் பெற்று இருக்கிறாள். சமூக மாறுதல்களால் தந்தைவழிச் சமூகமாக மாறியதால் இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டாள்.
- வேதகாலத் தொடக்கத்தில் மகளிர்நிலை உயர்ந்தும் பின் தாழ்ந்ததும் இருந்தது. சங்ககாலம் முதல் சிற்றிலக்கிய காலம் வரை பெண்கள் அடிமைகளாகவும் போகப்பொருளாகவும், இழிவானவர்களாகவும் அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர்.
- சித்தர்களின் பாடல்களின்வழி சித்தர்களை பெண்களைப் போற்றுவவர்கள், பெண்களை இழிவுப்படுத்துபவர்கள் என இருவகைப்படுத்தலாம். சிவவாக்கியர், கொங்கணர், திருமூலர் போன்றோர் பெண்களைப் போற்றுகின்றனர். பட்டினத்தார், பத்ரகிரியார், பாம்பாட்டிச்சித்தர் போன்றோர் பெண்களைக் கடுமையாகச் சாடியுள்ளனர்.
- பெண், பெண்ணின்பத்தில் மீது இருந்த கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து மீண்டும் ஆன்ம விடுதலை, வீடுபேறு குறித்துப்பாடி மக்களை மீட்டவர்கள் சித்தர்களாவர்.
- சித்தர்கள் சிற்றின்பத்தை வெறுத்தனர். சிற்றின்பமே பேரின்பத்திற்குத் தடையாக இருப்பதாகவும், சிற்றின்பத்திற்குக் காரணமான பெண்களைக் கடுமையாகச் சாடியுள்ளனர். சித்தர்களின் சிற்றின்பம் மீதான வெறுப்பு சிற்றின்பத்தை வெறுப்பதை விடுத்து பெண்மீதான வெறுப்பாக மாறியிருக்கிறது. சிற்றின்பத்திற்குக் காரணமான உடல் பழிப்பு, பெண்பழிப்பு குறித்த கருத்துக்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.
- அழகியல் அடிப்படையில் வருணிக்கப்பட்ட பெண்உடல், பாதாதிகேசம்(கால் முதல் பாதம் வரை) கேசாதிபாதம்(தலை முதல் பாதம் வரை) அனைத்தும் தவறானது என பாம்பாட்டிச்சித்தர், பட்டினத்தார் கடிந்துரைக்கின்றனர்.
- பெண்ணைத் துறக்காமல், பெண்ணாசையைத் துறக்க வேண்டும் என்பதும், இல்லறத்தைக் கடந்து இறைச்சிந்தனையில் ஈடுபட வேண்டும் என்றும் சித்தர்களின் பாடல்களின் வழி அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளன.

- பெண்களைத் தாயாக, சக்தியாகச் சித்தர்கள் போற்றியுள்ளனர். பட்டினத்தார், கொங்கணர், சட்டைமுனி, காகபுசண்டர் போன்றோர் கற்புள்ள பெண்களைத் தாயாக பெருமைப்படுத்தி பாடியுள்ளனர். கொங்கணர் ஆண் பெண் சமம் என்பதை வலியுறுத்தியுள்ளார்.
- இல்லறவாழ்வில் இருந்துகொண்டுதான் சமுதாயப் பணியை சித்தர்கள் செய்துள்ளனர். இதனால் சமூக அக்கறைக் கொண்டு சித்தர்கள் வாழ்ந்துள்ளனர்.
- தற்காலக்கவிஞர்கள் மட்டுமே பெண்ணின் உடலியல் நிகழ்வான மாதவிடாய் குறித்து மிகுதியாக எழுதியுள்ளனர். இவர்களுக்கு முன்னோடியாக சிவவாக்கியர் இருந்துள்ளார்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. இராஜம் கிருஷ்ணன்., பெண் விடுதலை., ப.47
2. மேலது.,ப.51
3. நா.வேலம்மாள்., தமிழ் நாவல்களில் பொருளாதாரச் சிக்கல்கள்., ப.28
4. மு.வீ.நிர்மலா ராணி., பெண்ணியத் திறனாய்வு ,ப.88
5. இராதகிருஷ்ணன்., உலக வரலாற்றில் பெண்கள்., ப.17
6. ஆர்.ரகுநாதன்., தமிழ் கவிதைகளில் பெண்கள்., ப.7
7. புறநானூறு., பா.312
8. அ.தட்சணாமூர்த்தி., தமிழக நாகரிகமும் பண்பாடும்.,ப.425
9. சிலப்பதிகாரம்., காதை.15.,வரிகள்.143-44
10. ஆர்.ரகுநாதன்., தமிழ் கவிதைகளில் பெண்கள்., ப.11
11. கே.கே.பிள்ளை., தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்., ப.342
12. ஆர்.ரகுநாதன்., தமிழ் கவிதைகளில் பெண்கள்.,ப.12
13. கலிங்கத்துபரணி., பா.74
14. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம்.,நா.1091
15. திருக்குறள்.,கு.173
16. கருணாநிதி(ப.ஆ.),சித்தர் இலக்கியங்களில் சமூகப்பார்வை.,ப.121
17. மேலது.,ப.144
18. அ.நந்தினி., விமர்சனத்தின் அரசியல்.,ப.73
19. மோசஸ் மைக்கேல் பாரடே.,தமிழ்சித்தர் பாடல்களும் விவிலியமும்., ப.151
20. சை.சற்குணன்., சித்தர் கருவூலம்.,ப.138
21. க.நாராயணன்., சித்தர் சிவவாக்கியர்.,ப.16
22. பழ.கருப்பையா., பட்டினத்தார் ஒரு பார்வை.,ப.26
23. ஜெகதா.,பட்டினத்துச்சித்தர் வாழ்வும் வாக்கும்.,ப.51
24. திரு.வி.க..பெண்ணின் பெருமை.,ப.125
25. மேலது.,ப.126
26. பி.கைலாசநாத்., சித்தர் களஞ்சியம்.,ப.177
27. மேலது.,ப.244
28. சுந்தரர்.,தேவாரம்.,பா.844
29. திரு.வி.க. பெண்ணின் பெருமை.,ப.113
30. தொல்காப்பியம்., பொருளதிகாரம்.,நா.1138

31. பி.கைலாசநாத்.,சித்தர் களஞ்சியம்.,ப.178
32. திரு.வி.க..பெண்ணின் பெருமை.,ப.133
33. ஏ.வி.சுப்ரமணிய அய்யர்., கபிலரகவல்.பா.88-93
34. மணிமேகலை., 13ஆம் காதை, பா.வரிகள் 95-96
35. வளையாபதி.,பா.15
36. பெரியார்., பெரியார் அன்றும் இன்றும்.,ப.283
37. மு.வீ.நிர்மலா ராணி., பெண்ணியத் திறனாய்வு ,ப.70
38. இராதகிருஷ்ணன்., உலக வரலாற்றில் பெண்கள், ப.30
39. தமிழ்ப்பிரியன்., பத்ரகிரியாரின்ஞானப்புலம்பல்.,ப.21
40. திரு.வி.க.பெண்ணின் பெருமை.ப.14
41. குணசேகரன்.,முற்போக்குச்சிந்தனையில் சித்தர்கள்.,ப.57
42. திருக்குறள்.கு.46
43. நாராயணன்.க.,சித்தர் சிவவாக்கியர்.,ப.340
44. பாரதியார்., பாரதியார் கவிதைகள்.ப.463
45. இராதகிருஷ்ணன்., உலக வரலாற்றில் பெண்கள்., ப.3
46. மு.வீ.நிர்மலா ராணி., பெண்ணியத் திறனாய்வு ,ப.50
47. இராதகிருஷ்ணன்., உலக வரலாற்றில் பெண்கள், ப.11
48. கலைஅரசு. சித்தர்கள் சொல்லும் திராவிட ஆன்மீகம்.,ப.92
49. இராசேந்திரச்சோழன்., கருத்தியல்,சாதி,மதம்,பெண்.,ப.201